

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WILD ASHER



ERIN BRANSCOM

BRIDGER FALLS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tramey.org>



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

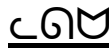
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!



WILD ASHER

Ailem için

İçindekiler

İçerik Uyarısı Çalma listesi

1. Cami
2. Cami
3. Jack
4. Cami
5. Jack
6. Cami
7. Jack
8. Cami
9. Jack
10. Cami
11. Jack
12. Cami
13. Jack
14. Cami
15. Jack
16. Cami
17. Jack
18. Cami
19. Jack
20. Cami
21. Jack
22. Cami
23. Jack
24. Cami
25. Jack
26. Cami
27. Jack
28. Cami
29. Jack
30. Cami
31. Jack
32. Cami
33. Jack
34. Cami
35. Cami
36. Jack

37. Cami

38. Jack

Epilog

Yazar Hakkında

Teşekkürler

Cami ve Jack'ten daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Erin Branscom'un diğer eserleri

Her zaman Sen

Bölüm 1: Her Zaman Sen

Telif hakkı © 2025 Erin Branscom
www.erinbranscom.com

Onun Kadar Vahşi
Bridger Şelaleleri Serisi #2

Editör: Emerald Edits'ten Nicole McCurdy
www.emeraldedits.com

Kapak Tasarımı
İllüstrasyon: Konturava.art
Tipografi ve biçimlendirme: All By Design

Tüm hakları saklıdır. Yazarın yazılı izni olmadan, bir incelemede kısa alıntılarının yer alması dışında, kitabın hiçbir bölümü hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan oluşturulmuş bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kurumlar, organizasyonlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da gerçekçilik hissi vermek için kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölümlerle, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir amaçla yapay zeka modelleri oluşturmak, beslemek veya geliştirmek için kullanılamaz.

İçerik Uyarısı

Bu kitap, yetişkinlere yönelik içerik ve küçükler için uygun olmayan dil içermektedir. Eğer bu tür içeriklerden hoşlanmıyorsanız, bu bölümleri kolayca atlayabilirsiniz. :)

Wild As Her alma listesini dinlemek ister misiniz? Buradan tarayın:



Bölüm 1

Cami

Corey Kent'in Wild As Her adlı eseri

"Cami, sen misin?" Bridger Falls Ulusal Bankası'nın kapılarından içeri adımımı atmadan önce bir ses seslendi. Gergin bir şekilde baktım ve kasabamızın peri annesi Maggie'nin bana gülümsediğini gördüm.

"Merhaba Maggie. Nasılsın?"

"Bak bakalım, şekerim. Bütün bunları giyip nereye gidiyorsun?" diye sordu, soruma cevap vermeden.

"Sterling ile bir toplantım var," diyorum ona en iyi gülümsememle. Destekleyici olduğunu biliyorum ama banka müdürüyle görüşmek için bankada bu kadar şık giyindiğimin haberinin yayılacağını da biliyorum. İyi niyetli. Ama küçük kasabalar küçük kasabadır. Herkes konuşur.

"Onları büyüleyin!" diye cesaret verici bir şekilde el salladı ve yan taraftaki güzellik salonu Boots & Bangs'e doğru yöneldi.

Derin bir nefes alıp siyah ceketimi düzeltiyorum, altındaki kırmızı, şık elbiseyi de düzeltiyorum; bu da bana profesyonel bir hava katıyor. Siyah topuklu ayakkabılarım cilalı zeminde tıkırtı çıkarıyor, her adım kendinden emin ve kararlılıkla dolu. Hava bayat kahve ve sahte vaatler kokuyor, ama ben buraya ailemin çiftliğini kurtarmak için geldim. Küçük kasabamızdaki bankada bir toplantı için fazla mı şık giyinmişim? Muhtemelen. Umursuyor muyum? Hayır. Çiftliğim tehlikede.

Parlak, pürüzsüz siyah saçlarım profesyonel bir topuz şeklinde toplanmış ve seçtiğim cesur kırmızı ruj elbisemle mükemmel uyum sağlıyor. Hedeflediğim görünüm profesyonel, iş kadını, patron kadın, çiftlik sahibi. Ama içten içe? Evet, tam bir karmaşayım. Bunu dünyadaki her şeyden çok istiyorum. Ve bana yardım etmeyeceklerinden ölesiye korkuyorum. Bu banka geleceğimin anahtarlarını elinde tutuyor. Bana kapıyı açmayı veya yüzüme kapatmayı seçebilirler. Ve son zamanlarda çok fazla kapı yüzüme kapanıyor. Ailemin çiftliğinin geleceği için savaşılmaya ve bunu gerçekleştirmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya geldim.

Bu kıyafeti, tam anlamıyla bir iş kadını, güçlü bir kadın çiftlik sahibi ve hafife alınmaması gereken bir güç gibi görünmek için seçtim. En azından umudum bu.

Yüksek lisansımı aldıktan sonra en sevdiğim profesörlerden birinin bana hediye ettiği, güvenilir, yumuşak, siyah deri çantamda, bankayı etkilemek için umutsuzca hazırladığım, titizlikle hazırlanmış bir iş planı içeren bir dosya taşıyorum.

Bu çiftlik, küçük bir aile işletmesi olmaktan çok daha fazlası olacak. Bir buluşma yeri olacak. Büyüleyici bir atmosfere sahip şirin bir pansiyon, nefes kesen manzaralar sunan atlı geziler, çocuklar için yaz kampı ve insanların saatlerce yol kat ederek ziyaret edeceği küçük bir fırın-çiftlik ürünleri pazarı olacak. Bridger Falls'ın kalbi olacak.

Bu plana çok fazla zaman ve enerji harcadım. Bunu hayata geçirmek benim için durmaksızın süren bir hayaldi – bazen de ateşli bir rüya gibiydi. Bu, her gün yaptığım her şeyle yiyip içtiğim, uyuduğum, hayalini kurduğum ve hayata geçirdiğim bir şey. Wilder Ranch için bunu gerçeğe dönüştürmekten başka bir şey istemiyorum. Ve bunların büyük hayaller olduğunu biliyorum, ama tüm gücümle peşinden koşuyorum.

Büyükbabam Wilder'ı düşünüyorum ve aile çiftliği için verdiğim mücadeleden gurur duyup duymayacağını merak ediyorum. Aile evimizin arka verandasında, sallanan sandalyesinde otururken büyükbabama verdiğim sözü hatırlıyorum. Çiftliği ailede tutacağıma ve onun için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair bana söz verdirdiğinde, ömrünün sonlarına doğruydı. Onunla her zaman çok yakındık ve çiftliğe olan sevgim onunki kadar derindi. Ruh ikizleriydik. Sanırım o zamanlar çiftliğin ailemle güvende olmadığını fark etmişti ve annemin çiftliğe doğru davranacağını ummuştı, ama annem öyle yapmadı.

Evet, dışarıdan bakıldığında derli toplu görünüyor olabilirim ama içten içe midem sinirden alt üst oluyor. Bunu belli etmeyeceğim. Uzun zaman önce zayıflık göstermenin bana hiçbir fayda sağlamadığını öğrendim. Bu sadece beni alt etmek isteyenlere malzeme veriyor. Ve kimse beni alt edemeyecek.

Ellili yaşlarının sonlarında olan Sterling Atwood, aceleciymiş gibi beni karşılıyor ve ofisine davet ediyor. Gözleri benimkilerle buluşmuyor. Bunun yerine, beni süzüyormuş gibi baştan aşağı süzüyor, bir yandan da centilmenmiş gibi davranarak önce benim geçmemi işaret ediyor. Omuriliğimden yukarı doğru tırmanan ürpertiği bastırıyorum, ofisinin yanındaki konferans odasına doğru koridorda ilerlerken her adımımı izlediğinin tamamen farkındayım.

Başka bir gün olsa, arkamı döner, onu azarlar ve ne kadar açık davrandığının farkına varmasını sağlardım. Ama bugün değil. Ona ihtiyacım var ve dilimi ısırarak cam yutmak gibi geliyor. Yine de, yumruklarım sıkılı bir şekilde yürümeye devam ediyorum, topuğumun üzerinde dönüp yüzündeki o kibirli ifadeyi eritecek bir bakış fırlatma dürtüsüne direniyorum.

Duvarları, beni hiç etkilemeyen, ama etkiliyormuş gibi davrandığım diplomalar, ödüller ve sertifikalarla dolu. Bana başarılarını incelemem için zaman veriyor ve bana sunduğu, ne kadar önemli olduğunu bana göstermek için yaptığı o kibirli tavırları gözden kaçırmıyorum. Atwood için ben bu şehirde sıradan biriyim. En iyi ihtimalle seyyar kahve arabası işleten biri. Beni olduğum gibi bir iş kadını olarak görmüyor. Ona bu anı veriyorum, ama ben ona planımı sunmak için buradayım. Onun saçmalıklarına tahammül edemeyecek kadar eğitimliyim. Ve durumuma karşı kayıtsızlığı yüzünden ona olan saygım azaldı. Aslında, bu beni çok sinirlendiriyor. Ama yine de bunu belli etmiyorum.

Ona gülümsedim ve sakince iki klasörü önüme koydum, parlak kırmızı ojeli tırnaklarım masaya hafifçe vururken planımı coşkuyla anlattım. Çiftliği dönüştürmek ve ortaya koyduğum destansı vizyona dönüştürmek için atılması gereken her adımı ona anlattım. Sesim güçlü ve kendinden emindi ve konuşurken yüzünde beliren sıkıntıyı izledim. İşte o zaman bana burada bir şans vermeye hiç niyeti olmadığını anladım. Hiçbiri. Bunların hepsi boşunaydı. Küçük kasaba bankasının yerel halka yardım etme sloganı da neymiş. Hepsi bir yalan. Bana yardım etmeyi hiç

düşünmemiştir. Konuşmamı bitirdim ve sandalyeme yaslanıp ellerimi kucağımda kavuşturdum.

Sterling arkaya yaslanıp içini çekti. "Bayan Kendrick," dedi kuru bir sesle, sanki ne diyeceğini arıyormuş gibi.

"Bana her şeyi açıkça söyle," diyorum bacaklarımı çaprazlayarak, sınırlarım beni ele geçirmek üzere olsa da onları derine bastırıp odaklanmaya çalışıyorum.

"Bu... gerçekten etkileyici bir plan. Ve bu planı sizin için kimin hazırladığını merak ediyorum."

"Evet," diye araya girdim. "Planı ben yazdım."

Bu ima canımı yakıyor. Sanki ben, bir erkeğin gelip bana yol haritası çizmesi gereken, hiçbir şeyden haberi olmayan bir kadınmışım gibi. Ama tuzağa düşmüyorum. Öfkeyi içime atıyorum, başımı dik tutuyorum ve sakın, soğukkanlı, anlaşılmaz bir şekilde kalıyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve başını salladı. Hâlâ bana gerçekten yardım edebileceğine dair içimde bir umut ışığı belirdi. O plan üzerinde çok çalıştım. Saatlerce uğraştım ve ailemin çiftliği için her taşın altına baktım, onu kırmızıdan siyaha çevirdim. Planımın işe yarayacağından eminim.

Sanki bir çocukmuşum gibi aynı tonda konuşmaya devam ediyor ve bana açıklıyor: "Annenize çiftlik için mümkün olan tüm ek süreyi verdik. Üzgünüm ama artık daha fazla uzatma olamaz. Zamanımız tükendi." Masasının üzerinden kalın bir dosyayı kaydırıyor ve içinden çıkan sayfalar parlak kırmızıyla işaretlenmiş ve GEÇMİŞ TARİHİ damgalanmış.

"Keşke şöyle yapabilsek..." diye kekeledim, çaresizce bir çözüm yolu arıyordum.

Sterling, sanki onu yoruyormuşum gibi derin bir iç çekerek sözümü kesti. "Bayan Kendrick, çiftliğiniz hayvanları ve ekipmanları sattı ve hatta arazinizi kiraya vermeye bile çalıştı. Küçük bir bağış toplama etkinliği bile düzenlediğinizi görüyorum. Girişimlerde bulundunuz, ancak... geçmişe dönük borcu kapatmak, vergileri ödemek ve çiftliği gelecekte de ayakta tutmak için yeterli değil. Gerçekten üzgünüm, ama alıcımızla ilerlememiz gerekiyor."

Kalbim paramparça olup yere düştü, milyonlarca parçaya ayrıldı ama dışarıdan hiçbir duygu belirtisi göstermedim. "Bay Atwood, bu çiftlik nesillerdir ailemizin mülkiyetinde. Lütfen biraz daha zamana ihtiyacım var. Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var. Bunu düzeltebilirim. Gerçekten, düzeltebilirim."

Başını salladı ve ayağa kalkarak beni kapıya doğru yönlendirdi. "Üzgünüm, ama zamanımız tükendi."

"Alıcı kim?" diye telaşla soruyorum, yüzündeki ifadeyi incelerken bunun gerçekten sonum olabileceğini fark ediyorum. Her şey bitti. Çiftliğimin kaderini ve başına ne geleceğini biliyor.

"Üzgünüm ama şu anda ayrıntıları paylaşma yetkim yok," diye kesin bir dille yanıtlıyor.

Boğazımı temizledim, başımı dik tuttum ve ağlamamaya çalışarak arkamı dönüp dışarı çıktım, daha fazla bir şey söyleme zahmetine girmedim. Beni asla dinlemeyecek ya da planıma bir şans vermeyecekti.

Bir çözüm bulmalıyım. Çünkü kimse beni kurtarmaya gelmeyecek. Ailemin çiftliğinden öylece vazgeçmeyeceğim. Bunu çözeceğim. Her zaman yaptığım gibi.

Nasıl? Hiçbir fikrim yok. Belki de bir yerlerde son çare olarak yapılabilecek bir şey vardır. Ona sunabileceğim başka bir fikir bulmak için beynimi zorluyorum. Mutlaka bir şey olmalı.

Annem Teresa çoktan şehre taşındı ve beni tüm sonuçlarla baş başa bıraktı. Onun büyük planı, satabileceği her şeyi sattıktan sonra çiftliği bankaya devretmekti. Kardeşim Ollie'yi çok seviyorum ama o da gitti. Onlar için çiftlik, onları rahatsız eden ağır anılar barındırıyor. Benim içinse gelecekteki anılar için bir olasılık sunuyor. Güzel anılar. Ve büyükannem ve büyükbabamla olan, asla vazgeçmek istemediğim anılar.

Ollie'yi suçlayamam. Elinden geldiğince yardımcı oldu. Bridger Falls'ta tam zamanlı bir itfaiyeci ve o bile bozmadığı şeyi tamir edemezdi. Anlıyorum. Bu onların hayali değil. Bu benim hayalim.

Annem Bridger Falls Memorial Hastanesi'nde tam zamanlı hemşire ve hayatım boyunca hep orada çalıştı. Bütün bunlar yüzünden ona hâlâ çok kızgınım. Çiftliğin batmak üzere olduğunu çok geç olmadan bana söyleyebilirdi, ama söylemedi. Çiftliğe yardım etmesi için ona verdiğim parayı almaya devam etti, söz verdiği gibi hiçbir faturayı ödemedi. Vakti dolunca eşyalarını toplayıp gitti ve beni tüm bu sonuçlarla baş başa bıraktı.

Burası anne babasının çiftliği idi. Burada büyüdü. Büyükannem ve büyükbabam vefat ettikten sonra, babam o evde dünyamızı altüst etti. Çiftlikten ve çocukluğumuzdan kalan her güzel anıyı elimizden almaya çalıştı. Bizi de dahil olmak üzere, elinden gelen her şeyi kırdı. Sonra da yapabileceği en iyi şeyi yaptı: gitti. Ama aslında, geri dönmesi sadece

zaman meselesi. Ve annem, yarattığı kaosa rağmen ona defalarca şans verecek.

Arkamı dönüp takım elbiseli Şeytan lakaplı Atwood'a bakıyorum, o da sanki kazanmış gibi gülümsüyor, elini kaldırıp bana el sallıyor. Başım dik bir şekilde bankadan çıkıyorum. O heriften nefret ediyorum. Başka bir yerden kahve almaya çalışırsan iyi olur dostum. Şerefsiz herif.

Eve gitmeye hazır değilim, bu yüzden kahve karavanıma, içini boşaltıp Steamy Sips'e dönüştürdüğüm eski bir Airstream'e gidiyorum. Yerel bir sanatçı, logomla birlikte büyük, kıvrımlı harflerle ismimi boyadı ve her gördüğümde içimde bir gurur kıvılcımı hissediyorum. Çok büyük bir şey olmayabilir, ama benim. Kahve çekirdeklerimi birkaç kasaba ötedeki bir kavurma şirketinden temin ediyorum ve Bridger Falls'ta kime sorarsanız sorun, size en iyi kahveyi benim servis ettiğimi söyleyeceklerdir.

Eski püskü kırmızı kamyonetimi arkasına park ettim, kapıyı açtım ve içeri girdim. Kapı arkamdan kapandığı anda kendimi kaybettim. Hıçkırarak ağladım. Keşke faydası olsaydı. Olmadı.

Ağlamayı bitirdikten sonra, zaten tertemiz olan karavanı öfkeyle temizliyorum; silinmesi gerekmeyen tezgahları siliyorum, doldurulması gerekmeyen bardakları yeniden dolduruyorum. Bir şeyler yapıyormuş gibi hissetmek için her şeyi yapıyorum.

Çünkü hareket etmeyi bırakırsam, kendimi hareketsiz bırakırsam, dağılıp giderim. Ve dağılmaya vaktim yok. Çiftlik elimden kayıp giderken hiç yok.

Hayatımda sevdiğim her şey tehlikede olduğunda asla.

Bölüm 2

Cami

Little Big Town'dan Better Man

Kendime geldikten sonra, güzel yemekleri, içecekleri ve insanlarıyla yerel bir meyhane olan Black Dog Saloon'a doğru yola koyuldum. Derin bir nefes aldım, koltuğuma yaslanırken iç çektim ve tüm ağlamalarımın ardından kamyonundan inmek için gereken enerjiyi bulmakta zorlandım.

Sonunda içeri girdiğimde, barın ucundaki en sevdiğim tabureye kayarak oturuyorum.

Barmen Cash, önüme bir gazlı içecek uzattı. "Zor bir gün müydü?"

"Öyle diyebilirsin," diyorum içeceğe duyduğum minnetle başımı sallayarak.

"Umarım günün daha iyi geçer Cami. Seni böyle üzgün görmek gerçekten üzücü." Cash gülümsedi ve başka bir müşteriye yardımcı olmak için uzaklaştı.

Cash ve eşi Codi harika insanlar ve benim çok iyi arkadaşlarım oldular. Ve yeni doğan küçük erkek bebekleri de çok tatlı.

Bardağıma bakıp gazın kabarmasını izlerken Jack Jessop yanıma, tabureye oturdu. Çam ve deri kokusunun tanıdık karışımı beni sardı. Gözlerimi kapattım. Çok güzel kokuyordu. Neden bu kadar güzel kokuyordu?

Ve elbette, bu gün Jack'in burada olmasıyla son buluyor. Son zamanlarda sürekli etrafta gibi görünüyor. Kardeşimle çok yakın arkadaş,

bu da işleri kolaylaştırmıyor. Çiftliği benimkinin yanında ve her zaman atımla yaptığım sabah gezintilerime katılmanın bir yolunu buluyor. Bu yüzden, burada, benim alanımda olması uygun sanırım. Sadece sürekli orada olması değil, sürekli beni kızdırması ve alay etmesi de beni sinirlendiriyor. Sinirlerimi bozmayı çok seviyor. Ve bazen bunu sadece varlığıyla yapıyor. Muhteşem görünüyor ve harika kokuyor, ve bunu çok iyi biliyor. Kibirli tavrı beni çıldırtıyor.

"Cami," diyor usulca bana bakıp gülümseyerek. "Elbisen çok hoşuma gitti."

"Teşekkür ederim, sana benzemek için giyindim," diye onayladım, ona dönüp bakma zahmetine bile girmeden.

"Bunun anlamı ne?" diye sordu, eğlenmiş bir şekilde başını yana eğerek.

"Tam bir tehlike işareti," diyorum sonunda cesaretimi toplayıp ona bakarken. Bugün Jack Jessop ve onun saçmalıklarıyla uğraşacak havamda değilim. Başka bir gün de değil. Daha büyük sorunlarım var.

Başını geriye atıp kahkaha atıyor. Derin, boğuk bir ses. İçten ve gerçek, sanki tüm vücudunu bu neşeye vermiş gibi. Ölümcül düşmanım olarak, bunu son derece sinir bozucu buluyorum. Ama ihtiyaçları olan bir kadın olarak, büyüleyici. "Aman Tanrım, Cami."

İçkime tekrar gözümü diktiğimde, yenilginin ağırlığı içime işlerken, mizah duygusu kayboluyor. Sessizce, "Ne istiyorsun, Jack?" diyorum.

Jack hiçbir şey söylemiyor ve ne düşündüğünü bilmiyorum çünkü ona bakarsam ağlamaya başlayacağımdan korkuyorum. Ve onun önünde ağlamayacağım.

İçeceğimi yudumlarken Jack'in buradaki amacının ne olduğunu merak ediyorum. Zaferini kutlamaya mı geldi? Ailemizin çiftliğinin resmen bittiği haberinin yayıldığından eminim.

Ancak sonunda ona baktığımda, yüzünde hiçbir mizah belirtisi yoktu. Bunun yerine, bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakıyordu. Bu da beni sinirlendiriyordu çünkü normalde Jack'i bir kitap gibi okuyabiliyordum.

Yavaşça, "Hiçbir şey istemiyorum. Sadece iki eski dostuz, birlikte içki içiyoruz..." diyor.

"Komik, çünkü arkadaş değiliz ve ben de yaşlı değilim," diyorum, bu gece onunla tartışacak kadar enerjim yok. "Yeni komşuların olduğuna sevineceğine eminim," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" dediğinde bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

Bu noktada duramam. Bugün yaşanan her şey yüzünden çok sinirliyim.

“Banka muhtemelen Wilder Çiftliği'ni büyük bir müteahhide satacak. Belki de yanınıza kendi Costco'nuz bile açılacak. Sığırlarınızı damgalarken insanların bedava örnekler için sıraya girdiğini hayal edin. Ya da daha iyisi, hippy tarzı bir paçuli çiftliği. Bahse girerim, çitinizin hemen dibinde dolunayda davul çemberleri düzenleyecekler. Kutsal havalarını kirleten metan üreten sürünüze bayılacaklar. Belki de o gülünç Jessop demir kapılarının hemen dışında karton pankartlarla küçük protestolar bile düzenleyecekler. Bu arada, o kapılar kötü bir western filmindeki kötü adamın çiftliğinin girişine benziyor.”

Jack bana bakıp göz kırptı. Sonra yavaşça elini yüzünden aşağı indirdi ve mırıldandı, "Yemin ederim, seninle konuşmak, kafein almış bir rakunla tartışmak gibi."

Sırıttım. "Bu, rakunlara karşı kaba bir davranış."

Jack uzanıp elini taburemin altına koydu ve beni kendine doğru çekti. Ona ters ters baktım ama bu yakınlığa itiraz edecek enerjim yoktu. Ayrıca beni ne kadar iyi okuyabildiği ve şu anda birine yakın olmaya ihtiyacım olduğunu ne kadar iyi bildiği de kaba bir davranıştı.

Ve dürüst olmak gerekirse, ne kadar iyi görüldüğüne haksızlık etmek gerek. Tam bir huysuz kovboy tatlısı. Şapkasını çıkardıktan sonra eliyle düzeltmiş gibi dağınık sarı saçları, ışığı yakalıyor, biraz dağınık, biraz da mükemmel. Çenesi geniş ve güçlü, çoğu zaman sıkılmış gibi görünen türden ve şu anda, sanki kelimeleri ya da bambaşka bir şeyi saklıyormuş gibi seğiriyor. Genellikle sakalını düzgünce keser, ama tıraş olması gerekiyor gibi görünüyor.

Keskin, yosun yeşili gözleri sadece size bakmakla kalmıyor, adeta içinizden geçiyor. Sanki ne söyleyeceğinizi önceden biliyor ve sizi yakalamaya hazırlanıyor gibi. Onda bir ağırlık, bir varlık var; sanki botlar ve savaş izleriyle dolu kot pantolonlarla doğmuş, çalıştığı topraklardan oyulmuş gibi. Gürültücü değil. Gösterişli değil. Ama Jack bir odaya girdiğinde veya sizin alanınıza adım attığında, her şey bir anda kayboluyor.

Ama biliyorum ki Jack'in kilit altında tuttuğu bir kalbi ve varlığını itiraf etmektense ölmeyi tercih edeceği bir zaafı var. Bunu gördüm. Nadir bir durum ama gördüm.

Ve şu anda, o altı ayak küsurluktan oluşan koca cüssesi bana çok yakın, üzerime gölge düşürüyor ve Jack söz konusu olduğunda itiraf etmek istemediğim şeyler hissetmeme neden oluyor. Eski halimize dönmemiz gerekiyor. Bana iyi davranmasına katlanamıyorum. Bu normal değil.

Karşılıklı tartıştığımız zamanları daha çok seviyorum. Bizim yaptığımız şey bu. Jack'in bu hali beni tedirgin ediyor.

"Cami..." Sesi alçak, boğuk ve tehlikeli derecede kararlı. Gözleri bir an bile benimkilerden ayrılmıyor. Ve ben hemen geri çekilmeyince, daha da yaklaşıyor. O kadar yakın ki, tenindeki sedir ve sabun kokusunu, saman ve terin hafif esintisini neredeyse hissedebiliyorum.

"Belki de o noktaya gelmez," diye mırıldandı, elini yavaşça ve dikkatlice uzatarak kulağımın arkasındaki gevşek bir saç tutamını düzeltti. Parmak boğumları yanağıma değdi ve sanki elektrik teliyle dokunulmuş gibi hissettim. "Belki her şey yoluna girer. Belki sana yardımcı olabilirim..."

Beynim kısa devre yapıyor. Kelimelerin nasıl işlediğini unutuyorum. Neden bana bu kadar iyi davranıyor?

"Bana yardım eder misiniz?" Ses tonunu çok yüksekte ayarladım. "Hayır, sizin yardımınıza ihtiyacım yok."

Tanrım. Çok güzel.

Jack yaklaştı, dudakları nefesim kadar yakındı ve bundan çok da memnundu. "Emin misin?"

Omurgam gerildi ve geriye yaslandım. "Sen benim parlayan zırlı şövalyem olmaya layık değilsin," diye çıktım, boynumda beliren kızarıklığı görmemesini umarak. Beni şakalarının hedefi haline getirmesinden nefret ediyorum. Onun için sadece eğlenceli bir oyun gibiyim. Benimle flört ederken beni kasten tökezleterek kendini eğlendirmenin bir yoluyum.

"Bana zaman verin," diyor sırtarak. "Daha yeni başlıyorum. Bana ihtiyacınız olduğunu size göstereceğim."

Aniden ayağa kalktım, tabure yere sertçe sürtündü ve herkes bize döndü. "Yapma Jack. Sakın yapma. Bana yardım edemezsin. Aslında, yardım etmense her şeyi yakıp yıkmayı tercih ederim."

Bir an bana bakıyor, sonra da yüzü asık bir şekilde kısaca başını sallıyor.

Kapıya doğru yönelirken, duygusal yelpazesi bir bira kutusu kadar olan bir kovboy tam önüme çıktı. Uzun boylu. Kirli. Sarhoş. Kendini koruma kavramından tamamen habersiz olduğu açıkça belli. Onu tanımıyorum ve buralı değil.

Arkadaşına sırtarak, sanki benimle dalga geçilecek bir şeymişim gibi baktı. "Çok kötü görünüyor," diye mırıldandı.

Gözlerim keskin bir şekilde yukarı fırladı. "Çünkü öyleyim. Çekil."

Tereddüt ediyor, sanki kalan tek beyin hücresi beni sınavı sınamamayı tartışıyor. Sonra Jack'in hareketsiz kaldığını, sessizleştiğini ve bu adama dünyayı tuzlayabilecek bir bakış attığını görüyorum.

Hepsi bu kadar.

Kovboy kendi kendine bir şeyler mırıldanıp kenara çekildi. Sırtım hâlâ gergin bir halde, kapıyı iterek serin gece havasına çıktım.

Bugün bu saçmalıklardan yeterince bıktım.

* * *

Ahıra doğru ilerlerken siyah topuklu ayakkabılarım çimenlere ve çakıllara batıyor. Onları çıkarıp kapının içinde bıraktığım yıpranmış botlarımı giyiyorum ve ceketimi de hiç düşünmeden kirli ahır zeminine atıyorum. Artık hiçbir şeyin önemi yok. Şimdi bu işi çözme zamanı. Tabiri caizse, eldivenler çıkarılıyor. Sadece benim için pahalı ayakkabılar ve kıyafetler söz konusu. Kirli işlere bulaşma zamanı. Bir plan yapma zamanı. Ve bunu yapmanın en iyi yolu, en sevdiğim dostumla birlikte bir gezintiye çıkıp kafamı boşaltmak.

Altı yıldır en iyi dostum olan atım Mouse'u eyerliyorum. Bu aralar beni asla yarı yolda bırakmayacağına güvenilebileceğim tek erkek o.

Faremin

Sevgili mavi çoban köpeğim Love, ahır kapısından başını eğerek beni izliyor. Sıcak kahverengi gözleri tetikte ve nereye gidersem gideyim beni takip etmeye her zaman hazır.

Ona bu ismi ben vermedim. Birkaç yıl önce bir barınaktan aldım ve isim öylece kaldı. Birisi onu ve yavrularını yan kasabadaki bir çöp konteynerine bağlayıp bırakmıştı. Yavrularının hepsi sahiplenildi ve o da kimse istemediği için o cuma saat dörtte uyutulacaktı. Onu barınakta saat üçte buldum.

Onu eve getirdim ve Love isminin ona çok yakıştığını fark ettim. Daha sadık ve sevgi dolu bir köpekle hiç karşılaşmadım. Kişiliklerimizin birbirine uyduğunu söylediler. Hiç de umurumda değil. Love sadık, yürek dolu ve gerektiğinde de çok acımasız. Onu bir kara ayıyla karşı karşıya gelirken gördüm. Bir daha asla şahit olmak istemeyeceğim bir şeydi ama

Mouse'u ve beni korumak için ayıyı kovaladı. O köpeği çok seviyorum. Çiftlikte artık sadece o ve Mouse var.

Etrafta kimse olmadığı için elbisemi yukarı çekip, eskimiş eyerimin üzerine atlıyorum. Bu elbise mahvolacak ama umurumda değil. Bütün gün mahvoldu zaten. Bu elbise sadece bugün kaybettiğimin bir hatırlatıcısı. Belki daha sonra yakarım bile.

Dağların ardına batan güneş, araziye gölgeler düşürüyor ama bu sakinlik, göğsümden geçen acıyı dindirmeye yetmiyor. Dünyam yıkılıyor. Ve bu sefer, ne kadar azimli olursam olayım ya da ne kadar çok çalışırsam çalışayım, bunun düzelmeyeceğinden korkuyorum. Çiftlik tamamen elden kayıp gidiyor ve ben de sadece geriye çekilip her şeyin an be an yok olmasını izlemek zorundayım.

Sürüş sırasında sıcak gözyaşlarım durmadan akıyor, silmeye zahmet etmiyorum. Sadece yüzümden ve boynumdan aşağı süzülüyorlar. Kollarım soğuk ama umurumda değil.

Burada, bu otlakta, her şeyi hissedebildiğim tek yer burası. Her zaman da öyle oldu. Güvenli limanım. Bir ay sonra işlerin nasıl olacağını düşünüyorum ve nereye gideceğimi merak ediyorum. Çiftliğin hali ne olacak acaba?

Şehre geri dönüp ev kiralamak bir seçenek değil. Yapamam işte. Şehirde yaşamak bana göre değil. Küçük çiftliğimiz şehrin yaklaşık otuz dakika dışında ve ben sessizliği seviyorum. O beyaz çitli ev hayatı bana hiç uymadı. Ben her zaman vahşi ve özgür olmak için yaratılmışım.

Burası benim dayanağım. Gelecekteki ailemin mirası. Wyoming'deki en büyük çiftlik değil belki ama burası benim evim. Arka otlaklarda at sürüyorum ve ne kadar uzağa gidersem gideyim, içimi dolduran o özlemi dindiremiyorum.

Mouse'u durduruyorum, rüzgar tokalardan düşmeye başlayan saçlarımı savuruyor. Tokaları çıkarıp saçlarımı kabartıyorum. Attan inip bir süre yürüyorum, Mouse'un boynunu okşuyorum. "Aferin oğlum. Benim oğlum."

Eğilip kendimi Aşk'ın kürküne gömüyorum, onun sıcaklığıyla kendimi topraklıyorum. "Bunu bizden alamazlar," diye fısıldıyorum, sesim kısık. "Bizi burada tutmanın başka bir yolunu bulacağım."

Fare kişniyor ve ben öne eğilip alnımı onun alnına yaslıyorum. Gözlerimden yaşlar daha hızlı akıyor ve kollarımı boynuna dolayarak ağlarken bedenim hıçkırıklarla titriyor. O da orada duruyor ve başını omzuma yaslıyor.

Bu ana sıkıca tutunuyorum. Günün gerçek gibi gelen tek anı. Bugünden yanımda taşımak istediğim tek an.

Sonunda ahıra geri döndüğümde, dünyanın ağırlığı biraz hafifledi. Ama bugün gerçekler yüzüme tokat gibi çarptı. Mouse'u gece için yatağına yatırırken, kararlılığım geri geldi. Benim için önemli olan her Şeyi kaybediyor olabilirim, ama savaŐmadan pes etmeyeceğim.

Bölüm 3

Jack

Tim McGraw'ın "İçimdeki Kovboy" adlı eseri

Bir tüfek sesi havada keskin, ani ve çok yakından yankılanıyor.

Pesto altımda irkildi, kasları seğirdi, gözleri faltaşı gibi açıldı. Dizginleri sıktım, bir elimle onu dengeledim. "Sakin ol oğlum. Sakin ol."

Ama içimden bir şeyler dönmeye başladı bile.

Onu ağaçlık alana, Jessop arazisi ile Wilder Çiftliği arasındaki sınıra doğru yönlendiriyorum ve hızla kaçıyoruz.

Çayırdaki hızla ilerlerken, toynaklarımızın toprağı dövdüğü gök gürültüsü gibi, rüzgar kulaklarımı yakıyor. Kalbim de aynı hızla atıyor gibi geliyor.

Sonra bir atış daha. Bu sefer daha yakından. Dişlerimi sıktım ve Pesto'yu daha sert ittim, içimdeki her şey tek bir şeye odaklanmıştı: hızlıca oraya varmak.

Çünkü çiftlik arazisinde silah seslerinin ardından asla iyi bir şey olmaz. Ve eğer ona bir şey olmuşsa...

Sorumlu kimse Allah yardım etsin.

Kahretsin.

Tarlada koşarken olası tehditlerin arasından geçiyorum. Bir çakal sürüsü, bir kurt ya da belki de vahşi bir boğa. Bunlar en iyi senaryolar. En kötü senaryo ise Cami'nin tamamen çıldırmış olması ve yıllar boyunca ona yaşattığım tüm eziyetler için beni vurmaya hazır olması. Ve dürüst olmak gerekirse, o da bana aynı şekilde karşılık verdi.

Ama Cami Kendrick için endişelenmeyi asla bırakmayacağım. Onun mülkünden gelen silah seslerini duyduğumda, bunu asla unutmayacağım.

Tepenin üzerinden yukarı çıkıyorum ve işte orada, kalbim sıkışıyor.

Cami, vahşi koyu saçları omuzlarından aşağı dökülmüş halde otlakta duruyor. Üzerinde bej renkli bir tulum var ve tüfeğinin kabzası omzunun kıvrımına dayanmış, yerde yatan birine bağıyor. Hayvan değil, insana benziyor.

Aman Tanrım. Ona doğru hızla ilerlerken kalbim saniyede bir mil hızla çarpıyor.

"Cami!" diye bağırdım, sesim sahanın üzerinden yankılandı.

Başını hızla çevirdi, tüfeği hâlâ yerde yatan kişiye doğrultulmuştu. Ben irkildim ve alışkanlık gereği eyerimin yanındaki kılıfında duran av tüfeğime uzandım, ama elim donup kaldı.

"Defol buradan, Jessop!" diye çıkıştı öfkeli bir sesle. "Durum kontrol altında."

O şerefsiz ona doğru atıldı.

Pesto'yu bırakıp, yerde yatan adam ona dokunmadan önce aralarına giriyorum. Adrenalin kulaklarımda uğulduyor, onu yere seriyorum, botumu sertçe göğsüne bastırıyorum.

Sarhoş, pasaklı ve aptal bir halde bana hırlıyor.

Çenemi sıkarak öne eğildim. "Büyük hata."

Gerçekten büyük.

Çünkü o, olayı kişisel bir mesele haline getirdi, ona öylece saldırdı, burada ne işi olduğunu hiç umursamadı.

Adam alaycı bir şekilde sırtıttı ve yere yığılıp "deli bir kaltak" diye bir şeyler mırıldandı. Bu yorum üzerine botum ona biraz daha sertçe saplandı. Onu, Cami'nin mülkünün kuzeyindeki komşusu Granger olarak tanıdım. Yıllarca Wyoming güneşinde kalmaktan bronzlaşmış bir teni vardı, ama sert bir kovboy tarzında değil, daha çok arabanın gösterge panelinde bırakılmış çürümüş kurutulmuş et gibiydi. Kirli bir şapkanın altına soktuğu yağlı saçları vardı. Sarı dişleri ve burbona batırılmış çakıl taşı gibi bir sesi vardı. Babamın arkadaşı olan, huysuz, yaşlı bir herif. "Burada ne işin var Granger? Çitin yanlısı tarafındasın."

Granger, kuduz bir çakal gibi dudaklarını bükerek toprağa tükürdü. "Burası artık o kaltakın mülkü değil. Bankanın mülkü."

Ben konuşmadan Cami tüfeği doğrudan ona doğrulttu ve omuzlarını dikleştirdi. "İzinsiz girdin."

Sesi havayı yarıyor. Kararlı. Soğuk. Tehlikeli.

İsa.

Botumu Granger'ın göğsüne sıkıca bastırıyorum ama gözlerim ara sıra ona kayıyor.

İnanıyorum ki bu kadını gerçekten vuracak.

"Cami," dedim dikkatlice, "Şerif Matthews'u araman gerekiyor."

"Hayır, öyle düşünmüyorum," diye tersliyor. "Bunlar sadece tanıklar ve kanıtlar."

Kadın eğilip Granger'ı fıçıyla dürttü. "Bu herifi arka otlakta gübre yapmayı tercih ederim."

Granger'ın yüzündeki alaycı ifade anında silindi. Yüzündeki renk soldu ve bir an için yemin ederim ki altına işeyecek gibiydi. Sanırım başının büyük belada olduğunu yeni fark etti.

Ve biraz da gurur duymadığımı itiraf etmeliyim. Şu anda Wyoming'deki en korkutucu kadın o.

"Defol buradan," diye homurdanarak botumla sertçe tekmeledim. Adam sendeleyerek mülk sınırına doğru koştu ve küfürler savurarak çitin üzerinden atladı. Cami havaya bir uyarı atışı daha yaptı, adam koşarken sendeledi. Adam döndü ve Cami'ye akla gelebilecek her türlü hakareti etti.

"O fazladan iğne gerekli miydi?" diye sordum ellerimi belime koyup ona bakarak. "Beni çok korkuttun, Wilder."

"Çok gerekli," diye homurdandı.

Ama ona çocukluktan beri sevdiği takma adıyla seslendiğimde gözlerindeki o ifadeyi hiç özlemiyorum.

"Jessop, burada ne işin var?" Gözlerini kısıyor ve bana cehennem azabını yaşatmak üzere olduğunu anlıyorum.

Ama aklıma gelen kelimelere odaklanamıyorum çünkü onun ne kadar harika görüldüğüne takılıp kaldım. Vücuduna yapışmış beyaz askılı bluz, yarı açık ve botlarının içine sokulmuş tulumu, sanki aceleyle giymiş gibi. Muhtemelen buraya savaşa gitmeye hazır bir şekilde fırladı. Ve bunu yapmak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

Onun burada, silahlı olsun ya da olmasın, tek başına bir davetsiz misafiri kovaladığı düşüncesi göğsümde sert ve soğuk bir his uyandırıyor. O kısımla sonra ilgileneceğim. Şu anda sadece onu gördüğümde nefes almaya çalışıyorum, adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor, ellerim onu yakın tutmak için kaşınıyor.

Tüfeğinin emniyetini kapatıp, muhtemelen hâlâ adrenalinin etkisinde olduğu için, tüfeğini gelişigüzel kalçasına yasladı. "Defol buradan," dedi sesi şimdi daha yumuşak bir tonda. "Ve kendi işine bak. Ben kendime bakabilirim."

Ve nedense, onu öpmeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Ya da onu omzuma atıp bu çiftlikteki tüm kapıları kilitleyebilirim.

Çünkü benim işim o.

Dünyanın sahibiymiş gibi bana dik dik bakıyor.

Ve o benim dünyamın sahibi. Her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak. İşin garip yanı, henüz bunun farkında bile değil.

"İyi misin?" diye sordum sesimi alçaltarak ve onun tavrını görmezden gelerek.

"İyiyim," diye homurdandı, göğsü hâlâ titriyordu.

"Bir dahaki sefere, kahvaltıdan önce kimseyi vurmamaya çalış," diye takıldım, onun ahırına doğru yavaşça ilerleyişini izlerken. "En azından öğle yemeğine kadar dayanmaya çalış."

Hiçbir şey söylemiyor ama omzunun üzerinden bana dik dik bakıyor, nefes nefese. Kahretsin, onu kollarıma alıp sarılmak istiyorum.

"Granger burada ne yapıyordu?" diye soruyorum, Pesto'yu da peşimden sürükleyerek onu takip ederken, kendi kalp atış hızımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Nihayet güvende olduğunu bildiğim için kalp atışlarım tekrar normale döndü.

"Ahırımın etrafında dolanıyordu, muhtemelen çalacak bir şeyler arıyordu," diye seslendi omzunun üzerinden.

Kahrolası Granger. Daha sonra onu ziyaret edeceğim.

"Ollie'ye bunu söylemeyi aklından bile geçirme," diyor bana dik dik bakarak. Ama bakışları gözlerine ulaşmıyor. Sıcak kahverengi gözleri hâlâ korku dolu. Ve o pislik Granger, onun mülkünde gizlice dolaşarak ona bu korkuyu aşıladı. Evet, bunun da bedelini ödeyecek. Ve o herifin yanına gittiğimde kardeşini de yanımda götüreceğim. Birinin ona göz kulak olması gerekiyor ve kimsenin onunla uğraşmasına izin vermeyeceğiz.

"Aşk nerede?" diye soruyorum, etrafa bakınıp Mavi Çoban köpeğinin burada olmadığını fark ediyorum. O köpeği çok seviyorum ve o da beni seviyor, Cami'nin üzüntüsüne rağmen. Bazen, bitişik otlaklarımızda çalışırken, gelip beni buluyor.

"Granger'ın peşinden giderken onu ahıra kilitledim. Cebinde beni tanıştıracaklarını düşündüğü bir av bıçağı vardı ve onun Granger'ı

ısırmayacağından emin değilim, yoksa Granger ona zarar verirdi.”

Ağzım açık bir şekilde ona baktım, sonra öfkeyle başımı salladım ve "Daha önce söylediğimde ciddiym. Şerifi aramamız gerekiyor." dedim.

Kadın homurdandı. "Neden? Buraya gelmesi en az yarım saat sürer. Bu heriflerle kendim ilgilenirim."

Nefesim kesiliyor resmen. "Bu herifler mi? Bu ne zamandır devam ediyor Cami?" diye öfkeyle sordum. "Bu daha önce de oldu mu?"

Hayır, asla.

Omuz silkerek, "Birkaç kez oldu. Sanki ben burada yokmuşum gibi bu çiftliği yağmalayabileceklerini sanıyorlar. Aşk onları kovalıyor ve ben de peşlerinden gitmek zorunda kalıyorum. Onun zarar görmesini istemiyorum." dedi.

Lanet olsun. Bunu hiç beğenmedim.

"Burada seninle birlikte kalacak birine ihtiyacın var. İzin ver, ben sana yardım edeyim."

Bana bakıyor. "Biz arkadaş değiliz Jessop. Ben bu işi hallettim."

"Bakalım göreceğiz," diye mırıldandım, o bir şey söylemeden önce dönüp atıma geri bindim. Arkamdan bir şeyler bağırdı ama Wilder Çiftliği'ne başka birinin bulaşmak istemesi ihtimaline karşı çit boyunca eve doğru giderken onu dinlemedim.

Cami'ye kimse bulaşamaz. Benim gözetimim altında asla.

Cami benim zayıf noktam. Gerçekten sevdiğim tek kadın.

Ne yazık ki, bunu fark edemeyecek kadar inatçı.

* * *

"Bu sabah doğu otlakta ne oldu?" diye soruyor Jessop Çiftliği'nin baş çiftlik görevlisi Hank. Hank altmışlı yaşlarında ve muhtemelen çoktan emekli olması gerekirdi, ama kovboyluğu çok seviyor. Tam bir Wyoming kovboyu. Beyaz saçları, bronz teni ve nazik bir gülümsemesi var. Bu çiftlik birçok değişiklik geçirdi, ama Hank asla kaybedeceğimiz biri olmayacak. Burada her zaman bir evi olacak. Biz onun ailesiyiz ve o ilk günden beri burada. Her zaman başını öne eğip çok çalışan biri olmuştur. Babamızla pek anlaşamıyordu, ama biz çocuklara karşı çok iyiydi. Bizim için bir dede gibi.

Birkaç atın ahırda çalışmasını izlerken yanıma geliyor. "Cehennemden fırlamış bir yarasa gibi hızla uzaklaştığını gördüm."

"Yaşlı Granger, Wilder tarafındaydı ve sorun çıkarıyordu."

Dönüp bana baktı, şaşkınlıkla. "Ve hâlâ hayatta mı? İki testisi de yerinde mi?"

"Şimdilik. Eğer aklına tekrar onun arazisine girmeye kalkışmazsa. Kadın ona ateş etti. İki kez."

Hank başını salladı. "Sizin gibi birinin yanında olması iyi oldu patron. Wilder Çiftliği'ne üşüşen akbabalardan hoşlanmıyorum. Yazık, Cami bunu hak etmiyor," diye homurdandı.

"Hayır, öyle değil. Ve Jessop çiftliğindeki herkesin Wilder Çiftliği'ni ve topraklarını koruduğumuzu bildiğinden emin ol," diyorum çitten ayrılıp ahıra doğru ilerlerken.

"Anladım patron," diye sesleniyor. Hank, şu anda güvenebileceğim birkaç at bakıcısından biri sanırım. Benden büyük ve onunla burada büyüdüm. Ama babamla yakın ilişkisi olan ve onun karanlık işlerine bulaşmış diğer at bakıcılarına benzemiyor.

Biraz fazla gerginim, bu yüzden akşam yemeği için kasabaya gidiyorum. Jessop çiftliğinin gülünç demir kemerlerinden geçerken kahkahalarım sel gibi akıyor. Cami haklıymış. Gerçekten de bir kötü adamın girişi gibi görünüyor, ya da her neyse o öyle adlandırmıştı. Gösterişli ve gülünç, ve onu kaldırılacaklar listeme eklemeyi aklıma not ediyorum. Çiftlik hala babamın yeri gibi geliyor ve benim yerime alışamadım. Çiftliğe baktığımda, tekrar temizlemek için ne kadar çok iş yapmam gerektiğini görüyorum. Çünkü babamın bu çiftlikte uyguladığı iş yöntemleri benim istediğim gibi değil. Ve kardeşlerim de aynı fikirde. Hepimizin hemfikir olduğu tek şey bu. Babamızın izlediği yol berbatı.

Bu çiftliğin geleceğine baktığımda, benden önceki nesillerin felsefelerini paylaşmıyorum. Babamın dönemindeki zorbalık taktiklerini, hırsızlığı, kumarı ve gizli planları destekleyemiyorum. Benim farklı planlarım var ve çiftlikte nereye dönersem döneyim dirençle karşılaşıyorum. Eski yöntemler, bundan sonra işleri yapma şeklimiz olmayacak.

Black Dog, Perşembe gecesi için alışılmadık derecede sessiz. Sohbetlerin hafif uğultusu ve çatal bıçak sesleri, müzik kutusundan çalan country müziğine karışıyor.

İşletme sahipleri Walker ve Violet, müzisyen bir çift. Walker'ı çocukluğumdan beri tanıyorum ve harika bir adam. O ve kızı Mack her zaman yanımda oldular. Hatta yıllar önce Deniz Kuvvetleri mezuniyetim

için bile uçakla geldiler. Walker benim için baba figürüne en yakın kişi, ama benden sadece sekiz yaş büyük, bu yüzden belki de daha çok ağabey gibi. Ama sağlam bir adam. Violet'i seçerek iyi bir kadın seçmiş. Violet'in teyzesi Maggie, Dogwood Inn'in sahibi.

Violet tezgahı siliyor ve beni izliyor. Sonunda önümde duruyor ve dirseklerini bara dayıyor. "İyi misin Jack?"

"İyiyim," dedim, az önce önüme koyduğu viski bardağımı hafifçe eğerek.

"İyi görünmüyorsun," diyor kaşını kaldırarak.

"Doğrusu, aklımı meşgul eden çok şey var," diye itiraf ediyorum.

"Yani aklında o mu var?" diye soruyor sesi alçak bir tonda.

Kimden bahsettiğini sormama gerek yoktu, Cami ile aramdaki bağı biliyor. Konuşmak istemediğim zamanlarda bile beni bazı konularda uyarma konusunda yetenekli. Bazen aklıma takılan bir şey olduğunda ona mesaj atıyorum. Ve bazen de Mack ile birlikte bana kek ve kurabiye yapıyor. Bana ve liseden sonra barda barmenlik yapan ve son zamanlarda Walker ve Violet'in yardıma ihtiyacı olduğunda onların yerine geçen kız kardeşime karşı çok iyi davrandı.

Bara doğru bakarak iç çektim. "Elimden bir şey gelmiyor. Sinirlerimi bozuyor."

Telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum ve kontrol etmek için elimi uzatıyorum. Aman Tanrım, arayan kız kardeşim Jenna. Aramayı sessize alıyorum ve daha sonra onu aramak için aklımda tutuyorum. Ondan birkaç cevapsız arama olduğunu görüyorum. Kahretsin. Bu aralar her şeyi gerçekten aksatıyorum.

Violet gülüyor. "Sen ve Cami birbirinize umutsuzca aşık olduğunuzu ne zaman itiraf edeceksiniz? Gerçekten çok romantik. Destansı aşk hikayeniz hakkında bir düzine şarkı yazabilirim," diye takılıyor.

Buna gülümsüyorum. Violet ve Walker, Bridger Falls'ta kendi müzik şirketlerini ve kayıt stüdyolarını kurmak için çalışıyorlar ve The Black Dog'da bazı şarkılarını çaldılar ve gerçekten çok iyiler. Walker eskiden bir country müzik efsanesiydi, şimdi ise şarkı yazarı ve The Black Dog'un sahibi. Oldukça önemli bir isim, ama Bridger Falls'ta harika bir adam ve arkadaş. Burada herkes ona normal davranıyor. Çünkü bizim için o sadece Walker.

Cami ile aramdaki ilişkiyi biliyorum. Her zaman da biliyordum. Ama onun bana karşı tutumunu bilmiyorum ve beni en çok korkutan da bu.

Cami'nin çoğu gün beni görmekten nefret ettiğinden oldukça eminim. Ama bazen dikkat etmediğimi düşündüğü zamanlar oluyor ve yemin ederim ki bana nefretten başka bir şeyle bakıyor. Bazen Black Dog'da büyük bir grupla takılırken oluyor ve bir şey söylediğimde gülümsediğini yakalıyorum. Tabii ki, olmamış gibi davranıyor ya da göz göze gelirsek bakışlarını kaçırıyor. Ayrıca bu benim de hayal kurmam olabilir.

Ona ters bir bakış attım ama geri adım atmadı. Bu onun tarzı değildi. Bunun yerine bir bez kaptı ve barı parlatmaya başladı, tıpkı bildiği gibi içimi dökeceğimi bekliyordu.

"Bu... karmaşık." Kabul ediyorum.

"Bana bilmediğim bir şey söyle. İkiniz de karmaşıksınız." Sesi yumuşadı, gözleri gözlerimle buluştu ve devam etmemi isteyerek başını salladı.

"Cami'nin neden böyle olduğunu biliyorsun, değil mi? Babası çok kötü bir herif ve küçüklüğünden beri hayatına girip çıkıyor. Kendi babam dışında ondan daha kötü birini tanımıyorum. Wilder Çiftliği nesillerdir ailesinin elinde olmasına rağmen herkes ondan vazgeçti. Cami'yi tek başına, ailesinin çiftliğinden geriye kalanlar için mücadele etmeye bıraktılar."

"Sence neden herkesi kendinden uzaklaştırıyor?" diye soruyor, bara yaslanıp dinlerken.

"Çevresindeki herkes onu hayal kırıklığına uğrattığı için her şeyin üstesinden kendisinin gelmesi gerektiğini düşünerek büyüdü. Beni uzaklaştırmıyor; sadece pes etmeyeceğimi ona nasıl göstereceğimi bilmiyor," diyorum sessizce.

Violet'in bakışları yumuşar ve başını sallar. "Kalırdın."

"Her zaman kalacağım. Hiçbir yere gitmiyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "Beni çıldırtıyor. Onunla asla kazanamam. Biz ateş ve benzin gibiyiz."

"Jack, onun için her ortaya çıktığında, bunun bir anlamı var. Onun için her mücadele ettiğinde, hatta senden istemediği zamanlarda bile, bunu görüyor. Her seferinde. İnan bana. Bunu hissediyor," diyor gözlerinde anlamlı bir parıltıyla.

"Kurtarılmaya ihtiyacı olan prenses o değil. O, tüm savaşları arasında dinlenebileceği güvenli bir yere ihtiyacı olan bir savaşçı," diyorum sessizce. "Benim onun için savaşmamı istemiyor."

Başını salladı. "Onun evi olmalısın, kahramanı değil."

Göğsümdeki ağırlık hafifleyince bardağıma şöyle bir baktım. "Acaba beni içeri alacak mı? Çünkü dürüst olmak gerekirse, her gün kaybedilmiş bir savaşa giriyormuş gibi hissediyorum."

Violet, raftan bir şişe alırken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Cami'nin duvarlarını yıkacak biri varsa, o da sensin. Ona ihtiyacı yokmuş gibi görünse bile, onun için savaşmaya devam et. Çünkü en çok o zaman ihtiyacı var."

Başka bir müşteriye yardımcı olmak için barın kenarına doğru ilerlerken koluma hafifçe dokundu ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Uzun zamandır ilk defa kendimi bu kadar kaybolmuş hissetmiyorum. Belki benim ve Cami için bir umut vardır. Kolay olmayacak ama savaşmaya devam etmeliyim. O buna değer.

Akşam yemeğimi yedim ve barda biraz daha vakit geçirdim, ama aklım sürekli Cami'ye kayıyordu. Kendimi işe, bara ya da geleceğimi planlamaya ne kadar kaptırırsam kaptırayım, o her zaman aklımdaydı. Aklımdan hiç çıkmıyordu.

Cami, sevdiği insanlar için dünyayı yakıp yıkardı. Ondan daha büyük bir kalp görmedim. O eşsiz biri. Hiçbir kalıba sığması mümkün değil. Çok güçlü, vahşi ve asi. Şeytan çok çalışır ama Cami daha çok çalışır. Eğer hayatınızda onun gibi biri varsa, çok şanslısınız demektir.

Eve dönerken Bridger Falls İtfaiye İstasyonu'nun önünden geçtim. Açık alana doğru yürüdüm ve Ollie orada bir ekipman üzerinde çalışıyordu. "Hey, Ol," dedim sırtına vurup yanındaki tabureye otururken.

Aletlerini yere bırakırken sırtarak, "Burada ne yapıyorsun Jack?" diye sordu.

"Az önce Black Dog'da akşam yemeği yedim ve eve gitmeden önce biraz konuşmamız gerekiyordu," diyorum surat asarak, bunu onunla nasıl konuşacağımı bilemiyorum. O da bundan benim kadar hoşlanmayacak.

Ollie iyi bir adam, ama babasının aileye uyguladığı şiddet ve kötü muamele yüzünden büyürken çok zor zamanlar geçirdi. Birçok kez Cami ve annesini korumak zorunda kaldı. Çiftlikten tamamen ayrılıp şehre taşındığında kimse onu suçlamadı. Cami'ye ne zaman ihtiyacı olsa hâlâ yardım ediyor, ama artık çiftlikle pek bir ilgisi olsun istemiyor ve onu suçlayamam.

"Granger bu sabah Cami ile uğraşırken arazideydi. Elinde bıçak vardı. Cami ona ateş etti."

Bana dönüp baktı. "Bu da ne? Bunu neden şimdi duyuyorum?"

Başımı salladım. "Evet, kız kardeşini biliyorsun işte. Kimsenin bilmesini istemiyor. Bu gece Wilder Çiftliği'nde kalacağım. Bunun birden fazla kez olduğunu söylüyor. İnsanlar arazide dolaşıyormuş. Hiç hoşuma gitmiyor, dostum. Güvende değil."

"Bu gece nöbetteyim ama sıramı bekleyebilirim. Ama biliyorsun, bizim ona bakıcılık yapmamızdan hoşlanmayacak, değil mi?" diyor alet kutusunu kapatırken. "Hele de senden hiç hoşlanmayacak. Hatta sana ateş etmeye çalışmayacağından bile emin değilim."

"Tabii ki. Ablan bana ne yapacağını bilemezsin," diye mırıldandım, barda ne kadar yakın olduğumuzu ve sonra da beni kendi mülkünden nasıl uzaklaştırmak istediğini hatırlayarak.

Ollie gülerek başını salladı ve onayladı.

"Ahırın tavan arasında kalmayı planlayın," diyorum. "O kalkmadan önce ben ayrılırım."

"Onun bir Heeler cinsi köpeği var. Çok hırçın bir küçük velet, insanları kovalayabilir," diye düşünüyor.

"İyi bir köpek. Ama bu yeterli değil. Gözümüzü dört açmalıyız."

"Benimle birlikte Granger'ı mahvetmeme izin verecek misin?" diye sırtırtırken sordu.

"Kesinlikle."

* * *

Gece yarısından hemen sonra Wilder Çiftliğine gidiyorum, Pesto'yu ahıra götürüyorum, Mouse'un yanına koyuyorum ve gece için yatırıyorum. Mutlu homurtularından anlaşıldığı üzere, ikisi de yan yana olmaktan çok mutlu. Cami ile kedi köpek gibi kavga etsek de, atlarımızın arkadaş olduklarına şaşmamalıyım. Bu durum onu her zaman rahatsız ediyor ve bana bunu belli ediyor.

Kamyoneti garaj yoluna park etmiş durumda ve mutfak penceresinden içeriye loş bir ışık girdiğini görüyorum.

Sevgilim, Heeler cinsi köpeğim hırlamaya başladı ve beni görünce sustu. Ona okşama vermek için eğildim ve fısıldadım: "Hey kızım. Anneni gözetliyor muydun?"

Çatı katına çıktım, uyku tulumumu silkeledim ve yerleştim. Rahat bir nefes aldım ve Love'ın yanıma sokulup başını koluma yasladığını

hissettiğimde uykuya daldım. Annesini gözetme görevim de böylece suya düştü. Sanırım bu gece birlikte nöbet tutacağız. Bir şey duyarsa bana haber verecektir.

Bölüm 4

Cami

Bailey Zimmerman'ın "Aşık Ol" adlı eseri

Serin ve berrak dağ havası vadide eserken, dağ sırasının üzerinden güneşin doğuşunu izlemek için sabah gezintisine çıkmaya hazırlanıyorum. Mouse ile yaptığım bu gezintiler için yaşıyorum ve çiftlik kapandığında bunlardan kaç tane daha yapabileceğimi bilmediğim için mümkün olduğunca sık yapmaya çalışıyorum. Zihnimi boşaltmak ve temiz dağ havasını içime çekmek için günün en güzel zamanı. Yanıma termos dolusu kahve, en sevdiğim oğlum için elmalı atıştırmalıklar ve en sevdiğim kızım için de et atıştırmalıkları alıyorum.

Ahıra doğru ilerleyip kapıyı ardına kadar açtım, Aşk'ın nerede olduğunu merak ediyordum. Sonra donakaldım. Bir şeyler ters gidiyordu. Sanki biri burada bulunmuş gibiydi. Ya da hâlâ burada. Av tüfeğimi dizime dayayıp tetiği çektim, omzuma yasladım. Ahır tek tek, birer birer dolaştım, son iki ahıra geldiğimde başımı yana eğdim ve bunun Fare değil, Pesto olduğunu fark ettim. Sonra baktım ve Fare'nin arkadaşının burada olmasından gurur duyuyormuş gibi mutlu göründüğünü gördüm.

"Burada ne yapıyorsun, Pesto?" diye mırıldanarak uzanıp başını okşadım.

Kafam karışmış bir şekilde ahırın içinde etrafa bakındım. Jack'in atı benim ahırında ne arıyor? Bir hareket görünce başımı kaldırdım ve Love'ın uykulu başının çatı katından göründüğünü fark ettim. Bu da ne böyle?

Dün gece nereye gittiğini merak ettim. Normalde içeri girer ama dün gece girmeyi reddetti ve olanlardan sonra her şeyi daha yakından takip ettiğini düşündüm.

"Yukarıda ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, yan basamaklardan aşağı inerken ve beni gördüğüne sevinerek tüm vücudunu sallarken. Eğilip onu okşadım ve sonra yavaşça çatı katı merdivenlerinden yukarı çıktım, yukarıda ne bulursam bulayım, av tüfeğim hazırda bekliyordu.

Büyük uyku tulumunu görünce sinirli bir iç çekerek av tüfeğini indirdim. Dağınık, kendi iyiliği için fazla mükemmel sarı saçları tulumun altından görünüyordu. Sonra da botlarının dışarıya doğru uzandığını gördüm.

Sanki bir Marlboro reklamındaymış gibi yere yayılmış, pazen gömleği yarı açık, uzun bacakları uyku tulumuna dolanmış, sakalı ise sanki bir aşk romanından fırlayıp ahırına girmiş gibi sabahın erken saatlerindeki güneş ışığında parılıyordu.

Göğsü yavaş ve düzenli bir ritimle inip kalkıyor ve horlaması da rahatsız edici derecede hafif. Huzurlu. Rahat. Kendinden emin.

Gözlerimi kısarak çizmemin ucuyla yan tarafına hafifçe vurdum. "Kalk ayağa, kovboy."

Keskin yeşil gözleri şaşkınlıkla açıldı ve naylon çorabının hıştırtısıyla birden doğruldu. "Kahretsin. Uyuya kaldım."

Sesi boğuk ve sanki az önce davetsiz bir şekilde yatağımın çok yakınında geceyi geçirmiş gibi midem alt üst oluyor, bundan nefret ediyorum.

Kollarımı kavuşturup sinirliymiş gibi yapıyorum. "Jessop, burada ne işin var?"

Keskin bir ses tonuyla söylemeye çalışıyorum ama nefes nefese çıkıyor. Çünkü elbette, yeni uyanmış haliyle, saçları dağınık ve sesi hâlâ uykunun izlerini taşıırken inanılmaz derecede iyi görünüyor.

Odaklan, Cami. Odaklan.

Bana doğru göz kırptıyor, dudakları sanki bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi seğiriyor.

"Seni gözetliyorum," diye mırıldanıp gerindi. "Kahve kokusu alıyorum. Lütfen biraz içebileceğimi söyleyin."

"Uyuyorsan işini iyi yapmıyorsun demektir." Alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Kendime bakabilirim. Hem köpeğimi neden sende tutuyorsun?"

Arkamı dönüp hain köpeğime baktım ve o da başını yana eğerek bana baktı.

"Bu köpeği çok seviyorum," diyor sırtarak uzanıp kulaklarını kaşıyor ve köpek de ona yaslanıp gözlerini kapatarak bu sevgiden zevk alıyor.

"Kendine bir köpek edin." Gözlerimi kısıp, sanki onun bedenine bakmıyormuş gibi yapmaya çalışarak sertçe baktım.

O da karşılık olarak sadece seksi, tembel bir sırıtışla geriniyor ve gömleği yukarı doğru sıyrılıp, yasa dışı olması gereken karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Aptal herif.

Uyku tulumunu alıp kirişlerden birinin üzerine attı ve yanımdan geçerek merdivenlerden aşağı indi.

"Uyku tulumunu al Jessop. Benim ahırında kalmayacaksın," diye homurdanarak merdivenlerden aşağı inerken onu takip ettim.

"Hadi Cami, binmeye gidiyoruz."

"Hayır, gitmiyoruz. Sen eve gidiyorsun. Ben de aracıma biniyorum."

"Hadi acele et, Wilder! Güneşin doğuşunu kaçıracaksın," diyor her zamanki gibi beni görmezden gelip Pesto'ya doğru ilerlerken, ona bir şeyler mırıldanarak.

Kahretsin onu. Ve bana taktığı lakabı sevmemden nefret ediyorum. Wilder. Büyükbabamın soyadıydı ve onu çok özliyorum. Kendrick isminden nefret ettiğimi biliyor, bu yüzden Wilder her zaman bir sevgi sözcüğü olmuştur. Ya da öyleydi. Ama artık değil. Onu sevmemeye çalışıyorum.

* * *

Öne eğilip Mouse'u okşayarak günün en sevdiğim anı olan gün doğuşunu izliyorum. Wyoming'de gün doğuşu sadece yükselmekle kalmıyor, gökyüzüne adeta hükmediyor. Ufuk, geniş açık ovalara yayılan yumuşak, altın rengi bir parıltıyla ışıltıyor. Sonra, bir anda, güneş karanlığı yarıp geçen ve her şeyi aydınlatan bir alev gibi gökyüzünü delip geçiyor. Gül altın, kehribar ve turuncu tonları sizi olduğunuz yerde donduracak. Bunun gibisi yok.

Kahve termosumu çıkarıp kapağını açıyorum, bir yudum alıyorum; yolun karşısındaki sütçümüzden gelen taze sütle karıştırılmış, hafif tarçınlı, acı ama ferahlatıcı kahvenin tadını çıkarıyorum. Bakışlarım, tüm hayatım

boyunca evim dediğim topraklara takılıyor. Yuvarlanan tepeler, sonsuz gökyüzü ve hepsi hâlâ benim... şimdilik.

Bir el uzandı ve ben de gözlerimi devirerek termosu ona uzattım. Birkaç yudum aldı, dudaklarını tam benimkilerin olduğu yere götürdükten sonra termosu geri verdi. Bana öyle bir sırttı ki, başımı salladım.

Onun ne kadar gülünç ve imkansız olduğunu anlaması için abartılı bir şekilde göz deviriyorum.

Ama içten içe kalbim hızla çarpıyor ve bambaşka bir şey hissediyorum. Jack'in beni ne kadar etkilediğini görmesine izin vermeyi reddediyorum.

Fare kulaklarını oynatarak henüz ödülünü almadığını hatırlatıyor. Çantamdan bir tane çıkarıyorum, o da uzanıp alıyor. "Aferin oğlum," diye mırıldanarak birini Jack'e veriyorum, o da Pesto'ya versin.

Her zamanki gibi çiftliğin çevresinde ilerliyoruz. Düşüncelere dalmışken Jack araya girip, "Şu av tüfeğinden başka keskin bir cisim veya ateşli silahın var mı?" diye soruyor.

İçimden bir ah çekip, "Sabahki bisiklet turumu mahvetmek de sana kalmış, Jessop," dedim.

Pesto, Mouse ile aynı adımlarla yürürken, "Bu benim soruma bir cevap değil," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi.

İç çekerek ona yan gözle baktım. "Bilmek istemez miydin?"

"Evet, yapardım. Çünkü burada hiçbir koruma olmadan bisiklet sürmeniz güvenli değil," diyor sert bir şekilde.

Gözlerimi devirdim. "Dün kendimi nasıl savunduğumu görmedin mi? Bence gayet iyi idare ettim."

Bana sadece bir bakış attı.

"Ne?" diye öfkeyle baktım.

"İnsanlara öylece ateş edemezsin Wilder," diyor yumuşak bir sesle, endişeli bir ifadeyle. "Onlar da karşılık verebilirler."

"İşte izinsiz girenlerin başına gelen bu, Jessop. Aklında tut," diye uyardım ufka bakarken. "Ve bilerek ıskaladım. Bir dahaki sefere yapmayacağım."

"Umarım bir daha böyle bir şey olmaz," diyor.

Bir süre sessizce ilerliyoruz, atlar birlikte adımlarını ayarlıyor. Çocukken kaç tane sabah gezintisi yaptığımızı size anlatamam. Ve o geri döndüğünden beri, çoğu sabah burada ona rastlıyorum. Aylardır ara ara yaptığımız bir şey bu. Hiçbirimiz gerçekten bir şey söylemiyoruz ya da ne olduğunu adlandırmıyoruz. Sadece kendiliğinden oluyor.

Jack bana doğru baktı, güneş yeşil gözlerine yansyordu. "Atlarımızın bu kadar iyi geçinmesinin ilginç olduğunu düşünmüyor musun?"

Dizginleri sıkıca kavradım. "Aslında değil. Sen bir pisliksin, Pesto değil. Düşman sensin."

"Bu doğru değil," diyor sesi yumuşayarak. "Biz düşman değiliz."

Ona şöyle bir baktım ve dedim ki, "Tek bildiğim, kimseye güvenemeyeceğim. Bir zamanlar bana sana güvenebileceğime inandırdın ve bak nereye vardım. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum."

Cevap vermek için ağzını açıyor ama ben onu duymayı beklemiyorum. Dilimi şıklatıp Mouse'u çiftliğe geri götürüyorum, Love da sadakatle yanımızda dörtlüye koşuyor. Uzaklaşırken, bir an durup Jack'e özlemle baktığını görüyorum. "Hadi gel, Love," diye sertçe sesleniyorum.

Elbette birbirimize takılıyoruz ama onun etrafta olduğunu bilmek güzel. Ama bunu ona asla söylemem.

* * *

Üzülmeye vakit yok. Halletmem gereken sorumluluklarım ve işlerim var. Eve geri dönüyorum, duş alıyorum ve hızlıca güne hazırlanıyorum.

Kot pantolonumu giyip botlarımı ayağıma geçirirken, saçlarımı hızlıca ördüm ve tezgahın anahtarlarını aldım. Şehre gidip insanlara istediklerini vermem gerek: lezzetli fırın ürünleri ve kahve.

Steamy Sips adlı kahve karavanım, son birkaç yıldır benim için adeta bir can simidi oldu. Başlangıçta çiftliğe ek gelir sağlamak ve kahve sevgimi iş hayatıyla birleştirmek için ortaya çıktı.

İlk başlarda römorkumu festivallere, fuarlara, yemek kamyonu etkinliklerine, konserlere ve beni kabul eden her yere götürüyordum. Şimdi ise bir otoparkta yer kirliyorum ve yerel halk için orada tutuyorum. Bridger Falls küçük bir kasaba ama onlar da benim kadar kahveyi seviyorlar. Onlara şimdiye kadar içtikleri en iyi kahveyi sunmaktan gurur duyuyorum. Son bir yıldır da fırıncılık yapıyorum ve daha iyi olsam da, ilk başlarda pek iyi olmadığımı itiraf etmeliyim, ama şimdi ekşi mayalı simit ve çöreklerde ustalaştım. Stokta tutamadığım son baskabağı çöreğimle gurur duyuyorum. Sonbahar olsun ya da olmasın, en çok satanlar arasında.

Dün gece geç saatlere kadar pişirdiğim hamur işlerimi alıp arabaya yüklüyorum. Yolculuk uzun ama beni rahatlatan bir şey. Manzaralar nefes

kesici ve bu zamanı çiftliği nasıl koruyabileceğimi düşünmek ve değerlendirmek için kullanıyorum.

Şehirden geçerken, sokaklar şimdiden kamyonlar ve arabalarla dolup taşıyor. Şehirde bir film ekibinin çekim yapacağı haberi yayılmış, ama henüz ne yaptıklarından emin değilim. Herkes bu konuda ağzını sıkı tutuyor. Umarım bugün sır karşılığında ikramlık vermeye razı olan birinden bilgi alabilirim.

Her zamanki gibi römorkumun arkasındaki yere park ediyorum ve her şeyi boşaltıyorum. Yirmi dakika içinde açmamı bekleyen yarım düzine kamyon zaten park etmiş durumda. Taze kahvemi hazırlıyorum ve pastane reyonunu dolduruyorum.

Isıtıcı karavanı ısıtırken, sıranın daha da uzaması uzun sürmüyor. Ön tarafa kurduğum piknik masalarında yerliler sohbet ediyor ve film ekibi hakkında tahminlerde bulunuyorlar. Filtre kahveler hazırlıyorum, latte yapıyorum ve hamur işleri dağıtıyorum. Her zamanki müşteriler kendi aralarında kısa sohbetler ediyor ve bu, çiftlikten taşıdığım streten hoş bir kaçış oluyor.

Hızlıca çalışıyorum, siparişleri hazırlıyorum ve müdavimlere kahve dağıtıyorum; ihtiyaçlarını daha onlar ihtiyaç duymadan tahmin edebiliyorum. Tanıdık bir figür tezgâha yaklaşıyor. Koyu kahverengi kovboy şapkası ve güneş gözlükleri kim olduğunu ya da üzerimdeki etkisini gizlemiyor. Bana attığı tembel gülümseme doğrudan içime işliyor ve hain bedenim karşılık veriyor, bundan da nefret ediyorum.

"Günaydın Wilder," diyor masum bir şekilde, yavaşça gülümseyerek. "Beni özledin mi?"

"Hayır. Bugünlük senden yeterince bıktım zaten." Sıkılmış gibi yaparak homurdanıp tavana baktım. "Ne istiyorsun Jessop?"

"Kahve. Nasıl sevdiğimi biliyorsun. Siyah, tıpkı ruhun gibi."

Ona dik dik bakıyorum ve onun yanımda olduğu zaman vücudumu yakıp kavuran heyecanı inkar etmeye çalışıyorum. "Görüyorum ki hâlâ beni takip ediyorsun Jessop. Biliyorsun, buna sapıklık denir."

"Sadece kahve içmeye geldim, Wilder." Arkasına yaslandı ve bana gülümsedi.

"Balkabağı baharatlı latte, hemen geliyor," diyorum tatlı bir sesle, kasıtlı bir isteksizlik ve siparişini umursamaz bir tavırla. Önceden doldurduğum siyah kahve fincanını tezgahın üzerinden kaydırıyorum,

parmaklarım çok kısa bir an için onun parmaklarına değiyor. İçimden bir akım geçiyor, ama onu görmezden gelip başka yöne bakıyorum.

"Teşekkürler," diyor sesi yumuşayarak. "Bu arada, oldukça uzun bir kuyruk oluşturmuşsunuz."

"Tabii ki. şimdi ekil de işimi yapayım," diyorum kuru bir sesle. Ama içten içe gitmesini istemiyorum ve burada olduğu için mutluyum.

Kartını okuyucuya okutuyor ve bahşiş kutuma para atıyor. Kenara çekilip birkaç yerliyle sohbet ediyor, kahvesini yudumluyor. Buradaki varlığı garip bir şekilde rahatlatıcı. Ara sıra bakışları bana takılıyor ve vücudumda bir şok etkisi yaratıyor.

Ögle vakti ve ben çok yorgunum, fırındaki tüm ürünler tükenmiş. Üstelik film ekibi hakkında da kimse bilgi vermiyor. Anlaşılan, kimse kahve ya da çörek ile satın alınamıyor. Neyse. Tezgahın arkasındaki tabureye çöktüm ve derin bir nefes aldım. Jack hâlâ dışarıda, sadece şimdi bir yerlinin kamyonunun kasasında oturmuş sohbet ediyor.

Onu izliyorum, beni göremediği için şükrediyorum. Hayatımda karşılaştığım en sinir bozucu insan.

şimdi farklı görünüyor. Ama farklı olması, yıllar önce bana verdiği tüm acıyı ortadan kaldırmıyor.

Başımı sallayarak tezgaha döndüm ve temizliğe odaklandım. Dikkatimi dağıtacak şeylere vaktim yok. Her şeyimi kaybetmek üzereyim.

* * *

Akşam için biraz çay demliyorum ve mutfağıma şöyle bir göz atıyorum; fırın malzemeleriyle dolu, karmakarışık bir yer. Yarın için tatlılarımı pişiriyorum ama aslında yapmak istediğim şey, kanepedeki rahat battaniyemin altına girip bir şekerleme yapmak. Her şeyi pişirip soğutana ve mutfağı tekrar tertemiz yapana kadar durmayacağımı biliyorum, bu yüzden işe koyuluyorum ve çiftlikte halletmem gereken başka işler olduğunu hatırlamadan zaman geçiyor.

Dışarı çıkıp ev işlerini halletmem gerektiğini hatırlayınca içimden bir ah çekiyorum.

Bir ses duyuyorum ve arka kapıyı açtığımda Love'ı buluyorum. Ancak sandalyelerimden birinde oturan bir figürün gölgesi de var. Ocağımın

yanındaki mıknatısa asılı bıçağıma uzanırken ve ışığı açarken içimde derin bir panik oluşuyor.

"Ollie! Beni çok korkuttun!" Elimle göğsüme dokundum ve o da sandalyesinde doğruldu.

"Bıçağı bırakabilirsin," diyor, bana sanki deliymişim gibi bakarak.

"Biliyorsun, normal bir insan gibi ön kapıdan girebilirsin. Arka verandada gizlice dolaşmana gerek yok," diye alaycı bir şekilde söylendim, hâlâ nefesimi kontrol altına almaya çalışıyordum.

"Köpeğinizle birlikte gün batımını izliyordum," diyor Love'ı sevgiyle okşarken.

"Anladım," diyorum önlüğümün cebine uzanıp fırın zamanlayıcısının telefon alarımını kapatırken.

"İçerisi çok güzel kokuyor. Ne var sende?" diye sırtarak soruyor.

"Gel, istediğini seç," diyorum kapıyı açık tutarken.

Hiç söylenmesine gerek kalmadan içeri giriyor, buzdolabını açıyor, bir bira çıkarıyor, kapağını çevirerek açıyor ve uzun bir yudum alıyor.

"Nöbette olduğunu sanıyordum?" diye soruyorum, tepsiyi fırından çıkarıp diğerini yerleştirirken ve alarmımı kurarken.

"Önceden öyleydin, ama yeni bir eleman eğitim görüyor, bu yüzden son dakika izin aldım bu akşam," diyor fırından çıkardığım tatlılara göz atarken ve yaban mersinli crumble kekini seçerken.

"Akşam yemeği yedin mi?" diye soruyorum, çünkü bu akşam yemek yemeyi bile unuttuğumu fark ediyorum. Genellikle unuttuğum bir şey bu. Bazen kendimi fırıncılık işine kaptırıyorum ve sonra küçük bir cin gibi her şeyi yemek istiyorum.

"Öğle yemeğinden beri yemedim. Açlıktan ölüyorum," diye itiraf ediyor ikinci bir keke uzanırken.

Bir tencere çıkarıp suyla dolduruyorum ve ocağa koyuyorum. "Size biraz makarna yapacağım," diyorum.

"Kulağa iyi geliyor."

"Sorumu hiç cevaplamadın. Burada ne işin var?" diye soruyorum, geçen kış bahçemden topladığım malzemelerle yaptığım ev yapımı makarna sosu kavanozlarından birine uzanırken.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," diyor endişe dolu bir bakışla kuru bir şekilde.

"Jessop tam bir ispiyoncu," diye ekliyorum dolaptan bir kutu makarna alırken.

"Granger çok kötü biri, Cami. Ona ateş ettiğine hâlâ inanamıyorum. Sence buraya geri gelip diğer kötü arkadaşlarından bazılarını da getirmez mi?" diye sordu, birasını yere bırakıp tezgahın üzerindeki topraktan tahta bir kaşık uzatırken.

"Kendime bakabilirim. Aşk, burada biri varsa beni uyarır. Korunuyorum," diyorum ona, sadece onu değil, kendimi de ikna etmeye çalışarak.

"Ha, doğru. Sanki o sana, sen beni fark etmeden önce on beş dakika boyunca arka verandanda olduğumu haber vermiş gibi mi?" diye alaycı bir şekilde sordu.

Haklı. Şu an çok zor bir durumda olduğumu biliyorum. Doğrusu, uyuyamıyorum. Her ufak ses beni uykusuz bırakıyor ve bundan nefret ediyorum. Bu yerdeki korkudan nefret ediyorum. Kabuslar daha da kötü. Geçen hafta, sonunda uykuya daldığımda, birinin evimi ben içindeyken ateşe verdiği bir kabus gördüm. Uyandım ve ahıra gidip Mouse ile birlikte ahırda uyumak zorunda kaldım. Jack'i orada bulmak bir rahatlamaydı, ama bunu ikisine de söyleyemem.

Ollie'nin yüzü yumuşadı, yalanlarımı anladı. "Cami."

"İyiym," dedim usulca, ocağa dönerek, üzgün olduğumu görmemesi için meşgul olmaya çalıştım.

"Buraya gel," diye emretti.

Arkamı dönüp iç çekerek ona doğru ilerlerken o da kollarını bana dolayarak kocaman bir kucaklama yaptı. "Bu kadar zor muydu?"

"Evet," diye burnumu çektim.

"Sert adam olmak zor, değil mi?" diye takıldı bana doğru geri çekilip gözlerime bakarken.

Ona hafifçe bir itme verdim ve kaynayan suyu kontrol etmek için ocağa geri döndüm.

"Sanırım bu sefer sıra sende, burada kalıp bana bakıcılık yapacaksın, değil mi?" diye sordum ona bakarak.

"Haklısın," diye sırtarak bir Canavar Kurabiyesi'ne uzanırken.

Ne yazık. Jack'i ahırda bulmak hoşuma gitmişti aslında.

"Akşam yemeği hazırlıyorum, iştahını kaçırma," diye takılıyorum.

"O kadar açım ki, bir atı bile yiyebilirim," diye itiraf ediyor.

Makarnayı tencereye dökerken, "O zaman kesinlikle Fare'yle ahırda uyumayacaksın," diye takılıyorum.

"Hayır, ahırda uyumayacağım. Ben hayvan değilim. Burada hâlâ bir odam var," diyor bana bakarak.

"Evet ama yatak yok. Annem sattı," diye hatırlatıyorum ona, o da gözlerini deviriyor. İkimiz de annemizin saçmalıklarından bıktık.

Parmesan peynirini alırken sırtırken, "Jack'in ahırda uyuduğunu duydum," dedi. "Neden seninle birlikte evde kalmıyor ki?"

Ona dik dik baktım. "Çünkü davetli değil. Üstelik köpeğimi de çaldı. Tam bir pislik."

Arkamı döndüm ve bana gülümseyerek, "Öyle mi?" dedi.

İnleyerek, "Sen de mi? Jack söz konusu olduğunda neden herkes bana laf ediyor?" dedim.

"Nedenini biliyorsun Cami," diyor sırtarak.

Sebebini biliyorum. Ama bilmiyormuş gibi yapma konusunda uzmanım.

Bölüm 5

Jack

Hardy ve Lainey Wilson'ın "Kamyonda Bekle" adlı eseri.

"Anladın mı?" diye sordum Ollie'yi, onu arazinin kenarında, zar zor çalışan eski çiftlik kamyonlarından biriyle alırken.

"Ah, evet," diye sırttı Ollie. "O da olgunlaşmış." Kalın bir brandayla lastik bantla bağlanmış bir kafesi alıp kamyonun arkasına yerleştirdi, sonra da yanıma oturdu. Cebinden bir kağıt torba çıkardı.

"Bu ne?" Çantayı işaret ederek başımla onayladım.

"Cami'nin balkabağılı çörekleri. En sevdiğin çörekler olduğunu biliyorum," diyor poşeti bana uzatırken.

Ona, neredeyse her gün kahve arabasına gidip onun çöreklerini aldığımı veya Tessa şehre malzeme almaya gittiğinde onu daha fazla çörek almaya gönderdiğimi itiraf etmeyeceğim. Cami'nin yaptığı her şeyi seviyorum. "Teşekkürler dostum."

Evlerimizin sınırına doğru arabayla giderken yiyoruz ve onun çöreklerinin ev yapımı çörekler gibi bir tadı olup olmadığını düşünmemeye çalışıyorum.

Granger'ın arazisinin kenarına arabayı park ederken Ollie, "Sence dersini alacak mı?" diye sordu.

"Umarım öyledir. Bir sonrakini hiç beğenmeyecek," diyerek arabadan indim, tulumumu giydim ve fermuarını çektim.

Ollie, gülerken bana yan gözle bakarak, "Bu arıcı kostümü mü?" diye takıldı.

"Evet, o şey gibi kokmuyorum," diyorum kapüşonu takarken. Kafesin üst kısmından tutup taşıyorum. Kafesin içinde kıpır kıpır olduğunu hissedebiliyorum.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum dostum, ama o arıcı kostümü, eğer o kadın arı püskürtürse, seni o kötü kokudan koruyamaz," diyor arkamdan gelirken.

Ne olursa olsun, en azından bir şey.

Ay ışığı altında çalışıyoruz, el fenerlerimizi ve farlarımızı kapatıyoruz. Sessizce, Granger'ın modifiye edilmiş, sinir bozucu, eski model beyaz kamyonetin park edildiği araba yoluna doğru yürüyoruz.

Ollie, sürücü tarafındaki kapıyı açıp başını içeri uzatırken sıırttı. "Hatta anahtarları bile içinde bırakmış."

"Ahmak," diye mırıldandım.

Ollie anahtarları alıp yaklaşık altı metre ötedeki çalılıkların arasına fırlattı.

Onları bulmakta bol şans, dostum.

Kafesin kilidini açıp kamyonun yanına koydum ve kokarca kabine daldı. Kapıyı kapattım. Çok sinirliydi ve içeriği her yere püskürtmeye başladı.

İkimiz de öğürüyor ve öksürüyoruz. Iyy. Kapı kapalıyken bile çok güçlü bir koku.

"Kahretsin, berbat kokuyor," diye mırıldandı Ollie, ağzını tişörtüyle kapatarak. Kamyonun dışında bile kokusunu alabiliyorsak, içeride nasıl koktuğunu hayal bile edemiyorum.

"Evet, öyle," diyorum, kapıyı açıp kokarca hayvanın tekrar özgürce koşmasına izin vermeden önce onun sözünü bitirmesine izin veriyorum.

Granger için sadece o güzel kokusu için ona ihtiyacımız vardı. Bu, o aptal herife Cami veya Wilder Çiftliği ile uğraşmanın ne demek olduğunu öğretecek. Ona bıçak çektiği için hala kanım kaynıyor. Benim yumruklarım yerine bir kokarca alacağı için şükretmeli.

Kamyonuma döndüğümüzde, boş kafesi arkasına atıp vakit kaybetmeden yola koyuluyoruz. Ollie gülüyor. "Çok sinirlenecek. O kamyon onun göz bebeği idi."

"Güzel," dedim homurdanarak. Hırsızdan daha kötü bir şey yok. Kimseye saygısı yok.

Ollie'yi evinin sınırına bıraktım ve "Bugünkü yardımın için teşekkürler dostum" diye seslendim.

"Sorun değil. Yaklaşan marka oluşturma çalışmalarında hâlâ yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor kamyonu aylanırken.

"Vaktiniz varsa, verebileceğiniz her türlü yardıma minnettar olurum. Ama meşgul olduğunuzu biliyorum," diyerek elimi çenemin üzerinde gezdiriyorum.

"Söyle yeter, hemen gelirim. Cami'nin de yardım etmek isteyip istemediğine bakarım."

Başımı salladım. "Zaten yeterince derdi var. Onu rahatsız etme."

"Muhtemelen böyle olması daha iyi. İkinci muhtemelen birbirinizi damgaladınız ya da daha kötüsü olurdu."

Kamyonun kabinine vurup sırtırken ben de çiftliğe doğru yola koyuldum. Bugün yapmam gereken toplantılara hazırlanmam gerekiyordu. Meğerse çiftlik işletmek, normal çiftlik işlerinin yanı sıra bir sürü toplantı da demekmiş. Hiç de göz alıcı bir iş değil, kesinlikle.

Eve geldiğimde etrafa bakıyorum ve babamın evinde kalmaktan ne kadar nefret ettiğimi fark ediyorum. Burası ev gibi hissettirmiyor ve nereye baksam onun varlığını görüyor ve hissediyorum. Başka bir yere taşınabilseydim, taşınırdım. Ama şu anda yapacak çok işim varken bu pratik değil.

Sıcak kahve kupamı alıp babamın eski ofisine, yani kardeşim Weston'la paylaştığım yeni ofisime götürüyorum. Weston birkaç haftadır Montana'daki evinde, ama ayda birkaç kez hafta sonları çalışmak için geri geliyor. Her şeyi anlamlandırmak ve çiftliğin daha sorunsuz işlenmesini sağlamak için birlikte çalışıyoruz.

Yaklaşık bir yıl önce FBI çiftliğimize baskın düzenledi ve babamı tutukladı. Bunun utanç verici olduğunu söylemek yetersiz kalır. Babam hayatımız boyunca toplum için tam bir bela oldu. Zirveye çıkmak ve bu çiftliği de beraberinde götürmek için manipüle etti, dolandırdı, çaldı ve elinden gelen her şeyi yaptı. Bunu yaparken kimin üzerine bastığına aldırmış etmedi. O en kötünün de kötüsü ve liseden sonra ayrılıp donanmaya katılmamın sebebi de o.

Özellikle Deniz Kuvvetlerine katıldım çünkü suyla çalışacağımı biliyordum ve su kütleleri Wyoming'den en uzaktaydı, bu yüzden iyi bir seçim gibi görünüyordu. Buradan olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. İşe yaradı ve on yıl boyunca uzakta kaldım. Askerlik hayatından bıktığımda ve

sözleşmem bittiğinde, birkaç yıl önce geri döndüm ve buradan yaklaşık bir saat uzaklıktaki bir çiftlikte at eğitmeni oldum. Kardeşlerimle iletişimi sürdürdüm. Babam tutuklanmadan önce bir at satışında ona rastlamam bir buçuk yıldan fazla sürdü ve Deniz Kuvvetlerinden ayrıldığımı anladı. Ve açıkçası, çiftliğinde atlarla çalışmak için eve dönmediğim için çok kızmıştı.

Babam tutuklandıktan sonra geri döndüm. İki erkek kardeşim de ondan benden uzak tutmak için ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Ablam Jenna liseden kısa bir süre sonra Los Angeles'a taşındı. Gerçeklik televizyonunda çalışıyor. Tam olarak ne yaptığını anlamıyorum ama mutlu görünüyor, önemli olan da bu. Her zaman bu işi sevmiştir ve mutlu olmasına sevindim.

Şimdi geri döndü, kasabadaki The Black Dog'da yarı zamanlı çalışıyor ve uzaktan bir proje üzerinde çalışıyor. Gelip gidiyor. Hiçbirimiz burada, çiftlikte kalmayı sevmiyoruz. Çok fazla anı var ve bunlar iyi anılar değil. Geri döndüğümünden beri, Wilder Çiftliği'nde kaldığım geceye kadar iyi uyuyamadım. O gece, ne zamandır uyuduğumu hatırlamıyorum bile, ilk huzurlu gecemdi.

Weston'ın bana e-postayla gönderdiği raporları dikkatlice inceliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, FBI bizi kapattıktan sonra, elbette onlarla işbirliği yapma sözü karşılığında, çiftliği ayakta tutmak için ihtiyacımız olan şeyleri geri almamıza yardım etmeye istekliydiler. Her zaman olduğu gibi, bunun da bir bedeli vardı.

Ama Jessop ismine güvenmeyen bir kasabada iş yürütmek kolay olmadı. Babam burada çok fazla zarar verdi. Şimdi de daha iyi bir itibar inşa etmeye çalışmalıyız. Çoğu gün imkansız gibi geliyor. Bridger Falls'ta kinler çok derinlere işlemiş gibi görünüyor.

Neyse ki, hiçbirimiz babamızı umursamıyoruz. Onun hapiste olması, bize verebileceği en iyi hediye. Weston, her şeyi onun erişiminden uzaklaştırıp güvenli bir şekilde bizim kontrolümüze geçirmek için çalıştı. Bu yüzden, Weston, Jenna, Tucker ve ben, çiftliği en azından hukuki açıdan eskisinden daha iyi bir duruma getirmek için hep birlikte çalıştık.

Zorluklar yaşadık. Weston günlük işlerle pek ilgilenmek istemiyor. Montana'da avukatlık yapıyor ve evrak işlerine, mali konulara bayılıyor. Bu da benim için sorun değil. Tucker çiftlik işlerine karşı değil, ama en genç o ve henüz bir şey yönetmeye hazır değil. Çoğu gün sığır çobanlığı yapıyor ve sığırları yönlendiriyor. Ama dürüst olmak gerekirse, rodeo yarışlarını çok seviyor ve kalbi orada. Biliyorum, eğer mümkün olsa tekrar rodeoya dönerdi.

Ben at eğitimi veriyorum ve at bakıcılarının ilgilenmediği günlük işlerle ilgileniyorum. Bu da çok fazla iş demek, çünkü onlar tembel ve hâlâ babama çok bağlılar. Söylediklerimi dinlemekten hoşlanmıyorlar gibi görünüyorlar. Ama bu durum değişmek üzere.

Tessa, Hank ile birlikte çiftlikteki en uzun süredir çalışan personelimiz. Bu ikisi, benimle birlikte günlük operasyonların yükünün büyük kısmını üstleniyor. Ve ikisi de ailem gibi.

Jenna ata binebilir ve bir at bakıcısının yapabileceği her şeyi yapabilir, ama reddediyor. Babamız onu gençken yetişkin bir çiftlik işçisi gibi çalıştırdı ve o hala buna içerliyor. Okuluyla birlikte tam zamanlı çalıştı ve çocuk olmaya pek zamanı kalmadı. Çiftlik onun için bir acı kaynağı ve çoğu gece çiftlikteki kulübede bile uyuyamıyor. Walker'dan öğrendiğime göre bazı geceler barda kalıyor ve onun ofisinde uyuyor. En büyük kardeş olarak burayı toparlamak ve hepimiz için kurtarabileceğim ne varsa kurtarmak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Burayı güvenli hale getirmek istiyorum, böylece herkes burada kendini rahat hissetsin.

Telefonum titriyor ve aşağı baktığımda Weston'ın aradığını görüyorum. Cevap verirken onu hoparlöre alıyorum.

"Naber?" diye soruyorum, soğumuş kahvemi yudumlarken. Harika. Yüzümü buruşturuyorum çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım Cami'nin kahvesi gibi olmuyor. Sırrı ne acaba?

"Dün babamızla görüştüm," diyor, sanki bana bir yığın pisliğe bastığını söylüyormuş gibi.

"Nasıl geçti?" diye soruyorum, masanın üzerindeki kağıtları karıştırırken umursuyormuş gibi yaparak.

"Ah, yine aynı eski saçmalıklar. Sıradan bir gün daha. Hâlâ hapishaneden bizi kontrol etmeye çalışıyorlar. Fena şekilde başarısız oluyorlar," diye ekliyor. "Ona birkaç belge imzalatmam gerekti. Neyse ki imzaladı."

"Güzel," diye düşündüm. "Bu hafta çiftlikte mi kalacaksın?"

"Hayır, Bozeman'da işim var. Jenna seninle konuştu mu henüz?" diye soruyor ve sesindeki bir şey dikkatimi çekiyor.

"Hayır. Neden, ne oldu?" diye soruyorum burnumun köprüsünü çimdikleyerek, bilmek isteyip istemediğimden bile emin değilim.

"Film ekiplerini şehirde gördünüz mü?" diye soruyor.

"Evet, burada ne yapıyorlar?" diye soruyorum sandalyeme yaslanırken. "Kimse konuşmuyor."

“Görünüşe göre kız kardeşimiz çiftliğimizi bir reality şov için hazırlamış ve sizinle bu konuda konuşması gerekiyor,” diyor. “Ama size ulaşamadığı için, ben size durumu anlatma iznini alacağım.”

"Çiftliğimiz için bir reality şovdan mı bahsediyorsunuz?" diye şaşkınlıkla karşılık verdim.

“Sözleşmeleri inceledim,” diyor avukat moduna geçerek. “Sana açıkça söyleyeceğim Jack. Çiftlik pek iyi durumda değil. Satışlarımız düştü, kimse bizden at eğitimi veya pansiyon hizmeti almıyor ve bu, çiftliğe iyi bir dikkat çekmenin harika bir yolu. Umarım bu, insanların her şeyi mahveden Jessop'tan bahsetmesini engeller ve çiftliği iyi yönde yeniden inşa eden Jessop ailesine daha çok odaklanmalarını sağlar. Gösteriden elde edilen gelir sağlam. Bizi iyi bir yere getirmeye yetiyor.”

Kardeşim müthiş bir avukat. Babamız, donanmaya katıldığım da beni temelde değersiz gördü ve diğer kardeşlerimizi çiftlikteki kendi amaçları için bir şekilde kullanmaya çalıştı. Weston'ı Harvard'a ve hukuk fakültesine gönderdi. Onu çiftlikteki tüm savaşları verebilecek şekilde yetiştirdi. Sadece Weston'ın kendisinden daha zeki olacağını ve karanlık işlerine bulaşmak istemeyeceğini beklemiyordu.

“Burada ne tür bir paradan bahsediyoruz?” diye soruyorum, ayın kâr-zarar tablolarına bakarken. Neyse ki tablolar artıda, ama çok da fazla değil. Burada birçok değişiklik oldu ve büyük, uzun vadeli değişiklikler yapmazsak, potansiyel olarak her şeyi kaybedebileceğimizi fark ettik. Bunu başarmak için hepimizin birlikte çalışması ve canımızı dişimize takarak çalışması gerekecek. Ve eğer büyük paradan bahsediyorsa, hepimizin buna kesinlikle ihtiyacı var.

Tutuklandığında bunun ne kadar zor olacağını kimse anlamamıştı ve herkes yardım etmek için geri döndü. Buraya tek başına geri dönmek bile zihinsel olarak zor, hele ki babamızın hayaletiyle birlikte çalışmak çok daha zor.

“Büyük para,” diyor. “Kız kardeşimiz tam bir dahi.”

“Peki, işin püf noktası ne? Çiftliğimizi bir reality şov için filme almak mı istiyorlar?” Omuz silkiyorum. “Ne kadar sıkıcı olurdu ki? Sanırım çekim için güzel bir hale getirebiliriz.”

Hafifçe gülüyor. “Şey, Jack, işte işin ilginçleştiği nokta burası. Gerçekten ilginç.”

"Söyle bana," diye iç çektim.

"Eş bulma arayışında olduğunuz bir programa katılacaksınız."

Gözlerimi kırkıyorum. "Ne dersiniz?"

"Evet, birçok kadın olacak ve biraz da 'The Bachelor' programına benziyor. Sadece bir çiftlik sahibi söz konusu. Ve o şanslı çiftlik sahibi sensin. Henüz bir isim belirlemediler ama 'Çiftlik Sahibi Eşini Buluyor' gibi bir şey olacak."

"Bu da ne?" diye sordum, burnumun köprüsünü çimdikleyerek, benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyordum. "Neden sen ve Tucker yapmıyorsunuz? Tucker buna bayılırdı."

O da öyle yapardı. O, kadınlara düşkün, profesyonel bir boğa binicisi. Zaten kadınlar ona akın ediyor.

"Şey, babamın hikayesinde onun kötü adam, bizim de onun yerini alan çocuklar olduğumuz kısmını kullanacaklar; sen de en büyük olduğun, sorumlu olduğun ve onun adını taşıdığın için bu iş için en uygun kişisin."

Kesinlikle hayır. Bu korkunç. Ne kadar para aldığımız umurunda değil. Başka bir yol olmalı. "Ya şöyle olsaydı..."

"Başka çaremiz yok. Başka paramız yok. Annenizin mirasından kalan parayı kullandınız, hatırlıyor musunuz? Onu da kullanabilirdik ama artık yok. İşte bu kadar," diyor kararlı bir şekilde.

"Beni iznim olmadan nasıl bir programa kaydettirebilir? İnsanların bir şeye imza atması için yapımcıya ihtiyaçları yok mu? Bu yasal mı?" diye yakınıyorum.

Weston'ın klavyesinden gelen tuşların sesini duyuyorum. "Evet, öyle. Sadece kız kardeşimiz yapımcılardan biri."

"Ciddi misin?" diye soruyorum. "Eş mi? Eş istemiyorum."

"Ciddi söylüyorum. Onu bulup onunla konuşsan iyi olur. Sana birkaç sesli mesaj ve e-posta bıraktığını, defalarca ulaşmaya çalıştığını söyledi. Ortada yoksun. Neredeydin bunca zamandır?"

Kahretsin. Onun birkaç kez konuşmamız gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Çiftlikle ve ardından Cami ve Granger ile yaşananlarla çok meşguldüm. Onu geri aramayı unuttum. Weston'ı hoparlöre aldım ve e-postalarımı taradım; Jenna'dan bu planın tüm detaylarını anlatan birkaç e-posta buldum.

İki kere bok.

"Çiftliği yönetmekle meşguldüm. Buna zamanım yok. Yönetmem gereken bir çiftlik var, aptal bir reality şov değil," diye geçiştiriyorum.

Söylemek istediğim şu ki, Cami'ye aşığım. Rastgele bir eş istemiyorum. Onu istiyorum.

"Hepimizin yönetmesi gereken bir çiftliği var," diye hatırlatıyor bana.

"Tucker'ın bundan haberi var mı?" diye soruyorum boynumu iyice gererek.

"Evet, bu konuda sorun yok. Tucker'ın nasıl biri olduğunu biliyorsunuz. İstedığımız her şeye hemen hemen uyuyor," diyor. "Ayrıca, Jenna'nın bir toplantısı olduğu sırada geçen gece The Black Dog'da olması ve yarışmacıların fotoğraflarını görmesi de işimize yaradı. Kendi deyimiyle 'hepsi çok güzel' dedi."

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Evet, İsa çiftliği kurtarmaya gelmeyecek Jack. Paraya ihtiyacımız var ve Jenna da bizi kurtardı," diyor Weston gayet sakin bir şekilde.

"Ya hayır dersem ne olur?" diye soruyorum.

"Yapabilirdiniz. Ama o bu konuda gerçekten çok çalıştı. Bir nevi yapımcı konumunda. Bu onun kariyerine de çok yardımcı olabilir. Yani sadece kendi kendimizi değil, onun da hayatını kurtarıyoruz."

"Kardeşini fuhuşa mı zorluyor?" diye kuru bir sesle sordum. "Bu çok garip."

"Bunu yapmak zorunda değilsiniz, ama neden yapmayasınız ki? Burada çiftliğe gerçekten yardımcı olabilecek çok büyük bir para söz konusu. Bunu yapmamak delilik olurdu."

"Ve ben de buna razı olsam deli olurum," diye ekliyorum.

"Bak, sana onun bana anlattıklarını aktaracağım. Gerçeklik şovlarının çoğu kurgu. Gerçek değiller. Gerçekten biriyle evlenmek zorunda değilsin. İstemediğin sürece," diye ekliyor.

Bu kulağa... korkunç geliyor. Sanki bir sürü gösteriş ve yapmacık saçmalık olacak ve ben bunlarla hiçbir ilgim olsun istemiyorum.

İnleyerek, "Bunu düşüneceğim," dedim.

Telefonun diğer ucunda evrakları karıştırırken, "Paradan bahsetmişken, Wilder Çiftliği'nin satışı neredeyse tamamlandı," diyor.

"Güzel. Peki, vakfı siz mi kurdunuz?"

"Evet, öyle yaptım. Ailemiz onların ailesiyle ne kadar mücadele etmiş olsa da, bankayla yaptıkları çiftlik anlaşmasında tuhaf bir madde vardı; bize teklif etmeden kimseye satamazlardı. Görünüşe göre, Clay Kendrick'in babamıza olan bir kumar borcuymuş. Çok tuhaf. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, ama görünüşe göre yasal bir anlaşmaymış, bu yüzden diğer tüm teklifleri atlayabildim. Ve başka teklifler de vardı, Jack. Birçok müteahhit o çiftliğe el koymak istiyordu. Babamız bir pislikti, ama

görünüşe göre çiftliğimizin sınırlarını koruyarak doğru bir şey yapmıştı. En azından yan tarafa bir alışveriş merkezi veya benzeri bir şey inşa edememelerini sağlamıştı.”

Cami ve Ollie'nin aile çiftliğinin güvende olacağını anladığımda içim rahatladı. "Bu bana ne kadara mal oldu?"

“Hiç hoş değil. Annenizin mirasından kalan tüm payınızı yok etti. Artık otuz yaşında olduğunuz için payınıza düşeni alabilirsiniz, ama Jenna ve benim daha birkaç yılımız var. Bu yüzden de programa katılmamız ve parayı almamız gerekiyor. Cami ve Ollie'ye karşı garip bir bağlılığınız olduğunu biliyorum, ama mirasınızı sizden nefret ediyormuş gibi görünen bir kadına harcamak akıllıca görünmüyor.”

"Doğru olan bu," diyorum sert bir şekilde. "Ama iş kesinleşti mi?"

"Evet. Şimdilik bunu kendine saklamak istediğini söylemiştin, değil mi?"

"Doğru," diyorum kararlılıkla.

"Detayları tamamlayıp her şeyi size ileteceğim."

"Weston?" diye sordum, sesimi alçaltarak. "Teşekkürler."

"Her zaman, kardeşim. Artık her şey farklı. Bize dokunamaz. İşleri kendi yöntemimizle yapıyoruz. Artık saçmalık yok."

"Artık saçmalık yok," diye ekledim rahatlamış bir şekilde.

Bu dizi hariç mi? Tamamen saçmalık gibi geliyor.

* * *

Saate baktığımda Cami ile sabahki binicilik seansımı kaçırdığımı fark ettim. "Kahretsin," diye mırıldanarak kalktım ve ahıra doğru yöneldim. Her şeye rağmen, etrafı gözlemlemek için çitlere bineceğim. Ollie son birkaç gecedir burada kalıyor ve ben de çiftlikte meşguldüm.

Pesto'nun ahırına doğru ilerledim, ama orada yoktu. "Atım nerede?" diye diğer at bakıcılarına seslendim.

Hiçbir şey. Sessizlik.

Etraftaki birkaç at bakıcısına baktım ve genellikle atlarla ilgilenen Jace'in orada olmadığını fark ettim. Hiçbiri gözlerime bakmadı ve beni görmezden geldi.

"Jace!"

"O burada değil," diye sesleniyor Anson adındaki çobanlardan biri.

"Atım nerede?" diye soruyorum, göğsüm öfkeyle doluyor. Atıma benden başka kimse binemez.

"Jace onu çit üzerinde koşturuyor."

"Ne halt ediyor ki?" diye karşılık veriyorum.

Yedek atlarımızdan birini alıp onu hazırlarken.

O şerefsiz bunu kasten yaptı. Benim atıma kimsenin dokunmayacağını biliyor. At bakıcılarının bindiği en az bir düzine at var ve hepsi hala burada. Benim atımı kasten aldı ve bu tembellikten, şaibeli işlerden ve beni kışkırtmak için atımı almasından bıktım. Büyük hata.

"Hangi yoldan gitti?" diye soruyorum.

At bakıcısı omuz silkip başka yöne baktı, bana bir şey söylemek istemedi.

"İşten kovuldun. Çiftliğimden defol git!" Anson'ı işaret ettim.

Alaycı bir şekilde güldü ve botuyla toprağı havaya savurdu.

Diğer işçilere şöyle bir göz attım. "Ve eğer aranızdan herhangi biri burada çalışmaya devam etmek istiyorsa, bence öncelikle gerçek işlerinizi yapmaya başlayın ve maaş çeklerinizi kimin imzaladığını hatırlayın."

Hank ahıra giriyor, etraftaki kargaşaya bakıyor. Ve yüz ifadesine bakılırsa, rahatlamış görünüyor. Bu çiftlikte insanların her yere ayak basmasından bıktım. Babama ve eski geleneklerine sadık kalmak istiyorlarsa, gidip çalışacak yeni bir çiftlik bulabilirler ya da umurumda değil, babamla birlikte hapishaneye girebilirler.

"Hank!" diye seslendim, o da dönüp bana baktı. "Anson buradan gitti."

Dışarı çıkıp otlakta at sürdüm, tepeyi aşp Jace'i, mülkümüzün kuzey sınırındaki çit hattında biriyle konuşurken buldum. Yaklaştığımda, konuştuğu kişinin Granger olduğunu gördüm.

Onu mülkümün ve atımın yakınında görmek içimi öfkeyle doldurdu.

Yanlarına yaklaştım, Jace bana baktı ve alaycı bir şekilde sırtıttı, sonra Granger'a dönüp bir şeyler söyledi.

"Benim atım neden sende?" diye sordum, attan inip Pesto'nun yanında durduğu yere doğru yürürken. Elindeki dizginleri kaptım ve Pesto'yu diğer ata götürüp ona bağladım.

"Artık yürüyebilirsin. Ve arkadaşınla birlikte o tarafa gidebilirsin," diyerek Granger'ın mülkünü işaret ettim.

Granger, ellerini beline koyarak tükürürken, "Kamyonumla yaptığın o numaradan paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı. Kokarca gibi kokuyordu ve gülümsememi zor tuttum.

“Granger, defol git buradan!” Onu görmezden gelerek arkamı döndüm ve Pesto’ya binerken Jace’i işaret ettim. “Çiftliğime ayak basmayın. İkinizden birini daha burada görürsem, izinsiz girmiş sayılırsınız. Ve ikiniz de izinsiz girenleri nasıl cezalandıracağımı öğrenmek istemezsiniz.”

"Peki, bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu Jace.

Gözlerimi ona dikip sakince, "Sana soyadımın ne olduğunu ve nereden geldiğini hatırlatacağım," dedim.

Bölüm 6

Cami

Ella Langley'nin "Rüzgar Olmasaydı" adlı eseri

Kahve karavanımın minik masasında, eski tip hesap makinemle hesaplamalar yapıyorum. Ve bu rakamlar gerçekten iyi görünüyor. Tek sorun, üzerinde çalıştığım planların herhangi birini gerçekleştirebileceğim bir çiftliğe sahip olup olmayacağımdan emin olamamam.

Birinin arabasının yanaştığını duydum, şöyle bir baktım ve Jenna'nın pencereye doğru yürüdüğünü gördüm. Pencereyi es geçip doğrudan arka tarafa gelerek sineklikli kapıyı çaldı.

"Hey, içeri gel," diye seslendim ona.

"Sanırım kardeşim beni öldürecek," diyor karşımda oturan koltuğa kendini bırakırken.

"Öyle mi? Neden?" diye merakla sordum.

"Hiçbir şey söylemeyeceğine söz veriyor musun? Yani, gerçekten söz vermen gerek. Serçe parmağıyla yemin et, falan filan," diyor gergin bir şekilde.

"Biliyorsun ki sana asla ihanet etmem, Jenna."

Komşu olarak birlikte büyüdüğümüz ve sosyal medyada iletişimimizi sürdürdüğümüz için başını sallıyor. Bu gezegende gerçekten güvenebileceğim birkaç kişiden biri o. İstikrarsız bir evde büyüdüğünüzde, ve diğer çocuklar da öyle büyüdüyse, kendi aileniz berbat olduğu için başka yerlerde bir topluluk kurmayı öğreniyorsunuz.

Yüzünde bir hüznün ifadesi beliriyor, ama sonra başını sallıyor. "Biliyorum. Bu yüzden buradayım."

Başımı sallayarak karşılık verdim. "Ee, ne haber?"

"Şimdiye kadar şehirdeki tüm film ekiplerini görmüşsünüzdür muhtemelen. Burada ek çekimler yapıyorlar ve gösteriyi planlıyorlar. Ve buraya kardeşim için geldiler," diyor derin bir nefes alarak.

İrkilerek gözlerimi kırptırdım. "Bekle, ne? Hangi kardeş?"

Öne doğru eğildi ve bana anlatırken yüzü aydınlandı. "Ortak yapımcılığını üstlendiğim yeni bir reality şov. Adını 'Çiftlik Sahibi Eşini Buluyor' koyduk ve çekimlerini burada, çiftlikte yapıyoruz. Jack başrol oyuncusu olacak."

Ağzım açılıp kapanıyor. Bunu duymayı beklemiyordum. Vay canına. Kendimi toparlayıp söylediklerine odaklanıyorum ve şu anda beynimde bir sürü soru dönüp duruyor. En büyüğü ise Jack'in bir eş bulmasıyla ilgili.

"'Bir eş bulmak' derken ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, sakın kalmaya çalışarak. Ama gerçek şu ki, şu anda içimde hiç sakinlik yok. Yakından bile değil. Aslında, sakinliğin tam tersiyim. Bir cehennem ateşi gibiyim. Jack'in evleneceği düşüncesiyle patlayabilirim. Hem de kiminle? Gerçekten neler oluyor? Başka biriyle çıkmasını bile istemiyordum, hele evlenmesini hiç.

Bacaklarını çaprazlayıp heyecanla arkaya yaslandı. "Kadınlar onunla çıkacaklar ve bu biraz 'Bekarlığa Veda' programına benziyor. Wyoming çiftlik tarzı. Programın sonunda, umarız hayatlarının aşkını bulurlar."

HAYIR.

Bunun yerine, kalbimin şu anda ne kadar hızlı çarptığını belli etmemeye çalışarak, "Jenna, bu... inanılmaz," diyorum.

"Evet, haklısın! Ve en güzel yanı da, yapımcılığında yardımcı olacağım!" diyor heyecanla. "Bu, yapımcı olarak kendimi gösterme şansım."

"Jack bu konuda ne düşünüyor?" diye soruyorum. Bundan hiç bahsetmedi. Paylaşmayı pek sevmesek de, yine de bu çok önemli. Muhtemelen bu konuda onu kızdıracağımı biliyordur.

"Henüz bilmiyor," diye mırıldanıyor. "Benden kaçınıyor."

"Haklısın, seni öldürecek." Başımı sallayıp nefesimi dışarı verdim. "Nereye gömülmek istersin?"

"Evet," diye fısıldadı. "İşte bu yüzden buradayım. Umarım onu bunu yapmaya ikna etmeme yardımcı olabilirsiniz."

Gülüyorum, sonra ona baktığımda ciddi olduğunu anlıyorum. "Bekle, onun beni dinleyeceğini nereden biliyorsun?"

Bana bakıp, "Seni dinleyecektir. Eminim onu her şeye ikna edebilirsin. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf en iyi arkadaşlarıdır." dedi.

Başımı salladım. "Sanırım kardeşinle benim aslında arkadaş bile olmadığımızın farkında değilsin. Daha çok rakip gibiyiz."

Omuz silkerek, "Doğru. Herkes bunun saçmalık olduğunu biliyor. Aranızda ne varsa... tuhaf." dedi.

Göz ucuyla baktığımda, Jack'in koyu mavi kamyoneti gelip park etti. "Jenna, bugün senin şanslı günün."

"Neden?" diye soruyor, arkasına dönüp pencereden dışarı bakarken.

Jack motoru kapatıp, sanki birini tutuklayacakmış gibi, geniş omuzlu, uzun bacaklı, görev peşindeki kovboy yürüyüşüyle karavana doğru ilerlerken ikimiz de donakaldık; bu yürüyüş beynimi kısa devre yaptıracak gibiydi.

Gülümsememi bastırmaya çalışarak servis penceresini açtım. "Ne alabilirsiniz, Jessop?"

Gözleri keskin ve fırtınalı bir şekilde gözlerime takıldı. "Jenna nerede?"

Aman Tanrım. Buraya çörek ve kahve için gelmedim.

"Tam buradayım!" diye cıvıladı Jenna arkamdan, sesi biraz fazla tizdi. "Merhaba, Jack!"

Gözünü bile kırpmadan, "Buradayım. Şimdi." diyor sakince. Kesin ve net. Pazarlığa yer yok. Sanki yargılanmak üzere işaretlenmiş gibi önündeki noktayı gösteriyor.

Jenna adeta küçülüyor.

Peki ya ben? Elimde tuttuğum kahveyi neredeyse düşürüyorum. Çünkü patronluk taslayan Jack? Evet, o da beni sinir ediyor.

Kollarımı kavuşturup karavanın penceresine yaslandım ve gösterinin tadını çıkardım. Evet, bu harika olacak.

Onun isteksizce karavandan çıkışını hayranlıkla izliyorum. Neler olacağını izlemek ve kahve siparişi olmamasına rağmen kahve yapıyormuş gibi davranmak istiyorum.

Jack'in, "Bunu neden bana sormadan yaptınız? Bunu Weston'dan duymak zorunda kaldım." dediğini duydum.

"Seninle defalarca konuşmayı denedim Jack. Hatta e-postaya bile başvurdum. Son zamanlarda çok meşguldün. Seni kaydetmek zorunda kaldım, diğer üreticilere yerini garanti altına aldım. Bunu senin için yaptım

Jack. Hepimiz için. Bu para çiftlik için gerçekten bir şeyleri değiştirebilir. Onu babamızın değil, bizimkisi yapabiliriz. İşleri doğru şekilde yapabiliriz. Annemin istediği gibi. Bu, çiftliğe katkıda bulunma ve onu istikrarlı bir mali duruma getirmeye yardımcı olma yolum.”

"Bu bizim hayatımız, Jenna. Sana koca bulmak için bir programa çıkmanı ister misin? Nasıl istersin?" diye soruyor kollarını kavuşturarak.

Kollarının kaslı olduğunu da eklemeliyim. Her zamanki siyah kovboy şapkası, güneş gözlüğü ve solmuş lacivert tişörtünün altında sinirli görünüyor.

"Aslında, kesinlikle evet," diye itiraf ediyor. "Ama bu televizyon. Eğlence amaçlı. Birçok reality şov senaryolu ve izlenme oranı yüksek. Bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Ve sonra da para kazanabilirsin—"

"Yeter artık!" diye çıkıştı.

"Tamam, anladım. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Söz veriyorum. Seni, Weston'ı ya da Tucker'ı asla zor durumda bırakmazdım," diyerek onu rahatlatı.

"Biraz önceden haber verselerdi iyi olurdu. Kasabamızda çekimlere başladılar ve ben de yeni haberdar oldum. Burası benim de çiftliğim sonuçta."

Jenna şimdi öfkeli görünüyor. "Çiftlik hepimizin. Benim de bu işte bir payım var."

"Öyle mi? O zaman ona göre davran Jenna. Eve gelip uyumaya bile gitmeyeceksin. O gitti, biliyorsun. Ve asla geri dönmeyecek."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Ama çok zor. Sanki hayaleti orada dolaşıyor. Üstelik ölmedi bile."

"Öyle de olabilir. Hepimizin birlikte karar vermesi gerekiyor," diyor "birlikte" kelimesinin altını çizerek.

Güneş gözlüğü taktığı için nereye baktığını göremiyorum, ama sonra bana baktığını fark ediyorum, bu yüzden başımı aşağıya eğip tezgahları siliyormuş gibi yapıyorum. Beş dakikadır siliyorum ve tezgahlar şimdiden tertemiz oldu.

Jenna bir şeyler söylüyor ve sonra SUV'sine doğru gidiyor, kavgalarının bittiğine sevindim. Onların kavgaya etmesini izlemekten nefret ediyorum.

Tam o sırada arkamda bir şey hissettim. Döndüm ve onu kapı eşiğine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde görünce irkildim. "Gösterinin tadını çıkarıyor musun?"

Omuzlarımı dikleştirip ona sııttım. "Belki. Duyduğuma göre kendine bir eş bulacaksın."

"yle mi?" diye soruyor, bu durumdan hiç de memnun görünmüyor.

"Tanrım, umarım bu kadınlara bunun için yeterince para dyorlardır," diyorum, gülmemeye çalışarak. "Yani... sanırım Wyoming eyaletindeki kadınların yarısını elden geçirdin, şimdi de seni tanımayan bir sürü kadını uçakla getirmek zorundalar."

Jack bana bakıp başını salladı. "Seni henüz tanımadım. Listeye eklemek ister misin?"

Ona dik dik bakıyorum ve olabildiğince göz deviriyorum. Ama Jack'le birlikte olma düşüncesi midemde kelebekler uuşmasına neden oluyor. Bunu ona söylemiyorum tabii ki. "Asla, Jessop."

Konuyu değiştirip, "Granger hiç sizin evinize geldi mi?" diye soruyor.

Omuz silktim. "Hayır, oldukça sakın geçti. Sanırım av tüfeğim onu korkutup kaçırdı."

Gözleri bana dikilmiş, dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Evet, kesin öyle olmalı."

Czdanını arka cebinden çıkarıp yirmi dolarlık bir banknotu sakladı. Bana doğru sinsice yaklaşarak karavanın tüm alanını kapladı. Beni tezgâhın kenarına sıkıştırdı ve nefesimin kesildiğini, kalbimin bir an durduğunu hissettim. Ben 1.70 boyundayım, Jack ise rahatlıkla 1.80'den uzun ve boyu benden çok daha uzun, bu da ona avantaj sağlıyor. Boynumu uzatarak ona odaklandım, vücudunun bana bu kadar yakın olmasından dolayı konuşamıyordum. Sanki bana meydan okuyormuş gibi, gözlerini benden ayırmadı.

O kadar yakın ki, ısısını hissedebiliyorum, vücut yıkama jelinin kokusunu alabiliyorum ve gözlerindeki çeşitli yeşil benekleri sayabiliyorum. Kirpiklerinin uzunluğu inanılmaz derecede uzun. Düzgünce kesilmiş sakalı, ellerimin altında nasıl bir his vereceğini merak etmeme neden oluyor. Kaslı n kolları ve pazuları, tişörtünün kollarının altından belirgin bir şekilde görünüyor.

Daha da yaklaşıyor, meme ularımlın uçları tişörtüne hafifçe değiyor, öyle ki inlememek için kendimi zor tutuyorum. "Umarım yeni eşim senin kadar iyi yemek yapar."

Elini arkama uzatıp parayı bıraktı. İki rek alıp peçetenin üzerine koydu. Sonra, tek kelime etmeden, desteyi tezgahıtan alıp döndü ve kamyonunu çiftliğe doğru sürerek karavandan ayrıldı.

O az önce bunu mu yaptı?

Burada, tezgahla Jack Jessop'un kalıcı kokusu arasında hapsolmuş bir halde duruyorum, beynim adeta kısa devre yapıyor.

Bu neydi böyle? Burada az önce ne oldu böyle?

Sanki biri üzerime bir kova buz gibi su dökmüş gibi hissediyorum, bu da beni gerçekliğe ve Jack'e olan hislerimi görmezden gelmeye geri döndürüyor. Benimle dalga geçiyor. Her zaman yaptığı gibi.

Ayrıca, Jack kendine bir eş bulacak mı? Bu da ne demek? Bundan nefret ediyorum.

Telefonumu çıkarıp Violet'e mesaj atmaya başladım, ama sonra Jenna'nın bana verdiği sözü hatırladım. Bunu Violet'le konuşamam. Kiminle konuşabilirim? Bu, bilmemekten daha kötü. Şimdi biliyorum ve kimseyle konuşamıyorum.

Telefonuma tekrar baktığımda, bankadan birkaç cevapsız arama olduğunu fark ettim. Saate baktığımda ise artık geri aramanın mümkün olmadığını, çünkü bankanın kapalı olduğunu anladım.

Saçmalık.

Belki de böyle olması en iyisi. Bugün daha fazla habere dayanamayacağımı düşünüyorum. Çiftlikten ayrılmam için daha üç haftam var. Ama ne diyeceklerini merak ediyorum. Belki de iyi bir şeydir. Ama içimden bir ses iyi bir şey olmadığını söylüyor.

Bahçe kompostu için boş kapları ve kullanılmış kahve tavelerini paketliyorum. Kamyonetime yüklüyorum ve kasabadan geçerek yola koyuluyorum; eve gitmeden önce The Black Dog'da hızlıca bir şeyler atıştırmaya karar veriyorum.

Ollie'nin kamyonetini önde görünce içeri girdim ve onu barda aramaya başladım. Köşede birkaç adamla bilardo oynuyordu, bu yüzden ona el salladım. Gülümsedi ve elini kaldırıp karşılık verdi.

Walker ve Violet tezgahın arkasında duruyorlar, birbirlerine ve sohbe dalmış durumdalar.

Onların birlikte olmalarını çok seviyorum. Walker, Violet'e çok düşkün ve sürekli el ele tutuşuyorlar, kimsenin görmediğini düşündüklerinde gizlice öpüşüyorlar. Violet onu ve kızı Mack'i çok seviyor ve bir aile olmuşlar. Ben de birinin beni böyle istemesini istiyorum. Günlük sıradan şeyleri yapmak. At binmek, birlikte akşam yemeği pişirmek, çiftlikte projeler üzerinde çalışmak, kamyonla uzun yolculuklar yapmak ve belki de piknik yapmak.

Gizlice öpmek, el ele tutuşmak ve sarılmak istiyorum. Bunlar hayallerimdeki ilişki.

"Hey, aşıklar," diye sesleniyorum tabureye otururken.

"Merhaba Cami," diyor Walker yanıma doğru yavaşça yürürken. Benden sekiz yaş büyük ve Bridger Falls'a ilk taşındığında genç, bekar bir babaydı. Ben lisedeydim ve beni onun için çocuk bakıcılığı yapmam için işe almıştı. Çok iyi bir adam ve şu anda on beş yaşında olan kızı Mack'i çok seviyorum.

Menü tahtasına tebeşirle yazılmış özel yemeklere göz attım. Bugünkü yemek köfte, patates püresi ve yeşil fasulye. Nefis. "Eğer kaldıysa özel yemeği alayım."

"Elbette," diyor Walker arkaya doğru giderken.

Violet yanıma gelip bir tabureye oturdu ve fısıldadı: "Lütfen bana bu reality şovdan haberdar olduğunu söyle."

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona bakarak, "Bu konuda konuşamam," dedim.

Violet alaycı bir şekilde, "Biliyorum, biliyorsun. Jenna bana söyledi. Sana da söylediğini biliyorum. Bunu biriyle konuşmam gerek." dedi.

"Bunu da biriyle konuşmam gerek," diye inledim.

Violet ayağa kalkıp koridorda ilerlerken sırtarak, "Pekala, Jenna'ya soralım," dedi. "Arka tarafta."

"Ne kadar da uygun," diye mırıldandım. Az önce bana söylediği ve Jack'le tartıştıktan sonra çekip gittiği haberi hâlâ aklım almıyordu.

Violet öne geri döndü. "Sorun olmadığını söyledi. Ama bu konuda sadece sen ve ben konuşabiliriz."

Küçük kasabaların o kutsallığına hayran kalmamak elde değil.

"Peki, neler duydunuz?" diye soruyorum.

O bana her şeyi anlatıyor ve temelde bildiklerim bunlar, Jack'in bilmediği kısım hariç, onu da ben ona anlatıyorum.

"Bu durum seni üzüyor mu?" diye soruyor, endişeli bir ifadeyle.

İçimden bir ah çektim, "Bilmiyorum. Evet mi? Hayır mı? Üzülmeye ne hakkım var ki?"

"Kesinlikle," diye haykırıyor Violet. "Sen ve Jack birbiriniz için yaratılmışsınız. Sonunuz birbirinize ait. O kendine eş bulamıyor!"

Jack ve ben, son noktayı koyacak bir çift değiliz. Ne olduğumuzu bilmiyorum ama öyle bir şey değil.

Walker yanıma gelip önüme bir tabak koydu ve ben de ona gülümseyerek, "Teşekkürler, Walker," dedim.

Bana ve Violet'e bakarak, "İkiniz ne konuşuyorsunuz?" dedi.

Violet ona yüksek sesle fısıldadı, "Jenna'nın programı."

Walker homurdanarak, "Bu program yüzünden onu barmenlikten kaybettim. Cash'ten sonra en iyi barmenim oydu." dedi.

Violet, elini şakayla karışık ona vurarak, "Affedersiniz! Peki ya ben?" dedi.

Walker ona sırtıtarak baktı. "Artık barmenim değilsin. Nişanlımsın."

Onları izlerken gülümsedim, sonra çatalımı ona doğru uzattım. "İkiniz de çok tatlısınız."

"Biliyorum," diye fısıldadı, Walker'a sevgiyle bakarken.

"Ben...gideceğim," dedi yavaşça geri çekilip arkada kaybolurken.

Ollie yanıma doğru yavaşça geliyor. "Merhaba abla." Çatalımı alıp köftemden bir lokma alıyor.

"Kendine de bir tane alabileceğini biliyorsun, değil mi?" diye şakayla karışık soruyorum. Gerçi her şeyi onunla paylaşabileceğimi de biliyor.

"Bunun neresinde eğlence olurdu ki?" diye soruyor, çatalı bana geri verirken. Kapıya doğru bir bakış atıyor ve yüzü düşüyor, "Annem az önce içeri girdi ve bizim tarafa doğru geliyor." diye mırıldanıyor.

Çatalımı tabağıma bıraktım. "Geri kalanını sen alabilirsin. Artık aç değilim." Ayağa kalkmaya başladım ve onun tam yanımda durduğunu fark ettim.

"İkinizin de burada olmasına sevindim. Bir haberim var. Çok büyük bir haber," dedi heyecanla, nefes nefese. Annem beni ve kardeşimi çok genç yaşta dünyaya getirdi ve kendisi sadece kırk sekiz yaşında. Uzun kahverengi saçlarını dalgalı bukleler halinde kullanıyor ve onu her gördüğümde makyajı yapılmış oluyor. Aslında, onu nadiren makyajsız ve süslenmemiş halde gördüm. O, kot pantolon, tişört ve bot giyen bir kadın değil. Her zaman kıyafetleri, makyajı ve alışverişi sevmiştir. Bu onun tarzı. Hiçbir zaman pek ortak noktamız olmadı.

Burada durup ona bakıyorum ve neden bu kadınla hiçbir bağ kuramadığımı merak ediyorum. Barda bulunan diğer herkes gibi geliyor. Annem gibi değil, bana yakın olması gereken biri gibi değil. Bana ve hayatıma gelince, hiçbir şeyden haberi yok.

"Ne?" diye ikimiz de aynı anda sorduk. Ben, kısmen korkudan donakalmıştım çünkü genellikle böyle büyük bir haber verdiğinde,

genellikle babamın şehre döndüğü ve barıştıkları anlamına geliyordu, ki bu sık sık oluyordu. Babam geri dönerdi ve her şey iki üç hafta boyunca garip bir şekilde sakin olurdu. Sonra herkesle kavga etmeye başlar, banka hesaplarını boşaltır, arabasını çalar ve giderdi. Beşinci sınıfa geldiğimde, beşinci arabamızı almıştık bile.

Ne olursa olsun kendimi hazırlıyorum ve o heyecanla, "Banka çiftliği sattı. İş bitti, her şey sona erdi. Sonunda yolumuza devam edebiliriz," diyor.

Kalbim göğsümde paramparça oldu. Midem alt üst oldu, nefesim kesildi. Sanki dizlerimden vurulmuş gibiyim. "Ne?"

Duygularımı hiç anlamadan, neşeyle başını salladı ve "Bu harika değil mi?" dedi.

Ollie beni dikkatle izliyor ve olduğum yerde donakalmış olduğumu bildiği için bilmek istediğim soruları soruyor.

Ollie dikkatlice, "Kim aldı?" diye soruyor. Ama ses tonunda bir gariplik var. Sanki kimin aldığını zaten biliyor, sadece teyit ediyor gibi.

"Bankanın bulduğu bir açık vardı. Ve bunu hallettiler. Bilmiyorum, önemli değil. Kutlama yapmalıyız," diyor, benim ne kadar üzgün olduğumu hiç düşünmeden.

Yutkunuyorum ve direniyorum, gözyaşlarım her an akmak üzere. Bu bitemez.

"Ah, bir de evraklar," diyor çantasından bir dosya çıkarıp kollarıma tutuştururken. "Bunlarla ilgilenir misin Cami?"

Cevap beklemeden arkasını dönüp arkadaşlarının oturduğu yere doğru koştu. Hepsi ayağa kalkıp ona sarıldı ve sanki bir şey kazanmış gibi onu tebrik etti.

Bu sırada kalbim göğsümde sızlıyor. Ollie'ye bakıyorum, o da üzgün görünüyor. Oysa o, benim kadar çiftliğe duygusal olarak bağlı değil. Ama bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor.

Uzandı ve kollarını bana doladı. "Özür dilerim."

"Neden böyle?" diye soruyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Kalpsiz."

"Bizi ya da duygularımızı umursamıyor bile." Dosyayı kaldırıyorum. "Onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Bu benim hayalimdi."

Cebimden biraz nakit çıkardım. Yeterli miktarda para ve bahşiş bıraktım, gözyaşlarımı sildim. Arkamı döndüm ve kamyonetime doğru yürürken kimseye bakamadım, ön koltuğa oturdum. Evrakları bıraktım. Ollie beni takip etti ve yanıma oturdu.

"Ne yapıyorsun Ollie?" Gözyaşlarımı sildim ve torpido gözünden peçetelere uzandım.

"Böyle araba kullanmaman gerektiğini düşünüyorum," diyor bana endişeyle bakarak. "Seni eve bırakayım."

"İyiyim," diyorum sakince. "Kendime biraz zaman veriyorum, sonra eve gitmek istiyorum. Bu akşam yapmam gereken bir sürü pasta var."

Sonra birden fark ediyorum ki, yakında fırın yapabileceğim bir mutfakım bile kalmayacak. Fırın yapabileceğim bir yerim olmazsa ne yapacağım, Steamy Sips'i nasıl devam ettireceğim bilmiyorum. Başımı sallayıp koltuğuma yaslandım.

Kamyondan inerken, "Seni eve kadar takip edeceğim," dedi. "Bu akşam kek yapmana yardım edeceğim. Ev işlerinde, neye ihtiyacın varsa yapacağım."

"Teşekkürler, Ollie," diye fısıldadım, yalnız olmadığım için minnettar bir şekilde. Emniyet kemerimi takıp kamyonumu çalıştırdım. "Evde görüşürüz."

Başını sallayıp kamyonuna doğru yöneldi. Ollie her zaman isteyebileceğim en iyi küçük kardeş oldu. Aramızda sadece bir yıldan biraz fazla yaş farkı var, bu yüzden her zaman çok yakındık. Jack'le en iyi arkadaş olsalar bile. Gerçi her zaman en iyi arkadaş değillerdi.

Çocukken, anne babamız Jessop'larla arkadaş olmamızı yasaklamıştı. Ama büyüdükçe, anne babamızın yapabileceği pek bir şey kalmadı. Büyükannelerimiz ve büyükbabalarımız Jessop çocuklarını her zaman çok severdi. Ancak anne babamın ve büyükannelerimizle büyükbabalarımın Jack Sr. ile her zaman sorunları vardı.

Eve gelip rahat kıyafetlerimi giyiyorum ve aşağı inip kek yapmaya başlıyorum. Ama hiç gönlüm yok. Hislerim uyuşmuş durumda.

Ollie ellerini kurulayıp, "Ev işleri bitti. Ne konuda yardımcı olabilirim? Acıktınız mı? Yemeğinizi yemediniz," dedi.

"Yemek yiyemiyorum," diye mırıldandım, yüzümdeki sıcak gözyaşlarıyla gözlerimi kırıştıtarak. "Hâlâ bu evrakları inceleyip neyle karşı karşıya olduğumuzu görmem gerekiyor."

"Pekala, hadi fırınlamaya başlayalım, sonra da afiyetle yiyebilirsiniz," diye teklif ediyor.

Yan yana sessizce çalışıyoruz ve Ollie'ye bir editöre sunduğum yemek kitabından bahsediyorum. Ona bahçenin güzel fotoğraflarından ve dünyayla paylaşmak istediğim ev yapımı tariflerden söz ettim.

“Burada bitemez Ollie. Bitemez. Henüz işim bitmedi. Daha çok hayalim var,” diye fısıldadım.

“Her şey bitmedi. Ne olursa olsun, bunlar sizin fikirlerinizdi. Hâlâ istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz.”

"Çiftliği neden umursamıyorsun?" diye soruyorum, duygularım kabarmış bir halde.

Fırına bir tepsi yerleştirdi ve bana döndü. "Kalbim burada değil. Senin kalbinin burada olduğunu biliyorum ve bu sorun değil. Ama benim için burası beni üzen anılar barındırıyor."

"Özür dilerim, Ol."

"Evet, ben de," diyor hüzünlü bir şekilde.

Ollie, Mouse'u kontrol etmeye gittiğinde, pencereden sarkan taze otlarımı inceliyorum. Bu mutfakta yarattığım tüm güzel tarifleri düşünüyorum. Ve bir pansiyon açma, çiftlikten sofraya yemek kitabı yazma ve burayı ailelerin tatil yapıp güzel deneyimler yaşayabileceği bir yere dönüştürme hayallerim artık sadece birer hayalden ibaret.

Annemin bana verdiği dosyayı karıştırmaya oturdum, bu belgelerdeki hiçbir şey bana mantıklı gelmedi. Bir vakıf çiftliği satın almış. İsmi Google'da aradım ama hiçbir bilgi bulamadım. Tamamen özel bir mülk.

Ve resmen mahvoldum.

Bölüm 7

Jack

Luke Combs'un "Ain't No Love in Oklahoma" şarkısı

Ben atıma binip, kovboylar ahıra varmadan önce yola koyuldum. Gerçi bu da pek bir şey ifade etmiyor çünkü zaten çok da çalışmıyorlar. Tucker ve ben onların açığını kapatıyoruz ve size söyleyeyim, burada işler değişmek üzere.

Yanlış yönlendirilmiş sadakatleri nedeniyle Jace ve Anson'ı işten çıkardıktan sonra, ekip içinde anlaşmazlık çıktı. Görünüşe göre durum o kadar kötüleşti ki, deneyimli çobanlardan Tessa benimle görüşmek istedi. Tessa, ben on yaşındayken annem öldüğünden beri yanımızda. Bana ve kardeşlerime annelik yaptı. Onu çok seviyoruz ve bu çiftliği onsuz hayal edemeyiz. Her zaman bizi, çocukları ve çiftliği asla terk edemeyeceğini söylerdi.

Çit hattı boyunca at sürdüm ve bir sıra çitin tamamen devrilmiş olduğunu görünce küfrettim. Atımdan indim ve inceledim. Kasıtlı olarak kesilmişti.

"Kahretsin!" diyerek telefonumu çıkarıp Tessa'yı aradım.

"Evet, patron," diye yanıtlıyor.

Patron. Kahretsin, babama böyle derdi. Ve bana böyle demesinden nefret ediyorum. Sanki onunla kıyaslanıyorum ve ben ona hiç benzemiyorum. Hank dışında bana saygı duyan tek kovboy Tessa. Babam tutuklandıktan ve ben yönetimi devraldıktan beri diğerleri sorun çıkarıyor.

Çoğu işlerin gidişatından memnun değil. Babam işleri yönetirken çok daha fazla şeyden sıyrılıp çok daha az iş yapıyorlardı. Kardeşlerimle birlikte tembel ellerin etrafında dönüp duracağımıza yemin ederim.

“Tessa, doğu otlak boyunca bir sıra çit yıkılmış. Kasıtlı olarak kesilmiş. En kısa sürede bir ekip gönderip burayı onarmanı istiyorum.”

"Anlaşıldı patron," diyor ve telefonu kapatıyor.

Evet, ondan bana başka bir isimle hitap etmesini isteyeceğim.

Tamir etmemiz gereken çitlerin miktarı beni o kadar sinirlendiriyor ki, Cami tam yanıma gelene kadar onu fark etmiyorum bile.

Pesto'nun önünde Mouse'u durdururken, "Cheerios'una kim işedi?" diye soruyor.

Homurdandım. "Çitim buradan tamamen kesilmiş. Ve şu ana kadar en az bir düzine büyükbaş hayvanım kayıp."

Bana bakarak şaşırmış ve üzülmüş görünüyor. "Hadi binelim ve onları bulmaya çalışalım."

Ona bakıyorum, teklifine şaşırdım. Şu anda bana bağırıp beni dövmeye çalışmadığına da şaşırdım. Kesinlikle henüz çiftliğini satın aldığını bilmiyor. Anonim kalmasını istedim çünkü zamanı geldiğinde ona kendim söylemek istedim. Eğer çoktan öğrenmiş olsaydı, bana ağzının payını verirdi. Diğer ayakkabının düşmesini ve onun öğrenmesini beklemek dayanılmaz bir acı. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Bu işin o kadar çok katmanı var ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Onun çiftliği için her şeyimi ortaya koydum ve onu güvende tutmak anlamına geliyorsa, bunu tekrar yaptım.

Tepkisizliğinden etkilenerken sadece başımı salladım ve birlikte yolumuza devam ettik. Cami'nin komşularına ve özellikle hayvanlara karşı büyük bir sevgisi var. Yardım teklif etmesine şaşırmadım. Hiçbir şey söylemedik. Üzgün olduğunu anlayabiliyorum ve onu suçlayamam. Ona söylemek istiyorum. Ama nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Sadece ona yardım etmek istiyorum. Bu yüzden, hiçbir şey olmamış gibi davranacaksa ve bazen yaptığımız gibi sessizce yolumuza devam edeceksek, öyle olsun.

Cami'de sevdiğim şeylerden biri de bu. Hiçbir şey söylememize gerek yok. Birbirimizin yanında olmak her zaman sakinleştirici olmuştur. Konuşurken atışıyoruz. Ama bazen sadece... birlikteyiz. Ve bu, başka hiçbir insanın bana vermediği bir huzur.

Boğazımı temizledim. "Kahveden biraz daha var mı?"

Bana yan gözle baktıktan sonra termosunu uzattı. Her sabah kahvesini termosunda buraya getirir ve bisiklet sürerken içermiş. Sele çantasından bir elmalı kurabiye çıkarıp Pesto'ya verdi. Pesto, ne olacağını bildiği için başını arkaya uzattı ve ben de kurabiye'yi ona verdim.

Pesto'yu okşarken "Onları şımartıyorum," diye mırıldanıyorum. İyi bir at ve bunun farkında.

"Pesto, senin gibi bir aptalın bütün gün ona binmesine katlandığı için bunu hak ediyor." diye sırttı ve Mouse'u okşadı; Mouse da sanki övgü istiyormuş gibi homurdandı.

"İşte orada," diye mırıldandım. Bugün bana sıkıntı çıkaracağını biliyordum, bu yüzden sadece sırttım ve başımı salladım. "Kıçımı mı kastediyorsun Wilder?"

"Bugün neden bu kadar sessizsin Jessop?" diye soruyor, iğnelememi görmezden gelerek. Çünkü Cami ile durum böyle. Her zaman birbirimizle çok uyumluyduk. Farklılıklarımıza rağmen, ne kadar birbirimizi sevmemeye çalışsak da, aşamadığımız, elle tutulur bir bağımız vardı.

"Çiftlikte bir sürü sorunla uğraşıyorum. Dün iki at bakıcısını işten çıkarmak zorunda kaldım," diye mırıldandım.

"Hangileri?" diye merakla soruyor.

"Anson ve Jace."

Şaşırmış görünmüyor ve başını sallıyor. "Jace her zaman öfkeli ve kabadayıydı. Ve Granger'la çok yakın olduklarını biliyorum. Onları sürekli Black Dog'da birlikte görüyorum. Çitinizi kesen ve sığırlarınızı çalan kişinin o olması beni şaşırtmaz."

"Yeni çalışanlar işe almam gerekiyor. Şirketi baştan aşağı yenilemeyi ve yeni bir başlangıç yapmayı düşünüyorum. İşlerin farklı şekilde yürümesini istiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Eminim iyi çobanlar bulursunuz," diyor uzaktaki başka bir çiti işaret ederek. Çitin diğer tarafında bir buzağı bekliyor, annesi ise ortalıkta yok. Kanım kaynıyor.

"Evet," diye homurdandım. "Bugünlerde Jessop ismine güvenen iyi insan bulmak zor."

Bana bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. İkimiz de babamızın kötülüğünün, adımızı ve çiftliklerimizi mahvetmesinin ne demek olduğunu biliyoruz. Bu konuda ortak noktamız var.

"Kahretsin," diyorum, daha fazla çitin kesildiğini ve hayvanların kayıp olduğunu gördükçe sinirim daha da artıyor. Şu anda fazladan iş için vaktim

yok.

Buzağıya yaklaştık ve Cami eyerinden indi. Dikkatlice çitin üzerinden kayarak buzağıya doğru temkinli bir şekilde yürüdü. Buzağıyı korkutup koşturmamak için ben geride kaldım. Buzağıyı nazikçe çitin içine doğru yönlendirdi, bir tahta parçası yerleştirdi ve açıklığı kapattı.

"Bak Cami, ne hale geldin! Belki de çiftliğimi düzene sokmama yardım etmen için seni işe almalıyım. Tanrı bilir, sen de bu pisliklerle uğraşacak kadar acımasızsın."

Bana bir bakış attı. "Olmaz."

Aslında, kahretsin, bu hiç de fena bir fikir değil. Cami, kasaba halkıyla arabuluculuk yapmamda bana yardımcı olabilir. Birlikte çalıştığımızı görürlerse bana güvenmelerini sağlayabilirim.

"Kahve arabasında işlerim çok yoğun," diyor bana bakıp ciddi olduğumu anlayınca. "Başka bir işe ayıracak vaktim yok. Ve asla senin için çalışmam, Jessop."

"Steamy Sips'i Jessop Çiftliğine taşısanız nasıl olur? Hatta karavanda çalışırken evin mutfağını da fırın işleri için kullanabilirsiniz, böylece iki işten de fazla yorulmazsınız," diye öneriyorum.

Akşamları nasıl pasta yaptığını nereden bildiğimi merak edercesine şüpheyile bana bakıyor. Ama mantıklı olan tek şey bu, çünkü gündüzleri şehirdeki seyyar tezgahında çalışarak büyük bir kalabalığa hizmet veriyor. "Sana neden yardım edeyim ki, Jessop?"

"Steamy Sips çiftliğe kalabalık çekecek ve işleri doğru şekilde yapmaya çalıştığımızı gördüklerinde kasaba halkının bize daha çok güvenmesini sağlayabilir," diye ekliyorum, ne düşündüğünü anlamak için ona şöyle bir bakarak. "İnsanların alışverişe çıkmasına yardımcı olur ve et satışlarına gerçekten ihtiyacımız var."

Duraksıyor ve bir an bana bakıyor. "Bunu düşüneceğim."

Gerçekten mi? Vay canına. Cami kendi çiftliğinde çalışarak büyüdü. Ne yapılması gerektiğini biliyor. Ne yapılmaması gerektiğini de kesinlikle biliyor. Ve etrafımda bana doğruyu söyleyecek insanlara ihtiyacım var. Arkamı kollayacak sadık insanlara ihtiyacım var. Cami ile aramızdaki ilişki farklı olsa da, içten içe biliyorum ki benim için her şeyi yapardı ve o da benim onun için aynısını yapacağını biliyor. Sadece bunu itiraf etmiyoruz.

"Senin saçmalıklarına katlanmayacağım, Jack," dedi bana dik dik bakarak.

“Ne saçmalık?” diye alaycı bir şekilde sordum. İğneleyici bir söz bekledim ama gelmedi. Ciddiydi.

"Eğer kendi akli olan bin kiloluk bir hayvandan bile saçmalık kabul etmiyorsam, senin ya da çiftliğinde başka herhangi birinin saçmalıklarına da asla katlanmayacağımdan emin ol. Hiç kimseye," diye küfrederek başını kesin bir şekilde salladı.

Onun da benimle aynı fikirde olmasından heyecanlanarak ona işaret ettim. "Gördün mü? İşte tam da ihtiyacım olan şey. Saçmalık yok."

Cami beni izliyor ve sanki devam etmemi söyler gibi kaşlarını kaldırıyor.

“Çiftliği temizlemekle meşgulüm. Yılanların nerede olduğunu bulup onlardan kurtulmaya çalışıyorum. Yılanlara güvenemem. Sadece deri değiştirip daha büyük yılanlara dönüşüyorlar. İkinci şans vermem Cami,” dedim ona, çiti sıkılaştırmak ve bükmek için aletlerimi arka cebimden çıkarırken.

Son cümleyi eklediğimde gözleri birden benimkine kenetlendi ve beni merakla izledi.

"Babanı hiç ziyaret ettin mi?" diye sessizce soruyor.

“Hayır. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok,” diye mırıldanıyorum. Ama bu bir yalan. Ona söyleyecek çok şeyim var. Sadece onu görmek istemiyorum.

Bana sadece bir bakış attı ve sessiz kaldı.

"Son zamanlarda babandan haber aldın mı?" diye soruyorum, topu tekrar onun sahasına atarak. Babalar konusunun ikimiz için de hassas bir konu olduğunu biliyorum.

“Hayır. Paraya ya da kalacak yere ihtiyacı olduğunda ortaya çıkıyor. Çiftlik artık onun için bir seçenek olmadığına göre, muhtemelen başkasının parasını sömürmeye başlayacak,” diye iç çekiyor kadın.

At binmeye ve çiti kontrol etmeye devam ediyoruz ve onunla birlikte olmak çok güzel bir duygu.

“Sanırım benimki her an ortaya çıkamıyor olması iyi bir şey. En azından benimki olması gereken yerde, parmaklıklar ardında,” diyorum, hayatımızın büyük bir bölümünde bana ve kardeşlerime eziyet eden adama duyduğum tiksintiyle.

"Başını belaya sokma, aptal herif," diyor ve uzaklaşıyor. Love isteksizce onu takip ediyor, sonra durup bana ve Pesto'ya bakıyor. Çayırda ilerleyişini izliyorum.

Ve kendi kendime, tam bu noktada kaç kez birlikte gezintiye çıktığımızı merak ediyorum. Sanırım burada ilk buluştuğumuzda on iki yaşındaydık. Anne babalarımız iyi geçinmediği ve çocuklarının arkadaş olmasını istemedikleri için, her zaman gizlice, tırmanıp takıldığımız ağacımızın yanında buluşmak zorundaydık. Bir keresinde babam bizi burada at binerken yakaladı ve beni kemerle öyle kötü dövdü ki iki gün boyunca neredeyse yürüyemedim. Babam işte böyle bir adam. Gerçek bir kazanan.

Tessa her zaman beni ve kardeşlerimi korumaya çalıştı ve bunun için ona sonsuza dek minnettar olacağım. Her zaman biz çocukları kolladı. Babama yarı sadık olsa ve muhtemelen onun kirli işlerinin çoğundan haberdar olsa da, bize olan sevgisinden ve sadakatinden asla şüphe duymadım. O olmasaydı, hiçbirimizin bu durumdan kurtulup bugün olduğumuz kişi olabileceğinden emin değilim.

Weston'ın kendi evlerimizi inşa etmek ve bu çiftliği temizleyip kendimize ait kılmak hakkındaki sözlerini düşünüyorum. Meraya bakıyorum ve buranın bir ev inşa edeceğim yer olduğunu fark ediyorum. Şimdi gözümde canlanıyor. Dağlara bakan, etrafı saran bir verandası olan büyük bir ev. Doğuda bir ahır. Çiftlik bana hiçbir zaman ev gibi gelmedi. Ama tam burada, bu noktada, hissedebiliyorum. Ve burası Wilder'ların çitinin tarafında, muhtemelen bu yüzden.

Arkamı dönüp Pesto'yu gün için hazırlamak üzere çiftliğe geri dönüyorum. Granger'ın sığırlarımı aldığından şüpheleniyorum ve bununla ben ilgileneceğim. Ahırda birkaç çoban var ama içeri girdiğimde hiçbiri beni fark etmiyor, ne bir "günaydın" ne de bir "merhaba".

Bu da bana çok şey anlatıyor. Evet, ortalığı temizlemem gerekiyor.

Otele vardığımda içeri girdiğimde yemek kokusu aldım. Jenna ve Tessa mutfaktaydı. Jenna yorgun görünüyordu, elinde bir fincan kahve tutuyordu ve ben içeri girdiğimde bana baktı.

"Günaydın," diye mırıldandı.

"Günaydın," dedim ve burada kaldığını fark edince duraksadım. "Burada mı kaldınız?"

"Garip bir durum yaratma Jack. Evet, burada kaldım. Şimdi mutlu musun?" diye mırıldandı.

Tezgahın etrafından dolaşp Tessa'yı kucakladım ve yanağından öptüm. "Günaydın," dedim.

"Günaydın canım," diyor. Herkese saygılı davranıyor ve ben de ona her zaman çok saygı duydum. Çiftlikteki en çalışkan kişi o ve bu çobanlar

Tessa'nın nasıl davrandığına dikkat etmeliydi. Bu muhtemelen işlerini kurtarırdı. Ama artık çok geç.

"Sana bir tabak hazırladım," diyerek gülümsedi ve bana içinde yumurta, patates ve meyve olan bir tabak uzattı.

"Teşekkürler, Tessa," diyerek tabağı aldım ve Jenna'nın yanındaki tabureye oturdum.

Tessa'dan bir tabak alıp gülümsedi. "Teşekkürler. Eğer Tessa her gün bizim için yemek yaparsa, tekrar buraya taşınırım."

Homurdanıyorum. "Bizi beslemek Tessa'nın görevi değil."

"Sakıncası yok." Tessa sıırttı. "Şimdi bana neler olup bittiğini anlat çünkü yatakhane buz gibi soğuk."

Derin bir nefes verip başımı salladım. "Ortada bir sürü saçmalık var. Herkesin gitmesini ve yeni bir işe alım yapılmasını istiyorum. Tucker, sen ve Hank'in hâlâ işi var. İnsanlar tekrar başvurup değerlendirilebilirler, ama çoğunun kalacağından şüpheliyim."

Tessa öfkeli bir şekilde, "Bu Granger'ın Cami'yi tehdit etmesiyle ilgili mi?" diye soruyor.

Jenna'nın ağzı açık kaldı ve başını salladı. "Bunu duydum. Onun yalnız yaşaması hoşuma gitmiyor."

"Ollie orada kalıyor, ben de o istasyonda nöbetteyken onun ahırında kalıyorum. Gözümüz ondan yana." diye ekledim, çatalımla bir lokma yemek alırken ve lezzetler damağıma çarpıyor. Aman Tanrım, Tessa çok iyi. Bu mutfakta en son ne zaman gerçek bir yemek yediğimi hatırlamıyorum.

"Çiftlik benim istediğim gibi yönetilecek. Her şey açık ve temiz olacak. Dolandırıcılık, hırsızlık, yalan söyleme gibi şeyler yapmayacağız," diye talimat veriyorum.

Tessa başını sallayıp onaylayarak gülümsedi. "Beğendim. Zamanı gelmişti. Ve seninle gurur duyuyorum. Sen babana benzemiyorsun Jack. Harika bir çiftlik sahibisin."

Onun desteğine sahip olduğumu bilmek içimi rahatlatıyor. Jenna sessiz kaldı ve "Sen asla onun gibi olamazsın" diyor.

Başımı salladım ve bir sonraki bombayı patlattım: "Cami'den karavanını buraya taşımasını ve işleri gözetmesini rica ettim. Ona mutfağı fırıncılık için kullanabileceğini söyledim. Onun burada olması ve kasabadan müşteri çekmesi, et satışlarımıza yardımcı olacak ve kasaba halkının bize güven duymasını sağlayacak diye düşünüyorum."

Tessa gülerek eliyle tezgâha vurdu. "Granger'ı buraya getirirsen, endişeleneceğin en küçük şey o olur."

Tessa, çiftliğin dışındaki herkese karşı her zaman şüpheli olmuştur. Babam çok düşman edindi ve şimdi kime güvенеbileceğimizden kimse emin değil. Ama Cami'ye güvendiğini biliyorum. Onu ve Ollie'yi de her zaman sevmiştir.

Jenna, "Bence harika bir fikir," diye savunuyor. "Weston ve Tucker, satışların tüm zamanların en düşük seviyesinde olduğunu söylediler. Dondurucular et dolu ve dışarıda hiçbir şey satılmıyor. Yılın bu zamanında çok daha iyi durumda olmamız gerekirdi."

Tessa, tezgahı silerken ve kaşlarını çatarak, "Kimse bizden alışveriş yapacak kadar bize güvenmiyor," diyor.

Jenna hepimize bakarak, "Wilder Çiftliği'ni birinin satın aldığını duyduunuz mu?" diye sordu.

"Ben aldım. Sakın ona söyleme." Onu işaret ettim. "Bir vakfın elinde. Beni öldürmeyeceğinden emin olana kadar bilmesini istemiyorum."

Jenna onaylayarak gülümsedi. "Yani, ona söylememeyi mi planlıyorsun? Bunu ne kadar süre daha sürdürebileceğini düşünüyorsun?"

"O kadarını düşünmedim henüz. Ama yakında ona söyleyeceğim." Tabagıma bakarak omuz silktim.

Tessa bana yumuşak gözlerle baktı. "Wilder Çiftliğini gerçekten satın aldın mı?"

"Annemden kalan mirası kullandım." Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Sanırım bunu beğenirdi." dedim.

Yüzü yumuşadı ve yanağını avuçladı. "Kesinlikle severdi. Wilder ailesini her zaman çok severdi. Vefat ettiklerinde çok üzölmüştük," dedi.

Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Cami ve Ollie'nin büyükanne ve büyükbabasını her zaman çok sevmişimdir.

Annem ve Tessa, annem vefat ettiğinde çok yakın arkadaşlardı. Ben hep annemle Hank arasında bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür, ama Tessa sadece arkadaş olduklarını iddia ediyor. Belki de öyledirler. Ama Tessa'nın annemizle ilgili anılarını hepimizle paylaşmasından her zaman minnettar oldum. Sanırım annemiz bizi büyütemediğinde o yanımızda kaldı ve bizi büyüttü.

Ön kapı kapanıyor ve Weston her zamanki koyu renk kot pantolonu, düğmeli gömleği ve omzunda bir postacı çantasıyla içeri giriyor. Her zaman avukat rolüne uygun giyiniyor. Hepimiz çok farklıyız. Bazen aynı aileden

geldiğimize şaşıyorum. Tucker ve ben kovboyuz ve ona göre giyiniyoruz. Weston her zaman profesyonelce giyiniyor. Ve Jenna tam bir Los Angeles kadını. Babam tutuklandıktan sonra buraya geri döndüğünde yedi büyük bavul getirmişti. Havaalanından onu almaya gittiğimde kamyonetimin arkasını ve arka koltuğunu tamamen doldurmuşlardı. Hala bunun için onunla dalga geçiyorum. Bunun bir seyahat için hazırlık olduğunu iddia etti ve Los Angeles'ta hala daha fazla kıyafeti varmış. Aman Tanrım.

Tessa ona sarılırken, "Günaydın tatlım," diyor.

"Günaydın Tessa. Toplantıya geç kaldığımı görüyorum," diyor Weston çantasını yere bırakıp odayı incelerken.

"Sadece kahvaltı yapıyoruz ve iş konuşuyoruz," diye düşünüyorum.

Jenna kahvesinden bir yudum alırken, "Kardeşimizin Wilder Çiftliği'ni satın alması hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Weston, "Bence eğer bu, müteahhitlerin çiftliğimize ve su kaynaklarımıza yaklaşmasını engelliyorsa, ben bunu destekliyorum" diyor.

Tessa başını salladı. "Doğru. Çiftliğin o ucunu korumamız gerekiyor."

Jenna kahve fincanını doldururken, "Kendine bir eş bulmaya hazır mısın?" diye soruyor.

Alaycı bir şekilde, "Ben eş aramıyorum. Programın senaryolu ve izlenme oranı yüksek olduğunu söyledin," dedim.

Jenna sırtıarak bir dilim daha tost aldı. "En azından rol yapmalısın. Kadınlar harika. Bence eğleneceksin."

Ona küçümseyen bir bakış attım. "Hayır. Yapmayacağım."

Bir yıldan fazla süredir kimseyle randevuya çıkmadım. Cami'nin hayal kırıklığına uğramasına ve Wyoming'in yarısıyla birlikte olduğum konusunda bana sataşmasına rağmen, bu gerçeğin çok uzağında. Çok uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Hatta Bridger Falls'a döndüğümünden beri Cami'den başka bir kadına bakmadım bile. Ondan başkasıyla birlikte olmayı hayal etmek zor. Düşünün bir. Benimle o şekilde hiçbir şey yapmak istemeyen tek kadın, aklımdan çıkmıyor ve onunla bir hayat hayal ediyorum.

O sürekli aklımda. Ve daha fazla karmaşaya dayanamam. Ama çiftlik ve Cami'nin çiftliği için bir rol üstleneceğim.

Jenna alaycı bir gülümsemeyle, "Göreceğiz bakalım, huysuz ayı," dedi.

Weston taburesine oturdu, çantasını açtı, bir dosya çıkardı ve bana uzattı.

"Bütün bunları hallettiğiniz için tekrar teşekkür ederim," diyerek klasörü yanına bıraktım.

"Elbette," diyor Weston. "Şimdi, Cami öğrendiğinde cenazenizi planlamamız gerekip gerekmediğini bize bildirir yeter."

Jenna başını sallayarak, "Cami seni kesinlikle öldürecek," dedi.

Alaycı bir şekilde, "Her şeyi açıklayınca eminim anlayacaktır," dedim.

Jenna bana sanki hayal dünyasındaymışım gibi bakıyor. "Doğru." Başka bir fincan kahve doldurup Weston'a uzatıyor.

Yemeğimi bitirirken, "Göreceksin," diyorum.

"Senin cenazen, dostum. Ben hazırlanmaya gidiyorum. Bugün şehirde birkaç klip çekiyoruz. Çekim programını sana e-postayla gönderdim. Hepinizin hazır olduğundan ve her şey konusunda hemfikir olduğunuzdan emin olun," diye seslenerek dışarı çıkıyor.

"Çekimlerden bahsetmişken, bugün set ekibi dizi için kulübeyi hazırlamaya geliyor. Burası çok yoğun olacak. Tucker yatakhane bölümünde kalacak. Orası daha hoşuna gidiyor. Şimdiden söyleyeyim," diyor Weston, dizüstü bilgisayarından programı açarken.

İnliyorum. Bu ev zaten berbat. Şimdi bir de daha fazla yabancı gelip geçecek. Bu yerden nefret ediyorum.

"Yarışmacıların kasabadaki Dogwood'da kalması sizin için bir şans. Maggie işlerin yolunda gitmesinden memnun, ama isterseniz hepsini burada da konaklatabilirim," diyor kibirli bir şekilde.

Tessa neşeli bir şekilde, "İstersen diğer evinde de kalabilirsin," dedi.

"Başka hangi ev?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Wilder'ların evi," diyor gülümseyerek. "Gerçi başka bir kadınla yaşamak, programda eş bulma şansınızı artırmayabilir."

"Evlenecek birini arıyorum." Gözlerimi deviriyorum.

Ama Cami'nin evinde kalmak, burada kalıp çekim yapan ekiple uğraşmaktan daha cazip geliyor. Granger ve Jace'in çit kesme ve tehditlerle ortalığı karıştırmasından beri onu daha yakından takip edebilirim. Hatta ahırında kalmak bile burada kalmaktan daha iyi. Ollie'nin de her şeye göz kulak olmamdan memnun olacağından eminim.

Cami'yi bir şekilde orada kalmama izin vermesi için ikna etmem gerek. Ollie'nin eski odasında kalabilirim. Belki orada olduğumu bile fark etmez.

Er ya da geç onunla yüzleşmeli ve yaptıklarımı anlatmalıyım.

Bölüm 8

Cami

Kameron Marlowe ve Ella Langley'nin yazdığı "Yabancılar"

Sabahki bisiklet turumdan ve duştan döndüm, her zamanki gibi acele ediyorum çünkü karavana gitmem gerekiyor. Şehir için eşyalarımı topladım ve klasördeki evrakları aldım, hepsini inceleyip bu yasal jargonun anlamını çözmeye kararlıyım. Bunu çözebilirim, diye kendime söyledim. Dün gece iki sayfa okudum ve gözlerim donuklaştı. Bunu çözmeme yardımcı olabilecek avukat tanımıyorum. Ve karavanı çiftliğe taşıma teklifi şu anda oldukça iyi görünüyor. Jessop Çiftliğinde fırıncılık yapmak isterdim. Ama Jack'in bir eş bulmasını izlemek işkence olabilir.

Vaktim bol olduğu için, at yemi ve Love için köpek maması almak üzere yem dükkanına gittim. Sıradayken Weston Jessop'un Harvest & Honey'e girdiğini fark ettim. Onu uzun zamandır görmemiştim. Birlikte okula gittik ve o her zaman spor ve akademik konularla ilgilenirdi. Birlikte birçok AP dersi aldık ve her zaman çok iyi biriydi.

Kendisi aynı zamanda avukat. Belki bu belgelerin bazılarını anlamama yardımcı olabilir.

Ödemeyi bitirip tüm poşetleri kamyonetimin arkasına yerleştirdim, çantamı omzuma attım ve şarküteriye doğru yöneldim. İçeri girdim ve yemek salonunu taradım, ta ki onu pencerenin yanındaki bir masada telefonunda bir şeyler okurken görene kadar.

Tereddütle masasına doğru yürüdüm, "Merhaba, Weston..."

"Cami," diye sordu, beni görünce şaşırmış gibiydi. "Nasılsın?"

"Uzun zaman oldu ama sizinle konuşabilir miyim diye merak ediyordum. Hukuki bir konu hakkında," diye ekledim.

Yanına gelmem için işaret etti, "Elbette. Ne haber?"

Weston, Jack'ten yaklaşık bir yaş küçük ve aralarında birkaç benzerlik var. Jack daha çok sert ve işçi sınıfından bir kovboy, Weston ise tam bir avukat gibi görünüyor. Düğmeli gömlekli, güzel bir saç kesimi ve temiz elleri var.

Dudaklarımı gergin bir şekilde ısırıyorum. Onu rahatsız etmekten nefret ediyorum. Ama burada kayboldum. Yardıma ihtiyacım var. Beyaz bayrağımı sallıyorum ve bana yardım etmesini umuyorum.

"Bazı şeyleri bana açıklayacak bir avukata ihtiyacım var," diye itiraf ediyorum.

"Pekala..." diyor tereddütle.

"Bakın, banka çiftliğimi sattı ve annemin bana verdiği evraklar burada, ama ne olacağını anlamıyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu yasal jargonun hiçbir anlamı yok."

Yutkunuyor. "Jack'le konuştun mu?"

Başımı yana eğdim. "Neden Jack'le konuşayım ki?"

Omuz silkerek, "Bilmiyorum. Sadece ona daha yakın olduğunu ve ona soracağını düşündüm." dedi.

"Jack avukat değil," diye ekledim şaşkınlıkla.

Weston şaşkın görünüyordu ve bunun bir hata olduğunu, onu rahatsız etmemem gerektiğini fark ettim.

"Biliyor musun, boş ver. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim Weston. Kahve benden," diye ekledim, bardağına bakarak. Hızlıca biraz para bıraktım ve masadan kalktım.

"Cami, bekle..." diyor Weston, ama artık çok geç. Ben zaten hızla kapıya doğru yöneliyorum.

"İyi günler," diye sesleniyorum, kendimi daha fazla rezil etmeden önce.

Onu rahatsız etmemeliydim. Ana caddede yürürken, bir dükkânın vitrininde tanıdık bir şey görünce durdum. Büyükbabamın eyeri vitrinde, parası olan herkese satılıktı. Vitrine baktım ve benim için her şeyden daha değerli olan, yıpranmış eyeri görünce kalbim kırıldı. Benim için sadece bir eyer değil; büyükbabamla olan kişisel bir bağ. Fiyat etiketine bakarken gözyaşlarımın acısını dindirmek için dudağımı ısırdım ve iç çektim.

Annemin elinden gelen her şeyi satmasının nedenini anlıyorum. Ama aynı zamanda anlamıyorum da. Neden eyer? Neden bunların hiçbirini umursamıyor? Neden beni umursamıyor?

Kamyonetime geri dönüp eve giderken yol üzerinde The Black Dog'a uğruyorum. Eve gitmeden önce öğle yemeği yiyebilirim, sonra da akşam için fırın işlerine başlayabilirim. Ardından eşyalarımı toplamaya ve nereye gideceğimi planlamaya başlamak gerekiyor.

Black Dog'un kapısı ardına kadar açılıyor ve öğle yemeği yoğunluğundan sonra şaşırtıcı derecede kalabalık. Cash'e el sallıyorum ve arka taraftaki masalardan birine oturuyorum. Bugün kimseyle sohbet etmek istemiyorum. Sadece her şeyi düşünmek için sessiz bir ana ihtiyacım var.

Ellerime bakıyorum, her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bugün gerçekten berbat.

Yanımda oturan masaya birisi oturdu ve yukarı baktığımda Jack olduğunu görünce kalbim bir an durdu. Çok yakındı, bacaklarımız birbirine değiyordu ve kalbim aptalca bir şekilde hızla çarpmaya başladı.

Onun yanımda olmasının verdiği hisler üzerimden geçerken, bir an için gözlerimi kapatıyorum. Kokusu tanıdık ve rahatlatıcı. Deri, sedir, hafif bir saman kokusu ardı ardına geliyor ve göğsümde sıcak ve tehlikeli derecede tanıdık bir hisle sıkışıyor. Bunu ona asla itiraf etmeyeceğim ama tanıdık geliyor. Güvenli bir alan gibi.

Kahrolası o.

Gözlerimi yarım saniyeliğine kapatıyorum, tepkimi kontrol altına almak için yeterince uzun bir süre. Çünkü tüm o atışmalar, şakalaşmalar ve duygusal iniş çıkışlara rağmen, Jack hâlâ ev gibi hissettiriyor.

Bunu ona asla itiraf etmezdim tabii ki.

"Wilder," diye mırıldandı, sesi alçak ve tembeldi, sanki aramızdaki havanın sahibiymiş gibi uzanıp içeceğimden bir yudum aldı. Aman Tanrım, Cash'in içeceği bıraktığını unutmuştum, düşüncelere dalmıştım.

Gözlerimi kapatıp homurdanıyorum, "Aman Tanrım."

O, hem çekici hem de belalı bir sırıtışa sahip ve dirseğini masaya yaslayarak bana takılmaya hazırlanıyor gibi görünüyor. Sanki bunu yapmaktan zevk alıyor gibi.

"Benimle öğle yemeği yemek ister misin?" diye soruyor, gayet masum bir şekilde.

Gözlerimi kısarak sordum: "İşin püf noktası ne?"

Silahsızmış gibi iki elini de kaldırıyor. "Hiçbir hile yok. Sadece iki komşu. Yemek paylaşıyoruz. Medeni çiftlik insanları gibi."

Burun kıvırdım. "Doğru. Medeniymiş."

Omuz silkti, hâlâ binadaki en eğlenceli şey benmişim gibi beni izliyordu. "Özgür bir ülkedeyiz Wilder. İstedğim yere oturma hakkım olduğunu düşünüyorum. Ve senin yanına oturmak istiyorum."

İçeceğimi yudumlarken gözlerimi kapatıp dudaklarının aynı bardakta olduğunu hayal ediyorum ve ona yan gözle bakıyorum. "Sanırım seni durduramıyorum."

Gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Zaten bunu istemezdim."

Ve kahretsin, bu oyunu bu kadar çok sevmemden nefret ediyorum.

Çünkü nedense, ne zaman o yanımda olsa, kimin kazandığına olan ilgim biraz daha azalıyor. Sanki hiç bitmesini istemediğim bir lunapark oyuncağı gibi.

Cash geliyor ve Jack özel menü için iki parmağını kaldırıyor. İkimiz de alışkanlıklarına bağlıyız.

"Peki, karavanınızı çiftliğe taşımayı hiç düşündünüz mü?" diye sırtarak soruyor.

"Teklifinizi biraz düşündüm," diye itiraf ediyorum.

Sırtıma bir şey çarptı ve arkama baktığımda Granger ve Jace'in barın karşısında, bilardo masasına yaslanmış, bize dik dik baktıklarını gördüm. Jack'e baktım, çok öfkeliydi. Aşağı baktığımda, içlerinden birinin bana fırlattığı boş bir plastik bardak olduğunu fark ettim.

Jack yanımda gerildi ve yumruklarını sıktı. Kabinden çıktı ve bu adamları öldürmeye hazır görünüyordu. Çok öfkeliydi. Ben de kabinden çıktım ve koluna elimi koydum, aramızda bir anlık bir temas oldu çünkü normalde birbirimize dokunmazdık. Başımı hafifçe salladım, gözlerim Jack'e onları öldürmemesini söylüyordu. Öfke dolu gözleri, sıkılmış yumrukları ve gıcırdayan çenesi bana hoş bir ürperti verdi.

Öfkem giderek artıyor. Bir kadına saldırmanın ve taciz etmenin normal olduğunu düşünen bu tür adamların hadlerini bildirilmesi gerekiyor, tercihen de bir izleyici kitlesi önünde. "Ah, zavallı küçük bebekler emziklerini bebek arabasından atıyorlar." Alaycı bir şekilde gözlerimi deviriyorum, davranışlarının ne kadar çocukça olduğunu gösteriyorum. "Büyüyün artık, çocuklar."

Cash yanlarına doğru ilerleyip yüzlerine yaklaştı ve şöyle dedi: "Bu lanet barda kavga çıkarmak istiyorsanız, defolup gidin. Kimseyi, hele ki bir

kadını taciz etmek yasak. Bunu yaparsanız, hepimizle başa çıkmaya hazır olun."

"Bizim işimiz sizinle değil, o iki ahmakla." Jace, Jack'e ve bana öfkeyle bakarak söylendi.

"Sizden hanginiz beni sabote etmeye çalışıyor?" diye bağırdı Granger.

Jack ile bakıştık, aramızda sessiz bir konuşma geçti, ama hiçbir kelime söylenmedi. Evet, bu şerefsizlerin işi bitti.

"Neyden bahsediyorsun?" diye soruyor Jack.

Ne diyeceklerini duymak için onları izliyorum. Çünkü Jack'in, çitine ve hayvanlarına yaptıkları şeyden sonra onları mahvedeceğinden oldukça eminim.

"Kamyonuma bir kokarca koydun!" diye gürledi Granger.

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyorum. "Kesinlikle kamyonunuza kokarca koymadım. Bu çok iğrenç."

Ama keşke bunu ben düşünseydim. Nereden bulacağımı bilseydim, kesinlikle kamyonuna bir kokarca koyardım.

Jack yanımda şaşırtıcı derecede sessiz, ama dudağının hafifçe kıvrılmasını fark etmediğimi söyleyemem.

"Hayır, ama sen benim evime simli bomba gönderirdin, aptal kaltak," diye tısladı Granger, çok öfkeliydi.

Gülmemi zor tutuyorum çünkü Poppy ile birlikte ona gerçekten de ev yapımı bir simli bomba göndermiştik.

Bunu reddediyorum, çünkü çok açık. "Birincisi, aptal değilim. İkincisi, simli bombalar amatörce. Bunu neden yapayım ki? Sim ve kokarca bir arada çok dağınık olur." Omuz silkip Jack'e baktım.

"Simli bombalar, sürtüklerin göndereceği şeylerdir," diye çıkıştı Jace.

"Sanırım sen bilirsin," diye omuz silktim.

Jack onlara baktı. "Öncelikle, onunla konuşurken ağzınıza dikkat edin."

"Ya da ne?" diye soruyor Granger, bilaro sopasına yaslanarak öne doğru hareket eden Jace'e bakarak.

Jace bana yaklaşmak istiyor gibi görünüyor ama Jack ve Cash buradayken bunu yapmayacağını biliyorum. Üstelik onu mahvederdim. Belki bir şey başlatırdı ama ben bitirirdim.

Cash, kafalarını birbirine vurmaya hazırlanıyor gibi görünüyor ve Jack ile benim kadar eğlenmiyor, bu yüzden biraz havayı hafifletmeye karar veriyorum. "Biliyor musun? Açıkça söyleyeceğim. Köpekbalıkları yeterince insan yemiyor," diyorum kesin bir dille.

Gözümün ucuyla, bize doğru bir hamle yapacaklarını hissediyorum. Jack'in gerildiğini hissediyorum ve bana sessiz bir uyarı bakışı atıyor, ben de ona sözsüz bir yanıt veriyorum. Bu şekilde nasıl iletişim kurabildiğimizi daha sonra açıklayabiliriz, ama şimdilik işimize yarıyor.

Onlar bunu yapmadan önce, Jack, Granger'ı bilardo sopasıyla neredeyse boynuna dolayarak boğma pozisyonuna sokmuştu. "Beni çok dikkatli dinle. Lanet olası sığırlarımı geri koymazsan, soyadımın neden Jessop olduğunu anlayacaksın. Babamı hatırlıyor musun? Sana yapabileceklerim, onun yapabileceklerinin çok ötesinde. Beni anlıyorsan başını salla."

Aman Tanrım. Badass Jack çok yakışıklı.

Jace'e baktım, bilardo sopasını kaldırıp Jack'e vurmak üzereydi. Vurmadan önce sırtına atladım ve sopayla boğmaya başladım. "Kesinlikle olmaz." Jack'in taktiğini uyguladım ve tüm gücümle sıktım. Jace şaşkırtıcı derecede uyuştu ve zar zor karşı koyabiliyordu. Ne korkak herif.

Cash, bunu hayranlıkla ve şaşkınlıkla izliyor, her an müdahale etmeye hazır gibi görünüyor.

Jack, Granger'ı bırakıp itti; Granger dizlerinin üzerine çöktü, boynunu tutarak öksürmeye başladı.

Jack sessizce, "Ona şöyle bir bakarsan, hele ki ona bir şey fırlatırsan ya da topraklarına ayak basarsan, hayatını cehenneme çeviririm," diyor.

Jace'i yakaladı. "Aynı şey senin için de geçerli, pislik herif. Wilder ve Jessop Çiftliği'nden uzak dur. İzinsiz girenler vurulacak."

"Bir dahaki sefere ıskalamayacağım," diye gülümsedim ellerimi kot pantolonuma silerken.

"Bunu duydunuz mu! Bu bir tehditti!" diye bağıyor Jace, barın etrafına bakarken. Walker ve Cash ise ellerini beline koymuş, Granger ve Jace'e öfkeli bir bakışla tüm bunları izliyorlardı.

"Hiçbir şey duymadım," diye mırıldandı biri yüksek sesle.

Cash, Walker'a "Bir şey duydun mu?" diye soruyor.

Walker başını sallayarak, "Daha yeni buraya gelmiştim ve siz benim bilardo sopalarımı kırıyordunuz," dedi.

"Sana iki tane daha getireceğim," diye özür dileyen bir sırtışla söz verdim.

"Şunu söyleyeyim, eğer daha önce ikinizin birbiriniz için mükemmel olduğunu düşünüyorsam, şimdi bu çok açık." Walker, Jack'i ve beni işaret ederek barı silmeye başladı. "İki bezelye tanesi gibi."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Cash. "İkisi de tam birer deli."

Granger ve Jace çıkarken onlara, "En iyisi marketten bir oda parfümü alın!" diye seslendim.

Granger ve Jace, kamyonlarına doğru giderken hâlâ bağırıp çağırıyorlardı. Devirdiğimiz tüm tabureleri düzelttim ve kırık bilardo sopalarını barın yanına koydum.

Jack, Walker'dan özür diler ve Walker omuz silkerek, "Zaten o ikisini hiç sevmemiştim," der.

Cash yemeğimizi bıraktıktan sonra masamızdan ayrılırken, Jack'e fısıldayarak, "Gerçekten de kamyonuna bir kokarca mı koydun?" dedim.

"Üzerine simli bomba mı attın?" diye soruyor Jack aynı anda.

"Belki," diye fısıldayarak dikkatlice itiraf ettim içeceğimden bir yudum alırken.

Jack gülüyor. "Keşke bunu ben düşünseydim."

"Kokarca nereden buldun?" diye soruyorum tavuklu makarnadan bir lokma alırken. Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. Aman Tanrım, çok lezzetli. Aşçı olan Anne Mary'ye başparmağımı kaldırarak onay işareti veriyorum ve o da mutfak ile barı ayıran büyük mutfak penceresinden el sallıyor.

"Kardeşine sor," diye omuz silkti Jack, ekmeğini Alfredo sosuna batırırken.

"Ollie bu kokarcayı nereden buldu acaba?" diye şaşkınlıkla kendi kendime sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diyor. "Orada şaşırtıcı derecede cesur davrandın Wilder. Geçen sefer denediğin gibi onu vurmadığına şaşırdım."

"Ne? Ben asla kimseyi vurmam," diyorum sahte bir dehşetle. "Ben çok hoş bir insanım, Jessop."

"Biliyor musun? Bana Noel ışıklarını hatırlatıyorsun. Karmaşık ve dağınık. Ama seni çözdükten sonra, şenlikli ve aslında oldukça hoşsun," diye şaka yapıyor Jack.

"Beni Noel ışıklarına mı benzettin? Ve bana hoş biri mi dedin?" Ona küçümseyen bir bakış attım. "İyi misin?"

"Evet, birlikte yemek yiyorlar. Hayır, evet. Birbirlerini öldürmüyorlar kesinlikle," diyor Walker telefonda biriyle konuşurken.

İkimiz de başımızı sallayıp ona baktık ve o da sırtarak "Violet" diye fısıldadı ve telefonu işaret etti.

Şüpheyle Jack'e döndüm. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun? Ve neden bu kadar iyi bir ruh halindesin?"

Jack suçluluk duygusuyla dümdüz ileriye bakıyor.

"Ne yaptın?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyor, ciddi bir ifadeyle öne eğilerek.

Kaşımı kaldırdım. "Benden bir iyilik mi istiyorsun? Sana böbrek vermeyeceğim Jessop," dedim makarna dönerken. "Ölmen gerekecek."

"Bir süre evinizde kalabilir miyim?" diye birden sordu, gözleri etrafta geziniyordu.

"Hayır, kesinlikle hayır. Ve benim ahırında da kalmayacaksın," diye takıldım.

"Cami, lütfen. Gerçekten seninle kalmam gerekiyor. Otel bu film saçmalıklarıyla dolu. Orada kalamam. Lütfen. Ollie'nin odası hala orada. Orada kalamaz mıyım? Orada olduğumu bile anlamayacaksın," diye yalvarıyor.

Evet, tabii ki. Jack evimde olsaydı konsantre olamazdım. Hele ki geceleri koridorda yanımda olsaydı. Muhtemelen çocukken yaptığı gibi yatağıma solucan koyardı. O anıyı hatırladıkça ürperiyorum.

Geçmişimizden kalma hayaletler gibi zihnimde dolaşan konuşmalarımızı tekrar tekrar düşünmeden edemiyorum.

Seni seviyorum Cami. Bunu kafana sok. Sen Ollie'nin kız kardeşisin. Seni öpmemeliydim. Bu bir hataydı.

Bunu bana yıllar önce söylemişti. O zamandan beri çok şey değişti. Jack liseden hemen sonra ayrıldı ve askere katıldı. Lise mezuniyet törenine bile gelmedi. Buradan bir an önce kurtulmak istiyordu, bu konuda bugün bile konuşmuyor. Ve o zamandan beri ikimiz için de çok şey değişti. Şimdi ikimiz de tamamen farklı insanlarız. Geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranabilir, sanki ergenlik çağındaki kalbimi kırmamış gibi yapabilir, ama kırdı.

O zamanlar, komşu çiftliklerde büyümek ikimiz için de zordu. Büyükbabam ve büyükbabam vefat ettikten sonra, anne babam Wilder Çiftliği'ni işletmeye çalıştılar. Jack'in babası ailemi sevmiyordu; babalarımız ikisi de kötüydü ve evde hayatımızı kolaylaştırmıyorlardı. Jack'in annesi o on yaşındayken öldü, bu yüzden Ollie ve benim gibi bir annesi bile yoktu. En azından babamızla aramızda bir tampon görevi gören bir annemiz vardı. Ama sonra, annemizin babamıza karşı bahaneleri daha da büyüdü.

Bunu yapabilir miyim bilmiyorum: onunla aynı evde yaşamak. Ben bir mazoşist değilim.

Ona baktığımda içimden bir ah çektim. "Olmaz Jessop. Ayrıca, çiftliğin bende ne kadar daha kalacağından emin değilim. Birisi satın aldı. Kendime kalacak bir yer bulmam gerek."

Bir an bana bakıyor, ağzı hareketsiz. Ve gerçekten de çok güzel bir ağzı var.

"Cami, sana bir şey söyleyeceğim ve lütfen bana kızma. Tamam mı?" dedi, başını yana eğerek gözlerime bakarken.

"Tamam, beni korkutmaya başladın Jessop. Ne?"

"Çiftliğinizi satın aldım," diyor sessizce.

Evet, tabii ki.

Başımı geriye atıp kahkaha atıyorum. "Sen tam bir pisliksin. Ve bu hiç komik değil." Makarnadan bir lokma alıp tekrar kıkırdıyorum. Çok komik.

Biraz daha gülüyorum, sonra yüzündeki ifadeyi görünce ve orada bir gerçeklik payı olduğunu fark edince donup kalıyorum. İçimde oluşan o kötü his, kahkahalarımı acı, inançsızlık ve üzüntüye dönüştürüyor.

Gözlerim yaşlarla doldu, bedenim duyguların gelgit dalgalarıyla bitkin düşmüştü. "Ne? Bunu neden yaptın?" diye fısıldadım.

Sandalyemden sendeledim ve gitmek için döndüm. Gözlerimden yaşlar dökülmek üzereydi, tıpkı sel baskınlarını durdurmaya çalışan bir baraj gibi. Karnım kasılırken, acı dolu ifadesini fark edip gözlerinin içine baktım ve nefes nefese, "Bunun sadece bir oyun olduğunu sanıyordum. Gerçekten benden nefret ettiğini düşünmemiştim," dedim.

Arkamı dönüp kamyonetime doğru koştum, içeri girerken sendeledim, kapıları kilitledim ve anahtarlarımı aramaya başladım, ellerim titriyordu. Buradan hemen çıkmalıyım. Şimdi.

Anahtarı kontağa takıp kamyonu çalıştırdım ve yola koyuldum, dur işaretinde durup emniyet kemerimi bağladım.

Hiçbir hakkı yoktu. Benden en değerli şeyi aldı.

Tabii ki evde kalmak isteyecektir. Burası onun evi. Muhtemelen sadece benim gitmemi istiyor ki kendisi buraya taşınabilsin. Zaten artık ev onun.

Hemen mutfığa ve mutfak masasına koştum, orada hummalı bir şekilde kağıtları karıştırıyordum. Çiftlik bir vakıf tarafından satın alınmıştı, bunu anlıyordum. Yeni sahibinin adını şimdiye kadar fark etmemiştim, sayfadan bana bakıyordu: J + C Vakfı.

Weston'ın bana söylemek istememesinin sebebi bu. Kardeşinin bunu yaptığını biliyordu. Muhtemelen ona yardım eden de oydu.

Bu ne anlama geliyor ki?

Alnımı ellerimin arasına gömdüm. Bunu neden yaptı ki?

Bölüm 9

Jack

Cole Swindell ve Lainey Wilson'ın "Asla Deme" adlı eseri.

Yaz, yapış yapış ve altın sarısı, Cami karşımda duruyor, tavırları tam, omuzları güneşten yanmış, at binmekten sıırsıklam olmuş askılı tişörtüyle.

On altı yaşındayız ve gerginlikten aklımız başımızdan gitmiş durumda.

"Hiç kimseyi öptün mü?" diye soruyorum, sanki olduğumdan daha havalıymışım gibi arabanın gövdesine yaslanarak. Sırtımdan terler akıyor ve ona çok uzun süre bakamıyorum yoksa yanıp kül olacağım.

Gülümseyerek, "Sen de mi?" diye sordu.

"Bolca," diye yalan söylüyorum.

Kaşını kaldırarak, "Doğru. Bridger Falls'lu bütün kızlar Jack Jessop için sıraya giriyor." dedi.

Sırıttım. "Kızlar cesur bir kovboya bayılır."

O bana doğru yaklaşıyor, aramızda toz bulutları yükseliyor. Örgüsü dağılmış ve yemin ederim ki şu ağacın dibinde ölecek gibiyim.

"Cesaretin varsa beni öp," diyorum.

Meydan okuma karşısında gözleri şaşkınlıkla parladı. "Bunu yaparsam ne kazanacağım?"

"Artık susacağım." Yutkunuyorum. "Belki."

Bana sanki çoktan çözdüğü vahşi bir atmışım gibi bakıyor. "Sen sadece boş konuşuyorsun."

Ama sonra, ben daha ne olduğunu anlamadan, tişörtümün yakasını kavradı, beni aşağı çekti ve öptü.

Çok hızlı ve beceriksizce oluyor, nefes almayı unutuyorum.

Geri çekildiğinde ise sırtır. "Anlaşılan azimli olan tek kişi sen değilsin."

Sanki az önce tüm hayatımı değiştirmemiş gibi çekip gitti.

* * *

Güneş daha doğmadan uyanıyorum. Vücudum ağrıyor, zihnim karmakarışık. Yine kabus gördüm. Bazen geçiyorlar, bazen de çok kötü oluyorlar. Askerlikten sonra uyku sorunlarıyla boğuşmak artık kabullenmem gereken bir şey olduğunu kabullendim. Ve dün gece Cami'yi düşünmeden duramadım. Zihnimi temizleyen tek şey onunla yaptığım araba yolculukları gibi görünüyor.

Ve bugün benimle asla bir yolculuğa çıkmazdı. Dün gecedен sonra asla. Muhtemelen beni vurup kimsenin bulamayacağı bir yerde, bir otlakta gömerdi. Bana attığı o bakışı aklımdan çıkaramıyorum. Beni mahvetti. Benden nefret ettiğimi ve bunun bir oyun olduğunu düşünüyor. Gerçekten de durum bundan çok farklı.

Bu akıl almaz saatte kimse ayakta olmadığı için pansiyon sessiz. Kahve makinesi, günün çoktan bittiğini gösteren hırıltılı bir sesle çalışıyor ve ben de neredeyse yatağa geri dönmeyi düşünüyorum.

Ama botlarım dışarıdaki toprağa değdiği an, on altı yaşındayken dudaklarıma değen, vahşi, durdurulamaz dudaklarının hatırası, Temmuz güneşinden daha sıcak bir şekilde yanmaya başladı.

Kahretsin, Cami.

Kendimi işe veriyorum. Çitin tamir edilmesi gerekiyor. Su hatlarının kontrol edilmesi lazım. Tucker'ın bu hafta mineral kontrolü yapması gerekiyordu ama şu anda personelimiz az olduğu için ekstra hayvan bakıcılığı işleriyle meşgul.

Ter içinde kalmış bir halde kar küreğiyle toprağı işlerken Weston ahıra girdi.

"Çok kötü görünüyorsun," diyor.

"Teşekkür ederim. Bunun üzerinde çalışacağım."

Bana bir bakış attı. "Uykuya ihtiyacın var."

Onu umursamadan kar küremeye devam ediyorum.

Adam kollarını kavuşturarak ahıra yaslandı. "şu eski Wilder eyerini duydun mu?"

Küreğim hareketsiz kaldı. "Hangi eyer?"

"Büyükbabasının. Hep kullandığı. şehirde satılık gördüm. Maggie Mack'e bir şey söyledi, Mack de Jenna'ya söyledi, Jenna da bana anlattı."

Kolumu yüzüme siliyorum. "Anladın mı?"

"Hayır. İsteceğini tahmin etmiştim."

Kalbim duracak gibi oldu. "Nerede o?"

"Ana Cadde üzerindeki at malzemeleri dükkanı. Saat altıya kadar açık."

Başımı salladım, çoktan şapkamı almak için uzanıyordum.

Weston gözlerini kısarak bana baktı. "Ona söyleyecek misin?"

"Yaptım."

Weston dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Nasıl gitti?"

"Wilder'a deli gibi kızgın," diye mırıldanıyorum. "Bu da demek oluyor ki sonsuza dek kızgın kalacak ve benimle de konuşmayacak." Ve bu kızgınlığın altında bir sürü acı yatıyor. İşte beni asıl yaralayan da bu.

Burunundan homurdandı. "Tanrım, çok büyük bir belaya bulaştın."

"Sus artık," diye homurdandım.

"Zaten çiftliğini satın alarak onu kızdırdın. En iyisi bir de üzerine eyer eklemek," diye kıkırıyor.

Haklı ama, onun bana kızmasını istemiyorum. Sadece onu istiyorum. O kadar.

* * *

Dükkan sessiz ve içeri girdiğimde kapının üzerindeki zil yavaşça ve hafifçe çalıyor. Mekan deri ve merhem kokuyor ve eski hikayelerle dolu.

Tezgahın arkasında yaşlı bir adam var, sanki bütün günü varmış gibi dergileri karıştırıyor; buradaki tempoya bakılırsa, muhtemelen de öyle.

"Size yardımcı olayım mı?" diye soruyor, başını kaldırmadan.

"Buraya bir eyer almaya geldim," dedim şapkamı düzeltirken. "Bir süre önce emanet olarak gelen bir eyer. Wilder ailesinin mülkünden."

Bu onun dikkatini çekiyor.

"Ah," diyor katalogunu yere bırakırken. "İşlemeli deri ve gümüş boynuzlu o eski, şık olan?"

Başımı salladım. "Evet, o."

"Çok güzel." Başını yana eğdi. "Koleksiyoncu musunuz?"

"Hayır," diyorum. "O, değer verdiğim birine aitti."

Gözlerini kısarak beni inceliyor, sanki beni çözmeye çalışıyor. Denetiminden geçmeliyim, çünkü başparmağıyla ön cama doğru işaret ediyor. "Hâlâ burada."

Eyer, ön penceredeki alçak bir rafa, solmuş bir Pendleton battaniyesinin üzerine yerleştirilmişti. Onu görür görmez göğsümde bir şeyler burkuldu. Derisi eskimiş, yer yer çatlamış, arka kısmı çizilmişti ama yine de güzeldi. Hala sağlamdı. Hala ona aitti.

Hâlâ onun. Ona ait. Buraya değil.

Yavaşça yaklaştım ve elimi sele üzerinde gezdirdim, parmaklarım yıllarca süren sürüşten dolayı ortası pürüzsüzleşmiş olan işlemeli deseni takip etti. Anılar aklımıza gelince boğazım düğümlendi.

On iki ya da belki on üç yaşlarındayken, Cami'nin büyükbabası Buck Wilder'ın bana eyerin nasıl doğru şekilde yağlanacağını öğrettiği sırada Wilder ahırında durduğumu hatırlıyorum. Çok konuşmazdı ama konuştuğunda dinlerdiniz.

"Aletlerinize iyi bakarsanız, sizi asla yarı yolda bırakmazlar," demişti bana bir bez ve eski bir teneke yağ uzatırken. "Aynı şey kadınlar ve atlar için de geçerli. Ortaya çıkın. Tutarlı olun. Nazik olun."

Bunu derin bir anlam ifade etmesi için söylememişti, ama ben o cümleyi zırh gibi içimde taşıdım. Özellikle eve gittiğimde babamı üç kadeh içmiş, emirler yağdırırken ve eşyaları kırarken bulduğumda. Kimin bilge olduğunu, kimin olmadığını çok erken fark ettim.

Buck Wilder asla bağırılmazdı. Asla el kaldırmazdı. Sadece çok çalışır, hafifçe gülerdi ve eğer etrafta dolaşıyorsam akşam yemeğinden sonra bana mutlaka bir dilim turta ikram ederdi.

Babam beni Wilder Çiftliği'nde ilk gördüğünde neredeyse çıldıracaktı. Bana hakaret etti. Başkasının arazisinde bir yardıma muhtaç gibi dolanmamın doğru olmadığını söyledi.

Ama Buck omzuma hafifçe vurup, "Jessop, çocuk her zaman burada hoş karşılanır," demişti.

İyi sonuçlanmadı. Ama bunu asla unutmadım.

"İstiyor musun, istemiyor musun?" diye soruyor adam, hafızamı bölerek.

Başımı salladım. "Evet. Kabul ediyorum."

Bir anda fiyatı söylüyor. Çok yüksek ve bunu kendisi de biliyor. Ben de biliyorum. Ama umurumda değil. Paraları sayıp nakdi veriyorum. O da bir makbuz yazıyor.

Eyeri kaldırdığımda, hatırladığımdan daha ağır geliyor. Ya da belki de taşıdığı her şeyle birlikte ben daha ağıyım. Parmaklarım boynuzu kavırıyor ve yemin ederim ki çocukluğumdaki at binme anılarının ve gün doğarken yaptığım yavaş, uykulu patika gezilerinin hayaletlerini hala hissedebiliyorum.

Gün doğumu bisiklet turlarım Cami ile başlamadı. Onun büyükbabasıyla başladı. Benim için çok özeldi ve çok şey ifade ediyordu. Bana inanıyordu ve kimsenin göremediğı bir şeyi görüyordu. Hala ne olduğunu bilmiyorum ama onun olabileceğimi düşündüğü adama layık olmak için çok çalışacağımı biliyorum.

Deri parçasına karşı fazla duygusallaşmamaya çalışarak onu kamyonu kadar götürüyorum, ama bu sadece bir eyer değil.

Bu, bana iyi davranan ve dünyada hâlâ iyiliğın var olduğunu hatırlatan bir adamın eyeridir.

Annem öldükten birkaç yıl sonra, ilk kez onunla birlikte ata binmeme izin vermişti. On iki yaşındaydım, yıkılmıştım ve bunu belli etmemeye çalışıyordum. Beni yanına çağırması ve "Hadi gel. Gidebilirsin." demişti.

Onu yavaşça kamyonun kasasına yerleştirdim, kaymaması için altına eski bir yün battaniye serdim. Yavaşça nefesimi verirken ellerim kornada oyalandı.

Bölüm 10

Cami

Lainey Wilson ve Miranda Lambert'in "Good Horses" adlı eseri.

Arka kapı açılıyor ve Ollie içeri giriyor. Kızarmış, şişmiş gözlerime bir bakıyor, bir sandalye çekip oturuyor. Ben de çay için su ısıtıcısının kaynamasını bekliyorum.

"Bunu bildiğinizi varsayıyorum," diyor usulca.

"Biliyor muydun?" diye ona dik dik baktım.

Başını salladı. "Aslında hayır. Çiftlik hakkında konuşmaktan hoşlanmadığımı biliyor. İki artı ikiyi bir araya getirdim."

Homurdandım. "Ne biçim bir dostmuş."

Ollie iki kupayı indirip içinden iki poşet çay çıkarıyor. "Bize yardım etmesi o kadar kötü mü?"

"Biz mi? 'Biz' diye bir şey yok Ollie. Bu işte sadece ben vardım. Sen ve annem çoktan gittiniz, beni bu işi çözmekle baş başa bıraktınız. Ve çözemedim, değil mi?" Gülüyorum ama bu bir hıçkırık gibi çıkıyor ağzımdan.

"Senin için buradayım Cami. Sana her zaman yardım edeceğim. Ama burası beni boğuyor. Burada yaşayamam, bunu biliyorsun."

Çaydanlığın ıslık sesiyle birlikte başımı sallıyorum ve o da çaydanlığı alıp kupalarımıza su dolduruyor. Onu izliyorum ve yorgunluk beni sarıyor.

"Çiftlikle ne işi var?" diye soruyorum sesimi yumuşatarak.

Omuz silkerek, "İkinizin bu konuda konuşması gerekiyor," dedi.

"Peki neden burada kalmak istiyor?" diye soruyorum.

Ollie içini çekti. "Gerçeklik televizyon programıyla uğraştığı saçmalıkları gördün mü? Orası tam bir sirk gibi. Ayrıca pansiyonda da kendini hiç güvende hissetmedi. Sanırım uyuyamıyor. Bence, bir şekilde, burada kalmak ona güvenli geliyor. Babasının şeytanlarıyla boğuşuyor ve orada kalmak istemiyor. Hiçbiri istemiyor." Bana bakarken omuz silkti.

Söylediklerini düşününce yumuşuyorum. Bu kulübe her zaman Jack Sr.'ın yeri gibi hissettirdi ve bir ev gibi değil, daha çok bir hapisane gibi geliyor. Bu da onun pislik babasının şu anki durumuna uygun. Ama çocuklarının hala onun bu karmaşasında yaşıyor olması doğru gelmiyor. Ollie ve ben bunu çok iyi biliyoruz. Bizi kurtaran kişinin Jack olması ironik.

"Ayrıca, Granger ve Jace'in yaptıkları saçmalıklar yüzünden burada güvende olmadığın gerçeği de var. Bu durum sona erene kadar burada sırayla bekleyeceğiz. Ve eğer bu konuda benimle tartışmayı aklından bile geçirirsen, Cami, sakın yapma," diyor çay poşetini suya batırıp bana en sert küçük kardeş bakışını atarken.

Ona bir bakış attım ve çayıma bal ekledim. Haklıydı ve onlar buraya geldiklerinden beri daha iyi uyuyorum. Ama bunu ona söylemeyeceğim çünkü korumam gereken havalı bir imajım var.

"Sadece şunu söylüyorum, belki Jack'e karşı biraz daha anlayışlı olun. Şu anda çok zor bir dönemden geçiyor. Şu an bunu görmeseniz bile, iyi niyetli biri. Bize asla zarar vermez," diyor Ollie çayından bir yudum alırken.

"Bu gece burada mı kalacaksınız?" diye soruyorum, kalan çörekleri kaldırıp yarın için her şeyi hazırlarken.

"Hayır, Jack öyle. O içeri girdiğinde onu öldürmeyin sakın," diyor Ollie uyarıcı bir bakışla.

"Neyse," diye homurdandım. "Yatağa gidiyorum. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum, Ol."

Çay fincanımı alıp odama çıkıyorum. Annem taşındığında, ana yatak odasını ben devraldım ve her yeri boyayarak kendime ait hale getirdim. Annemden önce burası büyükannem ve büyükbabamın odasıydı. Duvarları koyu yeşile boyadım ve koyu gri çiçek desenli ve birkaç renkli vurgu içeren bir duvar kağıdı ekledim. Rahatlatıcı lambalarım ve yeni bir demir yatağım var. Karavan dışında, dünyada bana ait olan tek yer burası.

Şimdilik öyle sanırım. Jessop'un çiftlikle ne yapacağını anlayana kadar. Belki taksitli ödeme alabilir. Ya da kira. Hala bunu yaptığına inanamıyorum.

Yatağa hazırlanıyorum ve uykuya dalıyorum. Daha sonra merdivenlerde hafif ayak sesleri duyuyorum. Duşun açıldığını duyuyorum ve tekrar uykuya dalıyorum, rüyalarımda Jack'i duşta çıplak görüyorum. Ve rüyalarım beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

* * *

Ertesi sabah hazırlanıp ahıra doğru yola koyuldum ve Pesto ile Mouse'un eyerlenmiş ve hazır halde olduğunu, Jack'in de yanlarında gülümseyerek şapkasını çıkarıp bana selam verdiğini görünce irkildim.

Sanki karşı karşıya gelmişiz gibi, dikilip ona bakıyorum. Ona kızmak istiyorum. Dün gece rüyalar ve aralıklı uykular arasında bütün gece bunu düşündüm. Jack'e kızgın kalmak imkansız. Onu anlamıyorum. Ama Ollie'nin haklı olduğunu biliyorum. Jack bize asla zarar vermez ve kendi yöntemleriyle yardım etmeye çalışıyor. Şimdi her şey karmakarışık ve ne yapacağımı, nereye gideceğimi bulmam gerekiyor.

"Beni korkuttun, burada kaldığını unutmuşum. Çiftliğinde," diye ekledim ve gözlerimi kısıtım.

Başını yana eğdi. "Hâlâ senin çiftliğin, Cami. Şimdi lütfen ikimiz için de kahve getirdiğini söyle."

İçimden bir ah çekip yanımda getirdiğim yedek termosu uzattım.

Jack sırtarak, "Burada kalacağımı unutmuşsun, değil mi?" dedi.

"Neyse," diye mırıldanarak Mouse'a binmeye çalışırken donakaldım. "Bunu nereden aldın?" diye nefes nefese sordum, elimi deri eyerin üzerinde gezdirirken.

"Nereden aldığımı biliyorsun. Buraya, sana ait," diyor atına binerken ve termosu yan cebine yerleştirirken.

"Jack," dedim, dudağım titreyerek.

Bir anda atından indi ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Büyük ve pürüzlü avucuyla yanağımı okşadı. Gözyaşımı sildi ve "Bunu fazla abartma Cami. Aramızda bir şeyler uyduruyorum. Sadece kabul et." dedi.

Bana sanki yaralanmış gibi bakıyor ve orada derin bir şey var. Daha önce hiç görmediğim kadar derin bir şey. Aşk.

Ve bu beni çok korkutuyor. Çok fena ürpertiyor. Jack'in beni sevmesi, kendimi hiç hissetmediğim kadar çıplak ve savunmasız hissetmeme neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum. Kafam karışıyor, açıklayamadığım bir sıcaklık hissediyorum; sevgi ve minnettarlık gibi geliyor, ama Jack söz konusu olduğunda hâlâ savunma mekanizmam devrede. Kalbimi ellerinde tutabilecek ve isterse paramparça edebilecek tek kişi o.

Başımı salladım ve diğer gözümünden bir damla yaş sildim. "Gözüme bir şey kaçtı," dedim ve arkamı dönüp ata bindim; hâlâ büyükbabamın eyerini geri getirmesine şaşırmıştım.

Bir saniye beni izledi, sonra atına geri bindi ve yola koyulduk. Love her zamanki gibi yanımızda tırıs ile ilerliyordu. Onları benden önce fark etti ve arka otlakta koşan sığırların yanına koştu.

"Yanınıza hayvan da getirdiniz mi?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

Başını sallayarak, "Sanırım bunlar Granger'ın geri getirdiği sığırlar. Hepsini kontrol etmem gerek. Tanrı bilir nerelerden geçtiler." dedi.

Başımı sallıyorum ve sığırları sayıp incelerken onun yanına biniyorum.

"Karavanınızla çiftliğe taşınmayı bir daha düşündünüz mü?" diye soruyor, güneş dağların üzerinden doğarken, renkler her zamanki gibi muhteşem.

"Hâlâ düşünüyorum," diyorum isteksizce. "Ama bazı şartlarım var."

"Elbette istiyorsun," diye sırtıttı. "Ne bekliyorsun? Hadi seni oraya taşıyalım."

Gözlerimi devirip başımı sallıyorum. Çok otoriter biri.

Daha ilerledik ve ağacımıza geldik. Çocukken tırmandığımız ve babam yıkmadan önce oyun evi yapmaya çalıştığımız ağaç. Ağaca baktım ve sonra onu gördüm. Geniş gövdesindeki aşınmış oyma. Tabanında J + C harfleri.

"Bu güveni nasıl başardınız?" diye fısıldıyorum.

"Annemden kalan mirası kullandım. Bunu çok beğenirdi. Seni severdi Cami. Büyük anne ve büyük babanı da çok severdi."

Bunu duyunca nefesimi tuttum. Annesini çok severdim, çok iyi bir kadındı. Vefat ettiğinde gençtim ama kasabadaki herkes onu tanır ve severdi. Jessop çiftliğinin tek iyi yanı oydu. Ölümünden sonra her şey cehenneme döndü. Tüm çocuklar için vakıflara yatırılan bir hayat sigortası vardı. Jenna bunu bana uzun zaman önce söylemişti. Babalarının kontrol edemediği ve onlara karşı koz olarak kullanamadığı tek şey buydu.

Jack'in bunu çiftliğimizi kurtarmak için kullanması, ona olan sevgimi daha da artırıyor. Ve kafamı daha da karıştırıyor. Şu anda çok şey sorguluyorum. Mouse ile bir gezinti bile, normalde olduğu gibi tüm bu duyguları gideremiyor. Burada çözülmesi gereken çok şey var.

Yutkunup başka yöne baktı. Sonra usulca, "Çiftlik senin, Cami. Bir müteahhidin onu senden almasına izin veremezdim," dedi.

"Bununla ne yapacaksın?" diye soruyorum usulca, parmaklarımla eyerin üzerindeki oymayı okşarken.

"Sence ne istiyorum?" diye tersledi, gözlerinde kırgın bir ifadeyle. "Akıllı bir kadınsın Cami. Bunu kendin çözmene izin vereceğim."

Arkasını dönüp arazisinin kendi tarafına doğru geri gidiyor. Sanırım diğer tarafına.

Ve her zamankinden daha da kafam karıştı.

Ama onun ne istemesini istediğimi biliyorum. Beni.

* * *

Kahve karavanıma vardığımda, birisi karavanın yan tarafına sprey boyayla "Aptal Kadın" yazmıştı.

Kamyonumdan inerken gözlerimi devirerek, "Ne kadar orijinal," diye düşündüm. Bu durum inanılmaz derecede sinir bozucu ve bu tacizden çok öfkeliyim.

Şüpheli bakışlı müşterilere "Günaydın" diyorum ve römorkun kapağını açıyorum. İçeriye şöyle bir göz atıyorum ve en azından kamyonun içinde bir sorun görünmüyor. Dış kısım ise basınçlı yıkama makinesiyle kolayca temizlenebilir.

"Ne oldu?" diye soruyor Violet, endişeli bir ifadeyle yanıma gelip karavanı incelerken.

"Emin değilim, ama kahve yapmaya devam edeceğiz, sonra bir çözüm bulurum."

"Çözüm bulmak" derken, "üstesinden gelmek" demek istiyorum.

Bunu kimin yaptığını az çok tahmin ediyorum. Ve bununla başa çıkmak için bir planım var.

* * *

Daha önce tüm boyayı temizledim, kamyonumu bir blok öteye park ettim ve karanlıkta römorkumda onların geri dönmesini bekledim. Ve beni hayal kırıklığına uğratmadılar.

Arabayla gelip, Poppy ile birlikte o öğleden sonra kurduğumuz römorka bakan yeni izleme kamerasının tam önüne park ettiler. Granger ve Jace'in kamyonundan indiğini izledim, bu sefer ellerinde sopalar vardı. Granger'ın homurdanmasını dinledim: "Bu aptal sürtüğe bir ders vereceğim."

Evet, göreceğiz. Granger sopasını kaldırıp karavanımın camlarından birini kırmaya hazırlanırken, kapıyı itip yüzüne ayı spreyi sıktım. Çıglık atıp sıçradı ve sopayı düşürdü. Jace karanlıkta şaşkınlıkla geriye doğru çekildi, sinmişti.

İşte o zaman dönüp spreyi tam yüzüne sıktım. Ağzına kaçmasına bile üzülmedim. Aslında, çok sevindim. Hak ettiler. Karavanımın camları eski ve bulunması zor, değiştirilmesi imkansız ve Jace ve Granger gibi aptalların kırıp dökemeyeceği kadar güzel.

"Ahmak kaltak!" diye bağırdı Jace, yüzünü tutarak.

"Ah, ben 'aptal kaltak' sandım. İkinciye ister misin?" diye tersledim, kutuyu tekrar havaya kaldırarak.

Sanki ona elektrikli testereyle tehdit etmişim gibi geriye sıçradı ve dürüst olmak gerekirse, bu benim gecemi güzelleştirdi. İyi oldu. İşimi mahvetmeye çalıştığı için hak etti.

Granger, pantolonu alev almış gibi sokakta koşmaya başladı, Jace de sendeleyerek peşinden geldi, ikisi de tişörtleriyle gözlerini siliyordu ve sanki üzerlerine biber gazı yerine asit sıkmışım gibi öğürüyorlardı. Kamyonetlerini geride bırakmışlardı. Aptallar.

Gözlerimi devirdim, karavanı kilitledim ve sanki dünyanın tüm zamanı bendeymiş gibi yavaşça yanlarına gittim. Daha da iyisi mi? Anahtarları kontak yuvasında bırakmışlar. Anahtarları çekip arka cebime koydum. Küçük bir hatıra. Umarım yedek anahtarı vardır.

Granger'ın kamyonu hâlâ kokarca kokuyor, o kadar güçlü ki kusmamak için başımı çevirmek zorunda kalıyorum.

"Birinin o aracı kalıcı beyin hücrelerini kaybetmeden nasıl kullandığını anlamıyorum," diye mırıldanıyorum. Granger'ın yaptıklarının sonuçlarıyla boğuştüğünü görmek sevindirici.

Karavanı kilitledim ve birkaç saat uyumak için eve gittim, sonuçlardan memnundum. Poppy'ye bunun nasıl sonuçlandığını göstermek için sabırsızlanıyorum. İzleme kamerası onun fikriydi. Buna inanmayacak bile.

Hatta Şerif Matthews'a bile götürebilirim. Henüz karar vermedim. Onlardan pek bir yardım alamadım. İnsanlar çiftliğimde hırsızlık yapmaya ve etrafı kurcalamaya başlayınca, yapabileceği pek bir şey olmadığını söyledi. Kanun benim tarafımda değil ve yardım istemekten ve alamamaktan bıktım.

Wilder Çiftliği'ndeki araba yoluna girdiğimde, Jack ahırın önünde, kollarını kavuşturmuş bir şekilde bekliyordu. Üzerinde tişört yoktu, kot pantolon giymişti, yalınayaktı ve saçları dağınıktı. Ve şu anda inanılmaz derecede seksi görünüyordu. Ona gözlerimi kısarak baktım ve şu anda gerçekten kızgın görüldüğünü fark ettim. Ama bu da bir bakıma seksiydi.

"İyi akşamlar Jack," diye neşeli bir şekilde seslendim kamyonundan inerken ve kapıyı kilitledim. Bu günlerde hiçbir şeyden emin olamıyorum. Kokarcılar birdenbire ortaya çıkıyor.

"Neredeydin bunca zamandır?" diye soruyor, kollarını kavuşturmuş, sinirli bir şekilde.

"Jack, birbirimizin hareketlerini ve gidişlerini bilecek noktada değiliz henüz." Esneyerek yanından geçtim, o da uzanıp kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çevirdi.

Eğilip kulağıma seksi, hırıltılı sesiyle, "Nerede. Kaldın?" diye sordu.

Göğsümden nefesim kesildi ve dokunuşuyla vücudumda bir sıcaklık yayıldı.

"Tamam, tamam. Granger ve Jace karavanımın camlarını kırmaya çalıştılar ve ben de onlara ders verdim."

Ağzını açıyor ve sonra kapatıyor. Bir an bana bakıyor, ifadesi okunamaz. "Peki onlara nasıl ders verdin?"

"Ayı spreyi," diye neşeyle ekliyorum.

Gökyüzüne bakıyor, sanki sabır arıyor gibi ve şu anda ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum ama hâlâ kolumu tutuyor ve dokunuşu altında kolum sıcak. Aslında, o ellerin sadece kolumu sıkıca tutmakla kalmayıp tüm vücudumda olmasının nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Dün gece ve önceki gece rüyalarım Jack'le doluydu ve onunla aynı çatı altında olmak hiç de yardımcı olmuyor.

"Sen benim babam değilsin," diye alaycı bir şekilde söylüyorum. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Baba mı istiyorsun?" diye soruyor, ona doğru yaklaşarak.

Kahretsin.

"Çünkü seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Sesi alçalıyor, bakışları kararıyor.

Külotum neden bu kadar ıslandı? Aman Tanrım, çok ateşliydi.

"Hadi gel," diye homurdanarak beni yavaşça eve doğru ve verandadaki merdivenlerden yukarı yönlendirdi.

Kızgın Jack seksi. Bu akşamdan çıkardığım sonuç bu. Seksi kızgın Jack'i seviyorum.

* * *

Ertesi sabah aşağı indiğimde Jack'i, eğilmiş kahve makinemle uğraşırken, nasıl çalıştığını anlamaya çalışırken buldum. Sinirli görünüyordu ve bana bakıp, "Sırrı ne Cami? Söyle bana. Neden bu kadar lezzetli?" dedi.

Kıkırdadım ve yanına geçip kenara koyduğum kavanoza uzandım. Kavanozu kaldırdım. "Tarçın. Sadece bir tutam."

Rahatlamış bir nefes aldı. "Ne olursa olsun, ona ihtiyacım var."

O bunu söylediğinde nefesimi tutuyorum ve kahveyi hazırlamayı bitirirken gülümsüyorum.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor.

"Hiçbir şey. Sadece kahve yapıyorum." diye mırıldandım.

"Dün gece beni çok korkuttun," diyor usulca.

"Benim için endişelenmenize gerek yok," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Kendime bakabilirim. Hayatım boyunca da öyle yaptım."

Jack, sakın ve sinir bozucu derecede mantıklı bir şekilde, "Kendine bakabilirsin," diyor. "Ama bu, bunu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor."

İçimi çekip kollarımı kavuşturdum. "Jack, o aptallar sopa taşıyor. Ben ise ayı spreyi ve et yumuşatıcı taşıyorum."

Sanki anlaşılmaz bir dilde konuşmuşum gibi gözlerini kırıştırdı. "Bekle, neden et yumuşatıcı?"

Çantamdan kocaman turuncu bidonu sanki bir kupa çıkarıyormuş gibi çıkarıyorum. "Endüstriyel güçte. Bu alet boz ayılar için yapılmış. Jace ve Granger gibi aptallar üzerinde de aynı derecede işe yarıyor."

Jack, Wyoming halkı için gerçekten endişeleniyormuş gibi bana bakıyor.

“Et yumuşatıcı alüminyumdan yapılmış. Sivri uçlu. Kamyonumun koltuğunun altında duruyor. Birinin ne zaman et yumuşatmaya ihtiyacı olacağını asla bilemezsiniz.”

Ağzı açılıyor. Kapanıyor. Sonra elini yüzünden aşağı doğru indiriyor. "Sen... tamamen aklını kaçırmışsın."

Sırıttım. "Hayır, ben sadece kimsenin benimle uğraşmasına izin vermeyen ve mükemmel nişan alan bir kadıyım."

Hâlâ bana bakıyor, hem tahrik olmuş hem de korkmuş gibi. "Biliyorsun, normal insanlar biber gazı taşır, değil mi?"

"Biber gazı bir ayıyı ya da Granger'ı durduramaz. Gördün mü Jack, bazı insanlar evrimleşmek için bu gezegene gönderildi. Ve Granger, evrimleşmezseniz neye benzeyeceğinin bir hatırlatıcısı."

Derin ve boğuk bir kahkaha atıyor ve kendi kendine, "Tanrım bana yardım et," diye mırıldanıyor.

Kahve demleniyor ve ben de termosumuzu dolduruyorum.

"Şu anda senden mi yoksa senin için mi daha çok korktuğumu bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Arka kapı açılıyor ve annem davetsiz bir şekilde içeri giriyor, mutfağı inceliyor ve kahvelerimizi hazırlarken yanımda duran Jack'i fark ediyor.

İşte bu yüzden bugünün iyi bir sabah olmayacağını anlıyorum.

"Ne kadar da samimisiniz ikiniz," diye belirtti Jack'e ve bana dik dik bakarak.

Anneme ters ters baktım. "Biliyor musun, başkasının evine gittiğinde kapıyı çalmalısın. Hele ki o evde yaşamıyorsan."

"Sen de burada yaşamıyorsun," diyor ellerini beline koyup hayal kırıklığı dolu bir bakışla bana bakarken. Bana karşı her zamanki bakışı. Artık alıştım. Onun gözünde hiçbir şeyi doğru yapamıyorum. Ama kardeşim istediğini yapabiliyor. Ben mi? Yüksek lisans yapıyorum, aile çiftliğinde çalışırken kendi işimi kuruyorum, yine de o hala bende kusur buluyor. Beni asla desteklemedi. Ve davetsiz bir şekilde sabahın bu kadar erken saatinde ortalığı karıştırması beni çıldırtıyor. Bunun için yeterince uyumadım ve kahve içmedim.

"Ne?" diye çıkıştım, ona öfkeyle bakarak.

"Burada ne işi var?" diye homurdandı. "Ve neden bizim gibi buradan çekip gidemiyorsun? Hayır, burada kalıp kurtarıcı olmalısın. Burayı kurtarmalısın," diye kötücül bir ses tonuyla taklit etti.

"Buraya gelmenizin bir sebebi var mı?" diye soruyorum, sesim yükseliyor.

Jack kahveyi masaya bırakıp koluma uzandı. Ben de bir an koluma baktım, sonra tekrar ona döndüm.

"Aslında evet," diye iç çekti. "Dün gece biber gazı sıkılan iki adam hakkında bir şey biliyor musun? Hastaneye gelip senin onlara saldırdığını iddia ettiler. Yemin ederim Cami..." Başını salladı ve iyice içini çekti.

Kahkahayla güldüm, "Öyle mi? Öyle mi dediler?"

"Gerçekten mi?" diye soruyor alaycı bir şekilde. "Böyle bir şeyi neden yaparsın ki?"

"Biliyor musun anne, kendi kızının sözünden çok iki yabancının sözüne inanman çok komik."

Jack yanımda gergin bir şekilde oturuyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece olup bitenleri izliyor. Ama nedense, garip bir şekilde, arkamı kolladığını hissediyorum. Düşününce, aslında her zaman arkamı kollamış. Ama şunu öğrendim ki, insanlar bir süre arkanızı kollarlar, sonra kollamayı bırakırlar. Sonra yine yapayalnız kalırsınız. Bu yüzden kimseye güvenmiyorum.

"Keşke tüm bunları unutsan. Burada ne yaptığını bile bilmiyorum," diyor Jack'e öfkeyle bakarak.

Onun, adamın çiftliği satın aldığını nihayet duyacağı günü sabırsızlıkla bekliyorum.

Ortamı anlamaya bile zahmet etmeden devam ediyor: "Şehirde bir yer bulup yeniden başlamalısın. Çiftlikte izinsiz kalmayı bırakmalısın. Bazen bazı şeylerin sonu gelir Cami. Ne zaman bunu geride bırakacaksın?"

Ona dik dik bakıyorum, büyükbabam için ne büyük bir hayal kırıklığı olacağını düşünüyorum. Ölmeden önce çiftlikte onunla geçirdiğim anıları düşünüyorum. Arka verandada çiftliği satmayacağına dair verdiği sözü hatırlıyorum. Annemin ilk fırsatta satmaya çalışacağını söylemişti ve neredeyse haklıydı. Ama annem çiftliği batırdı, sonra da bankaya kaptırdı. Gerçekten berbat etti.

Jack boğazını temizleyip bana ve kapıya baktı. Gün doğumu turuna çıkmamız gerek.

"Biliyor musun anne," dedim, onu kapıdan dışarı, verandaya doğru yönlendirirken Jack de arkasından kapıyı kilitleti. "Gitmemiz gerekiyor."

"Seninle konuşmayı bitirmedim," diye kekeledi.

"Gerçeği öğrenmenin zamanı geldi anne. Çiftliği Jack satın aldı."

"Ne?" diye kükredi Jack'e.

Jack ona dik dik bakarak kararlı bir şekilde, "Bence gitmen gerekiyor, Teresa," dedi.

Yüzüme parmağını uzattı. "Büyükbaban, Jessop gibi birini bu eve aldığı için mezarında ters dönüyordur."

"Öyle mi? Şey, Jack'i bu çiftliğe ilk getiren dedemdi. Jack'i çok severdi. Ve sen, dedem öldükten sonra Jack Sr. ile aptalca kavgalara girerek bunu mahvettin," diye öfkeyle söylüyorum. "Neden umurunda ki? Satmak istedin, şimdi satıldı. Buraya gelip de mağdur rolü oynayamazsın."

"Eğer o parmağını tutmak istiyorsan, yüzünden çek," diye çıkıştı Jack, annemle benim aramıza girerek.

Geri çekildi. "Sen bir çöpsün! Tıpkı baban gibi! Ve sen..." Tiksintiyle başını salladı, arkasını dönüp arabasına doğru yürüdü, cümlesini tamamlamadı.

"Anne," diye arkasından bağırdım. Döndü ve ben de seslendim, "Şunu da belirteyim, biber gazı değil, ayı spreyiydi ve iş yerime zarar veriyorlardı, umurunda değilmiş gibi!"

Kolunu omzuma atıp beni ahıra doğru yönlendirdi. "Hadi gidelim."

Jack hakkında fark ettiğim bir şey var: Onunla iyi dövüşebiliyoruz. Ama biri bana yaklaşırsa, neredeyse vahşileşiyor. Düşman olabiliriz, ama beni koruyor. Peki, bu bizi tam olarak ne yapıyor?

Bu, milyon dolarlık soru değil mi?

Bölüm 11

Jack

Treaty Oak Revival'dan Bourbon'a Övgü

İyi sabahlar vardır, bir de "kız kardeşin sana hiç katılmak istemediğin bir reality şov için yasal olarak bağlayıcı belgeler imzalattı" türünden sabahlar vardır.

Tahmin edin hangisini yiyeceğim?

Elimdeki kağıt yığınının kaşlarını çatarak bakıyorum, sanki "Çiftçi planlanan tüm romantik aktivitelere katılmayı kabul eder" ile "Çiftçi hiçbir koşulda gösteriyi terk etmeyecektir" arasında bir yerlerde gizlenmiş bir kaçış maddesi varmış gibi sayfaları karıştırıyorum.

"Jenna," dedim yavaşça, sanki çok inatçı bir ata bir şey açıklıyormuş gibi, "burada yarışmacılarla grup halinde kaynaşma etkinliğine katılmam gerektiğini belirten bir madde var."

Jenna, hiç de umursamaz bir şekilde kahvesinden bir yudum aldı. "Evet. Bunun çok örneği olacak. Weston da her şeyi inceleyip imzaladı zaten."

"Ayrıca yarışmacılara karşı sözlü olarak saldırgan davranamayacağıma dair bir madde de var." diye homurdandım.

"Doğru."

Gözlerimi kısıyorum. "Saldırganlığı tanımla."

Başını yana eğdi. "Birine 'tam bir baş belası' demek muhtemelen buna dahil olur."

Başımı geriye atarak kısık bir inilti çıkardım. "O zaman bir sorunumuz var, çünkü ben Tucker'a günde en az dört kez böyle sesleniyorum."

"Evet, peki, yarışmacılarla flört etmeyi denesen iyi olur."

Nefesim kesildi. "Neyi deneyeceksin?"

Jenna kendinden çok memnun bir şekilde sırıttı. "Flört etmek, Jack. Biliyorsun, nazik olmak? Gülümsemek? Kaçmanın en hızlı yolunu planlıyormuş gibi görünmek yerine, neşeli şakalaşmalara katılmak?"

Tucker tam bu sırada ahıra giriyor ve aptal gibi sırıtıyor. "Jack kadın baştan çıkarmayı mı öğreniyor? Durun, ona notlar vereyim."

Gözlerimi diktim. "Çalışıyor olman gerekmez mi?"

Tucker omuz silkerek, "Weston bana et teslimatını hazırlamama yardım etmemi söyledi ama o 'kararlı ağabey' enerjisiyle işi kendi başına yapmaya başladı ve bu beni strese soktu. Bu yüzden senin çektiğin acıyı izlemeye geldim." dedi.

Jenna, ikimizi de görmezden gelerek sözleşmenin bir sayfasını daha karıştırdı. "Ha, unutmadan söyleyeyim, bu sabah Cami'ye rastladım."

Bu, dikkatimi hemen çekiyor. Yüz ifademi nötr tutmaya çalışarak sözleşmeyi masaya bırakıyorum. "Öyle mi?"

Jenna sırıttı. Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi. "Kahve almaya gitmiştim. İlginçtir ki, senin onun evinde kaldığından bahsetmişti. Ayrıca senin evlenmen fikrinden de hoşlanmıyor gibi görünüyor."

Göğsümde bir şey sızlıyor, aptalca ama umut dolu bir şey, hissetmemem gereken bir şey.

Kollarımı kavuşturup, ses tonumu rahat tutmaya çalışarak, "Öyle mi?" dedim.

Jenna bir kabin kapısına yaslanmış, beni çok dikkatle izliyor. "İkiniz arasındaki dinamik çok ilginç. Gösterinin önüne geçmesine izin vermeyin. Burada yapmamız gereken bir işimiz var."

Tucker kısık bir ısıklık çaldı. "Aaa, birilerinin Cami ile ilgili küçük bir problemi mi var acaba?"

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Sessiz ol."

Jenna gülüyor. "Aman Tanrım. İkinizin birbirinize nasıl baktığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Sanki her gün kavga eden iki vahşi ahır kedisini izliyorum."

Tucker duvara yaslandı. "Yani, Jack'in çocukluğumuzdan beri Cami'ye aşık olduğu gerçeğini görmezden mi geleceğiz?"

Yakındaki bir ipi kapıp kafasına doğru fırlattım.

Tucker gülerek yana kaçtı. "Güzel deneme, sevgilim. Yeni çiftliğinde hayat nasıl gidiyor?"

"Hâlâ Cami'nin çiftliği," diye yanıtlıyorum, tuzağa düşmeden.

Jenna, benim perişan halimden keyif alıyormuş gibi başını salladı. "Neyse, bu sabah Steamy Sips'teki gösteriyle ilgili sırrı da açığa vurmuş olabilirim. Artık kasabadaki herkes biliyor."

Donakaldım ve gözlerimi kapattım. "Harika."

Jenna'nın yüzü gülüyor. "Maggie'ye söyledim. İnsanları heyecanlandırmanın, bunu bir etkinlik haline getirmenin en iyisi olacağını düşündüm."

Ona bakıyorum, hiçbir şey söylemiyorum.

"Artık herkes işin içinde. İstedğimiz buydu. Kasabanın bize güvenmesini ve umarım babamızı unutmasını istedik. Bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı," diyor heyecanlı bir şekilde.

Tucker ekliyor: "Haklı. Hasat ve Bal restoranındaki çiftlik kadınlarının yeğenlerini ve torunlarını figüran olarak programa sokmanın yollarını nasıl planladıklarını görmeliydiniz. Çok rağbet gören birisin Jack. Kim bilebilirdi ki?"

Şakaklarımı ovuşturarak inledim. Burası cehennem. Burası gerçekten cehennem. Cehennemde yaşıyorum.

Jenna sırtarak, "Şöyle düşünün," diyor. "Şu anda bütün kasaba, özellikle de siz, bizi destekliyorsunuz."

Elimle yüzümü siliyorum. "Harika. Tam da istediğim buydu, şehrin eğlence kaynağı olmak."

Tucker, kulaklarına kadar uzanan bir gülümsemeyle sırtıma vurdu. "Hadi bakalım, abi. Bu çok eğlenceli olacak. Güzel kadınlar olacak ve çiftlik için para kazanacaksın. Bu kadar nankör bir herif olma."

Ona öldürücü bir bakış fırlattım. "Biliyor musun, eğlenceli olan ne? Beni eş ararken filme alan bir kamera ekibi olmadan bir çiftlik işletmek. Eşe ihtiyacım yok. Bu çiftliği ayağa kaldırmam gerekiyor. Neden bununla ilgili bir reality şov yapmadık ki?"

Jenna daha da genişçe sırttı. "Artık çok geç, Jack. Sözleşmelerin hepsi imzalandı. Ayrıca, kimse bir çiftliğin gerçekte nasıl işlediğini görmek istemiyor. Onlar öne çıkan olayları ve dramayı görmek istiyorlar. Ve seninle birlikte drama yaşanacak, bundan hiç şüphem yok."

Kardeşlerime şöyle bir baktım; biri fazla kendini beğenmiş, diğeri fazla eğlenmişti. Sonra uzun ve yavaş bir nefes verdim.

Çok kötü durumdayım.

* * *

"Bilmiyorum dostum," diyor Ollie, gece yarısı Steamy Sips'in önünde dururken ensesini kaşıyarak. "Kardeşimin kahve karavanını o uyurken hareket ettirmek tehlikeli bir oyun gibi geliyor. Her zaman seni öldürmek istiyor. Ama ben o listede olmak istemiyorum."

Walker sırtıdır. "Sen sadece ondan korkuyorsun. Beni öldürmek istemez. Ona akşam yemeği veriyorum."

Ollie gözlerini kısarak, "Ondan korktuğum çok doğru. Kız kardeşimi tanıdın mı? O kadın kin tutmayı adeta bir olimpiyat sporu gibi yapıyor. Granger ve Jace'e yaptıklarını duydum." dedi.

Walker omuz silkerek, "O şerefsizler bunu hak etmişti," dedi.

"Aynen öyle," diyorum römorkun yan tarafına vurarak. "İşte bu yüzden bu gerekli. Römorkla çiftlikteyken daha güvende olacak. Jessop Çiftliğinde kimse ona bulaşmayacak."

Ollie kısık bir ıslık çaldı. "Ona karşı bir şeyler hissettiğini ne zaman itiraf edeceksin?"

Onu görmezden gelip römork kilidini açmaya başladım. "Hiçbir şeyi kabul etmiyorum."

"Seni öldürecek."

"Detaylar önemli," diyorum omuz silkerek. "Onun yerine taşıdığımız için minnettar olacaktır, böylece kendisi taşımak zorunda kalmayacak."

Walker kıkırdadı. "Şunu açıkça belirtelim, o intikam almak için seni ateşe verdiğinde, 'Sana söylemiştim' diyeceğim."

Elimle işaret ediyorum. "Sus ve bana yardım et."

Üçümüz birlikte her şeyi güvenli bir şekilde yerleştirmek, römorku bağlamak ve doğruca Jessop Çiftliği'ne sürmek, sanki her zaman orada olması gerekiyormuş gibi ahırın hemen önüne park etmek uzun sürmedi. Hatta piknik masalarını bile kurduk.

Üstelik, römorkun bulunduğu yere kasabaya tahta bir tabela bıraktık:

"Steamy Sips geçici olarak Jessop Çiftliği'ne taşındı ve hizmete açık. – Yönetim"

Sonra ne olacak? Onun bizi öldürmesini bekleyeceğiz.

* * *

Ertesi sabah onu görmeden önce sesini duydum. Bilerek oradan ayrılıp o kalkmadan önce Jessop Çiftliğine gittim. Araba yolculuğunu atlayıp yola koyuldum çünkü çok sinirleneceğini biliyordum. Birkaç müdavim ona mesaj atıp çiftlikteki karavanının yanında beklediklerini söylediklerini iddia ediyor, bu yüzden karavanın taşındığını biliyordu.

Uzaktan gelen motor sesi ve lastiklerin çakılları gıcırtyla ezmesi, meraklı kasaba halkını sanki tam bu anı bekliyorlarmış gibi sabahın erken saatlerinde bir araya toplamıştı. Ve kadın haklı olarak öfkeliydi. Ama umarım, etrafında toplanan destekleyici kalabalığı görünce anlayacaktır.

Maggie çoktan bir bahçe sandalyesi çekmişti ve kasaba halkının çoğu, onun gelip kahve yapmasını beklemek için karavanının yanında sıraya girmişti. Hatta bazıları ona süs eşyaları ve çiçekler bile getirmişti. Onun burada olmasıyla kasabanın böyle olmasını görmek çok hoşuma gidiyor.

Cami'nin eski kırmızı kamyonu, sanki prensip gereği beni ezmek üzereymiş gibi toz bulutları kaldırarak çiftlik yolundan hızla geliyor.

Ani bir frenle durdu, kapıyı sertçe çarptı ve öfkeli gözlerle bana dönerek, karavanın yanında beklediğim yere doğru hışım ile yürüdü. "Bu da neyin nesi?"

Kollarımı kavuşturup, olabildiğince rahat bir şekilde gülümsedim. "Günaydın, Wilder."

"Bana öyle davranma Jessop." Karavanına doğru çılgınca el salladı. "Kahve karavanım neden burada park halinde?"

Kaşımı kaldırarak, "Daha önce konuştuğumuz gibi geçici yer değiştirme," dedim.

Cami öne eğilip öfkeyle baktı. "Karavanımı çaldın. Onu buraya taşımayı asla kabul etmedim."

"Bunu düşünüyordun," diye omuz silktim.

Çit direğine yaslanmış olan Walker sırtıyor. "Yer değiştirdiler. Daha resmi geliyor."

"Sen—" Cami boğuk bir ses çıkararak, cinayetin hukuki zahmete değip değmeyeceğini tartışırcasına parmağını bana doğru uzattı. "Bunu yaptığina inanmıyorum."

"Rica ederim," diyorum gülümseyerek. "Karar vermenize yardımcı oldum. Ayrıca, kahvelerini bekleyenlere bakın."

Ellerini havaya fırlattı. "Aman Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Aslında öyle değil."

"EVET."

Giderek artan müşteri kalabalığı, gösterinin tadını çıkararak kıkırdıyor.

Maggie, bahçe sandalyesinden "Cami, tatlım," diye sesleniyor. "Seni Jessop Çiftliği'nde görmek hepimizi çok mutlu etti."

Cami kalabalığa öfkeyle bakarak, "Hainler!" diye homurdandı.

Bayan Fernandez omuz silkip Jack'e göz kırptı. "Taze kahve ve tarçınlı çörekler. Ne yapacaktık ki? Karavan nereye giderse biz de oraya gideriz."

Cami öfkeyle bana döndü. "Senin için bile cesurca bir hareket, Jessop."

Sırttım. "Hayır, bence harika."

Cami nefes nefese kalır ve parmağını kaldırır. "Ah, sen kesinlikle..."

Sözünü bitiremeden, kasabadan bir çiftçi öne çıkıp kahvesini istedi. Cami şöyle bir baktı ve adamın Jessop Çiftliği'nden satın aldığı bir torba et ve ön cebinden sarkan Jessop Çiftliği broşürünü görünce yumuşadı. Karavanının burada olmasının bile çiftliğe yardımcı olduğunu biliyordu. İnsanlar kahvelerini beklerken bu sabah zaten bir sürü et sattık.

"Peki Jack," diyor Cami'ye doğru başını sallayarak. "O televizyon programında kendine bir eş bulduğunda ne yapacak?"

Söylemediği, ima ettiği sözlerle hava değişiyor.

Çenem o kadar hızlı kilitleniyor ki neredeyse çıt diye duyuyorum. Şimdiye kadar takındığım o rahat gülümseme mi? Yok oldu.

Çünkü birdenbire, bu çiftlikte bir sürü kadını dolaştırma, içlerinden birinin geleceğim olabileceği, buraya uyum sağlayabilecekleri gibi davranma düşüncesi aklıma geldi—

Bu hiç de doğru gelmiyor.

Hele ki Cami tam orada, kolları kavuşturmuş, ela gözleri keskin bir şekilde, tepkimi görmek için beklerken.

Boğazımı temizleyip omuzlarımı silktim. "O soruna gelince bakarız."

"Hı hı," diyor çiftçi, eğlenerek. "Umarım müstakbel eşiniz kahve sever, çünkü görünüşe göre bir rakibi var."

Kalabalık kahkahalara boğuldu.

Kendi kendime homurdanıp başımı sallıyorum ama gözlerim bir türlü Cami'ye kaymıyor; o da aniden bana bakmaktan kaçınıyor. Ancak yüzündeki hafif kızarıklığı da gözden kaçırmıyorum.

İlginç.

Daha sonra Cami çok meşgul oldu ve et satışlarımız daha da arttı. Dondurucularımızdaki tüm etler tükendi ve bir sürü gelecek siparişimiz var.

Tessa ve Hank bir düzine yeni eleman aldı ve her şeyi hazırlamakla meşgul olacağız. Ve bu, onun bir gün burada olmasının sadece bir faydası. Maggie ve Cami gibi insanların bizi desteklemesi ve buraya müşteri çekmesi harikalar yarattı.

Hatta normalde benim işim olan at eğitimiyle ilgili bile sorular aldım. Weston satışlarla ilgileniyor, Tucker günlük çiftlik işlerini hallediyor, ben de at eğitiyor ve yetiştiriyorum. Eğer böyle devam edersek, işler yolunda gidebilir. Sadece bu saçma reality şovunu atlatmam gerekiyor. Şovun çiftliğe daha çok ilgi çekeceğini ve bize de yardımcı olacağını kabul ediyorum. Bu yüzden yapıyorum. Ama bunun her saniyesinden nefret ediyorum. Ama Cami'nin burada olması her şeyi on kat daha iyi hale getiriyor.

Öğlen saatlerinde Steamy Sips'te işler yavaşlıyor ve Cami güzelce yerleşmiş gibi görünüyor. Ollie ve ben, Cami'nin gözetimi altında, karavanının önüne çiçeklerle dolu saksılar yerleştiriyoruz ve yarım düzine masa daha ve bir çadır ekliyoruz, ama gözlerindeki onayı özlemiyorum. Bu iyi bir şey çünkü mekan çok kalabalık ve çadıra ihtiyaç vardı. Kahvesi gerçekten çok güzel. İnsanlar onun olduğu yere giderler.

Maggie, Mack, Poppy ve Violet masada oturuyorlar ve beni o yöne doğru gelirken görünce el sallıyorlar. Weston ve Tucker da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü onlar da karavanın kenarına yaslanmış herkesle konuşuyorlar.

Yanlarına yaklaştığımda Maggie'nin, "Bu kadar gerginlik mi? Bir ay içinde biter diye düşünüyorum" dediğini duydum.

Weston araya giriyor, "Bir hafta. En fazla."

"Hepiniz güçsüzsünüz," diye mırıldanıyor Tucker. "Cuma gününe kadar öpüşecekler."

"Ne yapıyorsunuz siz?" diye soruyorum ama zaten bir şey bildiğimi hissediyorum.

"Ah, sadece senin ve Cami hakkında tahmin yürütüyordum," diyor Maggie, sanki herkesçe bilinen bir şeymiş gibi, rahat bir şekilde sırtarak.

Saatler geçti ve Cami hâlâ sanki inat ve kafeinle besleniyormuş gibi devam ediyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse, muhtemelen öyledir, ama bu onun çalışmalarını izlememe engel olmuyor.

Sanki tüm hayatı boyunca bu işi yapıyormuş gibi hareket ediyor, kahve siparişlerini profesyonelce alıyor, müşterilerle gülüyor, sabah yoğunluğunu

hiç sorun değilmış gibi hallediyor; oysa çok iyi biliyorum ki muhtemelen çok erkenden kalkıp taze hamur işleri pişiriyordu.

Bitkin ve tükenmiş görünmesi gerekirdi, adeta son nefesini veriyordu. Ama bunun yerine ışıldıyor. Cami tam da kendi elementinde.

Yüzü kızarmış, yarım yamalak topladığı saçları dağılmış, önlüğünün kenarı hala unla kaplıydı. Hızlı, kendinden emin, her zamanki gibi keskin hareketlerle, enfes kahve ve hamur işleri servis ediyordu.

Tanıdığım en sinir bozucu kadın o. Ve tanıdığım en iyi kadın da o. Ve bir şekilde, gördüğüm en güzel şey de o. İşte tam da bu yüzden başka her şeye odaklanmam gerekiyor.

Ne yazık ki, bu lükse sahip olamıyorum çünkü tam o sırada Cami, karavanının penceresinden aşağıya doğru eğiliyor, gözleri bir şeyler planlıyormuş gibi parıltıyor. Arka planda hafif, yavaş ve tınılı bir müzik çalıyor; bu, yüzündeki öldürücü ifadeyle tam bir tezat oluşturuyor.

Kollarımı kavuşturup onu dikkatle izledim. "Kahve mi satıyorsun yoksa benim cinayetimi mi planlıyorsun?"

Cami hiç tereddüt etmeden, "İki şey aynı anda doğru olabilir, Jessop," diyor.

Yakındaki bir yerde kahvesiyle oturan Tucker, tam bir aptal gibi sırtıyor. "Bu çok eğlenceli. Devam edin."

Nefesimi verip burnumun köprüsünü sıktım ve ona dik dik baktım. "Fırsatım varken seni yem dükkanında bırakmalıydım."

Tucker omuz silkti. "Evet, ama o zaman tüm bunlardan mahrum kalırdım." Sanki bedava abone olduğu canlı bir pembe dizideymişiz gibi benimle Cami arasında elini salladı.

Cami, Tucker'a sırttı, sonra kollarını tezgâha yaslayıp bana döndü ve sert bir bakış attı. "Bu arada, römork çalmak ağır bir suçtur."

Sonra Tucker'a baktı ve bana dönerek, "Senin o hareketli imparatorluğun nasıl gidiyor?" diye sordu.

Etrafıma bakıyorum. Gerçekten de her yerde insanlar var. Weston ve Jenna yerlilerle sohbet ediyorlar ve artık gerçekten bir şansımız varmış gibi hissediyorum.

Çiftçiler, hayvancılar, turistler ve hatta kasabadaki her yeni şeyden genellikle şikayet eden birkaç yaşlı sakin bile burada; kahvelerini yudumluyor, hamur işleri yiyor ve sohbet ediyorlar.

Jessop Çiftliği yıllardır bu kadar ziyaretçi görmemişti. Ve kahretsin, bunu buraya o getirdi.

Çenemi devirerek ona baktım. "İtiraf etmeliyim ki, gerçekten inanılmaz. Teşekkür ederim."

Cami nefes nefese kalmış bir şekilde elini göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım. Bana teşekkür mü ettin?"

"Evet," diye itiraf ediyorum gülümseyerek. Bu noktada, ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Sadece bugün bir günlüğüne burada bulunarak mucizeler yarattı. Bugün kasaba halkıyla o kadar olumlu etkileşim kurduk ki, bu adeta bir lütuf oldu. Bir mucizeyi gördüğümde anlarım.

Gülerek başını salladıktan sonra doldurmak için başka bir bardak aldı. Gülüşünün sesi göğsümün derinliklerinde bir yere yerleşti.

Tucker sandalyesine yaslandı ve sırtıttı. "Peki Cami, artık burada tam zamanlı mı çalışacaksın?"

Bana baktı, ifadesi okunamazdı. "Hâlâ düşünüyorum."

Ama o bakışı tanıyorum. Kalacak.

Bölüm 12

Cami

Warren Zeiders'ın yazdığı "Pretty Little Poison" (Küçük Güzel Zehir)

Annemin arabasının Wilder Çiftliği'ne tekrar yanaştığını görünce, içimden homurdanıp gözlerimi deviriyorum, bu sefer ne isteyebileceğinden emin değilim.

Dışarı çıkıyor, sanki üzerinde durduğu, ailesinin nesillerdir sahip olduğu topraklar onu rahatsız ediyormuş gibi etrafına bakınıyor, kollarını hemşire önlüğünün üzerinde kavuşturuyor ve bana bir ders daha verecekmiş gibi büyük bir hayal kırıklığıyla iç çekiyor.

"Ah, Cami," dedi, araba kapısını sertçe kapatırken sesi zaten onaylamaz bir tonda titriyordu. "Ollie benden özür dilememi istiyor. Sanırım özür dilemeliyim."

Nefesimi verip atımın dizginlerini sıkıca kavradım, Mouse'u ellerimde tutarak kuru bir sesle, "Güzel özür, anne," dedim.

Lisedeyken onun onayını almaya çalışmaktan vazgeçtim. Ve son zamanlarda onun saçmalıklarına katlanmayı kesinlikle bıraktım.

Yanımıza doğru yürüyor, artık neredeyse boş olan çiftliği inceliyor ve sonra bana o bakışı atıyor—ve belirsiz bir şekilde el kol hareketleri yaparak, "Gerçekten bunu mu yapıyorsun?" diye soruyor. "Hala Jessop'larla burada oyun mu oynuyorsun?"

Donakaldım. "Bu bir oyun değil anne. Burası bizim ailemizin evi."

Dramatik bir iç çekişle yaklaştı. “Cami, tatlım. Sahip olmadığımız bir çiftlikte kendini öldüresiye çalışıyorsun. Zararını azalt. Buradan defol. Hayatınla ilgili gerçek bir şeyler yap. Kardeşinin gerçek bir işi var. Neden en azından denemiyorsun anlamıyorum.”

Gerçekten de böyle bir iş mi? Vay canına. Onun için bile çok ağır bir darbe. Onu izlerken, gerçekten buna inandığına eminim.

Bu sözler çok acı vericiydi, gerçi hayatım boyunca benzerlerini defalarca duydum.

Kollarımı kavuşturarak ona döndüm. "Hayatımda bir şeyler yapıyorum. Ve gerçekten de bir işim var."

Annem şüpheyle kaşlarını kaldırıyor. Ya işe gidiyor ya da hemşire olarak çalıştığı hastanedeki vardiyasından çıkıyor. Geçen yıl çiftliği bırakıp şehre taşındığında ve çiftliği elden çıkardığında, eskisi kadar sık konuşmamaya başladık. Zaten hiçbir zaman yakın değildik, ama son zamanlarda aramız iyice gerginleşti. Hayal kırıklığını gizlemeye bile çalışmıyor.

Öfkem iyice kabardı. "Ama bunu bilemezsin, değil mi? Çünkü benim karavanımdan kahve almaya bile hiç gelmedin. Bir kere bile."

Bir anlık sessizlik.

Sonra omuz silkip, sanki benim bir önemi yokmuş gibi başka yöne bakıyor. Ve işte bu kadar. Bitti. Bu canımı yakıyor. Tartışmam. Kurduğum işin harika olduğunu ona ikna etmeye çalışmam. Sadece orada kendi yargısıyla durmasına izin veririm, ben de arkamı dönüp, bacağımı atımın üzerine atıp, otlak alanına doğru uzaklaşıyorum.

Onu ahırın önündeki araba yolunda öylece bırakıyorum ve umurumda değil. Uzun zamandır, muhtemelen hayatımın büyük bir bölümünde, birbirimizle anlaşılamadığımızı biliyorum. Her zaman büyükannem ve büyükbabamla daha yakındım ve onları kaybettiğimizde, annemle babam arasında işler gerçekten kötüye gitti. İşte o zaman çiftliği ele geçirmeye çalıştı ve onu batırdı. Çiftliğin ekipmanlarını satıyor, para zimmetine geçiriyor ve banka hesaplarını boşaltıyordu.

Ama benim için her zaman daha derin bir anlamı oldu. Bu yeri ruhumun derinliklerinde seviyorum ve gerçek huzuru hissettiğim tek yer burası. Bu meralarda at sürerken, evimizin arkasındaki büyükannemin bahçesiyle ilgileniyorum. Son yıllarda küçüldü ama yine de bakımını yapıyorum.

Güneş yavaş yavaş dağların ardına batmaya başlıyor, tarlalara altın rengi bir ışık yayıyor ve kendi yansımadından daha iyi bildiğim bu topraklara

uzun gölgeler düşürüyor.

Yavaşça ilerliyorum, atımın beni doğru hissettiği yere götürmesine izin veriyorum. Kuru toprağa vuran toynaklarının tanıdık ritmi beni sakinleştiriyor, topraklıyor.

Başkaları için Wilder Çiftliği tam bir karmaşa. Çitlerin tamire ihtiyacı var. Ahır hafifçe eğik, sanki direnmeye mi yoksa pes etmeye mi karar vermeye çalışıyor. Aynı durum ahır için de geçerli.

Meraların daha fazla ilgiye, zamana ve benim tek başıma verebileceğimden daha fazla bakıma ihtiyacı var.

Ama benim için mi? Burası evim. Buranın geçmişini, bugününü ve geleceğini görüyorum.

Ve bu yerle ilgili vizyonum, her düşündüğümde beni çok heyecanlandırıyor. Beş yıl sonra burayı nerede göreceğimi düşündüğümde kendimi çok mutlu hissediyorum. Şimdi Jessop ailesi çiftliğin sahibi olduğuna göre, her şeyin nerede olduğunu bilmiyorum. Belki Jack bana iş ortağı falan olur.

Buradaki geleceği düşündüğümde, ilk kez ata binen ve doğa yürüyüşlerine çıkan çocukları, kahkahalarının tepelere yayıldığını görüyorum. Sonbahar festivalleri, saman arabası gezileri ve sıcak elma şarabı kupalarıyla soğuk parmakları ısıtan şenlik ateşleri için bir araya gelen aileleri görüyorum. Zor yıllar geçirmiş olsalar bile insanlardan vazgeçmeyen bir topluluk görüyorum. Komşularımıza karşı affedici ve destekleyici olabileceklerini defalarca kanıtladılar.

Burada bir gelecek görüyorum. Henüz bitmemiş bir gelecek. Ve belki de Jack Jessop bu işe girişmekle delilik etmişti. Bu topraklar? Bu çiftlik? Bu benim kanımda var.

Ve annem de dahil olmak üzere hiç kimsenin, bunun uğruna savaşmaya değmediğine beni ikna etmesine asla izin vermeyeceğim.

Tarlaların üzerinden keskin bir esinti esiyor, yüzümdeki kurumuş gözyaşlarını serinletiyor ve işte o zaman arkamdan hafif bir at nalları sesi duyuyorum. Arkamı dönmüyorum. Kim olduğunu zaten biliyorum.

Jack her zamanki gibi sessizce yanıma geldi, atı Pesto da benim atımın yanında rahat bir tempoda ilerliyordu.

Hiçbir şey söylemiyoruz. Sadece sürüyoruz.

Aramızdaki sessizlik mesafeden çok, anlayış gibi geliyor. Sanki belki de benim bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyor, belki de bir kez olsun, bu

boşluğu çekişmelerle, iğnelemelerle veya inatçı gururla doldurmak zorunda değiliz.

Burnumu çekerek, ağlarken yakalanmış olmaktan utanarak kolumla yüzümü sildim.

Jack bu konuda tek kelime etmiyor. Sadece sürmeye devam ediyor. Ve bu durum, inanılmaz derecede sinir bozucu bir şekilde, boğazımın tekrar yanmasına neden oluyor.

Sonunda sessizliği bozuyorum. "Annem gitmem gerektiğini düşünüyor."

Jack tepki vermiyor, bana bile bakmıyor, sadece giderken ufku tarıyor. "Annenin pek çok fikri varmış gibi görünüyor."

Keskin, mizahsız bir kahkaha attım. "Bu, durumu hafife almak olur."

Yine uzun bir sessizlik. Ve sonra, sessizce, "Gitmek istiyor musun?" diye soruyor.

Başımı ona doğru çevirdim, daha düşünmeden kelimeler anında, şiddetle ağzımdan döküldü: "Hayır."

Jack sonunda gözlerime baktı, gözleri sabitti, sanki daha sormadan cevabı biliyordu. Hafifçe başını salladı, sonra tekrar manzaraya baktı.

Yolumuza devam ediyoruz.

Bir süre boyunca, sadece atların toynaklarının sesi, rüzgar ve içimizden birinin eyerde kıpırdanırken çıkardığı ara sıra deri gıcırtiları duyuluyor.

Belki de gün batımının onun profiline vuruş şeklinden, belki de burada, yanımda bisiklet sürüyor olmasından kaynaklanıyor, ama birdenbire tekrar ağlamaya başlamadan önce havayı biraz neşelendirmem gerektiğini hissediyorum.

Boğazımı temizleyip başımı ona doğru eğdim. "Sanırım buraya hayat değiştirecek, bilgece bir tavsiye sunmak için geldiniz?"

Jack homurdandı. "Aslında buraya sadece, sırf inat olsun diye burayı yakmayı planlamadığından emin olmak için gelmiştim."

Başımı sallayarak hafifçe güldüm. "Bugün olmaz. Merak etmeyin, yeni çiftliğiniz güvende."

"İşte bu bir rahatlama. Çok yazık olurdu," diyor bana bakarak.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Dikkatli ol Jack. İnsanlar seni duyup senin umursadığını düşünebilirler."

Jack, son derece dramatik bir şekilde iç çekti. "Garip bir durum yaratma."

Gülümsedim, göğsümdeki sıkıntı biraz gevşedi. "Çok geç."

Jack sırttı ve başını salladı. "Bak, bu yüzden genellikle sadece seni sinirlendirmekle yetiniyorum."

"İnan bana Jessop, hâlâ beni sinir ediyorsun."

"Güzel," diyor rahatlıkla. "Bana karşı yumuşamanı istemezdim."

Gözlerimi deviriyorum ama aramızdaki gerginlik şimdi daha hafiflemiş gibi. Günün, her şeyin ağırlığı henüz geçmedi.

Ama Jack yanımda binerken taşımak daha kolay. Ama bunu ona asla söylemem. Ona bir kez daha göz atıyorum, çiftliğe bakışını, buraya aitmiş gibi, belki de her zaman burada olmuş gibi binişini izliyorum.

Sonra da kendimi tutamadığım için sırttım ve "Hey, senin de gidip bulman gereken bir karın yok mu?" dedim.

Jack sinsi bir şekilde sırttı, gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. "Böyle konuşmaya devam edersen Cami, insanlar kıskanç olduğunu düşünmeye başlayabilir."

Sırttım. "Ne? Jack Jessop Jr.'ın eşi olma şerefi için yakında bir grup kadın gelmeyecek mi?"

Jack kaşını kaldırdı. "Çok tatlısın. Konuşmaya devam et, seni programa kaydederim."

Midem aptalca bir şey yapıyor, hafif bir seğirme, sinir bozucu derecede paniğe yakın bir duygu beliriyor.

Çünkü beynim bir anlığına o saçma programda, fırfırlı bir elbise giymiş, bir sürü kadınla birlikte sıraya girmiş halimi, kendini beğenmiş, sinir bozucu, fazla yakışıklı Jack Jessop'un da orada durup bizi bir ödüllü sığır müzayedesi gibi yargıladığı görüntüsünü canlandırıyor.

Hayır. Kesinlikle hayır. Kulaklarım çok yanıyor olsa da, umursamaz bir şekilde omuz silkiyorum ve birdenbire ona doğrudan bakamıyorum. "Vay, Jessop. Benimle evlenmek için bu kadar istekli olduğunu bilmiyordum."

Jack, sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi, sanki içimi görebiliyormuş gibi, yavaş ve rahat bir şekilde sırttı ve bu da onu atından indirmek istememe neden oldu. "Soyadından hep nefret ettin. Benimkini alabilirsin."

Ben de en iyi bildiğim şeyi yapıyorum. Israr ediyorum. Sahte bir masumiyetle başımı yana eğiyorum. "Bekle, bu sonunda senin karın olacağım anlamına mı geliyor?" Göğsümü tutarak nefes nefese kalıyorum. "Jack, evlenme teklifi mi ediyorsun?"

Jack inleyerek elini yüzüne götürdü. "Seni rahat bırakıp ağlamana izin vermeliydim."

Zafer kazanmış gibi sırtıyorum ama içten içe kalbim hâlâ toz kaldırıyor. Gülüyorum, ses aramızdaki havayı dolduruyor ve gün boyunca ilk defa gerçekten iyi olabileceğimi hissediyorum.

* * *

Uzun bir öğleden sonra fırıncılık yaptıktan sonra duş aldım ve iki saatlik bir uyku çektim, ama annemin gelip zehirli davranışlar sergilemesinin yarattığı bugünkü sinir bozucu durumu silmeye yetmedi, bu yüzden telefonumu alıp Violet'i aradım.

Daha ilk zil çalmadan telefonu açıyor.

"Oh, Tanrıya şükür," diye içini çekti. "Tam da seni arayacaktım. Hasar kontrolü mü yapıyoruz yoksa inkar mı ediyoruz?"

"Sanırım ikisi de. Bir kız gecesine ihtiyacım var," diyorum sesim ifadesiz, yorgun ve bitkin bir halde.

Sesindeki sırtımayı neredeyse duyabiliyorum. "Ah, kesinlikle. Bunu hallederim. Kızları alırım ve bu gece geliriz."

* * *

Evde her şey gayet normal başlıyor. Birkaç içki, biraz dertleşme, annemin ziyaretiyle ilgili bol bol göz devirme.

İşin aslı şu ki, annem kötü bir insan değil. Hatta burada herkes onu seviyor. Sadece hiçbir zaman çok yakın olmadık. Ve çok şey yaşadı, bunu kabul ediyorum. Ama bana kardeşime olduğu gibi destek olmuyor ve nedenini bilmiyorum. Burada oturup bunun adil olmadığını falan söyleyebilirim. Ama tahmin edin ne oldu? Hayatın adil olmadığını öğrendim. Ve ne zaman zorluklara göğüs germeye karar versem, hayat daha iyi oldu. Daha kolay değil, ama daha iyi.

Ama sonra, üçüncü ve dördüncü kadeh arasında bir yerde, özenle bastırdığım duygularım patladı.

"O benim kahvemi daha hiç denemedi bile!" diye bağırdım, bardağımı sertçe masaya bırakırken Violet ve Poppy şaşkınlıkla nefeslerini tuttular.

Poppy, dehşete kapılmış bir şekilde başını salladı. "Yani, bu suçtur."

Violet parmağını uzatarak, "Bahse girerim hastane kafeteryasında kahve içiyor ve bunu hak ediyor," dedi.

İnleyerek başımı masaya yasladım. "Artık... Artık çok yoruldum."

Poppy ellerini sertçe masaya vurdu. "O halde resmen sorumlu davranıyoruz."

Violet başımı salladı. "Çok sarhoş oluyoruz."

Kötü fikirler ve şüpheli seçimler arasında bir yerlerde, sonunda yürüyüşe çıkmaya karar verdik ve onlara çiftlikle ilgili tüm hayallerimi anlattım; onlar da beni gönülden desteklediler ve heyecanlandılar.

Violet, "Hazır olduğunuzda her yerde paylaşacağım," diyor.

Poppy beni kucaklayarak, "Harika olacak!" dedi.

Maggie'nin sabah işi olduğu için eve gitmesi gerekiyordu ve bizden uslu duracağımıza dair söz vermemizi istedi. "Güle güle!" diye seslenip el salladık.

Uslu durmayı hiç planlamamıştık. Çünkü, hepimizin sarhoşluğun verdiği ortak bilgelikle, Jack'e gizlice yaklaşıp Wilder Çiftliği ile ilgili gerçek planlarının ne olduğunu öğrenmeye karar verdik.

Poppy sendeleyerek araba yolundan yukarı çıktı. "Onunla yüzleşeceğim."

Violet sırtıttı. "Evet, bakalım ne yapmayı planlıyor. Çiftliğinizi satın alıp da seksi patronunuz olamaz."

Titrek bir parmakla işaret ederek, "Kahve römorkumu da yerinden oynatmış," dedim. Hım, evimin araba yolundan bu kadar uzakta olduğunu hatırlamıyorum.

Poppy yüzüstü çimenlere düştü.

Love koşarak yanımıza geldi ve yüzünü yaladı, hepimize endişe ve şaşkınlıkla baktı. "Gel buraya bebeğim," diye mırıldandım.

Birdenbire duruyoruz ve evin parıldayan ışıklarına bakakalıyoruz.

Violet gözlerini kısarak sordu: "Oyun planı ne?"

Poppy hıçkırdı. "Bizim de hıçkırığımız oldu mu?"

Elimle işaret ederek, "Şimdi seçimler yapmak üzereyiz ve bunlar illa ki iyi seçimler olmayabilir" diyorum.

Ve sonra, neler olup bittiğini anlamaya fırsat bulamadan, ön kapı ardına kadar açılıyor.

Ve Jack dışarı çıkıyor. Üstü çıplak. Kot pantolonu kalçalarının üzerinden düşük bir şekilde sarkmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Son derece yakışıklı görünüyor.

Üçümüz de donakaldık.

Violet fısıldayarak, "Vay canına." dedi.

Poppy, dirseklerine yaslanmış bir şekilde başını salladı. "Evet. Vay canına."

Gözlerimi kısarak hafifçe sallıyorum. "Kahretsin."

Jack bizi eğlenmiş bir ifadeyle izliyor. "Siz üçünüz ne yapıyorsunuz?"

"Aaa, babacan bir sesi var," diye hıçkırdı Poppy. Hepimiz kahkahalara boğulduk.

Violet beni dürttü. "Sen lidersin. Bir şey söyle."

Jack'e gözlerimi kırpıştırarak baktım, çok sarhoş olduğum için iyi bir bahane bulamıyordum. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Karın kasların dikkat dağıtıyor."

Poppy kendi tükürüğünde boğuluyor ve kahkaha atarak yere vuruyor.

Violet kıkırdar ve Poppy'nin yanına düşer.

Jack elini çenesinin üzerinden geçirip yavaşça nefes verdi, bu hareketle karın kasları gerildi. "Daha yakından bakman gerekiyor mu, Cami?" Ama gözlerinin dudaklarıma kayması, belki de daha yakından bakmamı istediğini gösteriyor.

Bu durum Poppy ve Violet'in kahkahalarına devam etmelerine neden olur.

Ve böylece kendimizi mutfakta, sanki mahkeme kararıyla verilmiş bir ceza gibi su içerken bulduk.

Mutfak çok aydınlık, başım çok ağır ve uzaktan bir kamyonun gürültüsü geliyor; bu da suç ortaklarımın kaçmak üzere olduğunu gösteriyor.

Pencereden Walker ve Ollie'nin Walker'ın kamyonundan indiğini izliyoruz, sanki bu duruma çok gülüyorlarmış gibi. Eve giriyorlar ve etraftaki manzarayı eğlenerek inceliyorlar. Walker, Violet'in yanına gidip onu öpüp kucaklıyor.

Walker, kendini beğenmiş ve sinir bozucu tavrıyla sırıtarak, "Hanımlar," diye mırıldandı.

Ollie ellerini cebine koymuş, sırıtarak duruyor. "Seni bırakayım mı, Poppy?"

Violet ona gülümserken anlaşılmasın bir şeyler mırıldanır, bu da Walker'ın daha da çok gülümsemesine neden olur.

Hâlâ doğal bir felaketten yeni kurtulmuş gibi görünen Poppy, Ollie'nin elini kaldırmasını görmezden gelir. "Hey, Jack! Seni ve karın kaslarını rahatsız ettiğim için tekrar çok özür dilerim!"

Jack eğlenmiş bir ifadeyle kaşını kaldırdı.

Poppy, hâlâ sendeleyerek, uykulu bir şekilde sırttı. "En azından kamyonunun kapısını kaynakla kapatmadım."

Jack homurdanarak başını salladı. "Teşekkürler." Sırttı, bu da bana bu gülünç adamın bu kaostan gerçekten keyif aldığını gösteriyor.

Ollie, Poppy'nin omzundan tutarak onu dışarıya, kamyona doğru yönlendirdi ve sırttı. "Daha fazla hasara yol açmadan seni eve götürelim."

Violet başını salladı. "Biliyor musun, Jack, Walker ve Ollie bu kadar iyi görünürken bizim şu anda vahşi rakunlar gibi görünmemiz gerçekten haksızlık."

Poppy dramatik bir şekilde iç çekti, saçından bir tutam ot düştü. "Öyle değil mi?"

Jack'in üstsüz olduğunu fazlasıyla farkında olarak, hâlâ burada durduğum gerçeğini kabul etmemeye çalışarak, içimden bir kahkaha attım.

Ollie, Jack'le sessizce konuşuyor, ikisi de bana bakıyor ve Jack el sallayarak onu uzaklaştırıyor. Ollie sırtıyor ve kamyona doğru gidiyor. Ben ise bir şey yapamayacak kadar yorgunum.

Kamyon gürültüyle uzaklaşırken arkasında toz bulutları yükseldi ve çiftlik yeniden sessizliğe büründü.

Ve işte böylece, sadece ben ve Jack kaldık. Yalnız.

Ona doğru dönerek kendimi hazırladım, söyleyeceği her türlü ukala yoruma karşı tamamen hazırlıklıydım.

Ama Jack hiçbir şey söylemiyor. Sadece beni izliyor, yeşil gözleri sabit, çok şey biliyor.

Ve aniden, tüm vücudum ağırlaştı.

Nefesimi veriyorum, yüzümü ovuşturuyorum, birden üzerime çöken yorgunluk dalgasına karşı yavaşça göz kırpıyorum. "Sanırım..."

Jack öne doğru bir adım atarak sözümü kesti ve ben itiraz edemedi beni zahmetsizce kollarına aldı.

Hemen kurtulmaya çalışarak ciyakladım. "Jack, beni aşağı indir."

"Hayır."

"Yürüyebiliyorum!"

Jack hiç de rahatsız olmamış bir şekilde homurdanır. "Evet, tabii. Bebeğim, sen verandaya bile çıkamadın."

Bebeğim. Bana bebeğim dedi. Ve... hoşuma gitti.

Onunla kavga etmek istiyorum, kendi başıma gayet iyi idare edebileceğimi söylemek istiyorum ama bedenim bana ihanet etti. Çok fazla

geliyor, göğsünün sıcaklığı, nefesinin düzenli ritmi, beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi taşıması...

"Tekrar söyle..." diye mırıldandım.

"Ne dedin?" diye soruyor.

"Bebek..."

Jack'in kokusu çok güzel ve onunla kavga etmekten çok yoruldum.

İçeri girdiğimizde başım çoktan omzuna yaslanmıştı. Ayağıyla kapıyı iterek açtı, odama girdi ve beni yatağa yatırıp battaniyeleri üzerime örttüğünü zar zor idrak edebildim. Dışarı çıktı ve birkaç dakika sonra bir bardak su ve birkaç Advil ile geri döndü.

Yarı uykulu bir halde, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum.

Jack kısık bir kahkaha attı. "Ne dedin Wilder?"

İç çekerek yatakta dönüp yorganın altına girdim. "Bir eş bulmana gerek yok."

Sessizlik. Ardından, hafif, eğlenceli bir kıkırdama.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru ittiğini hissediyorum ve acaba onun dokunuşunu ve bu tatlı anı rüyamda mı görüyorum diye düşünüyorum.

Jack, çoğunlukla kendi kendine mırıldanır: "Ah, bebeğim, biliyorum, bilmiyorum."

Ve gözümü uzun ve yavaş bir şekilde kırpıp geçtikten sonra, anında uyuyakaldım.

Bölüm 13

Jack

Josh Ross'un Single Again şarkısı

Sabah güneşinin altında terlemeye başlamış, acilen kafeine ihtiyaç duyan bir halde, at ahırında bir tayı eğitmeyi bitirmiştım. Onu görür görmez, içimde bir burkulma, sıkışma ve sıcaklık hissettim. Dün gece Poppy ve Violet ile yaptığı yaramazlıklardan sonra bugün geç uyuyacağını düşünmüştüm.

Uzun bacakları ve tavrıyla Cami, her zamankinden biraz daha dağınık saçlarıyla yanımdan hızla geçti, lanet olası flanel gömleğim omuzlarından sarkıyordu.

Benim pazen gömleğim. Onun evindeki mutfak sandalyesinin arkasında bıraktığım pazen gömlek.

Utanmış görünmüyor. Hayır, sinirli görünüyor. Cami'nin sarhoş olup karavanına geç kaldığım için bana kızması şaşırtıcı değil.

Cami beni tamamen görmezden gelerek yanımdan geçip gitti.

Walker ve Ollie aptal gibi sırtıyorlar, asla unutamayacağım o laf sokmalara hazırlanıyorlar. Ama hepsi eğlence olsun diye. Ollie, kız kardeşi hakkında kimsenin kötü konuşmasına izin vermeyecek, ben de vermeyeceğim.

Sıraya girerken "Kahveye ihtiyacım var," diye mırıldandım.

Ollie başını salladı ve arkama sıraya girdi. "Cesur bir hareket gerçekten, Jack. Tanrı bilir seninkine ne yapacak."

Walker sırttır. "Bugünkü plan ne? Jack ve Cami'nin birbirlerini öldürmeye çalıştığı bir başka bölüm mü?"

Çite yaslanarak nefesimi sertçe verdim. "İkiniz de işinizi bitirdiniz mi?"

Ollie sırttı. "Hiç de değil. Kız kardeşimle Wilder Çiftliği'nde kalmak nasıl gidiyor?"

Çenemi ovuşturup, yorgun bir halde arkasından bakıyorum. Ollie bana sırtıyor.

Walker kıkırdadı. "Peki, eve taşınma partisi ne zaman?"

Elimle yüzümü siliyorum. "İkinizden de nefret ediyorum."

Ollie sırttı. "Hayır. Sadece sana sürekli sataşmamızdan nefret ediyorsun."

Walker kolayca sıyrılıp gülüyor. "Hadi ama Jessop. Bu adil bir soru!"

Arkamı dönüp kendi kendime, "Bir gün mutlaka yapacağım..." diye mırıldandım.

Walker sırtıyor. "Ya da daha iyisi, asıl soru şu: Birlikte yaşadığınız başka bir kadının sizin kıyafetlerinizi giyerek eve geldiğini müstakbel eşinize nasıl açıklayacaksınız?"

Ollie gülümseyerek, "Her zaman bir kayınbiraderim olsun istemişimdir," dedi.

İnleyerek, bu ana yol açan her karardan şimdiden pişmanlık duyuyorum. "Şimdi biri beni vursun."

Uzun kahve kuyruğunda beklerken Walker konuyu değiştirerek, "Yarışmacılar bugün saat kaçta gelecekler?" diye soruyor.

"Bu sabah bir ara," diyorum, otlaklara bakarken, onların gelişinden şimdiden korkuyorum. Bunu gerçekten yapmak istemiyorum, ama iyiler işte. Çiftlik için yapmam gerekiyor. Ve Cami'nin dün gece dediği gibi. Bir eş bulmama gerek yok. Gerçekten yok.

Sıradan vazgeçip arkaya geçtim ve karavanın kapı aralığına yaslandım. "Burada ne var? Çok güzel kokuyor," diye mırıldandım, Mack'in onun için içeri taşıdığı tezgahın üzerindeki fırınlanmış ürün kaplarına bakarken.

"Dün gece çok fazla içki içmeden önce pişirdiğim tüm hamur işleri," diye ters ters bakıyor ve kahve demlenirken onları paketlerinden çıkarmaya başlıyor.

"Üzerinde adım yazılı olanlardan bir tane alırım." Gözlerimi kapatıp taze yaban mersinli keklerin kokusunu içime çekiyorum. Eminim ki üstüne de ufalanan şeyleri koymuştur. Çok lezzetliler, en sevdiğim kısmı o.

"Evet, yere düşen," diyor bir yığın taşıyarak ve beni römorkun içine doğru yönlendirerek.

Onun iğneleyici sözlerine gözlerimi devirip gülümsüyorum.

Cami kahve yapmaya başlarken, "Mack, burada ne yapıyorsun?" diye sesleniyor.

"Şey, bu işi birinin yürütmesi gerekiyordu. Sen kim bilir neyle meşguldün, babam beni buraya kahve almaya getirdi ama sen ortalıkta yoktun." Soğuk kahvenin üzerine köpük dökerken omuz silktilti.

"Vay, harika iş çıkarıyorsun," diyor Cami onaylayan bir gülümsemeyle. "Kahve yapmayı nerede öğrendin?"

Mack gururla sırtıyor. "YouTube."

"Bunları nereye istiyorsunuz?" diye soruyorum kapları göstererek.

Cami, ukala bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyor ama onları elimden alıp yere koyuyor ve kabı açıyor. Bir peçete alıyor, içinden bir kek çıkarıyor ve bana uzatıyor. Yaklaştığında, vücut yıkama jelinin, vanilya ve hindistan cevizinin kokusu, pişmiş ürünlerin kokusuyla karışıyor ve hangisini daha çok tatmak istediğime karar veremiyorum: onu mu yoksa keki mi?

Kekimi alırken parmaklarımız birbirine değdi ve bu küçük dokunuştan içimde bir farkındalık dalgası geçti. Cami'nin bakışları bana takıldı, sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle.

Ona sırtıttım, o ise gözlerime bakmadan yüzünü çevirdi.

Mack bir an bizi izledikten sonra, Cami'ye gayriresmiyle, "Ayrıca, beni kesinlikle işe almalısın," dedi.

Cami adımlarını yarıda kesip arkasına döndü. "Gerçekten iş istiyor musun?"

Mack omuz silkerek, "Zaten işleri ben yürütüyorum. Resmiyet kazandırmanın da bir anlamı var," dedi.

Bu çocuk çok komik.

Cami, uzun bir süre ona baktı, tartışacak enerjisi olup olmadığını düşündü.

Sonra içini çekerek elini salladı. "Pekala. İşe alındın."

Mack sırtıttı. "Ne kadar iyi olduğumu göreceğini biliyordum."

Bana verdiği kekten bir parça koparıyorum. Yumuşacık, tereyağlı, neredeyse mükemmel. Baş belası olabilir ama daha önce hiç tatmadığım kadar lezzetli hamur işleri yapıyor.

Kahvemden bir yudum daha alıyorum, çok eğleniyorum. Cami sabahının kontrolünün kendisinde olduğunu düşünebilir ama Mack'in planları ve hâlâ benim flanel gömleğimi giymesi yüzünden kaybeden taraf o. Sadece neden gözlerime bakmadığını bilmek istiyorum.

* * *

Hayatımda çok aptalca şeyler yaptım. Ama Jenna'nın beni bu reality şovuna ikna etmesine izin vermek mi? Hepsinden daha kötü bir hataydı. Çünkü şu anda çiftlik yolundan üç tane devasa siyah SUV geliyor, tam bir film ekibi kameralarını indiriyor ve sanki bir Hallmark filminin setinden çıkmış gibi bir sürü kadın arabadan iniyor.

Peki ya ben? Ben de ahırda bir kaçak gibi saklanıyorum.

Sırtımı tezgâha yaslayıp gölgelerin arasından izliyorum, yer altından tünel kazarak dağlara kaçmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyorum.

Ama bu düşünceyi aklımdan geçirmeden önce, hafif, kararlı ve benim hoşuma gitmeyecek kadar kibirli ayak sesleri duyuyorum.

Bakmama bile gerek yok. Kim olduğunu biliyorum. Yanımda olduğunda onu her zaman hissedebiliyorum. İster istemez, aramızda her zaman böyle bir bağ oldu.

"Vay canına, vay canına, vay canına," diye mırıldandı Cami, ellerini beline koymuş, gözleri muziplikle dolu bir şekilde içeri girerken, sanki buranın sahibiymiş gibi. "Kocaman, sert Jack Jessop, kendi ahırında saklanıyor. Bu hayal edebileceğimden bile daha iyi."

Kaşlarımı çatarak şöyle bir baktım. "Beni takip etmek yerine kahve yapman gerekmez miydi?"

Gülümseyerek, sanki güzel bir gösteri izleyecekmiş gibi tezgaha yaslandı. "Ah, römorku erken kapattım. Her şey yine tükendi ve sizin potansiyel eşlerinizle tanışmanızı izlemeyi kaçırarak istemedim."

"Karım," diye nefesimi verdim, şakaklarımı ovuşturarak. "Sence bu ne biçim bir gösteri? Ve bundan gerçekten keyif alıyorsun, değil mi?"

"Bir kadının bile sana katlanabileceğinden şüpheliyim, hele ki birden fazla kadının," diyor alaycı bir şekilde.

"Beni mi yargılıyorsun yoksa not mu alıyorsun? Bayan Jessop unvanını istediğini biliyorum," diye takıldım.

Cami, alaycı sözlerimi umursamadan başını yana eğdi ve düşünüyormuş gibi yaptı. "Ah, bundan çok keyif alıyorum. Bir bakayım, her yerde kameralar, bir sürü kadın senin aşkın için yarışıyor ve sen de bir boğa tarafından ezilmeyi tercih edecekmiş gibi görünüyorsun? Evet, Jack. Hayatımın en güzel zamanını yaşıyorum."

Burnumun köprüsünü çimdikleyerek inledim. "Senden nefret ediyorum."

Nefesi kesildi, elini göğsüne bastırdı. "Bunu kastetmiyorsun herhalde."

Kaşımı kaldırdım. "Kesinlikle bunu kastediyorum."

Cami'nin gülümsemesi daha da genişledi, gözleri ışıldıyordu. "Biliyor musun, gidip onlara nerede saklandığını söyleyebilirim..."

Hemen gerildim. "Bunu yapmazdın."

Sırıttı. "Ben de öyle yapmaz mıydım?"

Ona dik dik bakıyorum. Kesinlikle öyle yapardı.

Cami topuklarının üzerinde dönerek ahır kapısına doğru ilerledi. "Sanırım Jenna'ya haber vereceğim..."

İleri atıldım, onu belinden yakalayıp geriye doğru çektim, göğsüme sıkıca bastırdım, sıcaklığını hissettim. Tanrım, ne kadar güzel hissettiriyor.

"Hayır," diye tersliyorum. Kollarımı beline doladığım anda her şey değişiyor. Bir an, beni bir sürü reality şov yarışmacısının ve kameranın önünde ele vermesini engellemek için çaresizce uğraşıyorum, bir sonraki an ise...

Onu sadece tutuyorum. Ve bırakmıyorum. Ve bu bir sorun. Çünkü Cami kollarımda inanılmaz derecede iyi hissettiriyor. Sıcak, yumuşak ve sanki başına gelen en güzel şeymiş gibi gülüyor.

Vücuduma hafifçe sürtünüyor, vücudunun her temas noktasını acı verici bir şekilde hissetmemi sağlıyor. Ve kahretsin, kahve ve vanilya gibi tatlı bir şey kokuyor.

Kendime bırakmam gerektiğini söylüyorum.

Burada asıl meseleye odaklanmalıyım, o da kendi kişisel televizyon programı kabusumdan kurtulmak. Ama ellerim? Onlar kalıyor. Çünkü birkaç tehlikeli saniye boyunca kameraları umursamıyorum. Yarışmacıları da. Ya da "gelecekteki karımın" dışarıda beni bekliyor olması gerçeğini de.

Cami'nin bana nasıl uyduğunu, sanki her zaman buraya aitmiş gibi hissetmesini önemsiyorum. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum, alnımı omzuna yaslıyorum, aklını kaybetmek üzere olan bir adam gibi inliyorum. "Beni şimdi öldür."

Cami, göğsümde yaşanan krizden tamamen habersiz bir şekilde koluma hafifçe dokundu.

"Hayır, üzgünüm," diyor fazlasıyla neşeli bir şekilde. "Önünüzde daha çok acı çekeceksiniz."

İşte o zaman gerçekler yüzüme çarpıyor. Cami hakkında böyle düşünmemem ya da ona dokunmamam gerekiyor. Dışarıda olmalı, kameralara gülümsemeli, bir eş bulma fikrini aklımda tutmalıyım.

Lanet olası bir ahırda durup, kalbimde yer eden, bunun ne anlama geldiğini bile anlayamayacak kadar küçükken beri kalbimde olan tek kadını kucaklamıyorum.

Onu sanki beni yakıyormuş gibi bıraktım. Kımıldamadı. Sanki o da bundan zevk alıyormuş gibi öylece kaldı. Ve kendimi zorla uzaklaşmaya, dışarıda bekleyen sirk gösterisine doğru yürümeye zorlarken, bu reality şovdaki hiç kimsenin Cami'nin yanına bile yaklaşamayacağını çoktan biliyordum.

İşte asıl sorun bu. Cami bana son bir kez, keyif dolu ve merhametten yoksun bir şekilde sırtıttı.

Ve kameralara doğru yürürken, kaderimle yüzleşmeye hazırlanırken, onun seslendiğini duydum,

"Gülümse, kovboy! İşte hayaller böyle gerçekleşir!"

* * *

Şu anda askere geri dönmenin bir yolu olup olmadığını düşünüyorum. Belki beni geri alırlar, ya da çiftlikten ortadan kaybolabilirim ve kimse bilmez. Weston dizide benim yerime geçebilir. Çünkü bundan tüm benliğimle nefret ediyorum.

Hain kız kardeşim Jenna, yarışmacıların önünde sanki onlara moral verici bir konuşma yapacakmış gibi duruyor.

"Pekala hanımlar!" diye neşeyle bağırdı, elinde megafonla, çünkü anlaşılan kameralar açıkken çektiğim acıdan zevk alıyordu. "Çiftlik Sahibi Eşini Buluyor'a hoş geldiniz! Şimdi, bekar adayımızı tanıtmadan önce—" bana döndü ve fısıltıyla bakışlarını dikti—"Jack, bana bir iyilik yap ve bu konuda heyecanlıymış gibi görünmeye çalış."

Zoraki bir gülümseme takınıyorum ve muhtemelen sanki bir çiviye basmışım gibi görünüyor.

Jenna içini çekerek fısıltıyla bağırdı: "Tamam, bu kadar yeter. Onları korkutup kaçırmadan önce kadınlarla tanışalım."

Kadın, hepsi gülümseyen, çizmeleri ve elbiseleriyle kusursuz bir duruş sergileyen, adeta bir dergi kapağına yakışır gibi görünen yarışmacılara döndü.

Ve itiraf etmeliyim ki, hepsi de çok güzel. Hepsi birbirinden güzel kadınlar.

Savannah – Sarı saçlı, parlak mavi gözlü, manken olabilecek türden bir kadın. Bana mükemmel, tatlı bir gülümseme fırlattı ve elini uzattı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum, Jack. Gerçek çiftlik hayatını deneyimlemeyi her zaman istemiştim."

Elena – Kıvrımlı hatlara sahip, koyu saçlı ve istediğini elde eden bir kadının özgüveniyle hareket eden biri. "Jack Jessop," diyor, başını yana eğerek, sanki nasıl kazanacağını çoktan çözmüş gibi beni inceliyor. "Şunu söylemeliyim ki, yüz yüze daha da yakışıklısınız."

Ruby – Alev gibi kızıl saçları, çilleri ve yeşil gözlerindeki yaramaz parıltısıyla. Kollarını kavuşturarak sırttı. "Peki, seni aksiyon halinde görebilecek miyiz? Yoksa bu her şey sadece bir gösteri mi?"

Zaten çok bunalmış durumdayım ve bu daha yeni başladı. Küstah herif kardeşlerim çitin kenarında durmuş, bundan gerçekten keyif alıyor gibi görünüyorlar.

Hannah – Yumuşak kahverengi saçları, iri kahverengi gözleri ve utangaç ama tatlı bir gülümsemesi var. "Şey, daha önce hiç çiftlikte bulunmadım," diye itiraf ediyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. "Ama çabuk öğrenirim."

Juliette – Uzun bacakları, koyu dalgalı saçları ve çoğu erkeği korkutabilecek türden bir özgüveni var. Beni baştan aşağı yavaşça ve değerlendirerek süzüyor. "Şirinsin," diyor. "Ama dans edebiliyor musun?"

Çok güzeller. Hoş görünüyorlar. Ama hiç ilgimi çekmiyorlar.

Dün gece rüyamda gördüğüm kadını düşünüp duruyorum, muhtemelen şu anki durumla dalga geçiyordur.

Eminim bir yerlerden beni izliyor ve hayat tercihlerimle alay ediyordur.

İşte sorun da bu. Çünkü bu yarışmacılar ne kadar muhteşem olurlarsa olsunlar, hiçbiri Cami değil.

Jenna ellerini birbirine vurarak beni düşüncelerimden çıkardı. "Jack, ilk izlenimlerin neler?"

Gözlerimi kırpıyorum, hepsinin bana baktığını, anlamlı bir yanıt beklediğini fark ediyorum. Ve benim hiçbir yanıtlım yok.

Boğazımı temizleyip şapkamı başımda düzelttim. "Şey, yani... hepiniz çok iyisiniz."

Jenna şakaklarını ovuşturarak inledi. "Aman Tanrım, Jack. Tekrar dene."

Kadınlar, belli ki eğlenmiş bir şekilde gülüyorlar.

Savannah bana tatlı bir şekilde gülümsedi. "Çok utangaç, değil mi?"

Ruby sıırttı. "Ya da dehşete kapılmış."

Juliette kaşını kaldırdı. "İçecek ister misin, kovboy?"

Jenna kendi kendine, "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Nefesimi verip ahıra doğru baktım, şimdiden başka bir yerde olmayı diliyordum.

Bunun yerine, gözlerim kahve arabasına takılıyor.

Ve her şeye rağmen, içeride kimin olduğunu çok iyi biliyorum, muhtemelen bu felaketi büyük bir keyifle izliyorlardır.

Cami.

Jenna gözümün önünde parmaklarını şıklattı. "Jack. Odaklan. Kadınlar. Tam önündeler. Önce hangisiyle konuşacağına karar ver."

Hafifçe içimi çektim ve şapkamı geriye doğru eğdim.

"Şey," diye mırıldandım, kendimi zorlayarak yarışmacılara baktım, "Sanırım bu programı başlatmalıyız."

Ve içten içe, ne olursa olsun bunun tam bir felaket olacağını zaten biliyorum.

Bölüm 14

Cami

The Red Clay Strays'in "Wondering Why" şarkısı

Taze kahve ve karamelize şekerin nefis kokusu, sabah esintisi ve kahve arabasının etrafındaki hafif sohbet sesleriyle karışarak havayı dolduruyor. Saat henüz sekizi bile geçmemişken, Bridger Falls şimdiden hareketlenmiş durumda; bunun en büyük sebebi ise "The Rancher Finds a Wife" yapım ekibinin küçük kasabamızı kendi kişisel sirklerine dönüştürmesi.

İnsanlar gösterinin ihtişamını izlemek için kilometrelerce uzaktan akın etti. Kahve karavanım o zamandan beri aralıksız çalışıyor, Jack'in garaj yoluna kadar uzanan bir kuyruk oluştu. Geçici bir otopark kurdular ve Tucker, herkesi yan yana bir arabayla getiriyor. Şikayetçi değilim. Bu sabah Maggie, Bridger Falls'ın insanlarla dolup taşıdığını ve tüm işletmelerin tıklım tıklım dolu olduğunu bildirdi. Dün gece The Black Dog barında ayakta duracak yer bile yoktu ve kasaba bu ilgiden çok memnun. Jessop'un itibarı iyileşiyor diyebilirim. Artık kimse Jack Jessop, Sr.'dan bahsetmiyor bile ve haklı olarak. Herkese nasıl davrandığı hakkında konuşulmayı hak etmiyor. Kurtulduk ondan.

Belki de herkes Jack'in başına ne geleceğini görmek istiyor. Ve onları suçlayamam, çünkü ben de istiyorum. Aslında, bu durum beni mahvediyor. Hepsinin onunla flört etme şeklini görmeye dayanamıyorum. İçten içe bundan nefret ediyorum.

Bugün ihtiyacım olduğu için, bolca sert buzlu kahvemi yudumlarken, etrafımda olup biten hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi, sanki bütün gece ahırda o anı tekrar tekrar zihnimde canlandırıp durmamışım gibi, kot ceketimin etek ucunu düzeltiyorum.

Jack'in beni kucakladığı an. Sıcak ellerinin beni koruma içgüdüğü. Bundan hoşlanıyor gibiydi ve beni bırakmıyordu. Onun hislerini seviyordum ve ona bu kadar yakın olmayı seviyordum. Ve ona izin verdim. Onu itmedim ya da uzaklaşmadım. Sanki büyük bir olay değilmiş gibi davrandım. Ama benim için büyük bir olaydı.

Hani o çok kısa, çok çılgın bir an için Jack'le bir şeyler olabileceğimizi düşündüğüm an.

Sonra, tam bir aptal gibi, hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Göz kırptım, sırttım, her şeyi yaptım. Ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım, burada hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi dururken, zeki, göz kamaştırıcı derecede güzel ve derli toplu bir grup kadının, yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce tüm sinir sistemimi alt üst eden adamın etrafına toplanmasını izliyorum. Lanet olsun, bu yüzden normalde yaptığımdan on kat daha fazla kek pişirip bütün gece ayakta kaldım, neyse ki her şey hızla tükeniyor. Yine. Daha fazla yardıma ihtiyacım var. Ve eğer burada çekimler devam ederken işleri yoluna koyacaksam, sadece Mack'in yardımına değil.

Bir buz parçasını öfkeyle kırıyorum.

“Sakin ol bakalım, katil,” diye mırıldandı Ollie, elinde kahveyle yanıma yaklaşırken. Kardeşim yarı eğlenmiş, yarı endişeli görünüyordu; bu da beni yakından tanıyan herkes için varsayılan bir durum. “Jack çiftliği satın aldığından beri seni bu kadar cinayet işlemeye meyilli görmemiştim.”

Bu hatırlatma üzerine gözlerimi kısarak ona baktım. "Sadece yerel yaban hayatını hayranlıkla izliyordum."

“Vahşi yaşam mı?” Bakışlarımı takip ederek Jack'in yanında duran, onunla konuşan, onu güldüren ve eğlenen yarışmacı grubuna baktı. Yanlarında da onlara tanıttığı bir sürü farklı hayvan vardı. Onlardan hoşlanmamak istiyordum. Ama her ne zaman içlerinden biri kahve almak için karavana gelse, bu kadınlarla arkadaş olabileceğimi fark ediyordum. Zeki, komik ve nazikler. Kahretsin. Onlardan nefret etmek istedim ama yapamıyorum. Hatta bu hafta çekimlere ara verdiklerinde birkaçıyla akşam yemeği yemeyi planladım. Gerçekten çok tatlılar.

Jack orada, kolları kavuşturmuş, zahmetsizce sert ve sinir bozucu derecede iyi görünüyor. "Burada olmak istemiyorum ama yine de seksi

görünüyorum" enerjisine sahip ki bu da görünüşe göre reality şovlardaki kadınlar için adeta mıknaş gibi.

Ollie kahvesinin içine homurdandı. "Vay canına. Kameralar için ne kadar çok saç savurmuşsun."

Yavaşça nefesimi veriyorum, bunun büyük bir mesele olmadığını kendime hatırlatıyorum. Jack ile aramızda bir ilişki olmadığını. Bu durumun tamamen iyi olduğunu, çünkü onun ne yaptığı ya da kiminle yaptığı umurumda olmadığını.

Kesinlikle hayır.

Ollie bana yan gözle bakarak, "Neden öyle duruyorsun?" diye sordu.

"Ne gibi?" diye sordum, gözlerimi dikerek.

"Sanki zihninizle onlara büyü yapmaya çalışıyorsunuz."

İçeceğimden bir yudum alıyorum. "Eğer onlara büyü yapıyor olsaydım, Jack'in tam ters yönüne doğru kaçarlardı."

"Haklısın." Ollie duraksadı, ifadesi benim hoşuma gitmeyecek kadar gözlemci bir hal aldı. "Bu, senin ve Jack'in birbirinize olan ilgisizliğinizle ilgili mi?"

Kahvemi içerken neredeyse boğuluyordum. "Ne saçmalıyorsun sen?"

Bana sanki "İnekler yumurta bırakır mı?" diye sormuşum gibi bakıyor.

Burun kıvırdım. "Olan bu değil."

"Doğru," diyor başını sallayarak. "İşte tam da bu yüzden Maggie'nin Harvest & Honey'deki Bayan Fernandez'e ikinizin de 'geleceğin Bay ve Bayan Jessop' havası verdiğinizi ve bu programın zaman kaybı olduğunu söylediğini duydum."

Kahvemi içerken neredeyse boğuluyordum. "Ne? Hayır!"

Ollie sırtıttı. "Evet, doğru. Bütün kasaba sizin ikinizin sonunda dayanamayıp bir araya gelmeniz üzerine bahis oynuyor. Maggie'nin bahsi ise önce sizin pes edeceğinize dair."

Kekeledim. "Bu saçmalık."

"Cami," diyor sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, "biz sadece gördüğümüzü söylüyoruz."

İnleyerek soğuk kahve fincanımı alnıma bastırdım. "Senden nefret ediyorum."

Hayır, gerek yok.

"Pekala. Senden hafifçe hoşlanmıyorum."

"Hâlâ doğru değil."

İç çektim ve elimi yüzümden aşağı indirdim. "Sorun yok, tamam mı? Ben sadece Jessop'lara yardım etmek ve kahve satmak için buradayım. Onlar bana yardım ediyor, ben de onlara. Bu kadar basit. Hepsi bu."

Ollie yavaşça başını salladı, sonra başını yana eğdi. "Ve işte buradasın, tıpkı fazla pişmiş bir et yemeği gibi öfkeyle köpürürken, onun başka kadınlarla flört etmesini izliyorsun."

"Kendine eş bulmakla meşgul." Kadınlardan biri uzanıp Jack'in koluna dokunurken dudağımı ısırdım. Jack ona kibarca, centilmence gülümsedi ve içimden bir ah çektim, bu hissi kesinlikle kabul etmek istemiyordum.

Ollie sırttı. "Hımm."

"Kapa çeneni."

"Ben hiçbir şey söylemedim."

"Bir şey düşündün."

"Doğru." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Ve çok komikti."

Derin bir nefes verip Jack'e baktım. Gözlerimiz çok kısa bir an için buluştu, sonra korkak gibi bakışlarımı kaçırdım. Döndüğümde örgülü saçım omzuma kaydı ve yemin ederim ki bakışlarının hareketi takip ettiğini hissettim.

Ama muhtemelen bunu hayal ediyorum.

Ya da bunu umuyorum. Ya da ikisi birden. Kahretsin.

Başımı silkip zoraki bir sırıtışla, "Neyse, önemli değil. Bu aptal programda sıkışıp kalan o, ben değilim." dedim.

"Hı hı. Demek bu yüzden sürekli sana bakıp bakmadığını kontrol ediyorsun?"

"Ben değilim—"

Sözümü bitiremeden Jack'in sesi havayı yarıp geçti. "Günaydın, Cami."

Aman Tanrım.

Yüz ifademi düzelterip yavaşça döndüm. "Günaydın, Jack."

Dudaklarının kenarı seğirdi. "Bundan gerçekten keyif alıyorsun, değil mi?"

"Ah, çok seviyorum. Gerçeklik televizyonu nasıl gidiyor sana?"

Bana sanki başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi bakıyor. "Yavaş, acı verici bir ölüm gibi."

Sırttım. "Çok kötü. Çok eğleniyor gibi görünüyorsun, ben de kendi programıma kaydolmayı düşünüyordum. Belki bir koca bulurum."

Jack'in tüm vücudu yarım saniyeliğine hareketsiz kalıyor. Gözlerinin ardında bir şeyin parıldamasını görmem için yeterince uzun bir süre. Ve

belki de, sadece belki de, bu biraz tatmin edici.

Sonra kendine gelir ve başını yana eğerek, "Dayanabileceğini mi sanıyorsun?" diye sorar.

Kahvemden yavaşça bir yudum alıyorum, sırtımlarım daha da derinleşiyor. "Jack, bir televizyon programında harika olurdum. Asıl soru şu, sence başarılı olur musun? Şu ana kadar bu şanslı bayanlardan hangisi en güçlü aday?"

Ollie kısık bir sesle ıslık çaldı. "Lanet olsun. Her şeyde çok rekabetçi."

Jack kısık bir kahkaha atıp başını salladı. Ama bakışları orada kaldı, önce örgülü saçıma, sonra da sanki beni çözmeye çalışıyormuş gibi yüzüme kaydı.

İyi şanslar, Jessop. Bu duygularımı Fort Knox gibi kilit altına alıyorum.

Ona son bir kibirli gülümseme attım ve Ollie'ye döndüm. "Neyse. Gitmeliyiz. Her şeyi sattığım için, daha fazla pişirmek üzere bu boş kapları Wilder Çiftliğine geri götürmene ihtiyacım var. Yine."

Jessop Çiftliği'nde fırıncılık yapmak teoride güzel, ama Jack'in başka kadınlarla flört etmesini izlemek istemiyorum. Buna dayanamam.

Ollie gözlerini kırptırdı. "Şey... Ne?"

Ayağına basıyorum.

"Ah—doğru! Evet, hadi gidelim." Boğazını temizleyip beni takip etti, ben de eşyalarımı toplayıp kamyonetime taşımak için arkamı döndüm.

Arkama dönüp baktığımda, Jack'in beni izlerken yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi ve yarışmacıların hiçbirine vermediği o sırıtışı gözden kaçırmadım. Bana bakışında centilmenlikten eser yoktu, sanki Ollie burada olmasaydı saç örgümü yumruğunun etrafına sarıp beni bu karavanın üzerine eğmek istiyormuş gibiydi. Ya da belki de bu sadece bir hayaldi.

* * *

Çok geç oldu. Hem de çok çok geç.

Dünyanın geri kalanının sessizliğe büründüğü, tek seslerin endüstriyel mikserimin krema karıştırırken çıkardığı hafif uğultu ve hoparlöründen gelen country müziğinin tınısı olduğu bir saat. Güneşin battığını bile fark etmemiştim, ama şimdi mutfaktaki tek ışık tavandaki ampullerden ve fırın penceresinden sızan yumuşak ışıktan geliyor. Dışarıda, karanlık çiftliğin üzerine kalın, sessiz bir battaniye gibi yayılmış durumda.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ve açıkçası umurumda da değil.

Yüzümde un, tırnaklarımın altında tarçın, her yer kurabiye tepsileri, ekmekler ve kokuları sanki yasaklanmış gibi duran el yapımı turtalarla kaplıyken, mutluluk bölgemdeyim. Üç uzun soğutma rafımı soğuyan hamur işleriyle doldurdum, onları şeker kaplı bir ordunun askerleri gibi sıraladım. Hava vanilya, karamelize şeker ve kızarmış tereyağı kokusuyla dolu ve bedenim, sevdiğiniz bir şeye saatlerce dalmanın getirdiği o yorgun tatmin duygusuyla titriyor.

Ve belki de... sadece belki de... meşgul olmak, Jack'i düşünmemek anlamına geliyor.

Tezgahın üzerine başka bir tepsi daha koyuyorum ve hoparlörden yankılanan şarkıya eşlik ederek mırıldanmaya başlıyorum. Kalp kırıklığı temalı bir balad, ironik aslında, ama umurumda değil. Yüksek sesle, detone bir şekilde, küçük mutfak konserime tamamen kendimi vererek şarkı söylüyorum.

Etrafımda dönerek örgülü saçımı omzumun üzerinden attım ve fırın kapağındaki yansıma baktım.

Çok komik görünüyorum.

Yanağıma un bulaşmış, örgüm çözülmüş ve önlüğüm fırın malzemeleriyle kaplı.

Omuz silkiyorum. Daha kötü de olabilirdi. Sonra hissediyorum. Havada bir değişim. Bir varlık. Her hissettiğimde beni olduğum yerde donduran o varlık. Donakalıyorum. Yavaşça dönüyorum ve işte orada. Jack, kapı çerçevesine yaslanmış, gösterinin tadını çıkaracak kadar uzun süre orada kalmış gibi görünüyor.

Elinde bir kurabiye var, benim kurabiyelerimden biri, ve yavaş, dikkatli bir şekilde ısırıyor, sanki buranın sahibiymiş gibi çiğniyor. Onu görünce kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve yüzüm kızarıyor, varlığı garip bir şekilde beni rahatlatıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Emlak incelemesi için mi buradasınız?"

Jack yavaş ve tembel bir şekilde sırttı ve midem istemsizce altüst oldu. "Yok canım. Sadece eve geliyorum."

Alaycı bir şekilde, "Ha, yani bu kira meselesi mi? Ne kadar resmi bir tavır bu!" dedim. Un, şeker ve soğutma raflarıyla dolu, tam bir felaket bölgesi olan mutfağıma işaret ettim. "Mütevazı fırınıma hoş geldiniz. Burayı nasıl dekore ettiğimi beğendiniz mi?"

Jack'in bakışları karmaşanın üzerinde gezindi, sonra tekrar bana döndü. Kurabiyenin geri kalanını ağzına attı, çiğnedi ve tam önümde duran tepsideki bir kurabiyeyi daha kaptı.

Ona şaşkınlıkla baktım. "Affedersiniz."

Omuzlarından birini kaldırıp, diğerini de hırsız gibi ısıyor. "Ödemeyi kurabiye ile alabilirim."

Gözüm seğiriyor. "Ah, ne kadar cömertsiniz. Kira ne kadar?"

Jack, sanki çok derin düşünüyor gibi mırıldanıyor. "Aslında... sanırım bunlar kirayı karşılayabilir."

"Peki, o zaman," diyerek tezgahın bir tepsi el yapımı börek alıp havaya kaldırdım. "Bunun değeri ne kadar?"

Jack yaklaşıyor, gözleri çok sıcak, çok anlamlı ve midem hala ahırda sıkışmış gibi, dün gece beni nasıl tuttuğunu hala hatırlıyormuş gibi tepki veriyor, bundan nefret ediyorum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı elini uzatarak.

Ve yanağımdan biraz unu sildim.

Parmakları yarım saniye kadar orada oyalanıyor ve beynim kısa devre yapıyor.

Yutkunuyorum, birdenbire ne kadar yakın olduğumuzun farkına varıyorum. Sadece ikimiz olduğumuzu, harap olmuş mutfağımın ortasında, bir tepsi kurabiye ve aramızdaki çözülmemiş bir gerilimden başka hiçbir şeyimiz olmadığını anlıyorum.

Boğazımı temizledim. "Gerçekten de buraya sadece kurabiyelerimi çalmak için mi geldin?"

Jack'in sırtışı daha da derinleşti. "Çalmadım."

"Örnekleme mi yapıyorsunuz?"

"Daha çok," diye öne eğildi, sesi daha alçak ve boğuktu, "çiftlikteki çılgınlıktan saklanıyor gibiyim."

Kahretsin onu. Bana baktığı o an kalbimin nasıl da hızla attığı kahretsin.

Parmaklarım pasta kalıbını daha sıkı kavrasa da, umursamaz bir tavır takınarak doğruldum.

Un lekeleriyle kaplı, dağınık, kendi mutfağımda yalınayak halimde, bakışları üzerimde gezindi, sonra tekrar yüzüme döndü. Ve çok yavaş bir şekilde, "Sadece iyi olup olmadığını kontrol ediyordum," dedi.

Ah.

Dudaklarımı yaladım. "Bu... tuhaf bir nezaket."

Jack sırtıttı ve bir kurabiye daha kaptı. "Buna alışmalısın."

Yaptığı büyülerden sıyrılıp turtayı ellerine tutuşturdu. "Al. Madem çalacaksın, bari en iyisini al."

Jack kıkırdadı, başını salladı. Çıkmak için döndü ama kapıda durdu, omzunun üzerinden baktı. Sesi yumuşak ama kararlıydı. "Mutlu görünüyorsun."

Ve işte böylece, gitti. Ya da ben öyle sanıyorum. Bir saniye sonra, fırıncılıkla hiçbir ilgisi olmayan farklı bir ses duyuyorum. Eyerin hafif gıcırtısı. Atın yumuşak homurtusu.

Ön taraftaki araba yoluna doğru baktım ve gerçekten de Mouse orada, sanki beni bekliyormuş gibi eyerlenmiş, dizginleri koşum direğine dolanmış, Jack'in atı Pesto'nun yanında duruyordu; Pesto da eyerlenmişti.

Jack yanlarında duruyor, turtasını yiyor ve sanki karşı koyamayacağımı biliyormuş gibi beni izliyor.

Kollarımı kavuşturdum. "Atımı eyerledin mi?"

Hiç umursamaz bir şekilde başını salladı. "Sana bir araba yolculuğu lazım olur diye düşündüm."

Kaşımı kaldırıyorum. "Çok mu patronluk taslıyorsun?"

Jack omuz silkerek, "Saatlerdir burada saklanıyorsun. Turtalarına isim vermeye başlamadan önce seni dışarı çıkarayım dedim." dedi.

İçimden bir ah çektim. "Ben..." Duraksadım, sonra mırıldandım, "Tamam, belki bir kere."

Jack sırttı. "Hadi ama Wilder. Biraz temiz hava al. Kafanı dağıt."

Mutfağa şöyle bir göz attım. Soğutma raflarına, dağınıklığa, fırından yeni çıkardığım son tepsiye.

Sonra tekrar Jack'e döndük. Sonra da Mouse'a.

İçimden dramatik bir şekilde iç çektim. "Şey... Az önce fırından son tepsiyi de çıkardım."

Jack sırttı ve ben kendimden şüphe etmeye fırsat bulamadan önlüğümü çözdüm, ellerimi sildim ve tezgâhın üzerine fırlattım, ardından gece havasına çıktım.

Jack, sanki orada doğmuş gibi, kolay ve sorunsuz bir şekilde eyerine atlıyor ve ben de bunun ne kadar haksız yere çekici olduğuna gözlerimi deviriyorum. Mouse'a biniyorum, o altımda kıpırdanırken ben de eyerde yerleşiyorum.

Pesto'nun yanında dururken neşeyle homurdanıyor.

Jack ay ışığında beni inceliyor, yüzünde aynı anlaşılmaz ifade belirliyor. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Önden buyur, Jessop."

Ve böylece, mutfağın sıcaklığını geride bırakarak, tarçın ve şeker kokularının serin akşam havasında süzüldüğü sessiz geceye doğru yola koyuluyoruz.

Ay ışığı altında yan yana giderken kendime bunun bir şey olmadığını söylüyorum. Sadece bir yolculuk. Temiz hava. Mutfagımın sicağından bir mola. Hepsi bu.

Ama... bu sadece bir yolculuk gibi hissettirmiyor.

Farenin toynaklarının düzenli ritmi sessizlikte yankılanıyor, Jack ve Pesto yanımda uyum içinde hareket ediyor. Dünya sessiz, hava tenime serin geliyor ve arada sırada duyulan deri gıcirtısı ve çimenlerin hafif hışirtısı dışında tek ses kendi lanet olası düşüncelerim.

Jack'in Mouse'u sormadan eyerleme şekli, sanki buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibiydi. Sanki biri beni zorlamadıkça geri çekilmeyeceğimi biliyormuş gibiydi. Mutfakta bana bakış şekli, yumuşak, niyet dolu, sanki izlenmeye değer bir şeymişim gibi.

Sanki beni ezberliyordu. Ve en kötü yanı neydi biliyor musunuz? Bundan nefret etmedim. Oysa etmeliydim. Bundan nefret etmeliydim.

Onun çiftliğini satın almasına, nereye baksam karşıma çıkmasına, Bridger Falls'a kendi iyiliği için bile fazla iyi görünerek, özellikle de benim iyiliğim için, geri dönmesine hâlâ çok kızgın olmalıyım.

Ama bunun yerine şunu hissediyorum. Bana şöyle bir baktığında midemin alt kısmında sıcak, kıpır kıpır, sinir bozucu bir his. Sanki geride kalmadığımdan emin olmak istercesine biraz daha yaklaştığında hissettiğim o aptalca küçük heyecan.

Jack'in hiç beklemediğim bir şekilde içime işlediği gerçeğini yavaş yavaş fark ediyorum. Ve daha da kötüsü? Sanırım onun gitmesini istemiyorum.

Bir şeyden eminim. Ortam kızışıyor ve bu sadece benim mutfağımla sınırlı değil.

Bölüm 15

Jack

Riley Green'in En Kötü Yolu

Şu anda yaptığım şeyden daha çok nefret ettiğim çok az şey var: Yeni ütülenmiş bir gömlekle ortalıkta dururken, hayatında hiç çiftlik görmemiş Kyle adında bir yapımcı, sanki bir sahne malzemesiymiş gibi lanet olası kovboy şapkamı düzeltmeye çalışıyor.

Elini savuşturdum. "Şapkama bir daha dokunursan, başımıza bela açarız, Kyle."

Korkmuş bir halde hızla uzaklaştı ve ben iç çekerek kulübeye baktım. Jessop Kulübesi. Babamın gurur kaynağı. Anlaşmalar yaptığı, çok içtiği ve tek başına ailemizin itibarını yerle bir ettiği yer. Burası bir ev değil, bir dekor. Bu saçma reality şovdan önce bile hep böyleydi. Ve sanırım bu amaç için iyi bir dekor görevi görüyor. Ama buraya gelip rahatlayabileceğiniz bir ev değil. Wilder House, rahatlamak için gidilen bir yer.

Çiftliğimde çalışıp bitmek bilmeyen yapılacaklar listemi bitirmek yerine, geçmişin gölgesinde burada duruyorum ve ulusal televizyonda "aşkı bulmak"la ilgili umursuyormuş gibi yapıyorum; oysa aslında tek istediğim toprağa ellerimi sokmak, çitleri tamir etmek ve suçlu babamla aynı ismi taşıdığımı unutmak.

Ama sonra Cami birden görüş alanıma giriyor ve aniden günüm çok daha iyi hale geliyor.

Üzerinde dar kot pantolon, gerçek çiftlik işlerinde kullanılmış gibi duran botlar var ve saçları da beni çözmek için sabırsızlandıran karmaşık bir örgüyle toplanmış.

Ama Cami'nin özelliği de bu işte. Beni kelimelerle ifade edemeyeceğim şekilde sinirlendiriyor. Ona sinirlenebilirim, hayal kırıklığına uğrayabilirim, hatta kızabilirim bile, ama o yanıma yaklaştığı anda, bunların hepsi bambaşka bir şeye dönüşüyor. Beni korkutan ama bir türlü doyamadığım bir şeye.

"Ne oldu Jessop? Çok mu romantik televizyon izledin?" Yanımdaki çit direğine yaslanarak sırttı.

"Sanki cevabı zaten bilmiyormuşsun gibi söylüyorsun," diye homurdanıyorum dünyaya kızgın bir şekilde.

"Ah, evet. Ama senin acı çekmeni izlemek en sevdiğim eğlence."

Elbette öyle.

Omuzlarımı silkerek dikkatimi ahırın yanında toplanmış yarışmacılara çevirdim; her biri yepyeni kovboy çizmeleri, sert kot pantolonlar ve muhtemelen fiyat etiketleri hala üzerinde olan şapkalar giymişti.

Şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bunun benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Yönetmem gereken bir çiftliğim var. Buna ayıracak vaktim yok."

Cami koluma hafifçe vurarak, "Neşelen bakalım, kovboy," dedi. "Belki bugün gerçek aşkı bulursun."

Alaycı bir şekilde, "Sanırım gerçek aşka en çok yaklaştığım an atım oldu," dedim.

Cami sırttı. "Şey, bence bu birçok şeyi açıklıyor."

Ben karşılık veremedim, hain kız kardeşim Jenna, Kyle'ı da yanına alarak yanımıza geldi, gözleri Cami'ye öyle bir kararlılıkla dikilmişti ki, anında şüphelenmeye başladım. O bakışı tanıyorum. Bir planı var. Ve muhtemelen hoşuma gitmeyecek.

Jenna tatlı bir sesle, "Cami," diyor. Fazla tatlı bir sesle. "Çiftliği herkesten daha iyi biliyorsun. Bize yardım etmek ister misin?"

Cami gözlerini kırıştırıp onlara şaşkın bir bakış attı. "Ne?"

Şapkaya dokunan Kyle araya giriyor: "Gerçek hayattan bir kovboy kızının yarışmalarda yardımcı olması ve Jack'in işleri yürütmesine destek vermesi, oyuna gerçekten otantiklik katacağını düşünüyoruz."

Cami kafasını yana eğerek şaşkınlıkla sordu: "Yani bu çiftçilerle ilgili reality şovun gerçekçilikten yoksun olduğunu mu söylüyorsun?"

Kyle boğazını temizledi. "Yani..."

Jenna araya giriyor: "Seni çiftlik işçisi ya da asistan gibi bir rolde yazabiliriz. Televizyon için iyi olur. Tabii ki ücretini de öderiz."

Ve sonra en kötü şey oluyor. Herkes bana bakıyor. Sanki ben belirleyici faktörmüşüm gibi. Sanki bu çılgınlıkta benim bir söz hakkım varmış gibi.

Cami, sanki piyangoyu kazanmış gibi sırtarak kaşını kaldırdı. "Ne düşünüyorsun Jessop? Sen kızları etkilerken ben de etrafta takılmak ister misin?"

Ama gözlerindeki ifadeyi özlemiyorum. Cümlesinin son kısmını beğenmediğini anlayabiliyorum. Ve bunu söylerken ağzının seğirmesine bakınca, muhtemelen programa katılmaktan hoşlanmayacağını ve benim hayır diyeceğimi düşündüğünü anlıyorum.

Aman Tanrım—

Tartışmak için ağzımı açıyorum. Kesinlikle hayır, hiçbir koşulda, ancak ölü bedenim pahasına, diyeceğim.

Ama beynim kısa devre yapıyor çünkü birdenbire aklıma sadece Cami geliyor, hep yakınımda, hep yanımda. Ben eş arıyormuş gibi yaparken hep beni izliyor. Sonunda eş bulamazsam ne olacağını merak ediyorum. Çünkü eş bulmayı planlamıyorum. Belki de asla. Tabii ki örgülü saçlı bir çiftlik sahibi ve yetenekli bir fırıncıyla evlenmediğim sürece. Ve o bana aynı şekilde ilgi duymadığı için, belki de asla eşim olmayacak. Babamın berbat bir koca ve daha da kötü bir baba olduğu bir ailede büyüdüm. Annem kanserden ölene kadar babamla annem arasında çılgınca kavgalar vardı. Ve kanser sürecinde babam onun yanında değildi. Kardeşlerimle birlikte anneme baktığımızı ve onun ölümünü izlediğimizi hatırlıyorum. Böyle bir rol modelle nasıl bir koca olurdum ki? Onun gibi olmaktan çok korkuyorum. Bu riski almayacağım.

Daha da kötüsü, dönüp baktığımda Cami'nin beni izlediğini görüyorum. Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, şu anda ne düşündüğümü az çok tahmin ediyor gibi geliyor ve bu beni daha da çok korkutuyor.

Sessizliğim çok uzuyor.

Jenna sırttı. "Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Cami ıslıl ıslıl parlayarak omzuma vurdu. "Sabırsızlıkla bekliyorum, dostum."

Ve işte böylece her şey daha da karmaşıklaştı.

* * *

Bu gece, Black Dog, her zamanki gibi küçük kasaba kalabalığıyla dolu: çiftçiler, yerliler ve muhtemelen geçen hafta internetten yeni binicilik botları alıp Bridger Falls'ı ziyaret etmeye karar verdikleri için binicilik biliyormuş gibi davranan insanlar. Ayrıca, çekimleri yapılan reality şovunu izlemek için gelen tüm turistler de var.

Görünüşe göre Walker, Jessop çiftliğine nasıl gidileceğine dair yol tarifleri içeren broşürler dağıtıyormuş, böylece kahve içebiliyorlar ve yerel olarak yetiştirilmiş etler satın alabiliyorlarmış. Yani, bu kısma kızmıyorum. Ama bu çılgınlık.

Yerliler beni sürekli diken üstünde tutuyor. Ucuz birayı kutsal su gibi içen ve saçma sapan konuşmayı ikinci işleri gibi yapan bir kalabalık. Burada olmamalıydım.

Çiftlikte çitleri tamir etmeli, sığırları kontrol etmeli ve zamanımı daha faydalı bir şekilde geçirmeliydim. Bunun yerine, burada, kasaba çapında bir gösteri olan "Çiftçi Eş Buluyor" programının ortasında sıkışıp kaldım ve insanların ulusal televizyonda "kendimi rezil edip etmeyeceğim" üzerine bahis oynamalarını dinliyorum.

Sorun yok.

Yıllardır hakkımda kötü şeyler konuşuluyor. Jessop soyadına sahip olmanın getirdiği bir şey bu. Bu yüzden hepimiz bu çiftliği ve kasabayı olabildiğince çabuk terk ettik ve babam öldükten sonra da geri dönmedik.

Babam yüzünden kasabanın büyük bir kısmı ailemizi dolandırıcı, yalancı ve sahtekar olarak görüyordu. Aile adımızı o kadar derinden lekeledi ki, hâlâ onu çıkarmaya çalışıyorum. Ama dizi insanların bunu unutmamasına yardımcı oluyor gibi görünüyor, en azından bu iyi bir şey.

Kendime umursamadığımı söylüyorum. Yıllardır kendime bunu söylüyorum.

Ve sonra Cami benim için ateşe atılıyor. Başlangıcını duymuyorum ama sonunu yakalıyorum.

Violet, birasını ağzına götürmek üzereyken yanımda mırıldandı: "Aman Tanrım."

Tam o sırada Cami'nin, ellerini beline koymuş, çenesini yukarı kaldırmış, yüzünde sadece kavga kazanmak üzereyken gördüğüm tehlikeli bir ifadeyle, şehir dışından gelen iki adamla karşı karşıya geldiğini gördüm. Midem kasıldı.

Adamlardan biri, aşırı parfüm sıkmış ve sağduyudan yoksun, geriye doğru taranmış saçlı bir herif, içeceğini çevirerek kıkırdadı. "Sadece şunu

söylüyorum, adamın babası çok pis bir adamdı. Kim Jessop'a güvenir ki?"

Onu tanımıyorum; şehir dışından gelmiş olmalı. Ailemi tanıdığını nereden bildiğini anlamıyorum.

Cami hiç tereddüt etmeden, "Bunu bana tekrar anlatmak ister misin?" diye sordu.

Kaşlarım kalkıyor. İlginç.

Adam omuz silkti. "Bak, bu küçük 'Çiftçi Karısını Buluyor' programının neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum ama Jessop'ların hiçbirini daha iyi göstermiyor kesinlikle." Arkadaşını dürterek güldü. "Yani, hadi ama. Gerçekten onun, dolandırıcı babasından farklı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cami'nin gözlerini devireceğini, sırtacağını, bir yudum bira içip konuyu kapatacağını bekliyordum. Ama öyle yapmadı. Bunun yerine, bana daha da yaklaştı. O duruşu biliyorum. On yedi yaşındayken, kendi babası ve babasının benim babama benzer davranışları yüzünden ailesine bıraktığı kötü şöhret nedeniyle ona "çöp" diyen bir adama yumruk attığı zamanki duruşuyla aynıydı. Her zaman bu ortak noktamız oldu. Kötü babalar kulübü.

Aynı duruşu on altı yaşındayken de sergilemişti; o rodeoya katıldığında, herkesin binilemez dediği bir atla birinci olmuştu.

Bu aynı zamanda, sadece sözlerle ve yeterince keskin bir bakışla birini paramparça edebilecek bir kadının duruşudur.

Ve ben, nefesim göğsümde kilitlenmiş bir halde, onun bunu yapışını izliyorum. Çünkü bu her zaman büyülü ve görülmeye değer bir manzara. Annesi ilk zorbalığı yapmış bir kadınla asla tartışmayın. Sizi hayal bile edemeyeceğiniz şekillerde didik didik edeceklerdir. O, çocukluğundan beri yetişkin bir kadından kendini savunuyor. Kimsenin ona karşı şansı yok.

"Onun farklı olduğunu düşünmüyorum," diyor sesi sakın, pürüzsüz ve ölümcül. "Biliyorum ki o farklı."

Kahretsin. İşte burada.

Adam homurdanarak başını salladı. "Öyle mi? Sen onunla mı yatıyorsun?"

Cami, iğnelemeyi görmezden gelerek yavaşça ve sakince yaklaştı. "Jessop'lar hakkında söyleyecek bir şeyin varsa, bunu yüzlerine karşı söylemen gerektiğini biliyorum. Burada oturup, birinin yüzüne söylemeye korkan bir korkak gibi ağzını açıp konuşmamalısın."

Gölerek ve tükürerek, "Görünüşe göre onun yerine savaşacak bir kaltak kadına ihtiyaçı var. Onun için mi çalışıyorsun yoksa?" diyor.

Kadın ona bakıp, "Erkeklerin akılları biraz olsun zekice bir şey üretemediğinde kadınlara 'sürtük' demelerinden gerçekten bıktım. Devam et dostum, kendi savaşınla baş başa kalacaksın." dedi.

Çenesi seğirdi. "Bu bir tehdit mi, tatlım?"

Yavaşça gülümsüyor. Tanrım, gerçekten gülümsüyor.

"Ah, canım." Elini uzatıp bardağını kucağına döktü ve hiçbir şey olmamış gibi bardağı yerine koydu. "Söz veriyorum."

Sessizlik.

Yoğun, ağır, uğultulu bir sessizlik.

Sonra Violet ve Poppy kıkırdamaya başlarlar.

Walker kollarını kavuşturup bara yaslandı, başını salladı. "Kahretsin."

Adam ağzı açık bir şekilde ona bakıyor, sonra da sanki "Bu saçmalığa inanabiliyor musun?" dercesine arkadaşına dönüyor.

Arkadaşı sadece "Bunu hak etmiştin dostum" diye mırıldandı.

Adam kendi kendine bir şeyler mırıldandı, masaya birkaç banknot bıraktı ve pantolonunun önünü silerek hışımına uzaklaştı.

Cami, hiç etkilenmemiş bir şekilde, sanki adamı ateşe verip kaçırmamış gibi, içkisini yudumlamaya devam ediyor.

Kımıldamıyorum. Nefes almıyorum. Sadece ona bakıyorum. Düşmanım olması gereken kadın. Her fırsatta benimle savaşan ve beni çıldırtan kadın beni savundu.

Ve bunu benim onu izlediğimi bilmeden yaptı. Sanki hayatımda gördüğüm en ateşli şeyi yapmamış gibi davranarak içeceğine geri döndü.

Ve birdenbire, çok ciddi bir sorunun var. Çünkü Cami'yi sadece istemiyorum. Ona ihtiyacım var. Kendimi ikna edemedim harekete geçiyorum, barın önünden geçip tam arkasına geliyorum.

Beni görmeden önce varlığını hissetti, hafifçe gerildi ve sonra dönerek yavaşça, alaycı bir şekilde kaşını kaldırdı. "Bakın, Bridger Falls'ın en gözde bekarı değil mi bu?" diye mırıldandı, içeceğinden bir yudum alarak. "İmza dağıtmaya mı geldiniz, yoksa hala hayranlarınız için çok havalıymış gibi mi davranıyorsunuz?"

Kollarımı kavuşturup kendimi toplamaya çalışarak, "Korumaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, Cami." dedim.

Duyduğumu anladığını yüzünde bir anda fark etti ve bir anlığına başka yöne baktı.

"Hayır," diyor hafifçe. "Sadece o adamın gecesini mahvetmek istedim."
"Hı hı."

Sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Orada bırakmalıyım. Zorlamamalıyım. Ama ben öyle biri değilim. Özellikle de ona gelince. Bir adım daha yaklaşıyorum. Dokunmuyorum ama hissettiğini anlayacak kadar yaklaşıyorum.

O kadar yakın ki kokusunu alabiliyorum: vanilya, viski ve işte ona özgü o sıcak koku...

"Sürekli beni savunuyorsun, öyle mi?" diye mırıldandım.

İçeceğini kaldırıyor. "Bütün çaresiz canlıları savunuyorum."

Yavaş ve kısık bir sesle kıkırdadım. "Çaresiz misin?"

Omuz silkerek, "Açıkça olmak istemediği bir reality şovda sıkışıp kalmış bir adama başka ne diyebilirsin ki?" dedi.

Dokunmak.

"Şuna bak," dedim başımı yana eğerek. "Şu an hiç umursamaz gibi davranıyorsun."

Tekrar sırtıttı, ama bu sefer sırtıtışı sadece bir saniyeliğine söndü.

İşte o zaman anlıyorum. Beni önemsiyor. Belki istemiyor. Belki de önemsedikten nefret ediyor. Ama önemsiyor.

Ve ben bunu fazlasıyla seviyorum.

Öne eğilip sesimi alçalttım. "Sanki benden hoşlanıyorsun, Wilder."

O, telaşla alaycı bir şekilde, "Keşke öyle olsa, Jessop," dedi.

Evet, kesinlikle öyle. Gerçekten de öyle. Ve bu tamamen ayrı bir sorun.

Omuz silkerek içeceğine geri döndü. "Şanslısın, biliyor musun?"

Kaşımı kaldırıyorum. "Nasıl?"

Bana şöyle bir baktı. "Çünkü bu şehirde senin hakkında kötü konuşacak biri varsa o da benim. Ve bunu kimseye anlatmayacağım."

Yanına, bara yaslanıyorum; o kadar yakınız ki, içkisini kaldırdığında kollarımız birbirine değiyor. O geri çekilmiyor, ben de çekilmiyorum.

"Hadi ama," diye mırıldandım alçak sesle. "İtiraf et."

Viskiyi yavaşça yudumluyor, bakışları barın arkasındaki aynaya kilitlenmiş, sanki burada durduğumu görmüyormuş gibi. "Neyi itiraf edeyim?"

"Beni sevdiğini."

Alaycı bir gülüş ile kahkaha arasında bir ses çıkarıyor. "Lego yığınlarının üzerine basmaktan zevk aldığımı itiraf etmeyi tercih ederim."

Sırıttım ve vücudumu hafifçe ona doğru çevirdim. "Ve işte buradayız. Sen, benim şerefimi savunmak için mükemmel bir viskiyi mahvediyorsun."

Omuz silkerek, "Belki de viskiden nefret ediyordumdur," dedi.

Ona doğru hafifçe eğilip, gözlerimi ona diktim. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Nefesi bir anlığına kesiliyor. O kadar küçük, o kadar sessiz ki, hayal etmiş olabilirdim. Ama etmedim.

Çünkü birdenbire aramızdaki hava sadece gerginleşmekle kalmadı, adeta elektrik fırtınasına dönüştü.

Parmaklarının bardağı kavrayışındaki sıkılaşma şeklinden bunu anlıyorum.

Bütün hayatımı bu kadını iterek, onun da karşılık vereceği anı bekleyerek geçirdim. Ve şimdi?

Şimdi onu kalçasından tutup kendime çekmek ve bana karşı duyduğu tüm nefret nedenlerini unutturmak istiyorum.

Ama bir bardayız. Hem de herkesin görebileceği bir yerde.

Yani istediğimi yapmak yerine, yapabileceğim en iyi şeyi yapıyorum. Dikkatini çekecek kadar ona yaklaşıyorum. Sonunda bana baktığında nefesi tekrar kesiliyor. "Ne istiyorsun?" diyor, bıkkınlıkla.

Sen.

Kelime neredeyse ağızımdan kaçıyor. Neredeyse.

Bunun yerine, sıırıttım. "Sadece teşekkür etmek istedim."

"Ne için?"

"Bu bardaki herkese, eğer birisi benim itibarımı zedeleyecekse, o kişinin sen olduğunu bildirdiğin için."

Sonunda gülümsedi ve bu gülümseme tam kalbime saplandı. Başını salladı ve içeceğini hafifçe tıkırtıyla masaya bıraktı. "Rica ederim."

Başımı yana eğip düşünüyorum. "Belki de zor şeylerden hoşlanıyorsun. Ya da sadece kendi sesini duymaktan hoşlanıyorsun."

"Belki. Ama sen hâlâ burada durup dinliyorsun." Kadın bıkkınlıkla homurdandı ama hâlâ yerinden kıımıldamamıştı.

Ben de öyle düşünmüyorum.

Sonra, kendimi ikna edemeden uzanıp, kulağının arkasına düşen bir tutam saçı düzelttim. Saçları, sanki sonunda o lanet olası örgüyü çözmüş gibi dalgalar halinde aşağı döküldü.

Kadın donakalır. Bir anlığına her şey durur. Barın gürültüsü azalır. Etrafımızdaki insanlar kaybolur.

Sadece o. Sadece ben. Sadece ikimizin de hazır olmadığı bu an.

Dudakları hafifçe aralandı, boğazında nabzı zonkladı. Onu öpebilirdim. Şu anda. O da biliyor, ben de biliyorum. Ama sonra—

"Hey, aşıklar!" diye bağırdı Ollie barın öbür ucundan, hayatımı mahvederek. "Öpüşecek misiniz, yoksa midem bulanmadan bir bira daha alabilir miyim?"

Cami, sanki nerede olduğumuzu yeni hatırlamış gibi birden geriye doğru sıçradı.

Yavaşça döndüm, bakışlarım ölümcül bir tondaydı. "Kes şunu, Ollie."

Sırıtarak, "Hiç şansı yok," dedi.

Cami başını salladı, belli ki buradan kaçmaya ihtiyacı vardı. "Suç işlemeyen önce buradan gitmeliyim."

Kapıya doğru ilerliyor, ama son anda yanımdan geçip gidiyor, parmakları hafifçe koluma değiyor.

Bu neredeyse hiçbir şey değil. Ama her şey demek. Gidişini izliyorum, bir yandan onu kovalamak, diğer yandan da kaçmasına izin vermek istiyorum.

Bunun yerine biramı alıp kendi kendime mırıldandım: "Evet. Gerçekten mahvoldum."

Ollie omzuma hafifçe vurdu. "Sonunda yetiştiğine sevindim."

Kafasına bir fıstık atıyorum.

Hiçbir faydası yok.

Çünkü Cami dünyayı altüst etti ve hayatımda ilk defa onunla bu konuda tartışmak istemiyorum.

Bölüm 16

Cami

Muscadine Bloodline'dan Me on You

Jack Jessop, eskiden olduğundan çok daha büyük bir sorun haline geldi. Düşman olmamız gerekiyordu. Rakip olmamız. Ve şimdi? Şimdi, ne olduğumuzu bile bilmiyorum. Bu beni şaşırtıyor ve bana bir şeyler hissettiriyor, umut veriyor ve Jack konusunda umutlu olamıyorum.

Steamy Sips'te durmuş, biraz fazla agresif bir şekilde hamur açarken, dün gece barda ismimi nasıl söylediğini hâlâ duyabiliyorum. Yavaşça, sanki tadını çıkarıyormuş gibi. Sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Herkesin bizi nasıl izlediğinin ve sesinin sinir sistemimde nasıl tarif edilemez şeyler yaptığının tamamen farkındaydı.

Ve bundan nefret ettim. Ama aslında etmedim.

Çünkü şimdi burada durmuş, sanki bana hakaret etmiş gibi tarçınlı çörek hamuru yoğuruyorum ve o karşılaşmanın her saniyesini zihnimde tekrar tekrar canlandırıyorum. Gerilim mi? İnanılmazdı. Bana bakış şekli mi? Sinir bozucu. Hain bedenimin buna verdiği tepki mi? İhanet.

"Hamuru öldürmeye mi çalışıyorsun? Sana ne yaptı ki?" Violet, peçete yığınınını düzeltirken sırıttı.

"Hayır," diye mırıldandım, alnımı kolumun tersiyle silerken. "Bu stres atma yöntemi."

"Doğru," diyor Mack, ekmeği ustalıkla açarken. "O hamuru son bir saattir böyle yoğuruyor."

"Hey," diye çıkıştım. "İspiyonculara ceza verilir."

"Stres. Kesinlikle Jack'in seni gözümüzün önünde bir sıvı yığınının dönüştürmesi yüzünden değil."

Oklavayı ona doğru uzattım. "Bana bulaşmayın ikiniz de."

"Ama bu çok kolay," diye sırtıyor Violet. "Oradaydık Cami. Seni sanki nasıl işlev göreceğini unutmuş gibi göstermişti."

"İğrenç," diye ekliyor Mack ve yüzünü buruşturuyor. "Kulaklarım!"

"Gayet iyi durumdayım," diye iddia ediyorum, oysa bu apaçık bir yalan.

Maggie, elbette, tam o anda uzman hayat tavsiyelerini vermeye karar veriyor. "Şahsen ben, onu orada, barda öpmen gerektiğini düşünüyorum," diye ilan ediyor ve sanki kalite kontrol görevindeymiş gibi tepsideen soğumakta olan bir kurabiyeyi alıyor.

"Aman Tanrım," diye inledim, avuçlarımı tezgaha bastırarak. "Yeni arkadaşlara ihtiyacım var."

"Çok geç," diye mırıldanıyor Mack, hamurun içine çikolata parçaları atarken. Onun yaratıcılığına bayılıyorum. Lezzetleri karıştırıyor ve müşteriler arasında popüler hale gelen şeyler ekliyor. Gün içinde römork açıkken Jack'in mutfağına gidip gelip fırın işlerimin büyük bir kısmını halledebilmem için römorkla ilgili yardımını almak çok hoşuma gitti. Haklıydı, Jessop Çiftliği'nde olmanın avantajlarından biri de buydu. Ayrıca çift fırını var, bu da bir kazanç.

Ama bu adamlar? Bunlar dayanılmaz. Hepsi de öyle.

Ama en kötü yanı ne mi? Bu sabah "Çiftlik Sahibi Eşini Buluyor" programının sözleşmesini imzaladım. Jenna elinde bir kalem ve yüklü bir çekle geldi ve zaten kaotik olan hayatıma bir de reality TV kaosu eklemek istemesem de imzaladım. Çünkü şu anda karavanımı çalışır durumda tutmak ve çiftlikte bazı yenilemeler yapmak için paraya ihtiyacım var.

Şimdi de yarışmacıların Jack'e, sanki rodeoda ödül kazanmış bir midilliymiş gibi, hayranlıkla bakmalarını izleyeceğim.

Umursamamalıyım. Ama yine de bugün kollarımı kavuşturmuş bir şekilde izledim, bir kız ona sanki orada evlenme teklifi edecekmiş gibi göz kırptıyordu.

Ve bundan nefret ettim.

Belki de Jack'in hoşuna giden şey budur. Ona yaltaklanan biri. Benim gibi onunla sürekli ters düşen biri değil. Ve kesinlikle barda insanları dövebilen ve davetsiz misafirleri kovalayabilen biri değil.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve daha fazla tarçınlı çörek yiyerek bunu bastırıyorum. Burada kaotik bir hayatım var ama seviyorum. Artık dünyama Jack de dahil olduğuna göre, nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Ama dün gece barda bana ilgisiz gibi görünmedi. Çok ilgili görünüyordu.

Ollie, varoluşsal krizimin tam ortasında, yarattığımız tam bir karmaşaya bakarak ortaya çıkıyor. "Fırın mı işletiyorsun yoksa yemek savaşı mı?"

Violet, ona bir kurabiye uzatarak, "İkisinden de biraz," dedi.

Bir ısırık alıp onaylayarak başını salladı ama bana endişeli bir bakış attı. "Cami, kendini çok yoruyorsun."

"İyiym," diyorum otomatik olarak.

Mack de aynı fikirde: "İyidir. Sadece duygularını bastırmaya çalışıyor. Üstelik artık ben de yanındayım."

"Hı hı," diyor Ollie, ikna olmamış bir şekilde. "Peki, bu saçma gösteriyle daha da fazla işe kalkıştığınıza göre, konuşmanız gereken biri var. Beau Callahan. İtfaiyeye yeni geldi. Muhteşem bir fırıncı. Vardiyada bizim için her türlü şeyi yapıyor. Simitleri inanılmaz. Vardiyada olmadığı zamanlarda yarı zamanlı iş arıyor."

Birden canlandım. "Numarasını bana gönder. Daha fazla yardıma ihtiyacım var. Mack kamyonu gayet iyi kullanıyor ama fırıncılıkta bana yardımcı olacak fazladan bir çift ele ihtiyacım var."

Poppy, "Özellikle de Jack'in asistanı olmakla çok meşgul olacağın için," diye takılıyor ve fragmanın tamamı kahkahalarla yankılanıyor.

"Hepiniz berbatssınız," diyerek bir parça hamuru onun yönüne doğru fırlattım.

"Bizi seviyorsunuz," diye sırtıyor Mack.

Maggie boğazını temizledi. "Ah, programdan bahsetmişken, yarışmacıların hepsi Dogwood'da kalıyor ve size söyleyeyim, o kızlar gerçekten çok havalı. Ama içlerinden birinin bile Bridger Falls'ta, hele ki Jack'le bir çiftlikte kalacağını sanmıyorum."

Bu söz üzerine dikkatim dağıldı, ama daha bir şey söyleyemeden Ollie sırtarak tezgâha yaslandı. "Evet, ama hepsi çok yakışıklı."

Poppy ona öfkeyle bakıp mutfak havlusuyla kafasına vurur.

"Hey!" Ollie başını ovuşturdu. "Acıdı!"

"Güzel," diyor Poppy tatlı bir sesle, tarçınlı çöreklerine dönerek.

Gözlerimi kısarak, hiç düşünmeden tarçınlı çörek paylaşımlarını izliyorum. Etkileşim biçimleri incelikli ama... bir şey var aralarında. Daha

öncekinden daha derin bir şey. Hiçbir şey söylemiyorum ama fark ediyorum.

Mack söze giriyor: "Bu arada, yakında ehliyetimi alacağım."

Ona gözlerini kırıştırarak baktım. "Tanrı hepimize yardım etsin."

"Sus artık. Bu, daha çok yardımcı olabileceğim, çiftliğe malzeme götürebileceğim, erzak seferleri yapabileceğim anlamına geliyor. Faydalı olmalıyım."

"Çok faydalısın Mack. Sürüş derslerine ihtiyacın olursa bana haber ver. Bir ara kamyonumla birlikte gezintiye çıkabiliriz," diye teklif ettim.

"Teşekkürler," diye gülümsedi.

"Evet. Zaten çok işe yarıyorsun," diyor Maggie, omzunu hafifçe sıkarak. "Sadece çiçek tarhlarına çarpma."

"O sadece bir kere oldu!" Mack gözlerini devirdi, sonra da "Cami, kahve karavanında daha çok yardımcı olacağım için heyecanlıyım," dedi.

"Ben de öyle düşünüyorum, Mack. Doğuştan yeteneklisin," diyorum ona gülümseyerek. Mack'e bakıp da gençken ona bakıcılık yaptığımı hatırlamak çok tuhaf. Bir bakıma, birlikte büyüdüğümüzü hissediyorum. Onu görmediğim tek zaman, okulda olduğum zamandı. O çocuğu çok seviyorum.

Maggie, Poppy'ye "Peki, baban hakkında bir haber var mı?" diye soruyor.

Poppy içini çekerek spatulayı yere bıraktı. "Hayır. Ve dürüst olmak gerekirse, bu sefer geri döneceğinden emin değilim."

Poppy, babası vefat ettiğinden beri onun oto tamir atölyesini işletiyor. Ayrıca küçük kardeşi Owen'a da bakıyor. Tam anlamıyla iki işi birden yapıyor.

Violet nefes nefese, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Başını salladı. "Biraz... tuhaf davranıyor. Sanki dağılıyor gibi."

Karavanın içinde bir an için sessizlik hakim olur. Ona en yakın duran Ollie, dirseğiyle onu dırter. "Hey. Seni koruyacağımı biliyorsun, değil mi?"

Ona yumuşak ve takdir dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet, biliyorum."

O an, olması gerekenden biraz daha uzun sürüyor. İlginç.

Maggie elbette sözü kesiyor. "Biliyorsun, ihtiyacın olan her konuda sana yardımcı olacağız."

Poppy hüzünlü bir gülümsemeyle başını salladı. "Teşekkürler."

Konuyu değiştirmeye hazır olduğunu sezerek, "Pekala. Herkes hepsini yemeden önce şu kurabiyeleri paketleyelim," dedim.

Kardeşime ve büyükbabama bakıyorum ve düşünüyorum ki, eğer bu ikisi birlikte olsaydı, dünyanın sonu olmazdı. Her zaman iyi arkadaş olmuşlardı. Sanırım bir partnerde de bunu isterdim. Yakın arkadaş olabileceğim ve eğlenebileceğim biri. Beni anlayan ve benim de onu anladığım biri. Elbette tutku istiyorum. Ama ömür boyu sürececek bir partner ve arkadaş istiyorum. Büyükbabam ve büyükannemin sahip olduğu gibi. İşte o, zamansız bir aşktı. Hayatlarını her gün bu çiftlikte birlikte yaşadılar ve çok mutluydular. Hayalim bu, mutlu olmak. Sadece basit şeyler. At binmek, çiftlikte birlikte çalışmak ve birlikte olmak gibi. Hayalim bu.

Jack gibi biri. Jack.

Hepimiz işe gidiyoruz ama aklım başka yerlere gidiyor. Bazen Violet ve Poppy sevgilim olmadığım için benimle dalga geçiyorlar ve ben de gülüp geçiyorum ama gerçek şu ki, hiç aramıyorum bile. Çünkü eğer bir gün gerçekten birlikte bir hayat kurabileceğim biriyle tanışırsam, Jack fikrinden vazgeçmem gerekecek.

* * *

Ertesi sabah, Jessop Çiftliği'ndeki pansiyonda bir sandalyede oturup, görünüşe göre ek iş olarak sihirbazlık yapan bir kadın tarafından saçım ve makyajım yapıldı. Çünkü bir şekilde, çiftlik toprağı ve kahve lekelerinden... iyi görünmeye başladım.

şimdi hayatım böyle. Jack'le rol yapıyorum. Aynadaki yansıma bakiyorum. Saçlarım yüzümü çerçeveleyen yumuşak dalgalar halinde şekillendirilmiş, gözlerim daha büyük, daha parlak görünüyor ve dudaklarım... dudaklarımdan bahsetmeye bile gerek yok. Dolgun ve mükemmel görünüyorlar. Makyajımı hiç bu kadar iyi yapmamıştım. Cildim pürüzsüz ve nedense kendimi... güzel hissediyorum.

Jenna odaya girerken ıslık çaldı. "Cami, yarışmacılardan daha ateşlisin."

"Hayır, öyle bir görünüm istemiyorum," diye hemen araya girdim.

Sırıttı. "Bunu da göğüslerine söyle."

Aşağıya doğru bir göz attım. Bana verdikleri vücuda oturan kırmızı üst, tam da doğru yerleri sarıyordu. Peki ya sütyen? Diyelim ki, etkileyici bir yapısal mühendislik işi başarıyor.

İnledim. "Jenna—"

"Çok geç, kovboy kızı. Sen tam bir güzellik abidesisin. Bunun tadını çıkar." Sanki hayatımı mahvetmiyormuş gibi göz kırptı ve umursamazca başparmağını ahıra doğru salladı. "Şimdi git ve kardeşimin canını sık."

"O cümleyi bana bir daha asla söylememeni istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Asla. Hiçbir koşulda. Hiçbir ömür boyu."

O sadece sırttı. "Ne? Doğruymuş."

"Hayır. Hayır, bu rahatsız edici."

Jenna, az önce beni sözlü olarak incitmiş gibi omuz silktilti. "Jack'e benden selam söyle."

"Jack'e 'toplar' dediğini söyleyeceğim," diye mırıldandım, sanki duygusal bir saldırıya uğramış gibi ahırdan sendeleyerek çıkarken. "Umarım bir daha asla kendine gelemes."

Arkamdan bağılıyor: "İçeri gir ve kötü seçimler yap!"

Arkama bakmadan ona orta parmağımı gösterdim.

Gerçekten de öyle. Bu, lanetlendiğim türden bir arkadaş.

Şimdi gidip onun erkek kardeşiyle yüzleşmem gerekiyor; yakışıklı, sinir bozucu ve ne yazık ki az önce bahsettiğim ve artık aklımdan çıkaramadığım bir vücut yapısına sahip.

Dışarı adımımı attığım anda konuşmalar kesildi. Her şey ürkütücü bir sessizliğe büründü. Dışarıdan gelen yavaş bir ıslık sesi sessizliği bozdu.

Gözlerim hemen etrafı taradı ve tahta çite yaslanmış, sanki toprağın altında yüz dolarlık bir banknot bulmuş gibi bana bakan Jack'i gördüm. Bakışları beni yavaşça süzdü ve sonra yüzünde yavaş, seksi bir gülümseme belirdi.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, midem de alt üst oluyor. Aman Tanrım. Bu çok kötü.

"Lanet olsun Cami," diye mırıldanıyor biri.

"Çok çekici," diye mırıldanıyor bir başkası.

Jack başını yana eğdi, gözleri benimkine kilitlenmişti. "Bunu benim için mi giyiyorsun, Wilder?"

Gözlerimi devirdim, sesinin boynumda yarattığı sıcaklığı görmezden gelmeye kararlıydım. "Evet, Jack. Bütün kıyafet, tahammül edemediğim adamı etkilemek için tasarlandı."

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldandı, biraz daha yaklaşıp. "Gerçekten de çok güzel giyinmişsin."

Kollarımı kavuşturdum, bakışlarının kısa bir anlığına gözlerime kaydığını ve sonra tekrar buluştuğunu umursamadım. "Ve hâlâ başımın belasısın."

"Ah," diye başını salladı, alaycı bir gülümsemeyle. "Sadece sana emirler verirken bakabileceğim muhteşem bir şeyim olduğu için kızgınsın."

Alaycı bir şekilde, "Bana emir mi vereceksin? Hangi dünyada?" diye soruyorum.

Ve az önce "muhteşem" mi dedi?

"Benim asistanım olmak için sözleşme imzaladığın bir dünyada," diye hafifçe yaklaştı, sesi muziplikle doluydu. "Ve şimdi, benim için çalışıyorsun, tatlım."

Onun bana bu kadar yakın olması kalbimi hafifçe hızlandırıyor.

Jack bana yaklaştı ve kulağıma fısıldadı: "Her ne kadar çok çekici olsan da, seni tozlu botların, Wrangler kot pantolonun ve o örgülü saçlarınla daha çok beğeniyorum."

Tartışmak için ağzımı açtım ama nutkum tutulduğu ve ona bakakaldığım için kapattım. Jenna ellerini çırparak sözümüzü kesti. "Tamam, çekime başlayalım. Daha başlamadan birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Ben arkamı dönüp homurdanırken Jack kıkırdıyor. Bu tam bir cehennem olacak. Daha da kötüsü mü? İçimdeki küçücük, hain bir parça her saniyesinden gizlice zevk alacak.

Yarışmacılar geldiğinde, varlığım çoğunu etkilemedi. Ama Juliette için, eğer bakışlarım öldürebilseydi, öğleden önce çoktan ahırın altına gömülmüş olurum. Peki ya Bridger Falls kasabası? Varlığım onları heyecanlandırdı. Diğer dördü gülümsedi ve el salladı, Savannah ise bana akşam yemeği için hâlâ planımızın geçerli olup olmadığını sordu.

"Evet, tabii ki. Dört gözle bekliyorum," diyorum. Ve gerçekten de bekliyorum. Bu sabah Savannah ve Elena karavana geldiler ve ben çalışırken yanıma oturdular, sohbet ettik. Sanırım onlar da Juliette'in büyük hayranı değiller. Ama sormadım. Bu tür saçmalıklar ve dramalarla uğraşacak vaktim yok.

Yemin ederim, kasabanın yarısı bu sabah gelmiş, sanki havai fişek gösterisine gelmiş gibi şezlonglarında uzanmışlardı. Maggie hatta yem dükkanından Yaşlı Adam Wallace ile küçük bir masa kurmuş ve bahis topluyorlardı. Jack'in yanına yaklaşırken konuşmalarından birkaç parça duydum.

"Beş dolar bahse girerim ki, o kötü niyetli kişi Cami'yi 'kazara' düşürmeye çalışacak."

Bir başkası homurdandı. "Hayır, bizim Cami'mize bunu yapmazlardı."

Harika!

Jack öne eğildi, sesi alçak ve eğlence doluydu. "Hazır mısın Wilder?"

İçimden bir ah çektim. "Duruma bağlı. Tehlike primi alıyor muyum?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Bu duruma bağlı. Karşı koymayı mı planlıyorsun?"

Ben cevap veremedi Jenna herkesi bir araya topladı. "Pekala, yarışmacılar! Bugün, Jack ve asistanıyla birlikte—" Sanki bu duruma canlı bir el bombası attığının tamamen farkındaymış gibi bana hızlı ve anlamlı bir bakış attı. "—bir dizi çiftlik görevini tamamlayacaksınız."

Omuzları açık çiçekli bir bluz giymiş ve rujunu kusursuzca sürmüş neşeli esmer Hannah, sanki aramızda bir şaka varmış gibi alaycı bir şekilde bana gülümsedi. "Peki Cami, Jack'in asistanı nasıl oldun?"

Ağzımı açıyorum ama Jack benden önce cevap veriyor. "Gerçekten de fazlasıyla nitelikli. Bu çiftliği her yerinden tanıyor. Bu iş için ondan daha iyisi yok."

Juliette'in gülümsemesi gerildi. "Ah. İlginç."

Jack, kahretsin, sırtıttı. "Gerçekten de çok güzel olmuş, değil mi?"

Tüm yarışmacılar gülümsedi, bazıları ise homurdandı; Juliette hariç. O bana dik dik bakıyor.

"Burada işleri kolaylaştırmıyorsun, Jack..." diye mırıldandım.

Juliette'in burun delikleri hafifçe genişledi. "Yani, sen çiftlik işleriyle uğraşacak tipe benzemiyorsun. Sen... kahveci kızsın."

Kaşımı kaldırdım. "Teşekkürler Juliette, genellikle at kılı ve kir içinde olurum ama arada bir temizlenmeyi severim."

"İğrenç, atın kılı mı dökülüyor? Kedi tüyü gibi mi? Alerjim olabilir," diye yakınıyor Jenna'ya.

Bakın, ben tam bir kadın dostuyum. Diğer kadınları aşağılamaya kalkışmam, bu yüzden bu kesinlikle beklediğim bir şey değildi.

Jack kahkaha attı ve Juliette'in çenesinin kasıldığı anı tam olarak gördüm.

Jenna, gerginliği hissederek ellerini birbirine vurdu. "Tamam, ilk meydan okuma! Hepiniz ata nasıl eyer takılacağını öğreneceksiniz. Jack ve Cami gösterecekler."

Jack'in yanına yaklaştım ve atlardan birinin kemerini sıktım. "Önden sen mi gideyim, yoksa ben mi?"

Jack, duyduğu eğlenceyi zar zor gizledi. "Ah, bunu hallederim."

Jenna, Savannah'ya bir şeyler söylüyor ve Savannah'nın bambaşka bir karaktere dönüşmesini izliyorum, bu çok büyüleyici. Yanımdan geçerken, sadece benim duyabileceğim şekilde, "Hepsi gösteri için, Cami. Merak etme." diyor.

Dur, ne? Bunlar paralı oyuncular mı?

Gözlerini kırptırdı. Jack, hakkını vermek gerekirse, en azından önce bana baktı, belli ki tepkimi görmek için bekliyordu.

"Bana bakmayın," dedim kuru bir sesle. "Ben sadece asistanınızım. Asıl iri yarı, güçlü kovboy sizsiniz."

Kasaba halkı kıkırdadı.

Hemen yanına gittim, eyeri iki hızlı hareketle ayarladım ve atın boynunu okşadım. "İşte böyle. Her şey hazır."

Juliette kaşlarını çatı. "Bunu ben de yapabilirdim."

Ona cesaret verici bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Elbette."

Bir sonraki meydan okuma: kement atmak.

Juliette ipi bir metre kadar önüne fırlattı ve inledi. "Jack, bu zor. Belki arkamda durup bana yol gösterebilirsin?"

Jack, gösteri uğruna rol yapmaya devam etmekle kamyonuna doğru koşmamak arasında kalmış bir halde, ensesini kaşıdı. "Şey—"

"Hiç sorun değil Juliette," diye araya girdim. "Sana gösterebilirim."

Öne doğru ilerleyip kementi kaptığımda ve ilk denememde hedefi vurduğumda yüzü hayal kırıklığıyla düştü.

Kalabalık tezahürat yapıyor.

Jack, fazlasıyla memnun bir ifadeyle ona döndü. "Gördün mü? Şimdi sen dene."

Kaşlarını çatarak ipi tekrar fırlattı, ancak hedefi çok uzaktan ıskaladı.

Yaşlı Wallace gülüyor. "Bu, rodeodan daha iyi."

Şimdiye kadar şüpheli bir şekilde sessiz kalan Ruby, farklı bir yaklaşım benimsedi. Jack'e doğru eğildi ve narin elini koluna koydu. "Peki, Jack," diye mırıldandı adeta. "Kendini nasıl bir kadınla birlikte görüyorsun?"

Ve işte böylece, tüm mekan birdenbire sessizliğe büründü.

Midem tamamen aptalca bir şey yapıyor ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

Jack, Ruby'ye bakıyor, sonra dönüp bana bakıyor. Yüz ifadesi okunamıyor, ama gözleri tam da herkesin fark ettiğini anlayacak kadar uzun süre üzerimde kalıyor.

Gözlerindeki ateşli bakış karşısında midem bulandı ve bacaklarımı sıktım. Aman Tanrım.

Kalabalığın içinden biri gerçekten de nefesini tuttu.

Ruby bizi hayranlıkla izliyor.

Jack, belli ki bundan fazlasıyla keyif alarak sırıttı. "Ha, biliyorsun işte. Bana ayak uydurabilecek biri."

Ruby'nin ağzı seğiriyor.

Utanç verici bir şey yapmadan önce buradan ayrılmalıyım.

Jenna, her zamanki profesyonel tavrıyla, tam bir kavga çıkmadan önce araya giriyor. "Tamam, herkes! Şimdilik bitirelim! Jack, Cami, harika iş çıkardınız. Yarışmacılar, bir sonraki turdan önce eyerleme pratiği yapın."

Kızlar uzaklaşırken özür dileyen gülümsemeler attılar ama ben bunu neredeyse hiç fark etmedim.

Çünkü Jack hâlâ beni izliyor.

Ve bu "ondan hoşlanmıyormuş gibi yapma" işinin sandığımdan çok daha zor olacağını fark ettim.

* * *

Eşyalarımı toplamak için kahve arabasına doğru yürüyorum ve Savannah ile Elena beni bekliyor, el sallayıp gülümsüyorlar.

Kapıyı açıp içeri girerken, "Merhaba bayanlar," diye seslendim ve onların da peşimden gelmesi beni şaşırttı. "Pekala, buyurun içeri."

"Pekala, durum şöyle," diyor Savannah. "Evliyim. Bu dizide çalışmak için ücretli bir oyuncuyum. Jack'i istemiyorum. Aslında, kusura bakmayın ama hiçbirimiz istemiyoruz. Belki Juliette hariç. Görünüşe göre o ücretli bir oyuncu değil, gerçekten ona çok ilgi duyuyor."

Ağzımı açıp kapatıyorum, buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Tamam, vay canına. Bana haber verdiğin için teşekkürler."

Elena kıkırdadı, "Cami, senden hoşlanıyoruz. Ve Jack sana o kadar düşkün ki, anlatılmaz. Sadece bunun bizim için bir iş olduğunu bilmeni istedik. Söz veriyoruz. Yani, bizi çekim yaparken izlediğinde, sadece bu kadar."

Hem şaşkınlık hem de rahatlamayla içimi çektim. "Tamam."

"Tamam, şimdi Allah aşkına, buzlu kahve alabilir miyiz? Biliyorum kapalısiniz ama çok ihtiyacım var. Şehirde sizin kahveniz gibi kahve yapan kimse yok." Savannah sırtırken homurdandı.

"Elbette," diye gülümsedim. "Oturun lütfen. Black Dog'da akşam yemeği planımız hâlâ geçerli mi?"

"Kesinlikle," diyor Elena. "Hannah da gelmek istiyor ama biraz geç kalacak. Çocuğuyla görüntülü görüşme yapması gerekiyor."

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Çocuğu mu var?"

"Evet, kızım. Hepimizin burada olmasının geçerli sebepleri var. Hannah, hukuk fakültesine giden bekar bir anne. Bu program sayesinde tüm öğrenci kredilerini ve oğluyla birlikte alacakları yeni evin peşinatını ödüyor. Hepimizin bu işe ihtiyacı var."

Aman Tanrım.

Elena, "Ruby, annesinin çok yüksek tıbbi faturalarını ödüyor. Bunun için de geçerli bir sebebi var. Los Angeles'ta bir erkek arkadaşı var," diye ekliyor.

"Vay, bilmiyordum. Burada olduğunuz için çok mutluyum," diye usulca söylüyorum.

Kahvelerden birini uzattım ve Savannah içini çekti. "Bu programın en güzel yanı senin kahven, Cami."

Bu dizi belki de sonuçta iyi olabilir.

Bölüm 17

Jack

Chris Stapleton'ın Tennessee Viski'si

Güneş doğmadan önce kalktım, sığırları kontrol ettim, atları besledim ve hatta doğu mera kapısındaki kırık mandalı bile tamir etmeyi başardım. Şimdi ise korkak bir şekilde saklanıyorum. Gerçek şu ki, uyuyamıyorum. Aklım ondan çıkmıyor ve onu aklımdan çıkaramıyorum. Kendimi işle bile meşgul edemiyorum. Her yerde o var. Karavanını çiftliğime park etmiş ve kalbini benimkine atmış.

O kadar çok aklımdan çıkmıyor ki. Geçmiş, rüyalarımda tekrar tekrar canlanıyor. Yıllar önce onu öptüğüm ve sonra reddettiğim günü iki kez rüyamda gördüm. Kalbini kırdığımda yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Beni paramparça etti. Ama bunu yapmak zorundaydım. Eğer onu bırakmasaydım, babam Wilder Çiftliği'ne çok kötü şeyler yapardı. Onu ve ailesini korumak zorundaydım. Ne kadar ileri gidebileceğini kim bilebilirdi ki? Biz çocukların Wilder Çiftliği ile hiçbir ilgisinin olmasını istemiyordu. Onu reddettiğimde onu paramparça ettim. O zamanlar çok tatlı ve masumdu, aramızda gençlik aşkı vardı. O öpücüğü ve tadının ne kadar muhteşem olduğunu hatırlıyorum. Hala o öpücüğü düşünüyorum.

Steamy Sips karavanının içi temiz ve vanilya ile kahve kokuyor. Ancak, tezgahın üzerinde kibirli bir şekilde duran makineye bakılırsa, her şeyi mahvetmeden nasıl kahve yapacağımı asla çözemeyeceğim. Su içmenin yeterli olduğuna karar verip makineye kaşlarımı çatarak bakıyorum ve

karavanın arkasındaki yemek masasına otururken şişemden bir yudum alıyorum.

Burası tertemiz ve Cami her şeyi düzgünce sıralıyor, hiçbir şey yerinden oynamıyor. Dağınıklık yok, karmaşa yok, sadece verimlilik. Bu, çoğunlukla kurgulanmış tartışmalar, aşırı parfüm ve yarışmacıların saman balyasının ne işe yaradığını biliyormuş gibi davranmalarından ibaret olan "Çiftlik Sahibi Eşini Buluyor" programının etrafındaki kaosla tam bir tezat oluşturuyor. Hiçbir şey olması gerektiği gibi değildi ve bu beni çıldırttı. Bunun bir an önce bitmesini dört gözle bekliyorum. Bu çok garip.

Telefonumu kontrol ediyorum, çoğunlukla alışkanlıktan. Kardeşlerimden birkaç mesajı kaçırmışım; Weston'dan gelen mesajda sadece "Günü atlat" yazıyordu - gerçekten yardımcı oldu - Tucker'dan gelen mesajda ise hiçbir açıklama olmadan sadece yem kamyonunun arkasına bağlı bir keçi resmi vardı. Tipik.

Arkama yaslandım ve parmaklarımı masaya vurdum. İşte o zaman, kağıt yığınının üzerindeki köşeye düzgünce sıkıştırılmış, gözüme çarpacak kadar hafifçe görünen klasörü fark ettim. Üzerine kalın siyah harflerle Wilder Ranch yazılmıştı.

Tereddüt ediyorum. Bunun sebebi, meraklılıkla ilgili ahlaki bir sorunun olması değil; Cami insanların buna bakmasını istemeseydi, ortada bırakmazdı. Ama içindekilerin onun için önemli bir şey olduğunu biliyorum. Ve onun için önemli olan, benim için de önemlidir. Yine de, merakım ağır bastı.

Kitabı açıp içindeki sayfaları taradım, ne bileyim... belki de benimle çalışmaya zorlandığına dair öfkeli notlar bekliyordum? Bunun yerine, planlar buldum. Hem de büyük planlar.

Sonbahar festivalleri, şenlik ateşleri, binicilik dersleri. Wilder Çiftliği'nde ailelerin anılar biriktirmesi için kurulmuş bir organizasyon. Yaz kampı... Çocukların tarlalarda kahkahalarını ve koşuşturmalarını adeta duyabiliyordum.

Sayfaları çevirmeye devam ettim, okuduğum her şeyle heyecanım daha da arttı.

Wilder House'u bir pansiyon ve çiftlikten sofraya konseptli bir restorana dönüştürmek istiyor. İçeride, sadece rezervasyonla mı? Konukların gerçek çiftlik hayatını deneyimleyebileceği, ev yapımı yemeklerin tadını çıkarabileceği bir yer mi? Vay canına.

Peki ya vahşi atlar? Kiralama programlarını araştırmış ve bu atlara güvenle dolaşabilecekleri bir yer sağlarken devletten nasıl fon alabileceğini bulmuştu. Planlar karlı görünüyordu; bu da yeni işletmenin üç aşamasını minimum borçla nasıl finanse edebileceğini gösteriyordu. İyi düşünülmüştü. Plan dahiceydi.

Arkama yaslandım, kağıtlara bakıyordum. Bu sadece yarım yamalak bir fikir değildi, Cami bunu iyice düşünmüştü. Wilder Çiftliği'nin nasıl olmasını istediğini tam olarak biliyordu ve bu da göğsümü biraz acıttı. Bu Cami'nin hayaliydi.

Treylerin kapısının açılma sesiyle birlikte klasörü hızla kapattım.

"Jessop, ilginç bir şey buldun mu?"

Yukarı baktığımda Cami'nin ellerini beline koymuş, kaşlarını çatmış bir şekilde orada durduğunu gördüm.

Kızgın görünmüyordu, sadece meraklıydı. Sanki ne diyeceğimi bekliyordu.

Boğazımı temizleyip sııttım. "Her zaman çok gizli belgeleri herkesin bulabileceği şekilde ortalıkta bırakıyorsun, değil mi?"

"Sadece insanlara düşünecek bir şey vermek istediğimde." Çantasını tezgâhın üzerine bırakıp bana baktı. "Şüpheli bir şekilde suçlu görünüyorsun."

"Ben mi? Hayır." Öne eğilip kollarımı masaya yasladım. "Sadece etkilendim. Bu gerçekten harika bir plan, Wilder."

Bunu beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten okudun mu?"

"Her kelimesine." diye homurdandım. "Resimlere bile gerek kalmadı."

"Vay canına," diyor alaycı bir şekilde. "Şuna bak. Tam bir bilginmişsin."

Kıkırdadım ve klasöre dokundum. "Bütün bunları gerçekten ciddi mi söylüyorsun?"

Yüz ifadesi bir anlığına değişiyor. Kırılğanlığının kısa bir belirtisi beliriyor, sonra bunu alaycı bir tonla gizliyor. "Hayır, sadece aylarca iş planı yazmanın eğlence olacağını düşünmüştüm."

"Beni kandırabilirdin," diyorum. "Yani, seni hiçbir zaman vizyon sahibi biri olarak görmemiştim."

"Doğru, çünkü ben sadece kafam karışık, her şeyi doğaçlama yapan bir çiftlik kızıyım."

"Tam olarak öylesin," diye takılıyorum, "ama bu? Bu gerçek Cami. Bu harika."

Kollarını kavuşturup beni süzdü. "Planı gerçekten beğendin mi?"

"Şaka mı yapıyorsunuz?" Masaya yaslandım. "Harika bir fikir. Sadece restoran mı? Yaz kampları mı? Aile etkinlikleri mi? Burada bir altın madeni var. Bridger Falls'ın buna ihtiyacı var. Keşke ben de çocukken böyle bir şeye sahip olsaydım."

Dudakları hafifçe aralandı, sanki bunu söyleyeceğimi beklemiyordu. "Çocukken biz de bunu yaşadık. Şimdi bunu diğer çocukların da deneyimlemesi için veriyoruz."

Sonra, elbette, bana gözlerini kısarak bakarak o anı mahvetti. "Peki, işin püf noktası ne? Yüzde mi istiyorsun? Hayatımı bir sözleşmeyle mi bana teslim edeceksin?"

Burun kıvırdım. "Aslında sana yardım etmek istediğimi düşünüyordum."

Kolları yanlarına düştü, ağzı açık kaldı. "Sen? Bana yardım eder misin?"

"Evet." Ensem arkasını ovuşturuyorum. "Bak, Wilder Çiftliği—"

"Burası senin mülkün, yani her an hayatımı çekilmez hale getirebilirsin."

"Ya da," dedim parmağımı kaldırarak, onun iğnelemelerini görmezden gelerek, "bunu gerçekleştirmenize yardımcı olabilirim. Sizi hiçbir şey durdurmuyor. Söylemek üzere olduğum şey şuydu: Wilder Çiftliği güvende. Kimse onu sizden almıyor, bu da tüm bunların gerçekleşmesini kimsenin engelleyemeyeceği anlamına geliyor."

Her zamanki gibi şüpheli bir şekilde beni inceliyor.

Sonunda içini çekip karşımda oturan koltuğa çöktü. "Gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Klasöre dokunuyorum. "Ve yeri gelmişken, seni hiçbir şeye bu kadar tutkuyla bağlı görmemiştim. Belki de benden nefret ettiğin dışında."

Gülerek, "Evet, neyse. İş kolaylaştırıyorsun." dedi.

Sırıttım. "Ve işte buradayız. Bana karşı bu kadar kaba davranmayı bırakır mısın?"

Eğlenerek başını salladı. "Hayır."

"Ölmek üzere olsaydım, bana böbrek verir miydiniz?" diye soruyorum.

Bana şaşkın bir bakış attıktan sonra, "Belki. Eğer ölürsen, dalga geçecek kimsem kalmaz," dedi.

Bir anlığına burada öylece oturuyoruz. Ve kahretsin, bundan hoşlanıyorum; onun karşısında oturup önemli bir şey hakkında konuşmak.

Başını yana eğip anlamlı bakışıyla o anı paramparça etti. "Peki, tam olarak ne kadar zamandır burada saklanıyorsun?"

Alaycı bir şekilde, "Saklanmıyordum, sadece..." dedim.

"Kahve makinesini nasıl kullanacağınızı bilmiyorsunuz, değil mi?"

Hafifçe kıpırdandım. "Bazı teknik sorunlar yaşayabilirim."

Cami'nin sırtışı iyice genişledi, tam anlamıyla yırtıcı bir hal aldı. "Vay vay vay. Koca kötü adam Jack Jessop. Bir kahve makinesine yenildi."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bunu bir mesele haline getirme."

"Ah, bu artık bir işmiş." Ayağa kalktı, bir kupa aldı ve makineyi öyle bir kolaylıkla çalıştırmaya başladı ki, ona biraz içerlememe neden oldu. "Yani, doğru anladım mı? Çit tamir edebiliyorsun, vahşi bir tayı ehlileştirabiliyorsun ve bütün bir kasabayı Jessop'lara tekrar güvenmeye ikna edebiliyorsun... ama bir fincan kahve yapamıyorsun?"

"Yapamam değil," diye düzeltiyorum. "Sadece... henüz denemedim."

Elinde dumanı tüten bir kupa tutuyor, kendinden fazlasıyla memnun görünüyor. "Bugün şanslı günün Jessop. Kafein dünyasına hoş geldin. Bugün tüm hanımlarınla kendini rezil etmemeye çalış."

Kupayı alıp dikkatlice yudumlarırken o da sırtıttı.

Kahretsin. Çok güzel.

"Bu gerçekten harika bir iş planı. Bunların hepsini nereden öğrendin?" Kupamı yere bırakarak sordum.

"Sanırım benim hakkımda bilmediğin şeyler var, Jack," diyor kendine bir fincan kahve doldururken.

"Sonucu öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diyorum kupamın üzerinden.

Karavanın kapısı sanki polis baskını olmuş gibi aniden açılıp kapanınca, şaşkınlıktan kahvemi neredeyse deviriyordum.

Jenna, keskin bakışları, elinde not defteri, kulaklığıyla içeri daldı; sanki bütün günümü mahvetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"İşte buradasın!" diye duyurdu, kayıp bir çocuğu bulmuş gibi kollarını dramatik bir şekilde havaya kaldırarak. "Saklandığını biliyordum."

Cami, karavanın diğer ucundan bana hâlâ sırtarak bakarken homurdandı: "Sana söylemiştim."

"Ah, kesinlikle öyle," diye onayladı Jenna, hayatımı önemli ölçüde zorlaştıracak bir kadının enerjisiyle bana doğru yürürken. "Çiftlik işlerini

bitirdin ve sonra ne yaptın? Yarışmacılarla etkileşimden kaçınmak için buraya mı kaçtın?"

Alaycı bir şekilde, "Ben kaçıp gitmem," dedim.

Jenna beni görmezden gelip Cami'nin yanındaki koltuğa sanki mekanın sahibiymiş gibi oturdu. Sonra da hiç tereddüt etmeden Cami'nin tabağından bir kek kaptı.

Cami, tam anlamıyla ihanete uğramış bir halde nefes nefese kaldı. "Hey!"

Jenna, ağzı çalıntı bir kekle doluyken, elindeki not defterini açarak, "Sahip olmak hukukun onda dokuzudur, tatlım," diyor. "Karavanında kaçakları saklamamalısın."

Cami bana sırıttı. "Onu buraya ben saklamadım."

Kahvemi yudumlamaya devam ettim ve sessiz kalırsam belki Jenna'nın mucizevi bir şekilde beni mutsuz etmek için burada olduğunu unutacağını umdum.

Ne yazık ki öyle değil.

"Pekala Jack," diyor Jenna, sayfayı çevirip bana dik dik bakarak. "Gerçeklik televizyonundan para kazanma zamanı geldi. Bu akşam için bir randevun var ve kamera karşısına hazır olman gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Randevu mu?"

"Evet, bir randevu," diye tekrarladı, sanki özellikle kalın kafalı bir çocukla uğraşıyormuş gibi iç çekerek. "Bu zaten dizinin temel konusu, Jack. Sözleşmeyi imzaladığını hatırlıyorsun, değil mi?"

Cami, yeni kekini yemeye devam ederken kıkırdadı. "Onun sözleşme okuma becerilerini görmelisiniz. Üst düzey."

Ona sert bir bakış attım. "Bana yardım edecek misin yoksa ne?"

Başını salladı. "Hiç şansı yok."

Jenna elindeki not defterinin bir sayfasını daha çevirdi. "Bir saat sonra çekim başlıyor, o yüzden önce gidip biraz temizlensen iyi olur."

Gözlerimi kırıştırdım. "Temizim."

Jenna ve Cami birbirlerine baktılar.

Cami dramatik bir şekilde iç çekti ve elini benim bulunduğum yöne doğru salladı. "Jack, at taşıma römorkunun içi gibi kokuyorsun."

Jenna başını salladı. "Yoğun ahır kokusu. Hanımlar ferah ve temiz bir koku ister."

Kaşlarımı çatıyorum. "Buna çalışmak deniyor hanımlar. Belki bir ara denersiniz."

Jenna koluna hafifçe vurdu. "Ah, tatlım, bütün gün çalışıyorum. Sadece gübreye uğraşmıyorum."

Cami burnunu kırıştırdı. "Ciddi misin Jessop? Şu anki halinle ortaya çıksaydın tepkileri görmek için para bile verirdim. Aslında, biliyor musun? Kesinlikle böyle ortaya çıkmalısın."

Jenna ona ters bir bakış attı. "Yardımcı olmuyorsun."

Abartılı bir iç çekişle kahvemi masaya bıraktım. "Hepiniz berbat insanlarsınız."

"Biliyoruz," diyorlar hep bir ağızdan.

Tavana baktım, güç bulmak için dua ettim. "Bu tarihte tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

Jenna notlarını kontrol ediyor. "Juliette ile romantik bir piknik randevusu."

İnliyorum. Juliette dün bütün gün çiftliğe sanki biyolojik tehlike arz eden bir yermiş gibi baktı.

Cami, kekinden bir ısırık daha alırken sırtarak, "Ah, bu harika olacak," dedi.

Ona başımı sallıyorum. Bundan fazlasıyla keyif alıyor.

Jenna vitrinden bir muffin daha alıp panosundaki bir sonraki sayfaya geçti. "Tamam, yani, daha sonra için süper romantik bir piknik planladın, yarın da kızların yarışacağı ve kazananın seninle randevuya çıkacağı takım yarışması var."

"Yine mi randevu?" diye homurdandım.

Cami'nin ilgisi uyandı. "Ah, onu izlemek istiyorum."

Jenna sırtıttı. "Tahmin etmiştim."

Kabinin arkasına yaslandım, elimle yüzümü ovdum. "Bunların hepsine vaktim yok. Tekrar çekime başlamadan önce yapmam gereken gerçek işlerim var. Batıdaki otlakta çitlerin tamir edilmesi gerekiyor. Su oluklarının temizlenmesi gerekiyor. Hala birkaç hayvan eksik ve—"

Jenna elini kaldırarak, "Çok yorucu görünüyor. Önce duş al." dedi.

Kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

Jenna gözlerini kırıştırdı. "Hayır derken ne demek istiyorsun?"

"Yapmam gereken işler var."

Cami, sanki dünyanın en saçma adamıymışım gibi iç çekti. "Jack, kusura bakma ama şu anki gibi kokarak gelersen, Juliette İnsan Kaynaklarına şikayette bulunacak."

Kaşlarımı çatıyorum. "İnsan kaynakları departmanımız var mı acaba?"

Jenna kendini işaret ederek, "Benim. Ve şimdiden önceden şikayette bulunuyorum," dedi.

Cami sırttı. "Gördün mü? Şimdi git de ahırın pisliğini üzerinden yıka, yoksa seni tıpkı şüpheli bir şeye bulanmış bir köpek gibi Febrezelemek zorunda kalacağım."

Ona dik dik baktım. "Bunu yapardın."

"Kesinlikle," diye onaylıyor.

Jenna başını salladı ve Cami'nin uzattığı kahveden bir yudum aldı. "Blöf yapmıyor. Kamyonetinde 'Temiz Çamaşır' kokulu Febreze kutusu bulunduruyor."

Cami sırttı. "Elbette ki öyleyim."

İçimi çekip homurdanarak masadan kalktım. "Hepiniz çekilmezsiniz."

Jenna koluma hafifçe vurdu. "İşte bu yüzden bizi seviyorsun."

"O kelimeyi kullanacağımı sanmıyorum," diye mırıldandım şapkamı alırken.

Cami sırttı ve elindeki keki göstererek, "Duş aldıktan sonra yemen için bunlardan birini ayıracağım." dedi.

Ona işaret ederek, "Geri döndüğümde hiç kek bulamazsam, bunun sonuçları olacaktır." dedim.

Gözlerini kırıştırdı. "Ah, çok korkuyorum."

Jenna ellerini çırpı. "Tamam, git duş al, kovboy. Hayvan gibi kokuyorsun."

Kendi kendime homurdanarak şapkamı kaptım ve dışarı çıktım.

Kahkahaları beni otele kadar takip etti.

Bu dizi beni öldürecek. Daha da kötüsü mü? Cami her saniyesinden zevk alıyor.

Ve haklılar, duş almam gerekiyor. Özellikle soğuk duş, çünkü Cami'nin yanıdayken ona olan çekimim giderek artıyor ve vücudum bana ihanet ediyor. Kahretsin.

Bölüm 18

Cami

Michael Marcagi'nin "Başlamaktan Korkmak" adlı eseri

Üretken bir şeyler yapmalıyım.

Steamy Sips için gerçek işleri halletmek ya da Wilder Çiftliği'ndeki bitmek bilmeyen yapılacaklar listesini bitirmek gibi. Ama bunun yerine, Ollie'nin istemediği ama kesinlikle silip süpüreceği bir kutu muffinle Bridger Falls İtfaiye İstasyonu'na gidiyorum. Jack aptal piknik randevusunda ve bundan nefret ediyorum.

İçeri adımımı attığımda istasyon zaten oldukça kalabalıktı; havada sigara dumanı, ter ve lezzetli bir şeyin kokusu birbirine karışıyordu.

Ollie, ortak salondaki eski püskü kanepede uzanmış halde, gözleri yarı kapalı ve saçları sanki parmaklarıyla saçlarını karıştırmış gibi dağınık bir şekilde başını kaldırıyor.

Kaşımı kaldırıyorum. "Vay canına. Gerçekten itfaiye aracı mı seni ezdi yoksa sadece yorgunluk konusunda kamu spotu gibi görünmeye mi çalışıyorsun?"

Ollie yüzünü ovuşturarak inledi. "Uzun bir geceydi. Sonra da uzun bir gün. İnsanlar aptalca şeyleri ateşe vermeye devam ediyor."

Muffin kutusunu önüne masaya koydum. "Onlara yapmamalarını söylemeyi denedin mi?"

"Evet Cami, harika fikrin için teşekkürler. İnsanlardan kibarca acil durum ilan etmeyi bırakmalarını rica edeceğim," diyor kuru bir sesle,

kutuya bakmadan önce. "Bu ne?"

"Muffinler. Fazladan yaptım."

Ollie, kutuyu kendine doğru çekerken sırttı ve "Fazladan mı yaptın?" dedi. "Yoksa en sevdiğin kardeşini görmek istediğin için 'kazara' fazla pişirdiğine mi karar verdin?"

"Sen benim tek erkek kardeşimsin."

"Aynen öyle," diyor, kapağı açarken. "Ve bu da beni otomatik olarak favori yapıyor."

"Belki de en sevdiğim baş belası."

Ağzı kek dolu halde sırtarak, "Bu çok kaba," dedi.

Tezgaha yaslandım ve telefonuma bakmam için geçen sürede iki muffini bir çırpıda yediğini izledim. "Peki, hayat nasıl gidiyor? Poppy'nin dükkanının üstünde yaşamak nasıl?"

Homurdanarak, "Sorun değil. Çoğu zaman buradayım, o yüzden aslında orada pek fazla bulunmuyorum." dedi.

Sonra gözlerini kısarak bana baktı ve "Jessop Çiftliği'nde çok fazla vakit geçiriyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi.

Donakaldım. "Affedersiniz?"

Ollie sırttı. "Geçen gün Jack'i görmeye uğradığımda seni gördüm. Orada gayet rahat görünüyordun."

"Buna çalışmak deniyor Ollie. Faturalarımı ödemem gerekiyor."

Burun kıvrıldı. "Evet, kesinlikle öyle olmalı, çünkü tüm bunlara duygusal olarak hiç bulaşmadığına tamamen inanıyorum."

Yüzüne bir peçete fırlattım. "Sus ve kekini ye."

Ollie gülüyor, ama beni daha fazla kışkırtmadan önce odaya başka biri giriyor ve vay canına, inanılmaz derecede yakışıklı biri.

Ollie, omzunun üzerinden parmağını sallayarak, "Cami," dedi. "Beau ile tanış. O yeni gelen."

Omuzuna havlu atmış, bize doğru adım attığı anda arkamı döndüm.

Koyu, dalgalı saçları, içten bir gülümsemesi ve muhtemelen beni ve bir kutu muffini aynı anda kaldırabilecek kadar geniş omuzları var. Çikolata rengi gözleri ve sıcak bir gülümsemesi var.

Gözlerimi kırpyorum. Vay canına. Beau'nun böyle biri olmasını beklemiyordum.

Elini mutfak havlusuna silip uzandı. "Hey, sen Ollie'nin kız kardeşi olmalısın."

Elini sıkarken, masaya yeni koyduğu taze bisküvi, reçel ve tarçınlı çörek tepsisine baktım. "Şey, evet. Cami."

"Beau Callahan. İtfaiye istasyonunun aşçısı ve görünüşe göre yarı zamanlı fırıncısı."

Fırınlanmış ürünlerin çeşitliliğini incelerken başımı salladım. "Bekle, bunların hepsini sen mi yaptın?"

Başını sallayarak sırttı. "Evet. Kalabalık bir ailede büyüdüm, yemek yapmak artık ikinci doğam gibi."

Ollie sırtarak, "Bizi sanki açlıktan ölmek üzere olan yetimlermişiz gibi doyuruyor," dedi.

Beau omuz silkerek, "İnsanları doyurmayı seviyorum. Ve siz de sanki haftalardır yemek görmemişsiniz gibi yiyorsunuz." dedi.

Kollarımı kavuşturup bisküvilere bakıyorum. "Ek gelir elde etmek için fırıncılık yapmayı hiç düşündün mü?"

Beau kaşını kaldırdı. "Teklif mi veriyorsun?"

"Olabilir," diyorum, altın rengi, pul pul dökülen, mükemmel görünen bisküvilere bakarak. "Özellikle şu anki diğer yükümlülüklerim göz önüne alındığında, Steamy Sips'te birkaç ekstra ele ihtiyacım olabilir."

Ollie kaşlarını oynattı. "Lanet olsun Cami. Benden yarı zamanlı iş istemeyi bile düşünmedin."

"Çünkü sen fırıncılıkta berbatssın," diye karşılık veriyorum.

Ollie omuz silkerek, "Haklısın," dedi.

Beau'ya döndüm. "Ne düşünüyorsun? Burada vardiyaların var ama yarı zamanlı birine ihtiyacım olabilir."

Beau sırttı. "Ben de varım."

Ollie, göğsünü tutarak dramatik bir şekilde nefes nefese kaldı. "Bu kadar mı? Tek gereken bu muydu?"

Tabaktan bir bisküvi alıp ısıırıyorum. Mükemmel, yumuşak, tereyağlı ve gevrek. "Yani, böyle pişirebilir misin?"

Ollie dik dik baktı. "Hayır."

"Öyleyse sus."

Beau kıkırdadı ve kollarını kavuşturdu. "Ondan hoşlanıyorum."

Ollie gözlerini devirdi. "Evet, evet, insana zamanla alışıyor. Tıpkı bir mantar gibi."

Masanın altından ona şakayla karışık bir tekme atıyorum.

İtfaiye binasının mutfağına yerleşip, sanki iş gününün ortasında değilmişiz gibi bisküvi yiyip kahve içiyoruz. Beau, Steamy Sips hakkında

her şeyi soruyor ve ben de çiftlikte geçici olarak çalıştığımı, bu yüzden de neredeyse anında işe alım yaptığımı açıklıyorum.

Ollie ise bu sırada bana sataşmaya devam ediyor. "Peki, Jessop Çiftliğine bir dahaki sefere kek getirecek misin?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Ollie sırttı. "Ah, bilmiyorum, belki de sözleşme gereği orada bulunmak zorundasın? Ya da belki de gizlice Jack'e takıntılısın?"

Beau, eğlenmiş bir ifadeyle ikimize birden baktı. "Bu bir hikaye gibi geliyor."

"Hikayenin bir anlamı yok," diyorum hızla.

Ollie, "Anlatılacak çok fazla hikaye var," diye düzeltiyor.

Beau sırttı. "Ah, sanırım bunu duymam gerek."

İnleyerek, "Hayır, gerek yok," dedim.

Ollie arkaya yaslandı, kollarını kavuşturdu. "Artık Jack Jessop'un asistanı. Ama kesinlikle kişisel bir durum değil."

Beau kaşını kaldırdı. "Jessop Ranch Jack mi?"

"Tam olarak o." Ollie sırttı. "Ve Cami'nin ona hiç ilgisi yok."

Beau bana baktı. "İlgisiz biri için çok suçlu görünüyorsun."

Aniden ayağa kalktım. "Tamam, eğleneliydi ama gitmem gereken yerler var."

Ollie kıkırdadı. "Evet, evet. Git de birlikte yaşadığın sözde erkek arkadaşına bir bak."

Ona orta parmağımı gösterip itfaiye istasyonundan çıkarken Beau'ya el salladım.

Ama eve doğru gitmek yerine, kendimi Jessop Çiftliği'ne doğru araba sürerken buldum.

Tamamen meşru sebeplerden dolayı.

* * *

Yatağa gitmeliydim ama huzursuzdum. Bunun sebebi, Jack'in o kadar romantik piknik randevusunu gözetlemek için daha önce Jessop Çiftliği'ne uğramış olmam olabilirdi. Şimdi, işte buradayım, otlaklarda, serin Wyoming gecesi sessiz, açık bir vaat gibi uzanıyor. Yukarıdaki yıldızlar keskin ve parlak, sadece böyle bir yerde görebileceğiniz türden; gökyüzü şehir ışıklarıyla boğulmamış, tıpkı toprak gibi sonsuz ve vahşi.

İnatçı, tatlı küçük oğlum Mouse, Wilder House'un arkasındaki açık alanda onu sakın bir yürüyüşe çıkarırken kulaklarını oynatıyor. Ona eyer bile takmadım, sadece çıplak sırtına bindim ve adımlarının ritminin göğsümdeki huzursuzluğu yatıştırmasına izin verdim.

Jack'i ya da akşamı başka bir kadınla piknikte nasıl geçirdiğini düşünmüyorum. Sahte yarışmacılar olsun ya da olmasın, bu durum beni yine de etkiliyor.

Onun, kadının söylediği bir şeye nasıl güldüğünü düşünmüyorum.

Ben değilim—

Karanlıkta arkamdan bir atın kişnemesi duyuldu.

İçimden bir ah çektim. Tabii ki.

"Beni mi takip ediyorsun, Jessop?" diye seslendim arkamı dönmeden.

Jack'in yumuşak ve tembel sesi gece havasında yankılandı. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. Az önce pikniğime çok ilgi göstermiştin."

Kaşlarımı çattım ama yine de arkamı dönmedim. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Hım."

"Seni gördüm, Wilder."

Fare, gerginliğimi fark etmiş gibi kulaklarını tekrar oynattı. Nefesimi verdim ve onu tutuşumu gevşetmeye zorladım kendimi.

Jack ve Pesto yanımıza doğru yürüdüler, Jack son derece rahat ve sinir bozucu bir tavır sergiliyordu.

Beni inceliyor, sanki kafamda neler olup bittiğini tam olarak biliyormuş gibi sırtıyor.

"Peki," diyor kayıtsızca. "Neden bu kadar sık gece geç saatlerde araba yolculuğu yapıyorsunuz?"

Hemen karşılık veriyorum: "Bazılarımızın çok yoğun olan programlarını meşgul eden reality TV taahhütleri var."

Jack kıkırdadı. "Ah, yani benim çok yüksek çekim şartlarıma imreniyorsun, öyle mi diyorsun?"

Burun kıvırdım. "Ah evet, çok kıskanıyorum. Çimenlerin üzerinde oturup peynir ve krakerle beslenmek çok yorucu olmalı."

"Şarabı unutmayın," diyor. "Kendisi seçti. 'Topraksı alt tonları' olduğunu söyledi."

Midem bulanıyor. "Zavallı şey. Senin için çok zor olmalıydı. Sen şarabı bile sevmiyorsun."

Jack sırtıyor, ama gözlerinde daha çok eğlence ve merak karışımı bir ifade var, sanki bariz olanı itiraf edip etmeyeceğini görmek istiyor.

Jack gerindi, ön kollarını eyerin boynuzuna dayadı. "Nasıl geçtiğini bilmek ister misin?"

"Hayır."

"Bana çime alerjisi olduğunu söyledi."

Gözlerimi kırıyorum. "Yalan söylüyorsun."

Jack, son derece memnun bir şekilde başını salladı. "Pesto'nun hayatı üzerine yemin ederim. Buranın 'çok kırsal' olduğunu söyledi ama 'tüm bu hava koşullarına alışık değilmiş'."

Ona dik dik bakıyorum. "Yani... dış mekanlardan mı bahsediyorsun?"

"Kesinlikle."

Kendimi tutamadan kahkaham patladı. "Aman Tanrım. Jessop, sonunda her rüzgar estiğinde vücudunda kurdeşen çıkan biriyle evleneceksin."

Jack başını yana eğdi. "Kim demiş ki ben biriyle evleneceğim?"

Gözlerimi devirdim. "Dizinin asıl amacı da bu zaten."

Sırıttı. "Bence asıl amaç kitleleri eğlendirmek."

Arkamı dönüp, Mouse'un biraz önünde ilerliyorum, parmaklarım hafifçe atın sert yelesinde geziniyor. Hafif esinti yüzüme vuruyor ama tenim hala yolculuktan dolayı sıcak.

Jack devam ediyor. "Yani, randevunun nasıl bittiğini gerçekten sormayacak mısın?"

İçimden dramatik bir şekilde iç çektim. "Pekala. Nasıl bitti?"

"Benden ona 'kovboy işleri' yapmayı öğretmemi istedi."

Boğazım düğümleniyor. "Bu ne demek oluyor?"

Sırıtarak, "Tahmininiz benimki kadar doğru. Açıklama istedim ve o da 'bir şey yakalamak istediğini' söyledi." dedi.

"Ah, bu gittikçe daha da ilginçleşiyor," diye mırıldanıyorum. "Bir şey yakalamayı başardı mı acaba?"

"Neredeyse," diyor Jack. "Eğer yanlışlıkla kendini çit direğine bağlamasaydı, gerçekten etkileyici olurdu."

Kendimi kaybettim. Öyle bir kahkaha attım ki, midem ağrıdı, omuzlarım titredi, Mouse ise benim bu patlamamdan hiç etkilenmeden yoluna devam etti.

Jack bana bakıp sırtıtmaya devam ediyor. "Gerçeklik televizyonu yolculuğumda bana bu kadar destek olmana sevindim."

Gözümden bir damla yaş silip başımı salladım. "Bu programda olmanıza bayılıyorum."

"Başka kadınlarla çıktığımdan nefret ediyorsun, değil mi?" diye düzeltiyor, sesi biraz fazla kendini beğenmiş bir tonda.

Ona sert bir bakış attım. "Kendini fazla beğenme, Jessop."

Jack'in kadınların çoğunun aslında gösteri için burada olmadığını bilip bilmediğini merak ediyorum. Hiçbir şey söylemek istemiyorum ve kesinlikle kıskanç olduğumu düşünmesini de istemiyorum.

Gözleri ay ışığında parıldıyor ama daha ileri gitmiyor. Sadece sessizliğin etrafımızı sarmasına izin veriyor. Rahat bir sessizlik içinde ilerliyoruz; uzaktaki çiftliğin rüzgarla gelen sesleri, hışırtılı otlar, arada sırada duyulan atların kişnemesi tanıdık bir şarkı gibi etrafımızı sarıyor.

Bir süre sessizce ilerliyoruz, toynakların çimenlere vuran yumuşak sesi ve gecenin üzerimize bir battaniye gibi çökmesiyle. Yıldızlar tepemizde yoğun bir şekilde dağılmış ve her şey çok huzurlu.

Tam sakinleşmeye başlıyordum... Tam o sırada Jack ağzını açtı. "Seninle gurur duyuyorum, biliyor musun?"

Başımı hızla ona çevirdim. Gözlerimi kırıştırdım. "Ne?"

Hiç tepki vermiyor, sanki kalbime bomba atmamış gibi sakince yoluna devam ediyor.

"Çiftlik," diyor. "Onunla ilgili planlarınız. Her şeyi."

Göğsümde keskin, derin ve aptalca beklenmedik bir sıkıntı hissediyorum. Parmaklarım dizginleri kavıyor. O görüyor. Sadece araziye değil. Sadece eski Wilder mirasını değil. İnşa etmek istediğim şeyi görüyor. Ve nedense, bu hafta boyunca hissettiğim her şeyden daha çok etkiliyor beni.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. "Teşekkürler."

Jack, sanki hiçbir şey olmamış gibi başını sallıyor. Sanki beni beş kelimeyle ve o aptalca yumuşak sesiyle alt etmemiş gibi. "İyi bir plan, Cami," diyor. "Akıllıca. Büyük resmi görüyorsun. Harika hayallerin var. Gerçekleşmelerini görmek için sabırsızlanıyorum."

Derin bir nefes aldım ve tekrar yıldızlara baktım, çünkü ona çok uzun süre bakarsam utanç verici bir şey söyleyebilirim. Mesela "Benimle evlen" veya "Lanet olası yeşil gözlerinle ve kaslı kollarınla bana öyle bakmayı bırak" gibi.

Göğsümde istenmeyen, davetsiz, tamamen inkar edilemez bir sıcaklık yayılıyor.

Çünkü Jack bana benimle gurur duyduğunu söylediğinde, bu bambaşka bir etki yaratıyor.

Sessizlik yeniden çöker, ama bu sefer ağır değildir. Henüz dile getirmeye cesaret edemediğim, söylenmemiş şeylerle doludur. Henüz değil. Ve en güzel yanı? Jack ısrar etmez.

Sessizliği doldurmuyor ya da benden bir tepki almak için beni kışkırtmıyor. Sadece yanımda, sakin ve istikrarlı bir şekilde ilerliyor, sanki ben izin verdiğim sürece benim yörüngemde olmaktan memnunmuş gibi.

Belki de beni en çok mahveden şey bu.

Bölüm 19

Jack

Tyler Braden'ın "Devil You Know" adlı eseri

Kulübenin koridorunda yarı yolda durdum, tamir etmeye çalıştığım kırık bir mandalı ve kötü bir ruh halini taşıyordum ve Cami'nin bir şeye güldüğünü duyduğumda gözlerimi kısıtım. Bu gülüş flörtöz bir gülüştü. "Flört ediyorum ya da en azından düşünüyorum" gülüşüydü.

Onu takip ediyorum ve mutfağında Cami ile birlikte bir adam görünce duruyorum.

Flanel gömleğinin kolları sıyrılmış, ön kolları unla kaplı ve saçları sanki ünlü bir şefmiş gibi geriye doğru taranmış. Cami ise yanında durmuş, bir kase hamura sırtarak bakıyor.

"Neler oluyor?" diye soğukkanlılıkla soruyorum.

Cami hiç tepki vermedi. Bir elinde spatula, diğer elinde kalçası yana doğru çıkık bir şekilde, sanki bu anı bekliyormuş gibi döndü. "Merhaba Jessop. Biz fırın yaparken gizlice içeri girdiğini görmemiştim."

"Fırtına geliyor. Her şeyi hazırlıyordum," diyorum onlara yan yana çalışırken, her saniyesinden nefret ederek.

Sırıttı ve "Hava durumunu mu kastediyorsun yoksa sohbete sadece ruh halinin yansıması mı bu?" dedi.

"Çok komiksin, Wilder," diye yanıtlıyorum, yanındaki adama dik dik bakarak.

Beau ellerindeki unu silkeledi ve bana öyle kibar bir baş selamı verdi ki, bir şey fırlatmak istedim. "Günaydın, ben Beau."

Bunu sanki arkadaş olacağımızı bekliyormuş gibi söyledi.

Cami gururla, "Tarçınlı çörek yapıyoruz," diye duyurdu. "Beau da bana pişirme konusunda yardım edecek."

Beau'ya başımla onay veriyorum çünkü tamamen bir pislik değilim.

"Neden daha fazla yardıma ihtiyacın var?" diye soruyorum, ses tonumu nötr tutarak. "Mack'in sende olduğunu sanıyordum."

Cami, sanki çok açık bir şeyi kaçırmışım gibi gözlerini devirdi. "Çünkü Beau'nun yetenekleri var, Jessop."

"Mack karavanda harika, hamur hazırlamaya yardım ediyor, erken vardiyada çalışıyor ama hâlâ okula gidiyor. Ve artık her şeyi tek başıma yapamam." Gözleri parlıyor. "İkisine de ihtiyacım var. Gerçi bu seni ilgilendirmez."

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum.

Beau tek kelime etmiyor. Sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi bir özgüvenle tepsiyi fırından çıkarıyor. Sanki buraya aitmiş gibi.

Sıcak şeker, tereyağı ve tarçın kokusu göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor. İstemediğim bir anı gibi mutfağı sarıyor. Annem de bu mutfakta pazar sabahları tarçınlı çörekler yapardı. Her şey karmaşıklaşmadan önce. Her şey paramparça olmadan önce.

Yutkunup başka yöne bakıyorum. Aptalca. Sadece tarçınlı çörekler. Ama Beau'nun mutfakta sanki kendi mutfağıymış gibi hareket etmesini izledikçe göğsüm daha da sıkışıyor. Mantıksız olduğunu biliyorum. Cami'nin istediği kişiyi işe alabileceğini biliyorum. Ama onunla bu ortamda bulunması, tüylerimi diken diken ediyor.

Bana şöyle bir göz kırptı, sanki bir başka ukala yorumumu bekliyormuş gibi.

Sessiz kalıyorum.

Çünkü şu an ağzımı açarsam, Beau hakkında konuşmayacağım. Mutfağın ev gibi kokması hakkında konuşacağım. Ve annem öldüğünden beri burası ev gibi kokmuyor. Ve şimdi bana ev gibi gelen tek şey Cami. O nerede olursa olsun, benim için ev orasıdır.

Cami bana doğru baktı ve göz göze geldiğimizde sesi yumuşadı, "Ne istiyorsun, Jack?"

Bugün çok duygusal olduğum için ona, "Bugün mutfakta 'Koca Adayı' seçmeleri yaptığımızı fark etmemiştim," dedim.

Cami sırtıttı. "Fırın sıcak. Hamur mayalanırken harekete geçmek lazım."

Beau kafası karışmış görünüyordu ve şu anda bu mutfakta olsaydı herhangi bir yerde olmayı tercih eder gibiydi. "Bir şeyleri karıştırmaya mı gideyim?"

"Evet. Tercihen ondan uzakta," diye mırıldandım.

Cami parmağındaki kremayı yavaşça, günahkarca, sanki ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi yalıyor. Gözleri yaramazlık dolu ve hiç utanmadan gözlerime kilitlenmiş.

Tamam, demek ki kirli oyunlar oynamak istiyor. Eğer işi o seviyeye taşımak isterse, neleri serbest bırakacağını farkında değil.

"Kıskançlık sana hiç yakışmıyor," diyor tatlı bir sesle, tatlıyla ilgili suçlar işleyen bir kadın için biraz fazla kendini beğenmiş bir tonda.

Nefesim kesildi ve kalbim göğsümde şiddetli bir şekilde çarpmaya başladı. Aman Tanrım. O ağız. O bakış. Dilinin parmak ucunun üzerinden sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi geçişini, ta penisime kadar hissettim.

Duruşumu değiştiriyorum, pantolonumda oluşan çok gerçek ve bariz tepkiyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama nafile.

"Bunu yapmaya devam edersen," diyorum sesim alçak ve boğuk bir tonda, "bu odada başka kimsenin olduğunu unutacağım."

Gözleri bir anlığına parladı. Şaşkınlık, tutku, meydan okuma parıltısı belirdi gözlerinde.

"Öyle mi?" diye sordu, başını yana eğerek, parmağı hâlâ dudaklarına doğru yarı yolda.

Ona daha da yaklaştım, vücudum ona dokunma ihtiyacıyla adeta titriyordu. "Evet. Ve eğer şimdi kıskanç görüldüğümü düşünüyorsan, bir şey benim olduğunda ne yaptığımı sana gösterene kadar bekle."

Aramızdaki hava koptu. Donakaldı, nefesi kesildi, üzerindeki kremayı tamamen unuttu.

Cami dudaklarını ısıırıyor, yanakları pembeleşmiş, gözleri parıldayarak bana sırtıtıyor, hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine de gerek yok.

Mutfakta göz göze geldik, sanki öpüşmek ya da birbirine sertçe çarpmak üzere olan iki insan gibiydik. Dürüst olmak gerekirse, her iki şekilde de sonuçlanabilirdi. İşte bu yüzden sınırlarımı bozuyor. O benim zayıf noktam.

"Pekala," dedim, biraz daha yaklaşıp. "Onunla birlikte kek yap. Umurumda değil."

"Zaten öyleyim," diye gülümsedi bana, gözlerinde öldürücü bir ifadeyle. "Ve tahmin et ne oldu? Bana karşı çok iyi davranıyor."

"Bana karşı iyi davranmadığımı mı düşünüyorsun?" diye meydan okuyorum.

"Hayır, öylesin. Çok kibarsın." Gözlerini deviriyor ve bu da içimden onu bir güzel dövüp ukalalığını söküp atmak istememe neden oluyor.

"Güzel," dedim biraz daha yaklaşarak. "Aynı fikirde olmamıza sevindim."

Orada, ayaklarımız burun buruna, gözlerimiz göz göze durduk ve muhtemelen bir tarçınlı çörek daha yese bütün yeri gerilimle ateşe verecektik.

Beau arkamızdan öksürerek, "Şey... size biraz alan bırakayım mı?" dedi.

"Hayır," diye hep bir ağızdan karşılık veriyoruz.

Öfkeyle mutfaktan çıktım, içimde öldürücü bir arzu vardı.

Ollie, elinde kahvesiyle oturma odasında, tüm bu felaketi sanki bir reality şov izliyormuş gibi takip ediyor.

"Sanırım Beau fırıncılık görevi için gelmiş?" diye soruyor gülümseyerek.

"Beau tarçınlı çörek yapıyor." dedim alaycı bir şekilde.

"Peki bu neden sorun oluyor...?" Ollie kafası karışmış bir şekilde başını salladı.

"Çünkü o, sanki pasta kremasını kendisi icat etmiş gibi, kendinden emin bir sırıtış sergiliyor. Ve kız güldü, Ollie. Sanki ondan hoşlanıyormuş gibi güldü."

Ollie kahvesinden bir yudum alıyor. "Kıskandığın zaman çok tatlısın."

"Kıskanç değilim. Ben sadece haklıyım."

Sırıttı. "Peki, sıradaki hamlen ne, sevgilim? Ona bir turta yapıp duygularını mı paylaşacaksın?"

Nefesimi verip elimi yüzümden aşağı doğru indirdim. "Ondan nefret ediyorum."

Hayır, gerek yok.

"Onun ona böyle gülümsemesinden nefret ediyorum."

Ollie açık sözlü bir şekilde, "Onu seviyorsun," diyor.

"Şu an o konudan bahsetmiyorum."

"Doğru. Çünkü duygular korkutucu ve tarçınlı çörekler de düşmanımız."

Ona işaret ediyorum. "Aynen öyle."

Ollie, sanki bütün sabah tam da bu patlamayı beklemiş gibi sırtıyor. "Hadi bakalım. Gidip bir şeyleri parçalayalım. Duygularınla patlamadan önce biraz enerji yakalım."

İçimden bir ah çektim. "Neyi yırtıyoruz biz?"

"Umurumda değil. Çit direği, eski kulübe, paslı traktör, hatta masum Beau'yu dövmeni engellemek için saman balyalarını yumruklamana bile izin veririm." Ollie gülüyor.

Onunla birlikte gülme şekliydi bu. Ona sanki oraya aitmiş gibi, dirseklerine kadar una bulanmış haldeyken bile, sanki eksik bir parçaymış gibi, ona yukarıdan bakışıydı; ta ki o bir spatula ve bir gülümsemeyle ortaya çıkana kadar, aradığını fark etmemişti.

Belki de aklımı kaybediyorum. Hatta belki de çoktan kaybettim bile.

Çünkü ne zaman başkasına gülümsese, göğsüme tekme yemiş gibi hissediyorum. Ve bu beni çok korkutuyor.

Yıllarca başımı öne eğdim. Sorunlarımdan kaçtım, bu çiftlikten saklandım. Ve şimdi geri döndüm, her şeyle yüzleşiyorum ve bu çok fazla. Ve şimdi o burada, gürültücü, sinir bozucu, tam bir felaket olan Cami, ve hayatımın ortasına kamp kurmuş, sanki orası onunmuş gibi. En kötü yanı mı? Gerçekten de öyle.

* * *

On iki saat boyunca ineklerle uğraştıktan, bozuk bir kapıyı tamir ettikten ve aşık olmamam gereken kadının öğleden sonra başka bir adamla pasta pişirmesiyle ilgilenmiyormuş gibi davrandıktan sonra bir bar taburesinde oturuyorum.

Bir de o lanet olası reality şov için gölde kurgulanmış bir randevu sahnesi çekmek vardı, yarışmacılardan biri saman balyalarına "çıtır çıtır kanepeler" demişti, işte o zaman bu birayı hak ettim.

Ollie, anlamlı bir bakışla önüme yeni bir şişe uzattı. "Bugün büyük duygularına yenik düşmüş bir adama benziyorsun."

"Berbat bir gündü," diye mırıldanıyorum biramın ambalajını açarken.

"Ah evet, duygusal çöküntülerin kutsal üçlüsü."

Şişeleri tokuşturup uzun uzun içiyoruz. Black Dog bu gece oldukça kalabalık; kısık sesli müzik, kadehlerin tokuşturulması, küçük kasaba insanların yerleşmesinin o rahatlatıcı uğultusu. Herkesin birbirini tanıdığı

ve kimsenin hayatı pahasına bile olsa kendi işine bakamayacağı türden bir yer. Bu gece, çekimler nedeniyle daha fazla turist geldiği için her zamankinden daha kalabalık. İnsanlar çekimleri görebilmek veya dedikoduları öğrenmek için uğruyorlar.

Ollie bana yan gözle baktı. "Bu gece kız kardeşimden kaçınıyor musun?"

Tereddüt edip bira bardağıma bakıyorum. Onu Beau ile birlikte görmek hoşuma gitmiyor.

Sırıttı. "Ah. Bu hayır demek."

"Az önce işler garipti."

Kaşını kaldırarak, "Tuhaf derken... romantik bir gerilim mi demek istiyorsun? Yoksa neredeyse seni ateşe verecekmiş gibi mi tuhaf?" diye sordu.

"Biraz A sütunu, biraz B sütunu." Omuz silkiyorum.

Ollie bir yudum bira içip güldü. "Duydum ki ona 'Gluten Herkülü' diyormuşsun."

"Ollie, hamur yoğururken kaslarını gerdi. Ne yaptığını biliyordu."

"Peki, Wilder Çiftliği'ndeki ahırda kalmanız nasıl gidiyor?"

İnleyerek, "Eski odanızda, yerde, uyku tulumunda uyuyordum." dedim.

Ollie yüzünü buruşturdu. "Oof. Ahırda kalmak istemediğinden emin misin? Oradaki saman balyaları muhtemelen daha yumuşaktır. Cami'nin seni ahırda öldürme ihtimali daha düşük. Hatta köpek seni koruyabilir bile."

"Riski göze alıp yerde uyumayı tercih ederim. Zaten köpek de benimle birlikte uyuyor."

Kahkaha atarak, "Şimdi kendini cezalandırıyorsun. Kulübeden bir yatağı taşımana yardım edebilirim." dedi.

"Bu harika olurdu," diye ekledim sesimi alçaltarak. "Granger'a ya da Jace'e hâlâ güvenmiyorum. Çok sessiz kaldılar."

Ollie'nin sırtışı biraz soldu. "Evet, Jace'in Casper'da bir iş bulduğunu duydum. Çiftlik işi ya da inşaat işi falan."

Kaşımı kaldırıp rahat bir nefes aldım. "Kurtuldum sonunda."

"Yine de bu, Granger'ın bir şeyler planlamadığı anlamına gelmiyor. Haklısın, bu kadar küçük hesaplar yapıp öylece geçiştiremezler."

Başımı salladım, ama dikkatim ön kapılardan içeri giren kalabalıkla dağıldı. Ve içeriye tam bir kaos girdi.

Poppy'nin söylediği bir şeye gülen Cami, dağınık örgülü saçlarıyla fazla sevimli görünüyordu. Jenna arkalarından geliyordu, barı inceliyor ve birine

el sallıyordu. Ve Beau—uzun boylu, sinir bozucu derecede uzun boylu—arkalarından içeri girdi. Ve tüm yarışmacılar da arkalarından içeri girdiler.

Hemen homurdanıp ters ters baktım.

Ollie bakışlarımı takip etti ve birasını yudumlayarak homurdandı. "Dostum."

"Ne?" diye haykırdım.

"Lazer gözlerinle yine vücudunda delikler açıyorsun."

"Hayır." İtiraz ediyorum.

Ollie yüzünü buruşturarak, "Bir göz seğirmesiyle tam teşekküllü bir anevrizma geçirebilirsin," diyor.

Cami bana baktı, beni gördü ve kaşlarını kaldırarak "Aa, sen de varmışsın" der gibi bir ifade takındı.

Biramı kaldırdım ve ona yarım yamalak bir baş selamı verdim. Çok zekice, Jessop. Gerçekten harika.

Ollie, sanki canlı bir pembe dizi izliyormuşum gibi bana bakarak, "Eninde sonunda anlayacak," diyor. "Herkes biliyor ama o bilmiyor, dostum."

"Sus."

Ollie, "Çılgıncasına aşık olmuşsun," diye mırıldanıyor.

"Sus!" diye dişlerimi sıktım.

Eğilip fısıldadı: "Sen, biri onu okşadığında her seferinde tıslayan bir ahır kedisi gibisin."

"Biliyorsun ki boğazına yumruk atacağım, Ollie."

"Seni hiç suçlamam," diyor neşeyle, birasını yudumlarken.

Barın bizim tarafına doğru geliyorlar, masaları bir araya getiriyorlar. Jenna, dart tahtasının yanındaki zavallı bir adama doğru koşuyor ve onu bir yerden tanıdığı için sarılıyor. Poppy, Ollie'ye alaycı bir selam verip karşısına oturuyor. Beau ise bir sandalyeye yaslanmış, rahat tavırlarıyla ve kibar baş sallamalarıyla oturuyor.

Peki ya Cami?

Sanki daha önce hiç kavga etmemişiz gibi, sanki aramızdaki gerilim yüzünden neredeyse patlama noktasına gelmemişiz gibi, yanıma, tabureye kayarak oturdu.

"Jessop," diyor.

"Wilder."

Bir elma şarabı sipariş etti, yanıma oturdu ve bana kayıtsız bir bakış attı. "Bir bira içip olay çıkaracak gibi görünüyorsun."

"Ve sen de benim bunu yapmamın sebebi olmak isteyen birine benziyorsun."

Dudakları seğırdi. "Ne diyebilirim ki? Ben verici biriyim."

"Dikkatli ol," diye mırıldanıyorum, "ısırırım."

"Daha da iyi." Göz kırptı ve kadehini benimkine tokuşturdu.

Ama ben akıllıca bir şey söylemeden önce Beau, fırıncılıkla ilgili bir espri yaparak ona döndü ve kalan patates kızartmalarını ona ikram etti.

Ondan nefret ediyorum.

Cami içtenlikle gülüyor ve bir patates kızartması alırken onun koluna hafifçe dokunuyor.

Ondan daha çok nefret ediyorum.

Ollie öne eğildi. "Yine göz seğırtiyorsun."

"Hayır," diye itiraz ediyorum.

"Öylesin. Sanki gerçek hayatta hüzünlü bir country şarkısı izliyorsun."

"Seni bilardo masasının altına gömeceğim," dedim ona.

"Ona bir şeyler söylemelisin."

Tekrar Cami'ye baktım. Hâlâ yanındaki birine gülümsüyordu, ama sonra gözleri benimkine kaydı. Sanki onu izlediğimi hissediyordu. Ve uzun, anlam dolu bir saniye boyunca bakışlarımı üzerinde tuttu.

Belki de hiçbir şey söylememe gerek yok.

Sandalyesinden kalkıp yanımıza geldi. "Bilardo oynamak ister misin? Yoksa bira şişen ağlayana kadar burada dik dik bakmaya devam mı edeceksin?"

Omuz silkтім. "Oynayacağım. Ama kazanınca ağlama."

"On beş yaşımızdan beri hiçbir şeyde beni yenemedin ve at nalı oyununda da kazanmana izin verdim çünkü atı kaçırmış üzgün bir kovboya benziyordun."

"O hafta atımı kaybettim."

"Biliyorum. Bu yüzden kazanmana izin verdim," diyor sinirli bir şekilde.

Elindeki bilardo sopasını kapıp, sanki az önce eski bir yarayı eğlence olsun diye açmamış gibi masaya doğru yürüyor. Cami'nin özelliğı bu işte. Çok fazla geçmişimiz var. Bazıları iyi, bazıları kötü, bazıları da yeni. Yeni olanlarla başa çıkmak zor oldu.

Onu takip ediyorum. Elbette ediyorum.

Mola için sıraya giriyoruz. Masanın üzerine eğiliyor ve ben kesinlikle ona bakmıyorum. Omuzunun üzerinden bakıp sırtıttığında da kesinlikle

dikkatimi dağıtmıyorum.

"Gözlerini yukarı kaldır, Jessop."

"Nişan alma yeteneğinin berbat olması benim suçum değıl."

O, topu sert bir şekilde kırıyor, toplar benim mantıklı düşüncelerim gibi etrafa saçılıyor.

Oyun oynuyoruz. O laf sokuyor. Ben de ona karşılık laf sokuyorum. Beau ve diğerkleri onu alkışlıyor, bu da beni bilerek daha da sinir bozucu hale getiriyor, bu da onu daha çok güldürüyor.

Ve oyunun sonunda yine başa baş gidiyoruz. Her zaman olduğı gibi. Her şey çok yakın.

Bana doğıru eğildi, o kadar yaklaştı ki nefesindeki elma şarabının tadını neredeyse hissedebiliyordum.

"Hâlâ az önceki olaya kızgın mısın?" diye fısıldadı.

"Hayır."

"Yalancı." Gözleri parıldıyor. "Kıskandığın zamanları seviyorum. Somurtkan ve karamsar oluyorsun, aptalca şeyler söylüyorsun."

"Asla aptalca şeyler söylemem."

"Evet," diye fısıldadı. "Öyle. Ama onlar benim en sevdiklerim."

Ve sonra o sadece... çekip gitti. Beni orada elimde bilardo sopasıyla ve paramparça olmuş gururumla bıraktı.

Ollie yanımdan geçerken sırtıma vuruyor. "Sana çok aşığım," diyor.

Ve biliyor musun? Bunu inkar bile edemem.

Bölüm 20

Cami

İyi miyim? Megan Moroney tarafından.

Banyodan sessizce çıktığımda ev sessizdi; hâlâ saçımı havluyla kuruluyor ve Black Dog'da işlerin ne kadar tuhaf bir hal aldığını düşünmemeye çalışıyordum.

Şakalaştık. Eğlendik. Jack neredeyse gerçekten ciddiymiş gibi gülümsedi. Sonra, tabii ki, ben de gidip flörtöz ve aptalca bir şey söyledim ve sonuçlarıyla yüzleşmeden önce tam bir korkak gibi oradan uzaklaştım.

Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey gayet normal. Aynadaki yansımama gözlerimi deviriyorum. "Evet, kendine bunu söylemeye devam et."

Saçımı taradıktan ve barda yediğim havayı üzerimden attıktan sonra, en sevdiğim pijamalarımı giyiyorum: gri pamuklu şort ve seksi olmaya çalışmayan ama kesinlikle seksi olan bir askılı bluz. Sonra gıcırdayan tahta zeminlere ve muhtemelen yukarıda uyku tulumunda üzgün küçük bir kovboy gibi somurtan Jack'i uyandırmamaya dikkat ederek, sessizce merdivenlerden inip arka verandaya çıkıyorum.

Ben verandaya adımımı atar atmaz Love başını koltuktan kaldırdı.

"İşte buradasın, tüy yumağı," diye fısıldadım, eğilip kulaklarının arkasını kaşıyarak. O da homurdanıp kucağıma yığıldı, ben de hasır kanepeye oturup solmuş battaniyeyi üzerimize örttüm. "Barda olan tüm dramayı kaçırdın."

Endişeli, sıcak kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

İç çektim. "Pekala. Sana anlatayım. Jack, Beau her ağzını açtığında o somurtkan bakışları atıyordu."

Love kuyruğunu bir kez yere vuruyor, sanki tam olarak kimden bahsettiğimi biliyormuş gibi.

Yıldızlara bakıyorum, Jack'i düşündüğümde göğsümde oluşan o sıcak çarpıntıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. "İşler kötüleşiyor, Sevgilim. Tehlikeli derecede kötüleşiyor."

Başını yana eğiyor.

"Yani, geçen hafta onu o tişörtle gördünüz mü? Tişört, sanki geride kalmaktan korkmuş gibi kollarına yapışmıştı."

Bir kuyruk sesi daha.

"Ve bu gece barda? O bilardo topunu atmak için eğildiğinde? Yemin ederim, neredeyse onu orada bilardo masasının üzerinde benimle birlikte olmaya davet edecektim. Beni mahvedecek."

Aşk beni pençeleriyle tırmalıyor. Yemin ederim, bir terapistin yargılayacağından daha sert bir şekilde beni yargılıyor.

Başımı yastığa yaslayıp ay ışığıyla aydınlanan çayıra bakıyorum. "En kötü yanı, hiçbir fikri yok. Hiçbir fikri yok. Bana yürüyen, konuşan bir kasırga gibi bakıyor ve yine de geliyor. Ve ben sadece—" Derin bir nefes veriyorum. "Ona o kadar çok aşık oluyorum ki, bu aptalca."

Arkamda, mutfakta zemin gıcırıyor.

Gerildim. Ve sonra... ayak sesleri. Yavaş. Çıplak. Ve sonra... "Birisi bütün sıcak suyu kullanmış." Jack'in sesi. Alçak. Dağınık.

Başımı çevirdim ve donakaldım. İşte orada. Kapı aralığında. Sırılsıklam. Ay ışığında intikamcı bir çiftlik tanrısı gibi parlıyor. Ve üzerinde... Sadece bir havlu var. Sadece bir havlu.

Beynim tam üç saniye boyunca kapanıyor.

Saçları ıslak ve dağınık, alnından damlayan su damlalarıyla hafifçe kıvrılıyor. Göğsü tamamen gölgeler ve şekillenmiş bir ısıdan ibaret ve lanet olası ay, sanki benim öz kontrolüme karşı kişisel bir kin besliyormuş gibi ondan yansıyor.

"Ah," diye fısıldadım. "Merhaba."

Gözlerini hafifçe kısıyor. "Köpekle benim hakkımda mı konuşuyorsun?"

"HAYIR."

Aşk havlıyor.

"Aşk," diye mırıldandım.

Jack kollarını göğsünde kavuşturdu, bu da durumu hiç iyileştirmede. Aksine, paзі kaslarını öyle bir şekilde gerdi ki, üzerine uyarı etiketi konulması gerekirdi.

Elimle yüzümü kapattım. "Tanrım. Ne zamandır orada duruyordun?"

"Henley tişörtümü övdüğünüzü duyacak kadar uzun bir süre."

"Şey," dedim güçsüzce, "güzel bir gömlek."

Öne doğru bir adım atıyor, ayağının altında veranda tahtası gıcırıyor. Havlu hafifçe kayıyor ve neredeyse kendi dilime boğuluyorum.

"Cami."

"Hayır." diye homurdandım.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Ne söyleyeceksen söyle, böyle görünürken ve duygusal dengesizliğimin üzerine damlalar saçarken bunu kaldıramam," diyorum ona, ama tüm bunları duyduğuna çok utanıyorum. Yanaklarım kızarıyor, avuçlarım terliyor ve midemde kelebekler uçuşuyor. Keşke bu battaniyenin altına girip bunları ondan geri alabilseydim. Ve biliyorum ki kaçıp saklanmama izin vermeyecek. Bunu şimdi, tam şu anda, yaşıyor.

"Bilardo hakkında da bir şeyler söylüyordun. Ve seni tam orada masanın üzerinde mi ele geçireceğim?" diye sırtıyor ve bu sözlerin bana tekrar edilmesi, battaniyenin altında daha da kıvranmama neden oluyor.

"Islak kovboylara ilgin olduğunu bilmiyordum."

"Jack, çok kötü bir karar verip suçu ay ışığına ve senin kıyafet eksikliğine atmaktan bir anlık zayıflık uzaktayım."

Sırtıttı. "Not aldım."

Aşk tam o anda kucağımdan inip içeri girdi ve beni kendi susuzluğumun tüm öfkesine terk etti.

Jack kaşını kaldırdı. "Bana aşık olduğunu söylemiştin."

"Ayrıca hayatımı mahvedeceğini de söylemiştim," diyorum battaniyeyi yüzüme çekerken. "Bu gerçeği unutmayalım."

Bir adım daha yaklaşıyor. "Bu... ciddi bir teklif mi?"

Battaniyenin altından ona göz ucuyla baktım. "Hayatımı mahvetmek mi istiyorsun?"

Bana bakıyor, gözlerinde bir şey var, yumuşak ve korumasız bir şey, kalbimin teklemesine neden oluyor.

"Hayatını mahvetmek istemiyorum Cami," diyor usulca.

Ah.

Yanımda çömeldi, sanki en uçuk fantezilerimden fırlamış bir sahnenin ortasında değilmişiz gibi bir eliyle havluyu tutmaya devam etti. "Hayatında olmak istiyorum."

Ona dik dik bakıyorum. "Pantolon giymemişsin."

Sırıttı. "Bundan bunu mu çıkardın?"

Ona doğru döndüm, battaniyeyi hâlâ göğsüme sıkıca bastırıyordum, sanki beni kendi duygularımdan koruyacakmış gibi. "Dikkatim dağılmış durumda. Ve sen de yanımda olmaktan kaçınıyorsun. Bana neredeyse hiç bakmıyorsun. Sonra Beau'ya gülümsem bile sanki sana ihanet etmişim gibi ters ters bakıyorsun. Duygusal olarak çok dengesizim, Jessop."

"Herkes dik dik bakıyorum," diyor kayıtsızca. "Bu benim çekiciliğimin bir parçası."

"Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Kendime çok kızdım," diyor. "Daha önce bir şey söylemediğim için."

"İşte şimdi bir şey söyledim. Hem de yüksek sesle. Köpeğe. Sen de yarı çıplak, geçmişteki gömleksiz kovboyların hayaleti gibi ortalıkta dolaşıyordun."

Tekrar kıkırdadı. "Gerçekten çok güzel bir konuşmaydı."

"Aman Tanrım," diye inledim.

"Ve şunu da belirtmek isterim," diye ekliyor sesi biraz alçalarak, "seni o bardo masasında çok fena orgazma ulaştırırdım. Tek yapman gereken istemektir."

Nefes almayı unuttum.

Gözleri dudaklarıma kaydı. Ve sonra...hiçbir şey olmadı. Ayağa kalktı.

"İyi geceler, Cami."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Bir dakika, ne? Bu kadar mı?"

"Havluyla seni öpmeyeceğim. Bu, ateşli bir aşk romanından fırlamış gibi olur."

"Baharatlı aşk romanlarına bayılıyorum!"

Kendinden emin ve kibirli bir şekilde sırtıyor. "O zaman bundan sonra olacıklara bayılacaksın."

Havluyu çekip göğsüme bıraktı. Ardından arkasını dönüp içeri girdi. Ve manzara beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Kalbim gümbür gümbür atarken, yüzüm kıpkırmızı olmuş ve beynim tamamen devre dışı kalmış bir halde, arkasından bakakalıyorum.

Love tekrar dışarı çıktı, bana baktı ve içini çekerek başını tekrar kucağıma koydu.

“Bana öyle bakma,” diye mırıldandım. “Bilinçsizliğe kapıldım. Bu benim hatam değildi. Ve sen beni ele verdin. Bunu unuttuğumu sanma.”

Yukarı katta, Jack'in yatak odasının kapısı gıcırtyla kapanıyor ve bu gürültü içimi ürpertiyor.

Havlusunda o iğrenç sabun kokusunu alıyorum.

O adama karşı vücudumun verdiği tepkiye gözlerimi deviriyorum. Çok sinir bozucu... ve çok seksi.

"İyi geceler, aşkım," diyorum hain köpeğime ve yatak odama doğru yürüyorum. Yatağa yığılıp başımı çeviriyorum ve komodine bakıyorum, yemin ederim içindeki silikon kendiliğinden çalışmaya başlamış. Aptal hayalet vızıltı.

"Yapamam," diye fısıldadım sessiz odaya. "Yapabilir miyim?"

Uzanıp çekmeceyi araladım ve uzun zamandır dokunduğum tek penisi bulana kadar körlemesine etrafı yokladım.

Hem Jack olmadığı için küçümseyerek, hem de bir şey olduğu için aıklıkla karışık bir bakışla ona bakıp omuz silkip battaniyenin altına girdim.

"Lanet olsun," diyorum düğmeye basıp gözlerimi kapatırken.

* * *

Ahırın arkasındaki tarlada yakılan ateş çıtırdayarak, minik ateş böcekleri gibi havaya kıvılcımlar saçıyor.

Çekimler için "rahat bir gece" planlanmıştı; yani yarışmacılara rahat kıyafetler giymeleri ve marshmallow kızartmayı biliyormuş gibi davranmaları söylenmişti. Etrafta saman balyaları, battaniyeler ve çit direklerine asılmış fenerler vardı ve tam kadro bir kamera ekibi kadrajın hemen dışında bekliyordu.

Her şeyin kenarında duruyorum, sanki beni kötü düşüncelerimden kurtaracakmış gibi sıcak elma şarabı dolu bir bardağı sıkıca tutuyorum.

Şu anda dar kot pantolonlar ve mükemmel kıvrılmış saçlarla ortalıkta dolaşan, Jack'in dikkatini çekmeye çalışanlar da var; Jack ise bir çit direğine yaslanmış öyle bir halde duruyor.

Solmuş kot pantolon, tozlu botlar ve belki de daha sonra çalmayı planladığım bir pazen gömlek giymiş.

Yarışmacılardan biri öne eğilip gülüyor ve kolundaki görünmez tüyleri silkeliyor. Dilimi o kadar sert ısırdım ki ağzımda bakır tadı hissettim.

Geri çekilmiyor. Ama onun üzerinden bana doğru bir bakış atıyor. Ve bu sıradan bir bakış değil. Anlamalı bir bakış.

"Sizi görüyorum. Beni buradan çıkarın. Nefes alamıyorum gibi hissediyorum" diyen türden.

Aşk, içimdeki tam çöküşü hissederek bacağımı dürttü. Diz çöküp onu okşadım ve fısıldadım, "O suratla beni öldürecek."

Sanki onaylıyormuş gibi elimi yalıyor.

Poppy elinde kendi elma şarabıyla yanıma gelerek, "Hey," dedi. "İyi misin?"

"Tamam"ın ne anlama geldiğini tanımla, diye yanıtlıyorum.

"Jack'i sanki bir tatlı arabasının üzerindeymiş gibi izliyorsunuz, siz de detoks suyu içiyorsunuz."

İnleyerek, "Bu kadar belli mi oluyorum?" diye sordum.

"Evet. Ama sevimli, yavaş yavaş gelişen bir romantik komedi tarzında." Omuz silkerek, "Bunu başarabilirsin." dedi.

"Bunu bilerek yapıyor," diye yakınıyorum.

Poppy de "Kesinlikle öyle" diye onaylıyor.

Arkama dönüp baktım, ki bu bir hataydı çünkü şimdi bir kadının söylediği bir şeye gülüyordu, ama gözleri hâlâ bana kilitlenmişti. Sanki yanında kimin durduğu umurunda değildi. Sanki sadece beni önemsiyordu.

Poppy sırtıttı. "Evet, doğru. Sana ulaşmak için birini iterek ateş çukuruna düşürmeye bir adım kaldı."

Üzgünüm.

"Neden oraya gitmiyorsun?"

"Çünkü sakın olmaya çalışıyorum," diyorum.

"Kaşını kaldırmana az kaldı, ahır ateşe vereceksin. Şu anda sende hiç sakinlik yok. Kesinlikle yok."

İçimden bir ah çekip bir yudum daha alıyorum. Elma şarabı hiç yardımcı olmuyor. Hatta dikkatimi bile dağıtmıyor.

Yarışmacılardan biri Jack'e bir marshmallow kızartma çubuğu uzatınca ateş daha da parlıyor. Jack çubuğu alıyor, parmaklarında çeviriyor ve bana göz kırpmıyor.

Kupamı neredeyse düşürüyordum. "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Poppy, "Biliyorsun," dedi, "onunla birlikte olup ikinizin de acısından kurtulabilirsiniz."

Başımı sallıyorum.

Poppy, Jack'e bakarak, "Biliyorsun, Tanrı bize erkekleri verdi. Ama sonra özür dilemek için bize Jack Jessop'u verdi," dedi.

Burnumu çektim ve başımı salladım. Haklı.

"Kimsenin bilmesine gerek yok. Aranızda biraz nefret dolu seks yapabilirsiniz. Bunun çok ateşli olacağını biliyorsunuzdur herhalde."

Gülmekten burnumdan ses çıkıyor ama komik değil. Nefret dolu bir şekilde Jack'le sevişmek kulağa çok seksi geliyor. Özellikle de dün gece havluyla dolaştıktan sonra.

Ona dik dik bakıp takıldım. "Eğer içlerinden biri ona tekrar dokunursa, kavga çıkarırım."

Poppy homurdanarak, "Bunu görmek için para bile verirdim," dedi.

Aşk havlıyor.

Poppy eğilip onu okşarken, "Bence o da öyle düşünürdü," diyor.

Derin bir nefes aldım, atkuyruğumu düzelttim ve bir adım öne çıktım; tam o sırada Jack onlardan izin isteyerek yanıma geldi.

Sanki biliyormuş gibi. Sanki benim hamle yapmamı bekliyormuş gibi.

Elinde hala marshmallow çubuğuyla önümde durdu.

"Hey," diyor alçak sesle.

"Hey." Omuz silktim.

"Benden kaçıyorsun."

"Çalışıyordum," diyorum, gözlerimi ondan başka her yere çevirerek.

"Sizi izliyordunuz."

Yutkunuyorum. "Sen de öyle."

Hafifçe yaklaşarak sırtıttı. "Bu gece çok iyi görünüyorsun."

"Sadece bu gece mi?"

"Benimle tartışmaya girme, Wilder."

Ona doğru baktım ve ateş ışığının, inanılmaz derecede kusursuz çene hattına düşen gölgelerini fark ettim.

"Beau bu gece nerede?" diye soruyor gözlerini kısarak.

Orada, ateş ışığı ve gerilim içinde, ikimiz de bu gerilimi kırmaya tam olarak hazır olmadan öylece duruyoruz.

"Jenna ile flört ediyorum ve o da karşılık veriyor," diye itiraf ediyorum gülümseyerek.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılıyor.

"Beni öpmek ister misin, Jessop?" diye sordum, kendimi cesur hissederek.

"İstiyorum," diye itiraf ediyor.

"Öyleyse yap şunu," diyorum ona, yıllar önce aynı öpücüğe nasıl meydan okuduğumu ve sonrasında işlerin tamamen farklı gittiğini düşünerek. Ama şimdi yetişkiniz ve değiştik. Geçmişimizi ve yıllar önce olanları düşünmemeye çalışıyorum.

Elimdeki kupayı alıp en yakın saman balyasının üzerine koydu ve beni elimden tutup ateş çukurundan uzaklaştırarak, yaklaşık yirmi metre yukarıya, daha küçük bir ahırın arkasındaki bir patikaya doğru sürükledi.

Kımıldamıyorum ve neredeyse nefes alamıyorum.

Sırtım ahırın yan tarafına yaslandı, arkamda sıcacık tahtalar vardı ve Jack o kadar yaklaştı ki sedir ve deri karışımını ve tenindeki hafif sabun kokusunu alabiliyordum.

İki elini de başımın iki yanına, ahır duvarına dayadı, beni sıkıştırdı; gözleri gözlerime dikilmişti ve bakışları tutku ve özlem doluydu.

Öne eğildi ve burnu boynumda yumuşak bir iz bıraktıktan sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı, parmakları saçlarımın arasına daldı, bedeni beni ahıra doğru bastırdı, bedenlerimiz birbirine yapıştı. Ve Tanrım, tıpkı yapboz parçaları gibi birbirimize nasıl da uyuyorduk.

"Jack—"

Ağzımdan başka bir kelime çıkmıyor.

Beni öpüyor.

Hiçbir uyarı yoktu, yavaş yavaş gelişen bir durum da yoktu. Sadece sıcaklık, ellerim başımın iki yanında ve o. Ağzı talepkar, çaresiz, sanki sabrı tükenmiş ve ikimizi de mümkün olan en iyi şekilde mahvetmeye karar vermiş gibi.

Nefes nefese kalıp inliyorum, ama bu onu daha da coşturuyor gibi. Dili yıllardır bunu yapmayı çok istemiş gibi ağzıma giriyor ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten de öyleymiş gibi geliyor. Sanki daha önce yaşadığım her öpücük, şu anki bu öpücük için bir ısınma turuymuş gibi.

Ellerim gömleğini buluyor, dizlerim hiç de itaatkar değilken beni yere sabitleyecekmiş gibi sıkıca kavırıyor. Vücudu benimkine bastırıyor, sağlam, sıcak ve hem çok fazla hem de yetersiz.

Öpüşmeyi nihayet bitirdiğinde, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Dudaklarım karıncalanıyordu ve beynim alt üst olmuştu. Hala dudaklarının dudaklarımda olduğunu hissedebiliyordum.

Alnını alnıma dayadı, sesi boğuk ve alçaktı. "Şu anda ne düşünüyorsun?"

Artık ne düşündüğümü bilmiyorum. Beynim yarı erimiş bir su birikintisi gibi.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, ama sonra...

"Jack?" diye cıvıldadı bir ses, çok yakından. "Jack! Sanırım seni kaybettim!"

Hayır. İnliyorum.

Jack kaskatı kesildi.

Şaşkınlıkla ona baktım, sonra da sessizce gülmeye başladım. Kendimi tutamadım bile.

İnleyerek başını omzuma yasladı. "Doğrudan ormana gidip bir daha asla geri dönmek istemiyorum."

Hâlâ nefes nefese kalmış bir halde iç çektim. "En iyisi randevuna geri dön, Jessop."

Gözlerime bakmak için biraz geri çekiliyor ve beni neredeyse tekrar altüst eden o bakışı atıyor.

"Lütfen beni buna zorlama," diye yalvardı alçak sesle. "Jenna'ya hastalandığımı ve ayrılmak zorunda kaldığımı söylersen seni tekrar öpeceğim."

Kalbim yerinden çıkacak gibi. Bütün vücudum hâlâ ahıra yapışık, sanki beni ayakta tutan tek şey oymuş gibi.

Arkamızdan bir yerlerden ses tekrar geldi, bu sefer daha yakındı. "Jaaack?"

İçini çekti ve sonunda, sonunda geri çekildi. Elleri, bana tekrar dokunmak istercesine seğirdi.

"Bu iş henüz bitmedi," diyor, sanki bir tehdit ya da bir vaatte bulunuyormuş gibi.

O öpücüğün etkisi dudaklarımda hala sızı var. Kalbim hala hızla çarpıyor.

"Kesinlikle öyle değil," diyorum ve söylediğim her kelimenin arkasındayım.

Jack Jessop'la nefret dolu bir seks yapmak istiyorum. Ya da her türlü seks. Sadece onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Bölüm 21

Jack

Ella Langley ve Riley Green'in "Don't Mind If I Do" şarkısı.

Cami, yirmi metre ötede, tam anlamıyla seksi bir kovboy kızı poster kızı gibi duruyor. Üzeri toprak, ter ve yanağında sanırım bir toz lekesi var. Örgüsü dağılmış, botları çamur içinde ve Ollie'nin söylediği bir şeye gülüyor, sanki yıllardır birlikte bu işi yapıyorlarmış gibi bir buzağıyı daha birlikte kesiyorlar. Tamam, bir bakıma öyle de sayılır.

Wilder Çiftliği'nde kasaba halkı hep birlikte çalışırdı. Bizim çiftliklerimiz birbirine karışmazdı. Babam, bir noktada büyük bir anlaşmazlık yaşadktan sonra Wilder Çiftliği arazisine ayak basmamızı yasaklamıştı. Ve kendi çiftliğinde de kasaba halkından asla yardım istemezdi. Bunun için at bakıcıları vardı. Ama Wilder Çiftliği her zaman daha çok topluluk ve kasaba halkının bir araya gelip yardım etmesiyle ilgiliydi. Ve ben her zaman Jessop Çiftliği'nde de böyle bir ortamın olmasını dilerdim. Şimdi bunun gerçekleştiğini görmek ise bana umut veriyor. Bu durumu tersine çevirdiğimize ve bu çiftliği olması gerektiği gibi bir yer haline getirdiğimize dair umut: topluma iyi ürünler sunan ve komşularımıza yardımcı olan bir yer.

Cami ve ben hiç birlikte çalışmadık. Elbette, Cami ve Ollie hepimizle olduğu gibi biz de gizli arkadaştık. Her şey değişene kadar, babam gidene kadar böyleydi. Ama her şey gizli yapılmak zorundaydı çünkü anne babalarımız birbirlerini sevmiyordu. Cami'nin büyükanne ve büyükbabası

ise bambaşka bir hikayeydi. Çok özel insanlardı. Ben küçükken bana ve kardeşlerime çok iyi davrandılar. Bunu asla unutmadım.

Çiftlik artık farklı hissettiriyor. Daha iyi... daha hafif. Sanki nefesimizi tutmayı bıraktık. Sürekli bir sonraki botun düşmesini bekliyormuşuz gibi hissetmiyoruz. Tucker daha çok gülüyor. Weston sonunda geliyor. Jenna, lanet olası bir reality şovunu buraya getirmek anlamına gelse bile, çiftliğe geri dönüyor. Ya ben? Ben... kahretsin, Cami Wilder'ı ahır duvarlarına yaslayıp öpüyorum, sanki yeniden ergenlik çağındaymışım ve onunla bir dakika daha geçirmek için can atıyormuşum gibi. Çünkü, evet, öyleyim. Ergenlik yıllarımızdan beri Cami'yi tekrar öpmeyi istiyordum. Kalbini kırdığım o günü hep yeniden yaşamak istedim.

O öpüş. Lanet olsun. İçimde bir şeyleri yerinden oynattı. Çok büyük bir şeyi. Sanki göğsümün içine girip kamp kurmak istiyormuş gibi öptü. Ve lanet olsun, ona izin verirdim. Sanki beni durdurmaya cesaretlendiriyordu. Ve durdurmadım. Hiçbir zaman durduramadım. Ona gelince hiç iradem yoktu.

Ve şimdi ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O öpücüğü düşünmeden edemiyorum...

"Jack!"

Yüksek perdeden gelen ses beni aniden gerçekliğe döndürdü. Bu geceki randevum—Savannah mıydı? Hannah mıydı? İsimlerini not almaya başlamam gerek—ben elimde kızgın demir tutarken kolunu benimkine geçirmeye çalışıyor. Harika bir zamanlama.

"Metale dokunmayın," diyorum kesin bir dille.

Kıkırdayarak ve cilveli bir sesle, "Ooooh, çok sıcak değil mi?" dedi.

Ona bakıyorum ve o göz kırıyor. Bunun bir gösteri için olduğundan eminim, ama onlardan emin olamıyorum. Çok zekiler, işlerini yapıyorlar ve çok iyi yapıyorlar.

Tarlanın karşısında, Mack ve Beau kahve karavanında çalışıyor, sanki Kentucky Derby'deymiş gibi kahve ve unlu mamuller satıyorlar. Beau onun yanında çalışıyor ve Cami markalama yaparken işleri idare ediyor gibi görünüyorlar. Eski çalışanları çıkarıp yenilerini işe aldığımız için personelimiz az. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var.

Walker yanıma yanaştı, gözlerini kısarak ufka baktı. "Beau iyi birine benziyor."

Homurdanıp hafifçe vuruyorum. "Hayır, değil."

Bana bir buzağıyı tutuyor ve "Onun yüzünden epey rahatsız olmuş gibisin" diyor.

Ona şöyle bir baktım. "Bunu neden söylüyorsun?"

Gülüyor. "Dostum. Cami'nin yanında olduğu her an onu öldürmek istiyormuş gibi görünüyorsun."

Ben cevap veremeden Jenna hışımla yanımızdan geçti, saçları uçuşuyordu, not defteri rüzgarda çırpınıyordu. Yarışmacılardan biri hariç hepsinin önünde durdu; diğerleri güneşten yanıyormuş ve tozdan korkuyormuş gibi çadırın altında büzülmüşlerdi. Adını hatırlayamadığım diğer yarışmacı ise dışarıda hayvan gütmeye işiyle uğraşıyordu ve bundan hoşlanıyor gibiydi. Lanet olsun.

Çadırın altında yarışmacılara, "Ekran başında zaman geçirmek mi istiyorsunuz?" diye soruyor. "Bir şeyler yapmayı deneyin."

Ona şaşkın yavru ceylanlar gibi göz kırpmıyorlar. İçlerinden biri kusursuz manikürlü eliyle kendini yelpazeliyor. Botları göz kamaştırıcı beyazlıkta.

Walker kahvesinden bir yudum alırken, "Biliyor musunuz," diyor, "uzun zamandır burada geçirdiğimiz en güzel gün bu."

Haklı.

İnsanlar geldi. Komşular. Eski arkadaşlar. Hatta Şerif Matthews bile karısını ve bir pastayı getirdi. Bu çok büyük bir şey. Genellikle babamın başı derde girdiğinde Şerif Matthews çiftliğe gelirdi. Damgalama günü için buraya gelmesi bir destek gösterisi. Ve bu çok şey ifade ediyor. Bir kamyonun kasasından müzik geliyor, çocuklar sopa atlarla koşuşturuyor ve birinin köpeği ızgaradan koca bir paket sosis çalmış.

Tucker ve Weston, ikisi de ter içinde ve aptal gibi sırtıtarak yanıma geldiler. Weston omzuma elini koydu.

"Bu doğru bir karardı," diyor.

"Tam da bunu konuşuyorduk," diye katılıyorum.

Tucker, "Markalaşma. İnsanlar. Hepsi," diye ekliyor. "Buna ihtiyacımız vardı."

Ve başardık. Çiftlik artık bir felaket yeri gibi hissettirmiyor. Sanki bizimmiş gibi hissediyoruz.

Ahırda, Cami başını çevirip beni izlediğimi fark ediyor. Gülümsemiyor.

Sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Dudaklarının o kendini beğenmiş, küstahça kıvrılması, onu omzuma atıp en yakın at ahırına sürükleyip tekrar öpmek istememe neden oluyor.

Daha da iyisi, o dudakların sikimin etrafına sarıldığını görmek istiyorum. Kahretsin. Şimdi kızgın bir demirle çalışırken ereksiyonumu gizlemem gerekiyor.

Kendimi toparlıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde yaptığımız işe odaklanmayı başarıyorum.

Öğle yemeğinden sonra yan yana oturup, sanki tüm hayatımız boyunca birlikte çalışmışız gibi bir sürü buzağıyı işliyoruz. Senkronize hareket ediyoruz. Sanki ikinci doğamızmış gibi birbirimize şakalar yapıyoruz. Ve bunun her dakikasından keyif alıyorum. Onun yüzüne o gülümsemeyi getiren kişi olmaktan hoşlanıyorum.

"Dikkat et Jessop," dedi ayağına takılıp düşmek üzereyken. "Yanlışlıkla damgalanmak istemezsin."

"Şimdi mi beni damgalıyorsun? İşleri yavaş yavaş ilerleteceğimizi sanıyordum." Kaşımı kaldırarak ona baktım.

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor: "Baş harflerimi nereye yazabileceğime bağlı."

Ütüyü neredeyse düşürüyordum. Kameralar kesinlikle kayıt yapıyor. Umurumda bile değil.

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Çok güzel görünüyor. Vahşi. Terli, kızarmış ve kendi ortamında. Çiftlik hayatı onu her zaman aydınlatan şey olmuştur. Gözleri parlak, kahrkahası içten ve buraya çok yakışıyor. Kardeşlerimle, arkadaşlarımla, bu kasabayla ve benimle birlikte bu çiftlikte.

Günün bitmesini istemiyorum. Ne damgalanmanın, ne flörtleşmenin, ne de çiftliğin üzerine sıcak ve rahatlatıcı bir battaniye gibi çöken bu garip, mükemmel huzurun. Ona son bir kez bakıyorum ve içimden, kahretsin, diye düşünüyorum.

* * *

Yakam çok dar. Kimin bu kadar iliklemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, o yüzden Jenna'yı suçlayacağım. Bu sabah bana 'O Bakışı' attı. Biliyorsun, o bakış. Aileyi kamera önünde rezil etmeye sakın kalkma bakışı. Beş yaşında bir çocukmuşum gibi gömlek yakamı düzelttikten ve "televizyon için uygun görünmeliyim" diye bir şeyler mırıldandıktan hemen sonra geldi.

Ve Şimdi Ruby ile bir randevudayım, buna randevu bile denilebilir mi bilmiyorum. Son on beş dakikadır durmadan yulaf sütünün inek sütünē gōre faydalarından bahsediyor. Sonra da bir zamanlar gerēek toprağa dokunmasını gerektirmeyen bir ēizme markası iēin modellik yaptığını ve bunun iēin ne kadar minnettar olduğunu uzun uzun anlattı.

Sürekli bana dokunuyor. Koluma hafifēe vuruyor, dizime elini koyup sahte bir Şekilde gülüyor. Son on dakikadır ondan uzaklaşmaya ēalıŐıyorum ve Şimdi o lanet piknik masasından yaklaşık otuz santimetre uzaktayım. Bu arada, tişörtüm sırtıma yapışmış, sahte gülümsemeden ēenem kilitlenmiş ve beni kurtarmaya gelen sığır hırsızlarını hayal ediyorum.

O, dudak parlaticısını tazelemek iēin küçük bir ayna ēıkarırken ben de ona neden sıkma haznesi kullandığınızı açıklamaya ēalıŐıyordum, bu yüzden "kapıyı kontrol etmem" diye izin istedim.

Bunun yerine Kyle'ın yanına gidip onu kenara ēektim. "Kyle, Steamy Sips'i biliyor musun?" Gece iēin boş ve kapalı olan karavana doğru başımı salladım.

Başını sallayıp gülümsedi, "Öyle mi?"

"Ruby'yi sağ salim eve götürüp ona benden iyi geceler dilerse, programın geri kalanında sana ücretsiz latte ve muffin ikram edeceğim," dedim ona. "Kendimi iyi hissetmediğimi de söyle."

Bir an bunu düşünüyor gibi görünüyor ve tarlanın karşısında bir kameramanla konuşan Jenna'ya bakıyor. Sonra tekrar bana bakıyor, "Evet, tabii. Tamam..."

Arkamı dönüp yürümeye devam ediyorum. Ve durmuyorum. Ahırın yanından geçiyorum. Karavanın yanından. Kalabalığın, kameraların ve taşlı kot pantolonlarıyla yoga yapan birkaç yarışmacının yanından geçiyorum.

Kalabalıktan ve insanlardan uzak, arka meraya doğru, Wilder Çiftliği'ne varana kadar yürüdüm. Sonunda, Cami ile benim ağacımızın, kuzey meranın arkasındaki yaşlı kavak ağacının yanına oturduğumda rahat bir nefes aldım. Üzerinde on altı yaşında ve aptal olduğumuz yazdan kalma baş harflerimiz kazınmış olan ağaç. J + C. Toprağa oturdum, kollarımı dizlerimin üzerine koydum ve oyulmuş yazıya baktım.

İnleyerek, "Bu diziden nefret ediyorum," dedim.

"O kadar kötü mü yani?"

Yukarı baktığımda Cami'nin orada durduğunu ve elinde terlemiş iki kavanoz tatlı ēay tuttuğunu gördüm. Birini bana uzattı.

"Teşekkürler," dedim, paketi açarken. "Burada olduğumu nereden bildiniz?"

Omuz silkerek yanıma oturdu, sanki oraya aitmiş gibi. "Randevunu neredeyse cümlelerin ortasında terk ettin."

İçimden bir kahkaha attım. "Adının Ruby olduğunu sanıyordum. Savannah da olabilir. Panikledim."

"Bir ara ona Shania diye seslenmiştin."

"Kahretsin."

Cami homurdanıp bir yudum aldı. "Doğrusu, sana Jake dedi. Bu yeni bir şey. Bundan sonra ben de sana Jake diyeceğim. En azından komik davrandı ve sana karşılık verdi."

Alaycı bir şekilde, "Bana Jake diye seslenme" dedim.

Bir süre orada oturup, uzaktan gelen çiftlikten gelen hafif uğultu dışında hiçbir ses duymadan, çayımızı içiyoruz.

"Bugün çok iyi görünüyordun," diyor biraz duraksadıktan sonra.

Kaşımı kaldırdım. "Üzerim kir ve ter içinde mi? Duş almam gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordum kibirli bir şekilde, çünkü geçen gün bana çok kızmıştı.

"Hayır, ciddiym. Mutlu görünüyordun... Sanki sonunda olman gereken yerdeymişsin gibi."

Ona şöyle bir baktım. "Sen de oldukça mutlu görünüyordun."

Gülümseyerek, "Öyleyim," dedi.

Tanrım, onu tekrar öpmek istiyorum.

"Hey, Cami?"

Bana döndü.

Uzandım ve başparmağımla yanağını okşadım. Üzerindeki kir lekesini siliyormuş gibi yaptım ama aslında tek istediğim ona dokunmak için bir bahane bulmaktı.

"Seni öpmeyi seviyorum."

Gözleri önce gözlerime, sonra dudaklarıma, sonra tekrar gözlerime kaydı. "Sanırım bu konuda fena değilsin," dedi biraz nefes nefese.

"Fena değil mi?" diye homurdandım. "Wilder, sen de keyif alıyor gibiydin."

Omuz silkerek, "Daha kötüsünü de yaşadım" dedi.

"Tekrar denemeli miyim?" diye sertçe fısıldadım.

Bana doğru eğildi, güneş ve tarçın karışımı kokusunu alabileceğim kadar yaklaştı. "Flört etmede altın madalya kazanmaya mı çalışıyorsun,

Jessop?"

Ona yavaş ve emin bir şekilde gülümsedim. "Sadece kişisel en iyi derecemi hedefliyorum."

Gözlerini deviriyor ama aynı zamanda gülümsüyor da.

Baş harflerimizin kabuğuna kazınmış olduğu yaşlı kavak ağacının altında ve güneşin arkasından alçalırken, o duyguyu tekrar hissediyorum.

Onun tek bir öpücüğüyle içimde uyandırdığı o şey. Bizimle daha fazlasının olacağına dair umut duygusu. Ve umudun yeterli olmadığına karar veriyorum. Artık değil. Daha da yaklaşıyorum ve yüzünün kıvrımlarını okşuyorum, sonunda ona her zaman istediğim gibi dokunuyorum. Umut bir strateji değil. Onu istiyorum.

Onu tekrar öpüp öpmemem konusunda bir an tereddüt ettikten sonra, ağzını eliyle kapatıp dramatik bir şekilde esneyerek soruyu benim yerime cevaplıyor.

Yanımda uzanırken, "Burada uyuyakalabilirim," diyor; bacakları bir şekilde benimkilerin üzerine dolanıyor, sanki tam temaslı bir Twister oyunu oynuyoruz.

"Lütfen yapmayın," diye mırıldandım. "Sizi Wilder Çiftliği evine kadar taşımak zorunda kalacağım."

Ama içten içe onu kucağımda taşımayı çok isterdim. Onu kollarımda tutmayı çok seviyorum.

"Yürümekten daha iyi geliyor kulağa," diyor kibarca, tişörtünden bir yaprağı silkeleyerek.

Gözlerimi devirip ağaca yaslandım, kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve sanki o her zaman buraya aitmiş gibi, buraya hiç uymuyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Üzerimizdeki yapraklar rüzgarda hışırdıyor. Burası çok sessiz, fazla sessiz. İnsanı düşünmeye iten türden bir sessizlik. Tehlikeli şeyler. Mesela onu tekrar öpersem ne olurdu? İzin verir miydi? Ne derdi ya da ne yapardı?

"Şey," diyor sanki bir şeye giriş yapıyormuş gibi. "Poppy ile geçen gün nefret dolu seks hakkında konuşuyorduk—"

"Durun. Nefret dolu seks mi?"

"Evet, biliyorsun, seksten nefret ediyorum. Neyse—"

Başımı salladım. "Nefret dolu seks derken tam olarak neyi kastediyorsunuz?"

Bana göz kırptı. "İyi misin? Yine mi kafanı çarptın? Seks'in ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Cinselliğin ne olduğunu gayet iyi biliyorum Cami," diye kuru bir sesle söylüyorum ona.

"Pekala, neyse işte." Günahkar ve kendini beğenmiş bir tavırla tekrar gerindi. "Nefret dolu seks hakkında konuşuyorduk."

Nefesim kesildi. "Ne olmuş yani?"

"Nefret. Seks." Her kelimeyi sanki bir imla yarışması sorusuna cevap veriyormuş gibi vurguluyor. "Bu bir kavram. Bir his. Çok yoğun, çok mücadeleci bir terapi biçimi."

Gözlerimi kırıyorum. "Poppy ile neden o konuyu konuşuyordunuz?"

"Çünkü hava sıcak, Jessop. Hızını koru."

"Hangisi daha endişe verici, emin değilim; bunu söylemeniz mi yoksa sırf bu teoriyi test etmek için sizinle tartışmak istemem mi?"

Başını omzuma yaslayıp bana baktı, sahte bir masumiyet ve yaramazlık parıltısıyla. "Bunun bir şey olup olmadığını tartışıyorduk. Poppy hayır dedi. Ben kesinlikle dedim. Bazıları sana çiçek getirir. Diğerleri seni duvara yaslayıp boşalana kadar nefretle tecavüz eder."

Tekrar öksürdüm. "Peki, tam olarak hangi kategoriye giriyoruz?"

Sırıttı. "Sen mi? Tek bir tartışma daha yaparsan seni o ağaca fırlatıp hayatımla ilgili tüm kararlarımı sorgulamaya başlarım."

"İsa, Cami."

"Ne? Bu sadece varsayımsal bir durum."

"Üzerimde yatarken bunu söylersen, bu varsayımsal bir durum olmaz."

Kaşları kalktı. "Kızardın mı Jessop?"

"Kızarmam."

"Elbette," diyor göğsüme hafifçe vurarak. "Jessop, gece rahat uyumana ne yardımcı oluyorsa o."

Dokunuşundan ve bu konuşmanın gidişatından nefesim kesildi. Yine terlemeye başladım. Şu anda ağzından ne çıkıyor Allah aşkına?

Şeytani bir sırıtışla, nefret dolu seks hakkında sanki kahve içerken sıradan bir konuymuş gibi konuşuyor. Sanki hava durumu ve yem fiyatları hakkında sohbet ediyormuşuz gibi. Ve ben—Tanrım bana yardım et—nefes alamıyorum.

Kalbimdeki boşluğun sadece yer kaplayan bir şeyden ibaret olmadığını hissettiren tek kadın olan Cami, burada yatarken bana müstehcen şeyler söylüyor. Hem de yüzünde hiçbir ifade olmadan.

Ve şimdi, sanki az önce tüm sinir sistemimi ateşe vermemiş gibi, gayet rahat davranıyor. Beynim kısa devre yapıyor. Terliyorum. Kot pantolonum

birdenbire çok dar geliyor.

Buna ne diyeceğim ki? "Evet, nefret dolu seks harika olur, ne zaman planlarına dahil etmek istersin?" Aman Tanrım. Kendine gel Jack.

O devam ediyor ve şimdi de konuşamaz hale geldiğim için benimle dalga geçiyor. Ve haklı. Savaşlara katıldım, vahşi sığırları damgaladım, babama gözümü kırpmadan baktım, yine de Cami'nin bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi sırtarak beni dilsiz bırakması beni çok kızdırdı.

Bu tehlikeli. Bu çok tehlikeli.

Çünkü şu anda kanımda çılgınlık gibi yankılanan kelimelerin ağzımdan çıkmasına izin verirsem, bundan geri dönüş olmayacak.

Ve bir yanım bunu istemiyor.

Çünkü nefret dolu seks mi? Bu öyle bir şey değil. Ben bunu istemiyorum. Kaba ve öfkeli birini istemiyorum. Onu istiyorum. Her şeyini. Ama o, aramızda on yıldır yanan ateşe benzin döküyor ve ben, geriye kalan tüm kontrolümü kaybetmekten sadece bir yanlış bakış uzaktayım.

Ve kahretsin, ne yaptığını gayet iyi biliyor.

Sessizliğe büründük ve bu sefer garip değildi. Tam olarak değil. Sadece ilginç olacak kadar gergindi.

Saçları örgüsünden tekrar çözülmüş, dudakları o kalıcı "yaramazlık planlıyorum" sırtışıyla büzülmüş olan kadına baktım. "Gerçekten benimle nefret dolu seks yapmayı mı hayal ettin?"

Yan tarafına döndü, bana doğru baktı, dirseğini rahat bir pozisyona geçmek istercesine yukarı kaldırdı. "Seninle ilgili olduğunu söylemedim."

Bu beni neredeyse yerimden fırlatacak. Başka kiminle bunu düşünüyor acaba? Hayır, asla!

"Ah, yani benimle ağacımızın altında otururken başka biriyle nefret dolu seks hayal ettin mi? Bu çok rahatlatıcı."

Sırıttı. "Demek istediğim şu ki, eğer biri kibirli ve sinir bozucu davranıyorsa, bazen atılacak tek mantıklı adım gömleğini yırtıp ağzını kapatmaktır."

Ona bakıyorum. Ağzım açılıp kapanıyor ve derin bir nefes alıyorum.

O da bana dik dik bakıyor. Tanrım, onu çok istiyorum. Hem de çok. Ama burada değil. Böyle değil. Cami'nin hiçbir özelliğinden nefret etmiyorum. Tam tersine. Ona sahip olmayı çok isterdim. Ama tek seferlik bir ilişki için değil. O benim sonsuza dek birlikte olacağım kişi. Sadece henüz bunun farkında değil. Aynı fikirde olduğumuzda, aramızda hiçbir nefret kalmayacak.

Bana sırtıtarak baktı. "Benimle baş edemezdin, Jessop."

"Hayır, benimle başa çıkamazdın, Wilder."

"Gördün mü? Benden nefret etmeye zaten yarı yoldasın. Bunu itiraf etmek, yapmaya yarı yolda olmak demektir."

"Aklın yerinde değil," diyebiliyorum zar zor.

"Teşekkür ederim," diyor tatlı bir sesle, başını tekrar omzuma yaslayarak.

Eli tekrar karnımı buluyor. Müstehcen bir şekilde değil, daha çok sarılma tarzında. Yine de, dikkatimi üzerimizdeki yapraklara ve onun beni adeta insan ısıtma yastığı gibi kullanıp, sanki araba gezintisine çıkıyormuşuz gibi benimle nefret dolu bir şekilde sevişmeyi rahatça tartıştığı gerçeğine değil, dikkatlice odaklanmam gerekiyor.

"Bunu yapmamız gerektiğini söylemiyorum," diyor biraz duraksadıktan sonra.

"Ama yapmamamız gerektiğini söylemiyorsunuz, değil mi?"

"Sadece şunu söylüyorum, eğer buradaki gerilim daha da artarsa, birimiz patlayacak ve muhtemelen o kişi sen olacaksın."

"Neden ben?"

"Çünkü Beau'ya doğru gözümü kırptığım her an zaten neredeyse çıldırmak üzeresin."

Ona dik dik bakıyorum.

"Aynen öyle." Göz kırptı. "Üstelik kendime iyi bakıyorum, bu yüzden yanıp kül olmuyorum."

Aman Tanrım. Beni öldürmeye çalışıyor. Gerçekten de öyle. Ve işte bu an geldi. Beni çıldırma noktasına getireceğini anladığım an. Şimdi, koridordaki o kocaman yatakta kendini tatmin ederken onu hayal ederek yerde uyku tulumumda kesinlikle uyuyamayacağım. Aman Tanrım.

"Hadi gidelim," dedim homurdanarak ayağa kalktım ve onu da kendimle birlikte kaldırdım. "Beni çıldırtacak başka bir şey söylemeden önce."

Dudakları seğirerek üzerindeki silkelemeleri silkeledi. "Bunu inkar etmiyorsun, değil mi?"

"Suçlama yapmama hakkımı kullanıyorum."

"Kendini kontrol etmen için yalvarıyorsun ve bu çok sevimli."

"Sen bir belasın."

"Ve sen de bundan hoşlanıyorsun."

“Tanrım bana yardım et,” diye mırıldanıyorum, önümden ağır adımlarla yürürken, sanki ardında ne tür bir kaos bıraktığını tam olarak biliyormuş gibi kalçalarını sallıyor. Gerçekten de biliyor ve ben çok büyük bir beladayım. Onu çok istiyorum. Yıllardır onu istiyorum ve şimdi nihayet bana ufak bir şans verip benimle flört ederken, bu aptal dizi araya giriyor.

Bölüm 22

Cami

Ella Langley ve Riley Green'in "Don't Mind If I Do" şarkısı.

"Yani, Jack'le nefret dolu seks hakkında konuştum."

Poppy göz kırpıyor. "Yani... konuşmak mı? Yoksa sevişmek mi?"

"Konuştular. Şakalaştılar." Gözlerimi devirip gülüyorum. "Nefes alamadı. Çok sevimliydi."

Poppy, dükkanının köşesinden kıkırdıyor; biz de şu anda Drug Store'dan aldığımız kök birası ve aramızda açık bir paket tuzlu krakerle yayılmış halde oturuyoruz. Odayı motor yağı ve tarçınlı şekerli kraker kokusu dolduruyor. Onun oto tamirhanesi benim en sevdiğim kaotik güvenli alanım.

"Bekle, tam olarak ne dedin?" diye soruyor, ayrıntıları duymaya can atarak öne eğiliyor.

"Kendime iyi baktığımdan bahsetmiş olabilirim."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Ve seni hemen orada becermedi mi?"

"Hayır, hiç de öyle değil," diye omuz silktilim. "Tam bir geyik gibi donup kaldı. Kısa devre yapıp, garip bir şekilde ısınmış bir traktör gibi tekleyip duracağını sandım."

Poppy içeceğini yudumlarken, "O tuhaf bir şekilde çekici bir traktör," diyor. "Ama römorkunun kasasında duygusal yükler taşıyor."

"Gerçekler."

Tam o sırada ön kapı zili çaldı ve Violet elinde bir pastane poşetiyle, gözlerinde yaramazlıkla içeri girdi. "Tamam, neyi kaçırdım acaba?"

Ona bir kök birası ve dondurma karışımı uzatırken sırtıttım. "Jack'i nefret dolu seks hakkında bir konuşmayla travmatize ettim."

"Bununla ilgili detaylara ihtiyacım var."

O, tam bir cömert kraliçe gibi yanımıza oturdu, minik balkabağı donutları dağıttı ve tüm dikkatini bana verdi.

"İşte orada, kavak ağacımızın altında uzanıyorum—"

"Senin ağacın mı? Hani çocukken içinde oynadığınız ağaç?" diye sordu Poppy, "Ne kadar romantik!" diyerek.

"Ağaç evet, ve Jack'e Poppy ile nefret dolu seks hakkında konuştuğumuzu üstü kapalı bir şekilde söyledim."

Violet neredeyse donutunu düşürüyordu. "Lütfen sonunda sevişmekten nefret ettiğini söyle?"

"Elbette hayır. Ama aynı zamanda... çok şaşkın görünüyordu. Tahrik mi olması gerektiğini yoksa gücenmesi mi gerektiğini bilemiyordu sanki."

Poppy o kadar çok gülüyor ki, burnundan ses çıkarıyor. "İnanın bana, o adam çok tahrik olmuştu."

"Sonra da," diye devam ediyorum, "onunla nefret dolu bir ilişki yaşamak istediğimi ima ettim ve o da bana sanki bir robotmuşum gibi bakmaya başladı."

Violet arkaya yaslandı, ellerini kavuşturdu. "Tanrım, ikiniz de çok yorucusunuz. Henüz farkında olmayan ruh eşleri gibi."

Gözlerimi devirdim. "Beni resmen reddetti. Yani, benimle birlikte olmakla bile ilgilenmiyordu."

Violet, gazozunu şarap içer gibi yudumlayarak, "Ah, Jack çok ilgili," diyor. "Son zamanlarda başına çok şey geldi. Duygusal olarak tıkanmış durumda."

"Pekala, ama aynı durum bende de var," diye mırıldandım. "Yani, aramıza hoş geldin."

Violet, gözleri yumuşak bir ifadeyle, "Bence senden hiç nefret etmiyor Cami," diyor. "Bence sen onun tüm planısın ve bunu sana nasıl söyleyeceğini bilmiyor."

Poppy başını salladı. "Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Bunu göremiyor musun?"

İç çekip donutumu didikledim. "Evet, ama dizi, çiftlik, babasının yarattığı karmaşa derken bir sürü baskı altında... Sanırım 'doğru anı'

beklemeye çalışıyor."

"Bu çok saçma," diyor Poppy. "Doğru an diye bir şey yok. Sadece heyecan verici anlar ve kaçırılmış fırsatlar var."

"Şey, kesinlikle şans vardı," diyorum kuru bir şekilde. "Birçok şans. Hepsini de heba etti."

"Belki de başka bir şeyi patlatmasına izin verelim." Violet alaycı bir gülümsemeyle yaklaştı. "Peki, planın ne?"

Onun ima dolu sözlerine burun kıvrıp başımı salladım. "Sanırım ona tekrar eziyet etmeye başlayacağım. Eğlenceli. En azından onu kızdırdığımda geriliyor ve homurdanıyor, bu da beni çok tahrik ediyor."

Poppy sırtıttı. "Madem konu açıldı, Harvest & Honey'deki randevusunu gizlice izlemek ister misin?"

Başımı hızla kaldırdım. "Randevusu mu var? Ne zaman?"

Violet saatine bakarken, "Bu gece," diyor. "Yarışmanın finalistleriyle yeniden bir araya gelme etkinliklerinden biri. Romantik ve kırsal bir havası olacakmış. Jenna bana bundan bahsetmişti."

"Hadi gidip nasıl gittiğine bakalım," diyorum, sakın kalmaya çalışarak. "Jack'in bizim Bridger Falls Cassanova'mız gibi davranmasını izleyelim."

"Bekle, gerçekten bunu mu yapıyoruz?" diye soruyor Poppy gülerek. "Bu konuda garip bir şekilde sakınsın." Gülmeyi kesiyor ve yüzünde endişe ifadesiyle Violet'e bakıyor.

"Pekala, tamam. Sakin değilim. Tamamen vahşiyim. Memnun musun? Hadi gidelim," diyerek kapüşonlu kazağımı alıyorum.

"Evet, bunu yapıyoruz."

"Bence kesinlikle Jack'i istiyor..." diye mırıldandı Violet, içeceğini alıp peşimizden gelirken. "Ve aralarındaki en iyisi o."

"Durun bir dakika! Kılık değiştirebileceğim kıyafetlerim var!" diye heyecanla söylüyor Poppy.

* * *

Şunu itiraf etmeliyim ki, Bridger Falls restoranının arkasındaki çitlerin arasında, baştan aşağı siyah giyinmiş, kocaman güneş gözlükleri takmış ve farklı tarzlarda şapkalar takmış, ucuz Charlie'nin Melekleri gibi üç yetişkin kadın olarak dolaşıyoruz.

Park bankında oturuyorum, Violet kılık değiştirerek yanıma bir paket servis menüsü almış, Poppy ise etrafına bakınırken üçüncü kez ayakkabısının bağcığını bağlıyormuş gibi yapıyor. Tek sorun, bağciksız botlar giymiş olması. Berbat casuslarız. Ve açım. Bir gözetleme operasyonunda asla hayatta kalamazdım.

Violet fısıldayarak, "Bu şimdiye kadar aklımıza gelen en iyi fikir," dedi.

"Katılmıyorum," diye fısıldadım. "Pasta hırsızlığından neredeyse tutuklanacağımız o gece, şimdiye kadar aklımıza gelen en iyi fikirdi."

Violet sırtıttı. "En azından o işten pasta çıktı. O gece çok lezzetliydi. Mack'i de getirmeliydim. Bu işe çok eğlenirdi. Ve o da yiyecek getirmeyi düşünürdü."

"Nerede o?" diye soruyorum.

Violet fısıldayarak, "Maggie ile çiftlikte," diye karşılık verdi.

"Neden fısıldaşıyoruz?" diye soruyorum.

Poppy mırıldanarak, "Kapüşonlu kazağımda yağ lekesi var," dedi. "Biz casusluk için yaratılmadık. Herkes kim olduğumuzu anlayabilir."

"İşte orada," diye tısladım verandaya doğru işaret ederek. "Onların masası orası."

Jack, karşısında muhteşem ve zarif Elena'nın karşısında oturuyor.

Gayet iyi görünüyor. Yakışıklı. Rahat. Gömleği dirseklerine kadar kıvrılmış, bir eli su bardağının üzerinde, diğer eli ise sandalyesinin arkasında.

Ama omuzları her zamanki kadar gevşek değil. Ve her ne zaman bir şey söylese, sanki çok kibar olmaya çalışıyormuş gibi gülümsüyor ve bakışlarını ondan öteye çeviriyor.

Violet, "O kıza ilgi duymuyor," diyor.

"Hayır," diye katılıyorum. "Gözlerine bakın. Ona odaklanmış değiller. Sanki vergilerini düşünüyor gibi."

Elena'yı gerçekten çok seviyorum. Onunla konuşmak çok eğlenceli ve alaycı mizahını anlıyorum. Yine de Jack'in başka biriyle randevuda olduğunu izlemek garip geliyor, teknik olarak gerçek olmasa bile. Beynim bunu biliyor ama kalbim nefret ediyor.

Poppy homurdanır. "Ya da seksten nefret etmek."

"Sus!" diye tısladım, gülerken kolumun içine doğru.

Ve sonra—

"Cidden casusluk mu yapıyorsunuz şu anda?"

Hemen arkamızı döndüğümüzde Jenna'yı kollarını kavuşturmuş, bir kaşı o kadar yukarı kalkmış ki neredeyse saç çizgisinin içine gömülmüş halde bulduk.

“Ben—şey—” Cümlem yarıda kesildi, kekeledim. “Biz... kuş gözlemi yapıyoruz.”

"Ne tür kuşlar?" diye sordu Jenna, ellerini beline koyarak.

"Şey... kara kuşlar," diye hızlıca söylüyorum.

Bana kuru bir bakış attı. "Kardeşıme nesli tükenmekte olan bir türmüş gibi bakıyorsun."

Poppy omuz silkerek, "Eh," diyor, "duygusal olarak ulaşılabilir kovboylar nadir bulunur."

Jenna gülerek bize katılıyor. "Hepiniz delisiniz."

Omuzlarımızın üzerinden bakıyor. "Oof. Ona söylediğim gibi flört ediyormuş gibi bile yapmıyor."

Onun ne kadar iyi görüldüğünü ve rahatsız olmasına rağmen bunu belli etmemeye çalıştığını fark ediyorum. O bir beyefendi ve yarışmacılardan hiçbirinin kötü bir zaman geçirmesini istemiyor. Hepsini önemsiyor. Bu çok açık ve bunun nedeni de Jack'in özünde iyi bir insan olması. Kimse bana aksini söyleyemez. Jack Jessop kadar iyisini bulamazsınız, bu kesin.

İçimde hemen tanımlayamadığım bir his var; Jack'i tanıdığım yıllar boyunca onunla hiç bilerek oturup yemek yemediğimi fark ettiğimde hüzün ya da özlem gibi geliyor. Elbette, barda onun yanında oturdum ama hiç böyle bir zaman geçirmedik. Onu hiç mum ışığında görmedim. Bunu istiyorum. Jack'in mum ışığında bana bakmasını istiyorum. Basit ve belki de saçma geliyor, ama istediğim bu. Jack'le geçirdiğim tüm anlar. Ben güçlü ve bağımsız bir kadıyım. Ama Jack'le, benim yanımda olmak için her şeyi yapacak onun gibi bir adamla kendimi güvende hissetmek istiyorum. İstedğim bu. Onunla geçirdiğim tüm küçük şeyleri istiyorum.

"Ne?" diye şaşkınlıkla sormaya çalıştım. "Çok keyifli vakit geçiriyor gibi görünüyor."

Jenna, "Biliyorsun, sen yanına gelir gelmez seni gördü," diyor alaycı bir şekilde.

“Ne?” Saçımı parmağımın etrafına doladım. “Sadece şehirde takılıyoruz. Bu bir suç değil.”

"Kızım. Her otuz saniyede bir buraya bakıyor, sanki onu kurtaracağını umuyor."

Kalbim duracak gibi oldu.

Kendi kendime mırıldandım: "Neden onu kurtarayım ki? Gayet iyi görünüyor."

"Hayır, öyle değil," dediler Poppy ve Violet aynı anda.

Ve sonra oluyor.

Elena bir şey için kalkarken Jack onun sandalyesini geri çekmek için ayağa kalktı. Belki banyoya gidiyordur? Umarım çıkıyordur? Gözleri hemen verandayı taradı ve bana takıldı. Beni kesinlikle gördü. "Belki" gördü tarzında değil. Göz göze geldiğimiz, yavaş yavaş gelişen, "Yakalandın!" tarzında. Kaşları kalktı.

Tam bir korkak gibi banka çömeldim. "Görevi iptal et," diye tısladım. "Tehlikeye düştük."

Artık çok geç. Botlarının bana doğru geldiğini duyuyorum. Parmaklıkların arasından bakıyorum ve başım dönüyor.

Orada, elleri belinde, kot pantolonu içinde, güneşten yanmış, hafifçe sinirli bir halde duruyor.

"Şey," diyor kollarını kavuşturarak. "İnce bir detay."

Violet ayağa kalktı, kot pantolonunu silkeledi. "Biz sadece yerel işletmeleri destekliyoruz. Bu bir suç değil."

Poppy, caddenin aşağısındaki çiftçi pazarından aldığı bir kavanoz turşuyu göstererek başını salladı. "El yapımı turşuların büyük hayranıyız."

Jack bana bakıyor ve iç çamaşırlarımın adeta erimesine neden olan yavaş ve seksi bir sırıtış sergiliyor. "Onları da casusluk yapmaya mı sürükledin? Ve güzel kılık değiştirmişler," diye ekliyor.

"Ben onları sürüklemedim," dedim ayağa kalkarak. "Kendi istekleriyle geldiler."

"Beni gözetlemek için mi?" diye sırttı, belli ki beni zor durumda bırakmaktan zevk alıyordu.

"Hayır. Düşmanı öylesine gözlemliyordum."

Başını yana eğdi, dudakları seğirdi. "Nasıl gidiyor?"

İçimden bir ah çektim. "Vasat bir randevu. Bu hafta kahve arabasında bana kahvaltılık yiyeceklerin gereksiz olduğunu söyledi."

"Onunla arkadaşsın. Bana söyledi." Gözlerini kırıştırdı. "Ve bir keresinde bir krep yüzünden ağlamıştın."

"Çünkü ben öyle istiyordum, Jack."

Daha da yaklaşıyor. "Peki, asıl neden buradasınız?"

Omuz silktim. "Size önemli bir soru sormak istedim."

İçimden homurdanıyorum çünkü az önce ortaya attığım bahane çok kötüydü. Şimdi bir şeyler uydurmak zorundayım.

Kaşlarını kaldırarak, "Soru ne?" diye sordu.

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum, böylece kendimi daha da çıkmaza sokuyorum. "Eğer birini öldürseydim, beni ihbar eder miydin?"

Vücudu kahkahadan titriyor, sonra ciddileşiyor. "Kimi öldürdün?"

Omuz silkiyorum. "Şimdilik kimse yok. Ama olsaydı, ne yapardınız?"

Bana bakıp, "Bunu mu sormaya geldin?" dedi.

Ona baktım ve elimden gelen tüm ciddiyetle, "Soruyu cevapla, Jessop," dedim.

Sırıtarak yaklaştı ve "Söylemem. Ama bunu sana karşı sürekli kullanırım. 'Benimle bir tura çıkacak mısın yoksa Şerif Matthews'u aramam mı gerekiyor?' derdim." dedi.

Başımı salladım ve sııttım. "Tahmin ettiğim gibi."

"Randevuma geri dönüyorum," diyor başını sallayarak ve gülmemeye çalışarak. "Siz üçünüz de tutuklanmamaya çalışın. Yine."

"Randevunuzda iyi eğlenin," diye neşeli bir şekilde seslendim ona.

Bana dönüp göz kırptı. "Sonra senden nefret ederim."

Göz kırpmaları.

Yavaşça, kendinden emin ve her şeyi biliyormuş gibi bir ifadeyle bana bakarak uzaklaştı.

"Tutuklanmadık," diye mırıldanıyorum, onun beni bu kadar sinirlendirmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum. Ve ne kadar rahat görüldüğünden nefret ediyorum. "Jack'ten nefret ediyorum. O en kötüsü."

"Hayır, gerek yok." Violet sıırıtarak, "Ve sadece uyarı ile kurtulduk. Tutuklanmadık." dedi.

"Gün daha yeni başladı. Tutuklanabiliriz," diyor Poppy.

Ama Jenna, asistanıyla konuşmayı bırakıp bize döndüğünde dikkatimi çekiyor. "Bir fikrim var."

İnleyerek, "Hayır, Jenna." dedim.

Başını sallayıp gülümsedi. "Bekleyip göreceksiniz..."

* * *

Buraya çılgınca sigara içmek için gelmedim. Tam olarak öyle değil tabii.

Jessop Lodge'daki çift fırın muhteşem. Mutfak, Wilder Ranch'teki mutfağa göre çok daha geniş tezgah alanına sahip ve Jack'ten saklanıyor olabilirim ya da olmayabilirim. Biliyorum ki günü bitirdiğinde Wilder Ranch'e geri dönecek ve umarım beni burada, pansiyonda aramayı aklına getirmez. Ayrıca, Jack'in önünde kendimi rezil ettiğim o berbat akşamlardan birini geçirdim ve hiçbir şey ruhu çikolata ve tereyağı kadar yatıştırmaz.

Evet, belki biraz duygusal bir pişirme tarzı bu. Ama çoğunlukla... terapi gibi. Bol çikolata parçacıklı tabii.

Kurabiye hamuru tepsiyerini açarken yan kapı gıcırtyyla açıldı ve sanki duvarlardan tatlı kokusu almış gibi iki tanıdık figür içeri girdi.

Weston yalvaran gözlerle, "Lütfen bunların kamuoyunun kullanımına yönelik olduğunu söyleyin," diyor.

"Eğer 'halk' derken sizleri kastediyorsanız, evet," diyorum, hamuru alıp tepsiye sanki bana bir kötülük yapmış gibi bırakırken.

Tucker kısık bir sesle ıslık çalıp buzdolabına yaslandı. "Abi, Jack bu fırının son zamanlarda daha çok kullanıldığını söylediğinde, bunun... duygusal hasar kontrolü için olduğunu anlamamıştım."

Elimde hamurla kaplı bir kaşık tutuyorum. "Benimle alay edersen, hiçbir şey elde edemezsin."

Weston bir tabure alıp mutfak adasının yanına çekti. "Alay etmiyorum. Destekliyorum. Arada fark var."

Sanki bir pasta yarışmasının en ön sırasında oturuyorlarmış gibi beni çalışırken izliyorlar.

"İlk partiyi test etmek ister misiniz?" diye soruyorum.

Weston neredeyse inleyerek, "Bu hafta duyduğum en iyi cümle bu," dedi.

Tucker ciddiyetle başını salladı. "Evllenme teklifi edebilirim."

Mutfak sıcakık, altın rengi ve kurabiye kokusuyla dolu, rahatlatıcı bir atmosfere sahip. Güldüm ve tepsiyi fırına sürdüm. Tucker ve Weston'la vakit geçirmeyi her zaman sevmişimdir. Dürüst olmak gerekirse, Jessop kardeşlerin yetişkin halleri hiç de kötü birer arkadaş değil, babalarıyla büyümeyi atlatmış yetişkin erkekler için şaşırtıcı derecede tatlılar. Onlar benim için kardeş gibiler ve onlarla vakit geçirmekten gerçekten keyif aldım. Dizi bittiğinde onları özleyeceğim.

Tucker, deneme amaçlı bir kurabiyeden bir ısırık alıp homurdandı. "Bu bana çocukluğumu ve rahatlığı hatırlatıyor. Tessa bize böyle kurabiyeler yapardı."

"Doğrulayabilirim," diye onaylıyor Weston. "Jack seninle evlenmezse, ben evlenebilirim."

Burnumu çektim. "Vay canına. Bir kıza kendini özel hissettirmeyi biliyorsun."

Tucker sözlerine şöyle devam ediyor: "Biz sadece şunu söylüyoruz: Jack, gözünün önündekini göremiyorsa aptalın teki."

"Üzerim resmen un ve tereyağı içinde. Kardeşin randevuda ve benimle hiç ilgilenmiyor."

Weston, Tucker'a sııttı. "Tam onun tipi."

Ben cevap veremedim arka kapı tekrar gıcırtyla açıldı ve tam da şeytanın ta kendisi, Jack içeri girdi.

Rüzgardan dağılmış saçları, hâlâ sıyrılmış kolları, yüzündeki o kalıcı "şimdi ne olacak?" ifadesi.

Kapı eşiğinde durdu, kaşları kalkıktı, beni görünce şaşırılmış gibiydi. "Burada ne yapıyorsun?"

Hiç tepki vermiyorum bile. Sadece çok tatlı bir şekilde gülümsüyor ve "Randevunuz nasıl geçti?" diye soruyorum.

Tucker kurabiyesinin içine öksürdü.

Weston o kadar hızlı ayağa kalktı ki neredeyse taburesini devirecekti. "Ve bu da bizim dışarı çıkma zamanımızın geldiği anlamına geliyor."

"Evet," diyor Tucker, ellerini havaya kaldırıp kapıya doğru geri geri giderken. "İnekleri kontrol etmeye gidiyoruz. Ya da buna benzer bir şey."

"Yanınızda bir el feneri getirin," diye öneriyorum.

Weston, kardeşini yakasından tutup dışarı sürüklerken "İyi eğlenin!" diye seslenir, ancak Tucker, sanki rehine pazarlığı yapıyormuş gibi uzanıp tepsideki iki kurabiyeyi daha kapmadan önce değil.

Kapı arkalarından kapanırken Tucker, "Duygusal nedenlerle yemek yiyorum!" diye bağırdı.

Mutfak kapısı arkalarından kapanıyor.

Jack bir an olduğu yerde durup bana bakıyor, sanki kızgın mı, eğleniyor mu yoksa ikisinin arasında bir şey mi olduğunu tam olarak çözemiyor, ben de bunu anlayamıyorum.

"Fırın için geldim," diyorum soğukkanlılıkla, daha da hırslı bir şekilde hamurdan daha fazla alıyorum. "Merak etme. Karını bulmanı falan sabote edecek değilim."

Yavaşça tezgaha doğru yürüyor. "Öyle dememiştim."

"Bunu sen de düşünmüştün, değil mi?"

Karşımdaki mutfak adasına yaslandı. "Çıldırılmış gibisin."

Gülümsüyorum. "Kızgın mı? Ben mi? Hayırrr. Neden kızgın olayım ki?"

"Bilmiyorum," diyor. "Belki de randevumu takip ettin, yakalandın ve sonra da öfkeni burada fırıncılık yaparak atmaya geldin."

Hamuru kaşıklamaya geri dönüyorum. "Neyse, benim için endişelenme. Ben senin sorunun değilim."

Bir an sessiz kalıyor. Sonra yumuşak ama keskin bir sesle, "Geçen gece bir şey söyledin," diyor.

Kasıldım. "Çok şey söylüyorum."

"Kesinlikle senden nefret ederek ilişkiye girmeyeceğimi söylemiştin."

Donakaldım. Birdenbire burası yüz derece sıcak gibi geldi.

"Birçok şey söylüyorsunuz," diye devam ediyor, sesi şimdi daha alçak ve yakın bir tonda. "Ama bunu duydum. Çok net bir şekilde."

Üzerim hala unla kaplıyken, elimdeki metal kepçeyi silah gibi tutarak yavaşça dönüyorum.

"Pekala. Peki, ne olmuş yani?"

Tezgahın etrafından dolaşarak daha da yaklaştı. Ben de içgüdüsel olarak unlanmış tezgaha doğru geri çekildim.

Büyük hata. İki eliyle beni köşeye sıkıştırdı, avuç içleri arkamdaki masaya yapışık haldeydi, beni tuzağa düşürdü. Kalbim hızla atmaya başladı.

"Seni reddetmiyordum," diyor sessizce.

"Ah?"

"Bunu hayal ediyordum."

Yutkunuyorum. Bana doğru eğiliyor, kulağıma fısıldayacak kadar yaklaşıyor. "Ve Wilder, çok net bir şeyi anlamamı istiyorum..."

Sesim titriyor. "N...ne?"

"Seni ne zaman becereceğim? Ve bu 'ne zaman' sorusu, 'eğer' sorusu değil. Seni sevmediğim için olmayacak."

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak ona bakıyorum, beynim arızalanıyor, nefes almayı unutuyorum.

"Ama eğer her yerde karşıma çıkmaya ve beni çıldırtmaya devam edersen, iyi niyetlerimi unutup kötü niyetlerime göre hareket edebilirim."

Nefesim kesildi. "Kötü olanlar hangileri?"

Sırıtarak, "Bunu bilmek istemezsin," dedi.

Dizlerim neredeyse çökecek. Çünkü gerçekten de çökecek. Hem de çok, çok çökecek.

Sonra öne eğildi, eli tezgâhın üzerinden uzanıp bir kurabiye aldı ve bir ısırık aldı, bunu yaparken de doğrudan gözlerimin içine baktı.

Ona bakakaldım, nutkum tutulmuştu.

"Bu kurabiyeleri bitirecek misin?" diye soruyor, sesi sinir bozucu derecede kayıtsız.

Gözlerimi kırpıyorum. "Ne?"

"Kurabiyeler mi?"

"Ah. Evet. Tabii."

"Eve gidip senden önce biraz sıcak su bulmaya çalışacağım. Belki kendime de bir bakacağım ve bu arada seni de düşüneceğim," diye sırttı, ona nasıl cehennem azabı çektirdiğimi ve kendime baktığımı ve onu düşündüğümü yüzüme vurarak.

Sinsi bir gülümsemeyle dışarı çıktı ve ardında için için yanan bir yıkım izi bıraktı.

Arkasından uzun uzun bakıyorum. Sonra da kimseye hitap etmeden kendi kendime, "Bu adam aklımı kaçırmama sebep olacak," diye mırıldanıyorum.

Bölüm 23

Jack

Parmalee'nin Feels Like Home adlı eseri

Saman istifliyordum ki, ahır zemininde bir kadının görev peşindeymiş gibi ayak sesleri duydum. Başımı kaldırdığımda Jenna'yı gördüm. Ve hiç de mutlu görünmüyordu.

"Jack Jessop," diye hırladı, ellerini beline koymuş, loş ışığa rağmen güneş gözlükleri hâlâ kulağındaydı. "Konuşmamız gerek. Hemen şimdi."

İç çekerek, tişörtümün kenarıyla alnımdaki teri sildim. "Bekleyebilir mi? Öncesinde yaklaşık yirmi balya daha var..."

"Hayır." Gözleri alev alev yanarak içeri girdi. "Bu samanla ilgili değil. Bu, tüm gösteriyi mahvetmeye çalışmanla ilgili."

Ona dik dik bakıyorum. "Affedersiniz?"

Gözlüğünü hızla çıkarıyor ve benimkilerle aynı renkteki yeşil gözlerinde öfke belirliyor. "Gösteriyi kasten mi mahvetmeye çalışıyorsun, yoksa sadece çok mu kaba davranıyorsun? Her iki durumda da, ne yapacağımı anlayabilmek için bunu bilmem gerekiyor."

Çenemi sıktım. "Jenna, buraya sadece bana hakaret etmek için mi geldin, yoksa gerçekten geçerli bir sebebin mi vardı?"

"Ah, bir sebebim var." Yaklaştı ve parmağını göğsüme sapladı. "Sen ve Cami birbirinizin etrafında dönüp duruyorsunuz, sanki birbirinizin kıyafetlerini yırtmak istiyorsunuz, sonraki nefeste de kameraların önünde kıskanç bir eski sevgili gibi ona çıkışıyorsunuz. İzleyicilerin kafasını

karıştırıyorsunuz, yarışmacıları korkutuyorsunuz ve yapımcıların programı tamamen iptal etmeyi düşünmelerine neden oluyorsunuz çünkü işe yaramıyor."

Öfkemizi kontrol altında tutmaya çalışarak bir adım geri çekildim. "Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, Jenna."

"Evet, en iyi ihtimalle bu işin çöpe atılmasına sebep olacaksın ve o zaman da paramızı alamayacağız," diye çıkıştı Jenna. "Bunu yapmayı kabul ettin. Bunun ne olduğunu biliyordun. Ve yarışmacılarla bağ kurman gerekiyor, Cami'ye aşık olman değil."

"Özlem duymuyorum."

Gülüşi keskin ve mizahsız. "Jack. Cami ile aranızda inanılmaz bir kimya var. Bu sadece bariz değil, göz kamaştırıcı. O etraftayken, onu öpmemek ya da öldürmemek için kendinizi zor tutuyormuş gibi görünüyorsunuz. Bazen ikisi birden. Ve o da sizden daha iyi değil. İkiniz de yürüyen bir romantik felaketsiniz."

Arkamı dönüp bir tuvalet kabininin kenarına tutunuyorum. Omuzlarım ve göğsüm gergin. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ne onunla, ne de başkasıyla.

Jenna, ortamı anlamakta güçlük çekiyor gibi görünerek devam ediyor: "Eğer bir şeyleri mahvedecekseniz, en azından şu lanet olası programın çekimleri bitene kadar bekleyemez misiniz? Çünkü şu anda her şeyi kendinizle birlikte yıkmak üzeresiniz."

Arkamı dönüyorum. "Bu benim için sadece bir gösteri değil!"

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bu benim hayatım, Jenna." Sesim yükseliyor, içimde yanan duygularla titrek bir hal alıyor. "Dünya için gösterişli bir reality şov olabilir, ama benim için? Burası benim evim. Benim adım. Ailemizin mirası. Ve evet, karışık. Ve evet, Cami sinirlerimi bozuyor. Ama rol yapmıyorum. Gerçek hislerim olmayan bir kadına bir şov için önem veriyormuş gibi davranamam. Yapamam."

"Madem Cami her yanıdayken dağılıp gidecektin, neden bunu yapmayı kabul ettin?"

"Çünkü bunun üstesinden gelebileceğimi düşündüm!"

Ahır sessizliğe bürünüyor. Yüksek pencerelerden süzülen güneş ışığında toz zerrecikleri uçuşuyor. Nefes nefese kalmış bir halde elimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Kendimi toparlayabileceğimi, çiftliği kurtarmak için yeterince uzun süre rol yapabileceğimi, ayak uydurabileceğimi, gerekeni yapabileceğimi sandım." Gözlerim vahşi bir şekilde ona bakıyorum. "Ama ona her baktığımda nefes alamıyorum. Düşünemiyorum."

Jenna kollarını kavuşturdu. "Öyleyse itiraf et. Ona. Bunun seni içten içe yiyip bitirmesine izin verme."

Göğsüm hızla inip kalkıyor. Ellerim yanlarımda yumruk haline geliyor.

Yumuşuyor. "Jack, her şeyden önce kardeşimsin. Elbette, bu program benim kariyerim, ama seni seviyorum. Ve Cami'yi de seviyorum. Mutlu olmanı istiyorum."

Ve ben onları durduramadan sözler ağzımdan döküldü: "Onu seviyorum."

Ortam birdenbire sessizliğe büründü. Jenna'ya bakakaldım, kalbim sanki on kilometre koşmuşum gibi hızla çarpıyordu.

"Onu seviyorum," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sessiz ama aynı derecede tutkulu. "Tanrım, onu o kadar çok seviyorum ki midem bulanıyor. Tüm hayatım şimdiye kadar berbattı. Sadece parçaları bir arada tutmaya çalışıyordum. Sonra o, lanet olası bir rüya gibi geri döndü ve uyanamıyorum. Uyanmak istemiyorum. Onu istiyorum."

Jenna ağzını açar. Kapatır. "Şey. Kahretsin."

Acı bir şekilde gülüyorum, elimi yüzüme sürüyorum. "Evet. Sanırım bu kadar."

"Bunu biliyor mu?"

"Bunu ona söyleyemem. Onu üzme riskini göze alamam," diyorum ve sonra daha kısık bir sesle, "Ya babam gibi olursam? Ya her şeyi berbat edersem?" diye ekliyorum.

Jenna yaklaştı, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Öncelikle, sen ona hiç benzemiyorsun. İkincisi, her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edemezsin. Bu her sahnede, her bakışta, her sert sözde belli oluyor. Sadece onu incitmiyorsun. Kendini de incitiyorsun."

Başımı çeviriyorum. "Nasıl duracağımı bilmiyorum."

"Durmana gerek yok," diyor Jenna. "Sadece beklemen gerekiyor. Oyunu oyna. Çekimlerin bitmesine birkaç hafta kaldı. Bunu atlatırsan, ona her şeyi anlatabilirsin. Hatta istersen dağların tepesinden haykırabilirsin. Ama eğer o zamana kadar başarısız olursan, her şeyi kaybederiz. Sen, o, dizi. Her şey seninle birlikte alevler içinde yok olur."

Bütün bunların ağırlığı göğsüme çöküyor. Kameralar. Miras. Cami. Her zaman Cami.

"Onu hak edip etmediğimden emin değilim," diye mırıldanıyorum.

Jenna yavaşça başını salladı. "Anlıyorum. Aslında hiçbir şeyi hak etmiyoruz, değil mi? Sadece çok çalışıyoruz ve sahip olduklarımız için şükrediyoruz."

Omuz silkerek, "Özür dilerim. Programda işleri bozmak istemedim. Her şey için ne kadar çok çalıştığınızı biliyorum." dedim.

Jenna yumuşadı. "Pekala, o zaman biraz daha dayan. Sadece biraz daha. Kendi sonunu mahvetme."

Gözlerimi kapatıyorum, gerçeğin midemde bir taş gibi yerleştiğini hissediyorum. Cami'yi istiyorum. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyorum. Ama bunun bir şansı varsa, her şeyi mahvetmeden önümüzdeki birkaç haftayı atlatmalıyım.

Gözlerimi açtığımda, Jenna bana acıma dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Sen kötü bir adam değilsin Jack," diyor sessizce. "Sadece aşıksın. Ve bu karmaşık bir durum. Belki de derli toplu bir reality TV programına uymuyor. Ama eğer onu seviyorsan, gerçekten seviyorsan, bir yolunu bulup işleri yoluna koyarsın. Sonradan."

Başımı salladım. Sesim kısıktı. "Sonra."

Bana son bir kez baktı, sonra gitmek için döndü. Güneş ışığına çıkmadan hemen önce durdu. "Ne olursa olsun," dedi omzunun üzerinden, "ikiniz için de iyi dileklerimi iletiyorum... sakın batırmayın."

Hafifçe kıkırdadım. "Söz vermiyorum."

Öğleden sonraki sıcaklık üzerime çökerken, saman kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyor ve ben ahır kapısına yaslanıyorum.

Onu seviyorum. Ve bu işin başlangıcından beri ilk defa bunu sesli söyledim. Ama ona değil. Belki de her şeyin başlangıcı budur. Ve Jenna haklı. Sadece bu iş bitene kadar dayanmam gerekiyor.

* * *

Nefes nefese uyandım.

Ter, uyku tulumunun içini sıırıslıklam etmiş, tişörtüm sanki fırtınada kilometrelerce koşmuşum gibi göğsüme yapışmış. Kalbim gümbür gümbür atıyor, nefesim kesik kesik. Orada uzanmış, en yakın arkadaşımın çocukluk

odasının çatlak tavanına bakıyorum ve az önce ne rüya gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.

Ama görüntüler toz gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Sadece korku. Baskı. Gölgeler. Belki babamın sesi. Ya da benimki, daha soğuk bir şeye dönüşmüş hali. Emin olamıyorum.

Tek bildiğim şu ki, tekrar uyuyamıyorum.

Uyku tulumunu üzerimden attım, tişörtümü çıkardım ve sanki bu sefil polyester yuvasına girdiğimden beri üç saat geçmemiş gibi, derme çatma yatağın kenarından bacaklarımı sarkıttım. Karanlıkta ilerlerken eski zemin ağırlığım altında gıcırdadı. Çantamdan temiz kıyafetler alıp koridora çıktım ve Cami'yi uyandırmamaya çalışarak banyoya doğru sessizce ilerledim.

Suyun ısınması tam bir dakika sürüyor. Bu süre zarfında aynada kendime bakakaldım, çenem kasıldı, gözlerim gölgelendi ve kendi kendime, nasıl oldu da tekrar buraya geldim diye düşündüm. Kaçtığım yere geri döndüm ve şimdi kurtarmaya çalışıyorum.

Ve cevap her zaman onun içindi. Cami için.

Sonunda etrafımı buhar kapladığında, buharın altına giriyorum ve terimi, kâbusu ve adını koyamadığım göğüs ağrısını yıkayıp götürmesine izin veriyorum.

Dışarı adımımı attığımda gökyüzü hâlâ zifiri karanlıktı. Şafak vakti bile henüz belli değildi. Cırcır böcekleri hâlâ vızıldıyordu. Sessiz çiftlik avlusunda yürürken, sanki kas hafızası gibi ahıra doğru ilerlerken, hafif bir esinti kapüşonlu kazağımın eteklerini çekti.

Yolumu bulmak için ışığa ihtiyacım yok. Ahır kapısını açarken gıcırıyor ama atlar kıpırdamıyor. Beni hissediyorlar. Bana güvenin. Ahır bölmeleri arasında ustaca bir kolaylıkla hareket ediyorum; bir tırmık alıyorum, saman atıyorum, toynaklarını kontrol ediyorum, kendi kendime selamlar mırıldanıyorum.

Taze saman ve eyer sabununun kokusu, başka hiçbir şeyin yapamadığı şekilde beni sakinleştiriyordu. Ritmi, kovalardaki tahılların şıkırtısı, kestane rengi bir kırsağın sıcak nefesi, botlarımın beton zeminde çıkardığı ses... İşte bu mantıklı olan şey. Bir reality şov değil. Burada her şey basit.

Belki de Wilder Ranch'te kalmaya başladığımda beni bu kadar derinden etkileyen şey buydu. Farklı bir his veriyor. Farklı bir şekilde inşa edilmiş. Cami'nin ebeveynleri, büyükanne ve büyükbabasının miras bıraktığı şeylere layık olamadılar. Onlar gittikten sonra aynı şey değil. Ama Wilder Ranch'in

kökleri hala burada ve şu anda Jessop Ranch'in köklerinden daha güçlü hissediliyorlar.

Wilder Çiftliği'nin kalbi var. Cami'nin bu kalp için verdiği mücadeleyi, sanki kemiklerine işlemiş gibi hissedebiliyorsunuz. Bu yer sevgi üzerine kurulmuş. Jessop Çiftliği ise beklentiler üzerine, imaj üzerine veya babamın o zamanlar önemli olduğunu düşündüğü her neyse onun üzerine kurulmuş.

Tezgahlardan birine yaslandım, hâlâ nemli olan saçlarımı elimle düzelttim ve derin derin nefes aldım.

Sessizlik çok iyi geliyor. Son günlerdekinden çok daha iyi.

Mutfak penceresindeki loş ışığın yandığını görene kadar beni görmediğini fark ettim. Sırtı pencereye dönük, uzun saçları omuzlarından aşağıya yumuşak dalgalar halinde dökülüyor, solmuş bir askılı bluzun askılarının üzerinden geçiyordu. Uykulu bir şekilde elini kupaya uzatıp kahve makinesini çalıştırırken, sanki kas hafızasıymış gibi hareket ediyordu. Rutiniydi bu.

Sanki en ufak bir hareket bile o anı bozacakmış gibi, tamamen hareketsiz kalıyorum.

O çok güzel. Sadece görünüşünden dolayı değil, ki bu özellikle sabahın bu saatinde, o şortlarla tehlikeli bir durum, aynı zamanda varoluş biçiminden dolayı da. Yumuşak, güçlü, karanlığı aydınlatma biçiminin farkında bile olmadan, hiç çaba göstermeden.

Onu böyle istememeliydim. Özellikle de babamın gölgesinden nasıl kurtulacağımı hâlâ çözmeye çalışırken.

Ama Tanrım, yine de onu istiyorum. Çiftliğini değil, sadece onu. Wilder Çiftliği umurumda. Ama onu seviyorum.

Belki de kız kardeşim haklıydı. Korkuyorum. Belki de iyi niyetlerin, zamanlamanın ve bana "doğru" şeyi yaptığımı hissettiren tüm saçmalıkların arkasına saklanıyordum. Ama bir şey yapmaya ve bir şey söylemeye cesaret edemedim. Her şeyi mahvedeceğimden korkuyorum.

Ama burada karanlıkta durup onun güne başlamasını izlemek, her gün yapabileceğim bir şeymiş gibi hissettirmiyor. Onsuz yaşamak istemiyorum.

Kollarını yukarı doğru uzattı, sırtını kamburlaştırdı ve ben boğuk bir ses çıkardım, atım bana yan gözle baktı.

Başka yöne bakmalıyım. Ama bakmıyorum. Çünkü buradan, gölgelerin arasından bile onun ne olduğunu biliyorum. O benim için her şey.

Çok yorgunum. Kameralara gülümsemekten yoruldum. Olmadığım biri gibi davranmaktan yoruldum. Cami'ye delicesine, kalbimin derinliklerine

kadar aşık olmadığımı iddia etmekten yoruldum.

Aklımdan çıkmayan tek şey, Cami'yi sevdiğimi söylediğim an Jenna'nın yüzündeki ifade. Sanki bir kükreme gibi çıkmıştı ağzımdan. Patlayıcı. Ham. Ve belki de her şeyi içimde tutmayı bırakmak için o ana ihtiyacım vardı. Ama şimdi zihnimde yankılanıyor.

Onu seviyorum. Tanrım, onu çok seviyorum. Ve onun bundan haberi yok.

Kız kardeşime söyleyebilirim. Ollie'ye söyleyebilirim. Hatta Wyoming rüzgarına haykırabilirim bile. Ama nedense Cami'nin gözlerinin içine bakıp söylersem, bana aynı şekilde karşılık vermeyebileceği ihtimali varmış gibi geliyor. Onun gurur duyabileceği ve güvenebileceği bir adam olmalıyım. Onun için o adam olmaya canla başla çalışıyorum.

Ben tam bir korkağım. Hayatımın en dip noktalarından Bridger Falls'a geri dönebilmeyi, küllerden bir çiftlik yeniden inşa edebilmeyi, itibarımı zedeleyen darbeleri birer birer atlatabilmeyi başarabiliyorum ama konu ona gelince? Boğazım düğümleniyor. Kalbim panikliyor.

Korkuyorum. Onun bana karşılık vermeyeceğinden korkuyorum. Sahip olduğum tek iyi, çılgın, dürüst şeyi mahvedeceğimden korkuyorum. Bana baktığında babamı göreceğinden korkuyorum.

Sonuncusu diğerlerinden biraz daha fazla batıyor. Ağırlığını hafifletmek için elimi göğsüme bastırıyorum.

Her gün, onun gibi olmadığımı kanıtlamaya çalışıyorum. Aile adımızı lekeleyen, yalan söyleyen, hile yapan ve Jessop mirasını çamura bulayan adam olmadığımı kanıtlamaya çalışıyorum. Ama bazen kendi yansımama bakıyorum ve gözlerimde aynı gölgeleri görüyorum. O gölgeler savaşıyor. Ama içten içe biliyorum ki, farklı şeyler için savaşıyoruz. Ben sevdiğim insanlar için savaşıyorum, babam ise kendi çıkarı için.

Cami'nin bana güvenmemesi için her türlü sebebi vardı. Yine de beni biraz olsun içeri aldı. Beni kırmaya yetecek kadar.

Ve şimdi buradayım, onun için yanıp tutuşuyorum.

Sadece bedeni değil, ah, pençelerinin derimin altında yaktığı o yakıcı arzu, bir de kahrkahası ve inatçılığı. Sevdiği şeyler için verdiği mücadele. Her gün ve etrafındaki herkesi daha iyi olmaya teşvik etme biçimi.

Şu anda bana gerçek gelen tek şey o. Bu program çiftliği kurtarabilir ama Cami? O beni kurtardı.

Çekimlerin bitmesine sadece birkaç hafta kaldı ve her açıdan zaten onunmuşum gibi davranmaya devam edeceğim. Jenna beklememi söyledi.

Programdan sonra ona her şeyi anlatabilirim. Ama bu sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Sanki boğulan bir adamdan nefesini biraz daha tutmasını istemek gibi.

Ama yapacağım. Çünkü o buna değer. Tüm acıya, korkuya, bekleyişe.

Bir şekilde bunun da üstesinden geleceğim. Her şeyde olduğu gibi, bunun da üstesinden geleceğim. Çünkü bu lanet olası karmaşada kesin olarak bildiğim tek şey şuydu:

Cami, istediğim tek gelecek. Ve ona sahip olmak için ne kadar zaman gerekirse o kadar bekleyeceğim.

Bölüm 24

Cami

Miranda Lambert'in "Eğer Bir Kovboy Olsaydım" adlı eserinden.

Ahırın içi sedir talaşı ve deri kokuyor, ama bana ev gibi geliyor. Burası sessiz, insanın kemiklerine işleyen bir sessizlik. Çocukken evin içindeki her şey çok gürültülü, çok gergin geldiğinde peşinden koştuğum o sessizlik. Şimdi büyüdüm ve nedense hala aynı hissi veriyor. Sanki burası dünyanın anlamlı olan tek yeri.

Yatağa girmiş olmam gerekirdi. Ay tepede, yıldızlar da göz kamaştırıyor, ama uyuyamıyorum.

İşte buradayım, tuvaletlerin yanındaki su musluğunun önünde diz çökmüş, sızdırmaya başlayan patlak bir boruyu tamir etmeye çalışıyorum. Sanki bir şey kanıtlamam gerekiyormuş gibi. Kime, bilmiyorum. Belki anneme. Elimdeki anahtar çok büyük, ya da belki de doğru düzgün çalıştıramayacak kadar öfkeliyim. Her iki durumda da, mücadeleyi kaybediyorum.

Savaşmaktan yoruldum. Elde ettiğim şeyleri hak ederek kazanmaktan rahatsız değilim. Ama onlar için savaşmak çok yorucu. Mesela saygı. Granger ve Jace gibi bana saygı duymayan, bana zarar vermek veya benden bir şeyler çalmak isteyen insanlar var. Ve son zamanlarda çok sessizler. Bir sonraki hamlelerinin ne olacağını merak ediyorum ve bu da savaşmaktan yorulduğum başka bir mücadele. Her zaman diken üstünde olmak, bir sonraki yumruğun inmesini beklemek. Sonra Jack var. Tüm bunların içinde

beni güvende hissettiren tek sabit kişi. Ve bunun için minnettarım. Çiftlik konusunda hala endişeliyim. Hayallerimi burada gerçekten hayata geçirebilecek miyim acaba? Ama Jack yanımda olduğu sürece her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini biliyorum. Onunla ilgili her şey beni çok şaşırtıyor. Onu çok seviyorum; onu çok istiyorum. Ama o gerçekten beni istiyor mu? Ya işler yolunda gitmezse? Çiftlikten ve ondan ayrılmak zorunda kalacağım. Ve son kısmı kaldıramadım. Onun için bu çiftliğin tamamından ve tüm hayallerimden vazgeçerdim. Ama biliyorum ki o buna asla izin vermez. O beni ve hayallerimi önemsiyor. Daha önce kimse benim için bunu yapmamıştı.

"Hadi ama," diye mırıldandım, üçüncü kez yanlış yöne çevirerek. "Paslı, baş belası—"

"Boruya mı konuşuyorsun yoksa kendine mi?"

Donakaldım.

Jack kapı aralığında, kolları kavuşturmuş, dağınık saçlarına ay ışığı vururken duruyor. Yorgun görünüyor. Bitkin. Sanki yatakta yatıyormuş ve ben onu bir şekilde uyandırmışım gibi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye homurdandım, çoğunlukla kalbimin boğazıma fırlamış gibi atışını örtbas etmek için.

"Ben de size aynı şeyi sorabilirim."

"Bir şeyleri tamir ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Ayak sesleri toprak zemini sürterek yaklaştı. "Yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Ona dik dik baktım. "İyiyim."

"Hı hı."

Yanımda çömeliyor, bir an sessiz kalıyor. Sonra, sormadan, nazıkçe anahtarı elimden alıyor. Parmaklarımız birbirine değiyor. Nefesim kesiliyor.

"Jack—"

"İzin verin, size yardım edeyim," diyor usulca.

Anahtarı ayarlıyor, bir iki kez çeviriyor ve cıvata tatmin edici bir tık sesiyle gevşiyor.

Ona dik dik bakıyorum. "Gösterişçi."

Gülümsüyor ama yüzümü görünce gülümsemesi kayboluyor. "İyi misin?"

Başımı çeviriyorum. "Pekala."

"Sen değilsin."

"Beni düzeltmene de ihtiyacım yok."

Anahtarı dikkatlice yere koydu ve topuklarının üzerine yaslandı. "Ne oldu?"

Biliyor. Jack bir şekilde her zaman biliyor. Ve Jack'in kalbimde her zaman özel bir yeri olmasının sebeplerinden biri de bu. Hak etmediği zamanlarda bile.

"Bugün Ollie ile annem hakkında konuşuyorduk, bana hiç destek olmuyor. Bu beni çok etkiledi. Aptalca bir şey. Onun düşüncelerine kapılıyorum. Zamanımı boşa harcadığımı, bu çiftliğin kurtarılmaya değer olmadığını ve bu tür bir hayata uygun olmadığımı düşünüyorum."

Yavaşça başını salladı. "Ben de eskiden kendim hakkında böyle düşünürdüm. İyi bir şey için yaratılmadığımı sanırdım."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Nefesini veriyor. "Babam çok kötüydü. Öyle kötüydü ki insanın içine işlerdi. Ne zaman seni ya da Ollie'yi görse çıldırırdı."

Midem alt üst oldu. "Nasıl kilo vereceğim?"

Sonunda bana baktı. Ve gözlerindeki o ifadeyi asla unutmayacağım.

"Wildier, beni fena döverdi. Her seferinde. İster senin otlak alanının yakınında at biniyor olalım, ister çit tamir ediyor olalım fark etmezdi. Eğer senin yanındaysam, iki kat daha kötü dayak yedim. Babamla senin anne baban arasındaki durumu biliyorsun."

Elimle ağzımı kapatıyorum, göğsümde dehşet yankılanıyor. "Jack... Bilmiyordum." Uzanıp elini tutuyorum. Geri dönüp istismara uğrayan o çocuğu bulmak, ona sarılmak ve onu kucaklamak istiyorum. Jack'in başına böyle bir şey gelmiş olmasından nefret ediyorum. Bu yüzden gitti. Beni kurtarmak için gitti. Beni korumak için. Tanrım, bundan nefret ediyorum. Beni reddetmek zorundaydı, başka seçeneği yoktu. Göğsüm çok ağırlaşıyor.

"Bunu asla bilmeni istememiştim. Ama buna değdi."

Elimle kendimi indirdim. "Bunun nasıl bir anlamı olabilirdi ki?"

Bana yumuşak, kırık ve güzel bir gülümseme veriyor. "Çünkü seninleyken kendimi değersiz hissetmiyordum. Büyükannen ve büyükbaban... büyükbaban bana bir şeyler öğretti. Bana zeki olduğumu, değerli olduğumu söyledi. Büyükannen bana kurabiye yaptı ve asla bana ait değilmişim gibi bakmadı."

Ayağa kalktı ve beni de yanına alarak bir saman balyasının üzerine çıktı; ben de bacaklarımı kucağına sarkıtıp ona doğru eğildim. Sanki bana dokunarak kendini rahatlatıyormuş gibi ellerini baldırlarımda yukarı aşağı gezdirdi.

Yutkunarak etrafına bakındı. "Başka hiçbir yer bana ev gibi gelmediğinde burası ev gibiydi. Onları özleyorum. Belki senin kadar özlemiyorum çünkü onlar senin ailendi, ama... özleyorum. Bir bakıma onlar da benim için aile gibiydiler."

Boğazımda yükselen, kalın ve keskin bir ağrı hissediyorum. "Bunun senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Buna sahip olmana sevindim. Ben de onları özleyorum. Her gün."

Biraz daha yaklaştı, sesi alçaktı. "Sana inandılar Cami. Ben de inanıyorum. Bu yerle harika şeyler başarabilirsin."

Kalbim gümbür gümbür atarken ona doğru gözlerimi kırıştırdım. "Ne demek istiyorsun?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Burasını kendi pansiyonunuza dönüştüreceksiniz. Burayı yeniden parlatacaksınız. Ve size ne şekilde yardım etmeniz gerekiyorsa, elimden gelen yardımı yapacağım."

Göğsümde bir burkulma hissettim ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "İş ortakları gibi mi?"

Yüzü düşüyor. Sadece bir anlık bir değişim. Ama ben görüyorum.

"Evet," diyor sesi boğuk bir şekilde. "İş ortakları."

Ve kahretsin, yüzünde hayal kırıklığı ifadesi görmek, olması gerekenden daha çok acıtıyor.

Boğazını temizledi. "Annen için üzgünüm. Belki fikrini değiştirir. Ama değiştirmezse, bu onun kaybı olur."

Gözlerim yaşararak gülüyorum. "Hep doğru şeyi söylüyorsun. Sinir bozucu."

"Dengeyi sağlamak için aptalca bir şey söyleyebilirim. Tekrar hakaret etmemi ister misin?"

Burun kıvırdım. "Dene bakalım, kamyonuna bir kova at pisliği dökerim."

Gülümsemesi içimde bir rahatlama hissi uyandırdı.

Düşmanlar. Arkadaşlar. Ve daha fazlası. Her neyse, her şey gibi geliyor.

Jack'i içeri almak neden dünyanın en korkunç şeyi gibi geliyor?

Bölüm 25

Jack

Trenton Tanner'ın Bölümleri

Bridger Falls Memorial Hastanesi'nin otomatik kapıları açıldığı anda onu fark ettim.

Teresa Kendrick, diğer adıyla Cami ve Ollie'nin annesi. Kızına hiç benzemiyor, çünkü Cami her zaman büyükannesine daha çok benziyordu.

Teresa'nın saçları rahatsız edici görünen sıkı bir topuzla toplanmış. Ameliyat önlüğü kırışmış ve yüzünde yıllardır orada duruyormuş gibi derin bir somurtma ifadesi var. Muhtemelen sadece az önce yaptığı gece vardiyasından değil, genel olarak da bitkin görünüyor. Teresa bir süredir mutsuz bir insan ve kasabadaki herkes bunu biliyor.

Beni görünce yavaşladı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve öfkeyle baktı.

Tahmin edebileceğiniz gibi, vardiyasının sonunda karşılaşmak isteyeceği son kişi ben olurdum. Ama ben burada laf kalabalığı yapacak değilim.

Kahveyi kaldırıyorum. "Barış teklifi."

Bakışları elimdeki kağıt bardağa kayd, sonra tekrar yüzüme döndü. "Ne istiyorsun? Bu bir tür tuzak mı?" diye mırıldandı, ceketini daha da sıkıca üzerine çekerken.

"Hayır," diyorum sakince, başımı sallayarak. "Sadece kahve ve sohbet."

Tereddüt etti. Arabasına doğru baktı, sonra tekrar bana döndü. "Beş dakikan var."

Ondan beklediğimden çok daha fazlasını verdi.

Yavaşça yanıma geliyor, sanki buraya bir şey yapmak için gelmediğime hala ikna olmamış gibi. Ona kahveyi uzatıyorum ve o da içini çekerek alıyor, ellerini kahvenin etrafına sarıyor, sanki havadaki soğukluğu ve kurduğu tüm savunma mekanizmalarını yakıp geçecekmiş gibi.

Yarı boş otoparkta kamyonetimin kaputuna yaslanıyoruz. Güneş yeni yeni doğuyor. Hava soğuk asfalt ve kahve kokuyor.

“Buraya tartışma başlatmak için gelmedim,” diyorum. “Sadece konuşmak istiyorum.”

Bardağının kapağının üzerinden bana bakıyor. "Ne hakkında konuşmak istersin?"

Ona şöyle bir baktım, onu baştan aşağı süzdüm. "Kızınızı seviyor musunuz?"

Omuzları kaskatı kesilmiş. Sanki ona hakaret etmişim gibi, "Elbette ederim," diye tersledi.

"Öyleyse neden göstermiyorsun?" diye karşılık verdim usulca.

O da isabet etti ve kadın irkildi. Gözlerini kırıp başka yöne baktı. "O... sert biri."

"Zor mu?" diye tekrarladım, sinirlenmiştim ama kendimi tutuyordum. "Ne zor? Sevmek mi zor?"

Sanki ona tokat atmışım gibi irkildi. Cevap vermedi, sadece bardağına baktı.

Sesim alçak ama kararlı bir şekilde devam ediyorum: "Onu sevmek zor değil. Onu sevmek, hayatımda yaptığım en kolay şey. Çaba göstermeme bile gerek yok. Sadece yapıyorum. Nefes almak gibi."

Teresa kıpırdamıyor. Konuşmuyor. Ama şaşırılmış görünüyor.

"Uyandığımda hep onu düşünüyorum. O gün ne yaptığını merak ediyorum. Yemek yiyip yemediğini. Neden hala her şeyi kendi başına yapmaya çalıştığını merak ediyorum. Ne kadar harika olduğunu, ne kadar sevildiğini biliyor mu acaba? Ve evet, inatçı. Zeki. Yaklaşmayı kolaylaştırmıyor. Ama eğer seni içeri alırsa?" Boğazım düğümlenerek başımı sallıyorum. "Bu, var olan en güzel sevgi türü."

Teresa, sanki artık gözlerime bakamıyormuş gibi otoparkın karşısına doğru bakıyor. "Bana çok uzun zamandır kızgın. Muhtemelen ergenlik çağından beri."

"O daha bir çocuktı," diyorum. "Ve çocuklar sebepsiz yere sinirlenmezler. Yaralanırlar. Terk edilirler. Sevgi kırıntıları için mücadele

etmekten yorulurlar.”

"İşleri kolaylaştırmadı," diyor sesi titreyerek.

"O her şeyini kaybetmiş bir kız. Babası onu defalarca terk etti. Büyük anne ve babasını, çiftliği, kendini güvende hissettiği tek yeri kaybetti ve hâlâ her şeyi bir arada tutmak için mücadele ediyor. Ona işleri kolaylaştırmanıza ihtiyacı yoktu. Sadece yanında olmanıza ihtiyacı vardı.”

Teresa yutkunur. Gözleri artık donuk, sadece gece vardiyasından değil, başka bir nedenden dolayı da kızarmış durumda. "Oraya nasıl gideceğimi bilmiyorum," diye fısıldar.

"Ama asıl soru şu: Bunu istiyor musunuz? Çünkü bugün bunu öğrenmek için buradayım. Bakın, kızınızı çok seviyorum. Bir gün onunla evleneceğim. Bir aile kuracağız. Ve bu ailenin bir parçası olup olamayacağınız, bundan sonra nasıl davranacağınıza bağlı.”

Bana doğru döndü, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. "Elbette onu seviyorum. Ben onun annesiyim."

"Anne baba olman çocuğunu sevdiğin anlamına gelmez. Sorunlarını çözüp çözmeyeceğini bilmem gerekiyor. Çünkü onu yıpratmana izin veremem. Buna izin vermeyeceğim. Ya varsın ya da yoksun, Teresa. Birini seçmelisin.”

"Ben de varım," diye fısıldadı. Sonra bana sanki beni ilk defa görüyormuş gibi baktı. "Seni gerçekten çok seviyor olmalı."

"Bana güveniyor," diyorum. "Çünkü ona asla kendini fazla önemli hissettirmedim. Ve asla da hissettirmeyeceğim."

Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Silmiyor.

Ona baktım. "Mükemmel bir anne olmana gerek yok. Sadece denemeye istekli ol. Ne söyleyeceğini bilmek zorunda değilsin. Sadece orada ol. Dağınık olmasına izin ver. Kızgın olmasına izin ver. Ve yine de onu sev. Bunu Ollie için yapıyorsun. Bunu onun için yapmalısın.”

Dudakları titriyor ve başını sallıyor. "Bana ihtiyacı olduğunu hiç söylemedi," diyor sessizce.

"Yapmayacak," diyorum. "Ama bu, yapmayacağı anlamına gelmiyor.”

Orada sessizce duruyoruz, her şeyin ağırlığı aramızda asılı kalmış durumda. Güneş şimdi daha yüksekte, kamyonun kaputuna altın rengi ışıklar saçıyor.

Arabasına doğru başımı salladım. "Artık eve gidip biraz dinlenmelisin."

Yavaşça başını salladı, aracına doğru geri adım attı. Sonra duraksadı.

"Jack," diyor arkasını dönerken. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Bana neyi özlediğimi hatırlattığın için teşekkür ederim. Onu çok özlemiştim."

Teresa'yı kendime doğru çekip kucakladım, o da sırtımı sıvazlayıp beni sıkıca tuttu. Buna ihtiyacı vardı.

Onun arabayla uzaklaşmasını izlerken, göğsüm umut, acı ve daha da ağır bir şeyle doluydu. Kendi annemi özlüyordum.

Çünkü Cami henüz bilmiyor ama sonunda birileri onun için, asla istemeye cesaret edemediği bir şekilde mücadele ediyor. Ve ben de bunu yapmaya devam edeceğim. Her Allah'ın günü.

* * *

Cami ahıra girer girmez bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Çok sessiz. Ayaklarını yere vurmuyor, gösterinin onu rahatsız ettiğinden ya da Beau'nun yemek pişirmesinden mırıldanmıyor. Sadece botlarının beton zemine vuruşu ve boğazında takılan nefesinin hafif sesi var.

Pesto sürdüğüm yerden başımı kaldırıyorum. Yüzünü görür görmez dikleşiyorum.

Yüzü bembeyaz. Gözleri fal taşı gibi açılmış. Sanki ağır bir şeyle vurulmuş ve ne olduğunu anlamamış gibi.

"Wilder?" diye soruyorum nazikçe, fırçayı yere bırakarak. "Ne oldu?"

Hemen cevap vermiyor. Sadece bana bakıyor. Araştırıyor. Sanki tanımadığı birine dönüşmüşüm gibi. Ya da belki de ilk defa net bir şekilde gördüğü birine.

"Annem bugün Steamy Sips'e uğradı," diyor sesi yumuşak, neredeyse sersemlemiş bir halde. "Az önce."

Ellerimi kot pantolonuma siliyorum, kalbim gümbür gümbür atıyor. "Öyle mi?"

"O... bana akşam yemeği getirdi."

Bu beni düşündürüyor.

Cami gözlerini kırpıştırarak, "Bunu daha önce hiç yapmadı," diye ekliyor.

Sessiz kalarak yutkunuyorum.

"Özür diledi." Sesi titriyor. "Bununla iyi olmadığını ama deneyeceğini söyledi. Sonra da... seninle konuştuğunu söyledi."

Ah, işte orada. Konuştuğumuzu ona söyleyip söylemeyeceğini merak etmiştim. Bir kez başımı salladım. "Evet."

Dudakları bir çizgi halinde büzüldü ve bana şaşkın bir şekilde baktı. "Neden?"

Omuz silkiyorum ama bu sıradan bir hareket değil. Kesinlikle değil. "Çünkü artık daha fazla acı çekmeni istemiyorum."

Nefesi kesiliyor.

"Ve sevgiyi kazanmak zorunda olduğunu düşünerek büyümek nasıl bir şey olduğunu biliyorum," diyorum, biraz daha yaklaşıyor. "Ve sürekli güçlü olmaya çalışmak. Ama bu kadar çok mücadele etmek zorunda kalmamalısın, Wilder."

Gözleri parlıyor. Ağladığı için kendine kızarcasına hızlıca göz kırpmıyor. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum," diyorum usulca. "Ama istedim."

Çenesi titriyor. "Dedi ki... bana aşık olmanın kolay olduğunu söylemişsin."

"Yaptım."

"Nefes almak gibi demiştin."

Tekrar başımı salladım. "Çünkü öyle."

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Hâlâ güçlü görünmeye çalışıyormuş gibi hızla sildi. Ama sesi onu ele verdi. "Hiç kimse benim için böyle mücadele etmedi."

Şimdi tamamen araya giriyorum, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, nazik ama kararlı bir şekilde, sanki kutsal bir şeyi tutuyormuş gibi. "Yapacağım," diyorum. "Her Allah'ın günü. Beni içeri alsan da almasan da, Wilder, gelmeye devam edeceğim. Ateşli ve gürültülü olduğunda da, sessiz ve korkmuş olduğunda da seni seveceğim. Bunu hak etmediğini düşündüğünde de, beni ittiğinde de, kimseye ihtiyaç duymamak için çok çabaladığında da seni seveceğim. Daha da çok seveceğim."

Boğazından boğuk bir ses çıktı, yarı kahkaha, yarı hıçkırma, sonra beni öptü. Sertçe. Çaresizce. Titreyerek. Sanki bu anı hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi. Sanki yıllardır taşıdığı ağırlıktan sonunda kurtuluyormuş gibi.

Ona tüm varlığımla karşılık veriyorum. Söylemediğim her kelimeyle. Hareketlerimle verdiğim her sözle. Sanki her şeyi bu öpücükle mühürlüyorum.

Ayrıldığımızda, alnını benimkine yaslıyor. Sesi neredeyse fısıltı gibi.
"Teşekkür ederim."

Gözlerimi kapatıp gülümsüyorum. "Seni sevmek gerçekten çok kolay, Wilder."

Hafifçe güldü. "Sana hâlâ eziyet edeceğim, Jessop."

"Daha azını da beklemezdim zaten."

Tartışmaya girmiyor. Sadece bana yaslanıyor, sonunda yumuşak bir şekilde. Sonunda güvende hissediyorum.

Ve onu sanki hiç bırakmayı düşünmüyormuşum gibi sıkıca tutuyorum. İsteddiği kadar bana iş ortağı diyebilir. Ben onun iş ortağı değilim. Ben onun hayat arkadaşım. Sadece henüz bunu anlayamadı.

Bölüm 26

Cami

Ama Babamı Seviyorum - Taylor Swift

Ev çok sessiz. Bu sessizlikte, son birkaç haftadır söylediğim ve yaptığım her şeyi yeniden düşünüyorum. Şu an etrafım kaosla çevrili olsa da, kalbim çok dolu.

"İş ortakları" dedikten sonra bana baktığında, sanki karnına yumruk atmışım gibi, onu nasıl yakmış olmalıyım diye düşünüyorum. Tanrım, yüzündeki o ifadeyi hâlâ aklımdan çıkaramıyorum.

Ya da ahırda arkamdan geçerken elinin sırtımın alt kısmına değdiği anın sıcaklığını hala hissedebiliyorum. Hafif bir dokunuştı ama kalbimin hızla çarpmasına yetmişti. Jack'in üzerimde her zaman böyle bir gücü vardı ve şimdi bu güç daha da arttı.

O aşağıda, oturma odasında. Muhtemelen geç saatlerde yayınlanan bir rodeo tekrarını izliyor.

Onun varlığının bu kadar farkında olmamdan nefret ediyorum. Geçmişimizin etrafında, kamp ateşinin etrafında dönen hayaletler gibi dönüp duruyoruz. Onun burada olmasından nefret ediyorum ve o bana hem ev, hem tehlike, hem de özlem gibi geliyor.

Çıplak ayaklarımla merdivenlerden yavaşça iniyorum, ayak parmaklarımda altında tahta zemin serinliyor ve oturma odasında dans eden ateş ışığının hafif titremesini görünce duraksıyorum.

Koltuğun sırtlığına bir kolunu atmış, uzun bacaklarını sanki buranın sahibiymiş gibi uzatmış, göğsü çıplak bir kovboy mankeni gibi kanepeye yayılmış. Göğsü çıplak, şömine ışığında altın gibi parlıyor, geniş ve sinir bozucu derecede mükemmel. Saçları darmadağın, sanki ellerini saçlarının arasından geçirmiş gibi, kalçalarına kadar sarkmış kot pantolonundan hiç bahsetmeyelim bile. Kalbim mi? Tam anlamıyla kalp krizi geçiriyor.

Beni görüyor ve yüz ifadesinde bir değişiklik oluyor. Yumuşuyor. Sanki orada oturup düşünmüş gibi. Ya da belki, sadece belki, o da uyuyamamıştır.

Kapı eşiğine yaslanıp, hiçbir şeyden etkilenmemiş gibi davranıyorum. "Gece geç saatlere kadar mı çalışıyorsun, Jessop?"

Uykulu ve yavaş bir şekilde sırtıyor. "Uyuyamıyorum."

"Çok fazla duygu mu var?" diye takıldım, sanki kalbim nabzım hoplayıp hoplayıp hoplamıyormuş gibi odaya girerken.

Kaşını kaldırıyor, gözleri sıcak. "Ancak beni tamamen çıldırtan bir kadınla aynı çatı altında olduğum zaman."

Gülümsedim. "Ah. Bu neredeyse romantik bir şey gibi geldi."

Sırıttı. "Neredeyse."

"Öyleyse görev tamamlandı," diyorum yanına, kanepeye otururken, aramızda birkaç santimlik güvenli bir minder var. Şömine çıtırdıyor. Gölgeler yüzünde oynuyor. Ve yan tarafa baktığımda, o da beni izliyor.

"Ne yapıyorsun Jack?" diye sordum yumuşak bir sesle, bu sefer daha ciddi bir tonda. İçimde bir umut kırıntısı vardı, gardını indirip aklından geçenleri bana anlatırdı.

Boğazını temizledi. "Bir sürü şey düşündüm. En çok da seni ve beni."

Ona şöyle bir baktım. Çenesi sıkıydı. Gergin ve savunmasız olduğu için yanağının içini ısıırıyordu.

"Babam bana çok kötü davrandı Cami. Hepimize. Ama tüm bunları geride bırakıp, onun gibi olmayan bir adam olmaya çalışıyorum."

Sesinin ne kadar kısık olduğuna şaşırarak gözlerimi kırıştırdım. "Jack..."

Başını salladı. "Bilmediğiniz çok şey var. Bunlar çocukluğumdan beri taşıdığım şeyler. Her vurduğunda, her yalan söylediğinde, her yetersiz hissetmeme neden olduğunda... bunlar beni derinden yaraladı. Ve hayatımın çoğunu onun gibi olmaktan korkarak geçirdim."

Yerimde kıpırdanıp tüm dikkatimi ona verdim. Kalbim boğazıma gelmişti. "Sen ona hiç benzemiyorsun, Jack."

Acı bir gülümsemeyle, “Bunu bilmiyorsun. Onun kanını taşıyorum. Adını. O isim, bir uyarı etiketiyle birlikte geliyor. Ve sanırım... sanırım bu yüzden senden uzak durdum. Çünkü sen, tüm o yüklerden arınmış birini hak ediyorsun. İçindeki karanlığın bir gün kazanıp kazanmayacağını merak ederek uyanmayan birini.” dedi.

“Jack.” Uzandım, parmaklarım onun parmaklarına değdi. “Sen öyle biri değilsin. Sen baban gibi değilsin.”

Gözlerimi yakalıyor ve ilk defa gözlerinin ardındaki korkuyu görüyorum. Kibirin ardındaki kırılmanlığı. Alfa kovboy rolünü çok iyi oynuyor. Ama bu onun yeni bir yönü. Daha önce bana göstermediği bir yönü.

"Ama ya senin istediğin kişi olamazsam?" diye fısıldıyor.

Ona doğru yaklaştım, elim onun elini buldu. "Jack, olduğundan başka biri olmana gerek yok. Çocukken birlikte kaleler inşa ettiğimiz o çocuğu hatırlıyor musun? O hâlâ sensin. Sen hâlâ benim en yakın arkadaşımın. Nereden gelmiş olursan ol ya da şimdi kim olduğunu düşünürsen düşün, o çocuk hâlâ içinde. Ve en derinlerde, o hâlâ benim en iyi arkadaşım."

Yoğun ve elektrik yüklü bir sessizlik uzuyor. Sonra bana yaklaşıyor, dizlerimiz birbirine değiyor. Kimin önce hareket ettiğini bilmiyorum. Belki ben, belki o. Tek bildiğim, bir saniye önce sadece konuşuyorduk, sonraki saniye ise—

Onun kollarındayım. Ve bu o kadar güzel ki, acı veriyor.

Beni dünyanın en doğal şeyiymiş gibi sarıp sarmalıyor. Yüzüm boynuna değiyor ve sedir ağacı, duman ve nefret etmeye çalışıp da feci şekilde başarısız olduğum adamın kokusunu alıyorum.

"Duygusal patlamalardan sonra hep bu kadar sevecen olur musun?" diye soruyorum, sesim titrese de ortamı neşelendirmeye çalışarak.

"Sadece seninle," diye mırıldanıyor.

Göğsüne yaslanıp hafifçe gülüyorum. "Tanrım, çok sinir bozucu birisin."

"Yine de hâlâ bana sarılıyor."

“Sus be Jessop.” Yerimde kıpırdanıyorum ve işte o zaman ne kadar iç içe geçtiğimizi fark ediyorum. Uyluğu benimkilerin arasına sıkışmış, eli sırtıma yapışmış, parmaklarının tenime değdiği yerlerde tişörtüm hafifçe buruşmuş. Göğüs uçlarım pütür pütür olmuş ve ben— Tanrım, onun bana dokunmasını çok istiyorum. Kalbim hiç bilmediğim yerlerde çarpıyor. Acaba o da hissediyor mu?

Nefesi kesildi. "Wilder... Ayrıldığım için özür dilerim," diye fısıldadı sesi gergin bir şekilde.

Yukarı bakıyorum. Yüzlerimiz birbirine çok yakın.

Ve sonra onu öpüyorum. Kendimi tutmuyorum; sadece deniyorum, onun da beni öpmesini umuyorum. Planlı değil. Nazik değil. Bu, tutku, ihtiyaç ve yıllarca ona sahip olamamanın verdiği bir duygu.

Ağızma inleyerek parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi ve öpüşmeyi anında derinleştirdi. Dudakları sıcak ve istekliydi, ama aynı zamanda dikkatliydi, sanki her saniyenin tadını çıkarmaya çalışıyordu. Pozisyonunu değiştirip beni tamamen kucağına çektiğinde, dudaklarına karşı nefes nefese kaldım. Bu fırsatı değerlendirerek boynumdan aşağı öpücükler kondurdu, köprücük kemiğimin hemen üstüne hafifçe ısırды ve yemin ederim ki gözümün önünde yıldızlar uçtu.

"Seninle bu durumun bu kadar iyi olmasından nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Sen buna bayılıyorsun, değil mi? Ben de bunun ne kadar iyi olduğuna bayılıyorum," diye karşılık verdi, sesi boğuktu.

Haklı. Ben de öyle düşünüyorum.

Ellerim boynunu okşuyor, teni sıcak, kaslı ve dokunuşum altında titrediğinde içimdeki ilkel bir şeyi harekete geçiriyor.

Gözleri gözlerime kilitlendi, tek kelime etmeden izin istedi.

Başımı salladım ve o da bol pijamamın üstünü çıkarıp geriye yaslanarak manzarayı hayranlıkla izledi. Parmakları göğüslerimin üzerinde gezindi ve hafifçe inledi.

İç çamaşırı giymediğimi ve tamamen çıplak olduğumu görünce adeta çıldıracak gibi görünüyor.

Yavaş, sıcak ve gerçek geliyor. Acele etmiyoruz. Sanki ayrı kalmamızın tüm nedenlerini unutuyoruz. Sanki bedenlerimizle tüm hikayemizi yeniden yazıyoruz. Ve bu çok iyi hissettiriyor. Bedenim titriyor, onun dokunuşu beni sakinleştiriyor.

Ağız göğüslerime gidiyor ve acele etmeden, her bir ısırığı ve yalama hareketiyle acıyı dindiriyor. Ellerimle saçlarını kavriyorum, o da meme uçlarımı çeğiştiriyor ve inlememe neden oluyor.

Ellerim pantolonuna uzandı, fermuarını açıp aşağı doğru indirdim ve altımda sertleşmiş penisini hissettim. Bana hazırды.

Pek çok konuda karmakarışık olabiliriz ve halletmemiz gereken çok şey olabilir, ama işte bu oluyor. Bu doğru hissettiriyor.

Göğüslerimi öperken, yalayarak, emerek ve her birine sanki kazandığı ödüllermiş gibi dokunarak zamanını yavaşça geçiriyor. İnleyerek geriye yaslanıyorum, saçlarım sırtımı gıdıklıyor. "Jack..."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve beni izlerken, beni öpmeye ve dokunmaya, avuçlamaya devam ederken, hiçbir şey söylemeden, sadece ikimizin de ihtiyaç duyduğu bu anı benimle birlikte yaşarken, arzuyla dolu bir açlıkla bakıyor.

"Bu sonunda gerçekleşiyor mu?" diye fısıldıyorum.

"Bunu istiyor musun?" diye soruyor, belimi kavrarken ve altımda sertleşmiş penisini hissediyorum.

"Evet," dedim hızla. "Seni istiyorum, Jack."

Aklım hep ondan ibaret. Şu an onun içimde olmasını her şeyimle isterdim.

Beni kendine daha da yaklaştırıp öpüyor, dilini ağzıma sokup dudağımı yalıyor, benden zevk alıyor. Elleri kaburgalarımın altına kayıyor, vajinamı bulup parmağını içine sokuyor, "Tanrım. Bu benim için mi Cami?" diye boğuk bir sesle soruyor.

"Evet," diye mırıldandım dokunuşuna ve ona doğru sırtımı yasladım.

Beni öpüyor ve parmaklarıyla klitorisimi okşuyor, ben de onun sertleşmiş penisini altımda hissederek ona sürtünüyorum, o inlerken ben de onun üzerinde hareket ediyorum.

Kalçamdan tutarak beni yukarı çekti ve ayağa kalktı, şöminenin önüne doğru yürüdü ve beni halının üzerine yatırdı. Üstsüz bir şekilde, saçlarım etrafıma dağılmış halde, ona bakarak uzandım.

Bu adamla ömür boyu birlikte olabilirim. Bana bunu inandırıyor.

Ama bu gece, bu gece bunu yapacağız. Uzun zamandır etrafında dolanıp durduğumuz bir şeyi.

Vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepki inanılmaz. Bazen, sadece bana bakışı bile beni anında ıslatıyor ve onu arzulamama neden oluyor. Jack'in üzerimdeki bu gücüyle her zaman mücadele ettim çünkü ne kadar karşı koyarsam koyayım, o her zaman bu güce sahip oldu. Ve muhtemelen her zaman da sahip olacak.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum, Cami."

"Beni alın," diye talep ediyorum.

Elleriyle bacaklarımı nazikçe aralarken sırtı ve doğrudan merkezimi yaladı. "Benim," diye mırıldandı. Acele etmeden emmeye, yalamaya,

parmaklarını kullanmaya devam etti ve ben de dudağımı ısırıp sırtımı kamburlaştırdım, çünkü bu his...çok...iyiydi.

"Gel," diye emretti, klitorisimi okşamaya ve parmaklarını kullanmaya devam ederken vücudum gerilmeye devam etti ve sonunda... titredim ve daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir orgazm yaşadım. Jack yüzünden o kadar çok heyecanlanmışım ki, bunun için çok fazla şeye gerek kalmayacağını biliyordum.

Yıkılıyorum. Milyonlarca parçaya ayrılıyorum, bedenim titriyor, nefesim kesiliyor ve göğsüm sarsılıyor.

Ayağa kalkıp kot pantolonunu çıkarıyor, yere düşürüyor ve iç çamaşırını aşağı çekiyor, penisi serbest kalıyor ve aman Tanrım.

O çok sert biri ve onu şu an çok istiyorum.

"Yanımda prezervatif yok ama biriyle birlikte olduğumdan beri kontrol edildim ve üzerinden epey zaman geçti," diyor usulca.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve seni şu an istiyorum Jack. Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Diz çöker, bana doğru eğilip öper ve tekrar göğüslerime doğru iner. "Tanrım, bunlar mükemmel."

Elini penisinin içine alıp okşadı ve ucunu içime soktu, ben de nefesimi tutarak inledim.

Boynumdan dudaklarıma doğru öpüyor, ta ki vücudunun geri kalanı da içime girip birlikte olana kadar. Sonunda. Ve bir şekilde, bunu açıklayamıyorum ama, çok doğru geliyor. Ve o çok iyi hissettiriyor. Çok iyi.

Biliyorum bu sadece bir gecelik ve daha fazlasını istememeliyim. Ama kahretsin, bu adama hayatının geri kalanında yemek yapabilirim.

Yavaş başlıyor, sonra sert ve hızlı hareket ediyor, ben de yavaş yavaş kendimi tutana kadar devam ediyorum ve o da fısıldayarak, "Hadi gel, bebeğim, penisime gel." diyor.

İnliyorum ve tüm vücudum titriyor, ellerim onu kendime çekiyor, o da inliyor, kasılıyor ve sertçe boşalıyor, gözleri gözlerimin içinde ve yemin ederim ki bir insanla yaşadığım en samimi an bu. Erkek arkadaşlarım oldu, yeterince seks yaptım. Ama bu? Bu, o değildi. Bu, daha önce hiç kimseyle yaşamadığım bir şeydi.

Gözlerime bakıyor ve alaycı gülümsemesi geri geliyor, "Neden bu kadar uzun süre kavgaya ettik?"

İçim rahatlamış, memnun bir şekilde içimi çektim, "Çünkü dünyada senden başka kimseyle kavgaya etmeyi tercih etmem."

Gölüyor ve başını sallıyor.

"Ve eğer bunu barışmak için yaparsak, o zaman daha çok kavga edebiliriz sanırım." diye sııttım.

Beni nazikçe öptü ve "Cami, dünyada senden başka kimse yok benim için. Hiçbir zaman olmadı, hiçbir zaman da olmayacak." dedi.

Temizlendikten sonra, uzuvlarımızın, nefesimizin ve ateş ışığının birbirine dolanmış bir yığını içinde yatıyoruz.

Kalçamı başparmağıyla okşadı. "İyi misin?"

"İyiden de öte."

Bir süre sessizce uzandık, ateşin çıtırtısını ve aynı ritmi bulan kalplerimizin yavaş atışını dinledik.

Sonra ben de, "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum.

Hemen cevap vermiyor. Şakağımdan öpüyor, beni daha sıkı sarıyor. Ne demek istediğimi biliyor.

"Bunu birlikte çözeceğiz."

Buna inanmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama içimdeki korkmuş taraf hâlâ insanların gittiğini, sevginin solduğunu, kalbimin başka bir kayba daha dayanıp dayanamayacağını bilmediğimi fısıldıyor. Gözlerimi kapatıp yüzümü göğsüne yaslıyorum ve kalp atışlarını dinliyorum.

Şimdilik bu kadar yeter.

Bölüm 27

Jack

Luke Combs'un Kasırğa şarkısı

Ertesi sabah her şeyi değiştiriyor benim için. Onu çok uzun zamandır bekliyordum ve dürüst olmak gerekirse, sonsuza kadar da beklerdim. Onun benim için doğru kişi olduğunu her zaman biliyordum. Dünyanın öbür ucunda bir gemide olduğum zaman bile biliyordum. Görevlerde çalışırken ve kurtulup kurtulamayacağımı merak ederken, işler kötüye gittiğinde aklıma gelen oydu. Her zaman oydu, her zaman da o olacak.

Sanki oraya aitmiş gibi bana sarılmış, çıplak bacakları yıpranmış, ince yorganın altında benimkilerle iç içe geçmiş, şampuanının vanilya kokusu içimi dolduruyor. Arka veranda, esinti sinekliklerden geçerken hafifçe gıcırıyor. Güneş ışığı çam ağaçlarının arasından altın sarısı ve yumuşak bir şekilde süzülüyor. Kolum başının altında. Elim kalçasında. Ve nedense, bir daha asla hareket etmek istemiyorum. Bundan sonra nereye gideceğimizi düşünmeden edemiyorum. Dün gece ona birlikte çözeceğimizi söylemiştim.

Babamı, Granger'ı ve Jace'i düşünüyorum. Çiftlikle ilgili yapmaya çalıştıklarımıza karşı çıkanları. Henüz yüzleşmediğim hayaletleri ve eğer bu çiftlikle, Cami ile gerçek bir şey inşa edeceksem, geçmişten kaçmaya devam edemeyeceğim gerçeğini düşünüyorum. Olaylarla yüzleşmeli ve geçmişteki şeyleri geride bırakmalıyım.

Alnının tepesine bir öpücük kondurdum, sonra derin bir nefes aldım. "Sanırım gidip onu görmeliyim."

Uykulu bir halde bana yaslandı. "Ne?"

"Babam."

Cami hareketsiz kaldı. "Gerçekten mi?"

Zorlukla yutkunuyorum. "Belki onu hapishanede ziyaret edersem, sonunda geri gelip her şeyi tekrar mahvedeceğinden duyduğum endişeden kurtulurum. Belki de bir nebze olsun rahatlarım."

Ve çiftliklerle kimin uğraştığını bulmaya çalışabilirim. Çünkü onun bu işin arkasında olduğundan şüpheleniyorum ve henüz çözemediğim daha da fazla hain var etrafta. Granger, yaptıklarını tek başına yapacak kadar zeki değil.

Çenesini göğsüme yaslayıp beni inceliyor. Gözleri hâlâ uykulu ama tetikte. "Seninle geleceğim."

İçimden bir ah çektim. "Hayır."

Gözlerini kırptırdı. "Hayır mı?"

Biraz doğrulup kendimi düzelttim. "Seni ondan korumak istiyorum. O yerden. Eğer sana ulaşabilirse bana hâlâ yapabileceklerinden."

Hafifçe güldü. "Jack, korunmaya ihtiyacım yok. Benimle birlikte olmak istiyorsan, benimle bir takım ol. Ben halledebilirim. Biz halledebiliriz. Birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Tanrım, gerçekten de öyle. Gözlerinde bunu görebiliyorum—ateşi, kararlılığı, sarsılmaz sadakati. Birdenbire anlıyorum: O sadece kağıt üzerinde ortağım değil. O benim dayanağım. Fırtınalardan sığınağım. Ve ben de onunkiyim. Yıllarca ayrı kaldığımız zamanlarda bile hep öyleydik. O farkında olmasa bile kalbim hala ondaydı.

Göğsüm sıkışmış, boğazım düğümlenmiş bir halde ona bakıyorum. Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Benimle gelebilirsin, bebeğim."

"Bebeğim?" diye takıldı.

Başını öpüp tekrar kendime çekiyorum. "Evet, bebeğim."

Bir süre öylece oturuyoruz. Sessizce konuşuyoruz. Sabah nefesim hakkında benimle dalga geçiyor. Uyurken salya akıttığını söylüyorum. İnkâr etmiyor. Ve o yumuşak, erken ışıktaki, aramızda sadece dürüstlüğümüz varken, neredeyse her şeyi yapabileceğimi hissediyorum. Onunla yüzleşmenin beni yıkmayacağını hissediyorum.

Ziyaret saatlerini kontrol ettikten sonra yola koyuluyoruz ve yolun büyük bir kısmını sessizce gidiyoruz, aramızdaki boşluğu sadece otoyoldaki lastiklerin sesi dolduruyor. Cami'nin eli hafifçe bacağımın üzerinde, beni yere sağlam basmamı sağlayan istikrarlı bir ritimle duruyor. Ona bakıp

duruyorum, fikrini değiştirmesini, bunu yapmak istemediğini söylemesini bekliyorum. İstemiyor.

Orada, güçlü ve dimdik oturuyor, diğer eliyle kahvesini sanki bir silahmış gibi sıkıca tutuyor. Ara sıra, sesini zar zor açtığım country müziğine eşlik ediyor, ama çoğunlukla sessizliğin, gerginliğin, söylenmemişliğin içinde oturuyoruz.

Babamı son gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Yaklaşık altı ay önceydi. Daha yeni mahkum edilmişti. O mahkeme salonunda oturup, kendisi hariç herkesi suçlamasını dinledim: hakimi, komşuları, hatta biz çocukları bile. Bana baktı ve gerçek bir erkek olmak için gerekenlere sahip olmadığımı söyledi. Zayıf olduğumu söyledi.

O günden çok önce onun tam bir adi herif olduğunu biliyordum. O gün, yaptıklarının sonuçları onu yakaladı. Ve bu sonuçlar sadece ona ait.

Hapishane, nefret ettiğim her şeyin hayaleti gibi karşımda beliriyor. Gri duvarlar. Gözetleme kuleleri. Soğuk hava. Demir ve pişmanlık kokusu, ikinci bir deri gibi mekana sinmiş durumda.

Ona doğru bakıyorum. Cami hiç tepki vermiyor. Güvenlikten geçerken elimi sıkıyor, sanki içimde kopan fırtınayı hissedebiliyormuş gibi. Ve ben ne kadar endişelenirsem, o o kadar sakinleşiyor gibi görünüyor. Bu da doğru geliyor. Cami her zaman benim oldu.

Ve işte oradayız. Ziyaret odasında. Soğuk metal masada oturuyoruz. Bekliyoruz.

Jack Jessop, Sr., gri ve beyaz tulumuyla bile sanki buranın sahibiyymiş gibi ağır adımlarla içeri giriyor. Sarı saçları kısa ve seyrek, içinde daha çok gri tel var ama yeşil gözleri aynı keskinlikte. Ve aynı derecede acımasız.

Bana bakıp sırtıttı. "Bak bakalım. Sonunda kim cesaretini topladı."

Ona bakıyorum, cevap vermiyorum. Cami'nin eli masanın altında benimkini daha da sıkı kavıyor.

"Geleceğini hiç düşünmemiştim, evlat," diyor sesinde sert bir tonla, "evlat" kelimesini vurgulayarak. "Hele de Kendrick'i getireceğini." Son kısmı neredeyse tükürerek söylüyor, burada olmasından açıkça mutsuz.

Cami sinirleniyor ama sessiz kalıyor. Bakışları nötr ve bedeni sakin, bu da beni sakinleştiriyor. Ama aslında yapmak istediğim şey, metal masanın üzerinden uzanıp ona yumruk atmak. Ama o da bunu istiyor. Öfke ve kavgaya istiyor. Ve bugün ben burada kendim için buradayım. Ona istediğini vermek için değil.

"Wilder iftliğini satın aldım," dedim ona. "Jessop iftliğiyle birlikte yeniden inşa ediyorum. Doğru şekilde."

"Vay canına, vay canına, vay canına." Acımasız ve zalimce bir kahkaha atıyor. "Doğru yol mu? Beni güldürme. Çiftlik işletmek hakkında en ufak bir fikrin bile yok. Hiçbir zaman bir iş adamı gibi yönetecek kadar zeki olmadın. Hep bir peri masalındaymış gibi kovboyculuk oynamaya çalıştın."

enemin kilitlendiğini hissediyorum. Elim kucağımda yumruk oluyor. Cami onu izliyor ve yüz ifadeleriyle hala hiçbir şey belli etmiyor.

Ama Wilder iftliği'ni satın aldığımı söylediğimde en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermediğini fark ettim. Zaten biliyordu. Bu da birinin ona söylediği anlamına geliyor.

Öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Değilsin. Her şeyi berbat edeceksin, Wilder'ı da mahvedeceksin. Ve bu olduğunda, her şeyini benden bile daha kötü kaybedeceksin."

Cami, alçak ama kararlı bir sesle konuşmaya başladı: "O senden daha iyi."

Babamın gözleri kısıldı ve sert bir sesle, "Dikkatli ol, tatlım," dedi.

"Ya da ne?" diye soruyor, sesi çelik gibi.

İçimde öfke kabarıyor. Ama konuşmasına izin veriyorum. Belki ağzından kaçırır ve bir şey söyler.

Onu yumruklamak istiyorum. Çocukken hep bir tokat ya da yumruk beklerdim, ama bunlar asla halka açık yerlerde olmazdı, hep daha sonra gelirdi. Ve zamanla buna alıştım.

Devam ediyor. "Ona nasıl baktığını görüyorum. Sanki o seni düzeltiyormuş gibi. Sanki değerli birisin. Hiçbir şeye değmezsin evlat. Ve bir gün o da bunu anlayacak. O zaman çoktan gitmiş olacak."

Öne doğru eğildim, dirseklerimi masaya koydum, aramızdaki hava sıcaklık ve tarihle doluydu. Dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki azı dişlerimde bile hissettim. "Yeter."

Sesim alçak, istikrarlı ama betonu bile delecek kadar keskin. Onun çok uzun süre konuşmasına izin verdim. Onun bu mekânda çok uzun süre var olmasına izin verdim. Bu görüşme mi? Hiçbir zaman onu dinlemekle ilgili değildi. Zaten bildiğim şeyi doğrulamakla ilgiliydi. Değişmediğini. Değişmeyeceğini.

Bakışlarımı Cami'ye çevirdim. O da hemen fark etti ve sanki birbirimizle uyum içindeymişiz gibi, sanki oturduğumuz anda bunun ne

olacağını zaten biliyormuş gibi hafifçe başını salladı.

Ama henüz ayağa kalkmıyor. Bunun yerine tüm dikkatini babama çeviriyor. Ve ortam değişiyor.

Gözlerindeki ateş buz gibi soğuk. Yakıcı bir soğukluk. Konuşurken sesi sakin. Kontrollü. Ama öyle bir güçle dolu ki, tüylerimi diken diken ediyor.

"Biliyor musun," diyor, sanki çok aptal bir çocukla konuşuyormuş gibi başını yana eğerek, "ömrünü her şeyi yakıp yıkarak geçiren bir adam için, küllerin hala seni sevmesi gerektiğini düşünüyorsun. Sana bir haberim var... sevmiyorlar. Artık kimse seni düşünmüyor. Hepsi sensiz daha iyi durumda."

Babamın kendini beğenmiş sırtışı hafifçe soluyor. Çok değil, ama yeterli. Göğsümün kabarmasına yetecek kadar.

Kadın biraz öne eğildi, kollarını kavuşturdu, hiç tereddüt etmeden. "Jack tanıdığım en iyi adam. Ve bu senin sayende değil, sana rağmen. Onun bu kadar iyi bir insan olmasının hakkını asla kendine mal edemezsin ya da verdiği zehrin ona çoğu insanın hayatta kalabileceğinden daha fazla zarara mal olduğunu inkar edemezsin. O, senin ona verdiği yaraların üzerinde duruyor."

O pes etmiyor. Tanrım, onu çok seviyorum.

"Ve eğer bir daha ona karşı o hayal kırıklığı dolu, sanki üstünlük taşıyormuş gibi ses tonunu kullanmayı düşünürsen, yemin ederim ki pişman olmanı sağlayacağım. Ve bunu yapmak için sesimi yükseltmememe bile gerek kalmayacak."

Babam gülmeye çalışıyor. Gülüşü boğazına takılmış gibi, cılız çıkıyor.

Cami gülümsüyor. Sıcak değil. Nazik değil. Sadece rujla bir uyarı.

Sonra bana baktı, gözleri gözlerimle buluştuğu anda ifadesi yumuşadı. "Hadi gidelim."

Sandalyemi geriye itiyorum, kalbim hızla çarpıyor—artık öfkeden değil, bambaşka bir şeyden. Daha çok hayranlıktan.

Kadın dönüp ona doğru eğildi ve duyamadığım bir şeyler söyledi, ama yüzünün gerildiğini ve kelepçelerinin şangırtısı eşliğinde masayı sıkıca kavradığını gördüm.

Elini elime koydu. Başka bir şey demeden dışarı çıktık.

Dışarıda, kamyonetimin koltuğuna yığılıyorum, her şeyin bittiğine rahatlamış bir şekilde.

Cami kollarını kavuşturmuş bir şekilde beni izliyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Daha iyi hissedeceğimi sanıyordum. Daha kötü hissediyorum. Sanki sana ulaşabiliyorduk ve bizi zehirledi."

Gözleri yumuşadı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Seninle gurur duyuyorum. Belki kendini daha iyi hissetmiyorsun, ama başardın. Ve şimdi biliyorsun. O değişmedi ve muhtemelen asla değişmeyecek."

"Onun gibi olmak istemiyorum."

"Bana bak. Sen ona hiç benzemiyorsun. Yakından bile değil. O insan bile değil. O, içinde bulunduğu kafeste olmayı hak eden bir hayvan. Sana bak. Sende çok fazla iyilik var. Çok fazla iyilik," diyor hapishaneyi işaret ederek. "Onda artık hiçbir iyilik yok. Onun tek iyi yanı, senin, Jenna'nın ve kardeşlerinin dünyaya gelmesi."

"Belki de bunu biraz yavaşlatmalıyız," diye panik içinde patladım. "Belki de bu daha güvenli olur. Onun seni mahvetmesine izin veremem. Seni benden almasına izin veremem. Çiftliğini satın aldığımı biliyordu. Bunu nereden bilebilirdi? Ya hapisten bile bize bulaşabilirse?"

Gözlerini kırptırdı. Yüzü sanki tokat yemiş gibi buruştu. Sonra soğuk bir şekilde yerine oturdu. "Biliyor musun Jack? Beni sürekli itip çekip geri getiremezsin. Buna daha fazla izin veremem. Hayatımda istediği gibi gelip giden başka bir adama yer yok."

"Cami—"

Kahretsin. Tam da korktuğum şey oldu. Aramızdaki ilişkiyi yine mahvettim.

Arkasını dönüp öne doğru baktı. Başka bir kelime söylemedi. "Beni eve götürün."

Eve dönüş yolculuğu boyunca pencereden dışarı bakıyor. Sessizliği bağırmaktan daha kötü. Her şeyden daha kötü.

Wilden Çiftliğine geri döndüğümüzde, içeri girmedi, bunun yerine kamyonuna bindi ve tek kelime etmeden gitti.

Bekliyorum. Arıyorum. Hiçbir şey yok.

Saatler geçiyor. Güneş batmaya başlıyor. Ahırını temizliyorum. Atları ve Love'ı besliyorum. Bacaklarım ağrıyana kadar volta atıyorum.

Bahçede bir aşağı bir yukarı yürüyorum, Love'ı seviyorum ve bu durumu nasıl düzelteceğimi merak ediyorum.

Violet'i arıyorum.

"Hey, Cami'yi gördün mü acaba?" diye sordum, sakın olmaya çalışarak ama kalbim çok hızlı atıyordu.

"Evet," diyor. "O burada. Kulübede kalmak istedi. Peki Jack? Bunu düzeltmeye hazır değilsen sakın buraya gelmeye kalkma."

Direkt oraya gidiyorum.

Violet'in evinin arkasındaki küçük misafir kulübesinin verandasında, kolları kavuşturmuş, öfkesi yüzünden okunamaz bir halde duruyordu ki benim arabayla geldiğimi gördü. Ama şaşırılmış görünmüyordu.

"Cami, eve gel," diye yalvardım.

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Benim bir evim yok, Jack. Sadece bir iş ortağım ve ev sahibimle paylaştığım bir evim var."

Sözler canımı çok acıttı. Bunu hak ettim.

Merdivenlerden yukarı çıktım ve tam önünde durdum. "Bunu kasten yapmadım. Korkmuştum. O adam, her şeyi kırar. Hayatımın büyük bir bölümünde beni mahvetti. Ve aynı şeyi sana da yapma düşüncesi, dayanılmaz."

Gözleri parıldıyor. Ama kıpırdamıyor. "Beni korumak istediğini söylemiştin," diyor. "Ama yaptığın tek şey beni kendinden uzaklaştırmak."

"Çünkü seni çok ama çok seviyorum." Bunu söylerken sesim titriyor.

Gözleri donuklaşıyor ve şok içinde nefesini içine çekiyor. Bana bakarken vücudu geriliyor.

"Seni o kadar çok seviyorum ki, bu beni aptallaştırıyor. Seni güvende tutmak için söylemek istemediğim şeyleri söylüyorum. Ama işe yaramıyor. Sadece seni incitiyor. Beni de. Ve çok üzgünüm."

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde öne doğru adım attı. "Öyleyse beni mesafeli tutmayı bırak. Yanında durayım ve seninle birlikte bu ateşle mücadele edeyim. Arkanda değil."

Kalbim gümbür gümbür atarken, ellerimin arasına yüzünü aldım. "Özür dilerim. Her şey için. Daha güçlü olamadığım için. Bize inanmadığım ve daha önce gittiğim için. Bir daha yapmayacağım. Benimle eve gel. Lütfen. Bebeğim, lütfen eve gel."

Gözlerini kapatıyor. Sonra da başını sallıyor.

Rahatlamış bir şekilde onu kucaklayıp kendime çektim ve dudaklarından nazikçe öptüm. "Seni çok seviyorum, Wilder."

Gözlerinde yaşlarla başını salladı, "Ben de seni seviyorum."

Alnımı onun alnına yasladım. "Hadi eve gidelim ve barışalım."

Titreyerek ve gülerek, "Tamam," dedi.

"Cami? Hapishaneden çıktığımızda ona ne söyledin?"

Gözlerimin içine bakarak, "Ona torunlarını asla tanıyamayacağını söylemiştim," dedi.

Dünya sallanıyor ve yemin ederim, nefes almayı unutuyorum. Çünkü dikenli tel kadar keskin ve dua kadar sessiz o tek cümleyle, bana her zaman

istediğim her şeyin gerçeğini sundu.

Sadece o değil, biz de. Bir gelecek ve bir aile. Ve geręek şu ki, bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok.

Bölüm 28

Cami

Kameron Marlowe'un "Kamyonda Arıza" adlı eseri

Altı ay önce biri bana Jack Jessop'un kapımın önünde küstah bir gülümsemeyle beni bekleyeceğini söyleseydi, yüzüne gülerdim.

Ve yine de... işte burada. Gerçek hayatta gerçekleşmiş bir rüya, kendimi çimdiklemem gerektiğini hissetmeden edemiyorum. Yalınayak, gömleği hafifçe kırıışmış. Saçları duştan hala ıslak. Ve omzunda sanki buranın sahibiymiş gibi bir bulaşık havlusu var. Evet, öyle, diye kendi kendime gülüyorum. Bu artık beni rahatsız etmiyor. Sadece onun olduğu yerde olmak istiyorum.

Kamyondan iner inmez, kahve arabası ve yarın için ekmek yapımı arasında çift vardiyadan dolayı vücudum ağrırken, "Panik yapma," dedi. "Yemekleri ben yaptım."

Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım. "Sen... yemek mi pişirdin?"

Sinsi ve arsız bir sırıtışla, "Fırını bile kullandım." dedi.

Kahkaham istemsizce dışarı fıskırıyor, kemiklerimdeki yorgunluk çaydaki şeker gibi eriyor. "Korkmalı mıyım?"

"Kesinlikle. Ama aynı zamanda brownie de yaptım, yani kötü olursa da telafi eder."

Tanrım bana yardım et, bu adama aşığım.

İçeride birkaç mum yakmış, bunun ne anlama geldiğinden haberi yok. Tam da onunla mum ışığında hiç akşam yemeği yemediğimi

düşünüyordum. Şimdi buradayız. Ve tüm ev sarımsak, otlar ve kendi ellerimle yapmama gerek kalmayan sıcak bir şeyin kokusuyla dolu. Botlarımı çıkarıyorum ve mutfığa varmadan önce Jack belime kolunu doluyor ve beni göğsüne çekiyor.

Dudakları saçlarıma değdi. "Bugün seni çok özledim."

"Bu sabah beni gördün," diye mırıldanıyorum tişörtüne, onun kokusunu içime çekerken ve vücudumda bir rahatlama dalgası hissederken. Ev. O benim için ev gibi kokuyor ve hissettiriyor.

"Biliyorum." Sesi alçak ve boğuktu. "Yardımcı olmadı."

Eskiden Deniz Komandosu olan ve bir boğayı bile gözleriyle korkutabilecek bir adamın bu kadar nazik olması yasa dışı olmalı. Ama öyle. Hem de bana karşı.

Akşam yemeği basit. Fırında pişmiş ziti, biraz şüpheli bir yan salata ve hayatımda yediğim en yoğun çikolatalı brownieler. Koltukta bağdaş kurarak oturuyoruz, tabaklar kucağımızda, arka planda kısık sesle bir romantik komedi oynuyor.

Ona doğru yaslanıyorum, bacaklarımı altıma kıvrıyorum, kolu omzuma sanki oraya aitmiş gibi, sanki buraya aitmiş gibi dolanmış. Çünkü gerçekten de öyle.

Başparmağı kolumda tembelce daireler çiziyor. "Yeterince yemek yiyor musun?"

"Doydum artık. Bırak da burada yatıp çürüyeyim." Kollarında derin bir huzur içinde iç çekiyorum.

Dudakları şakağıma değdi. "Seni asla bırakmayacağım, bebeğim."

Bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. Sadece nefes alıyoruz. Sadece var oluyoruz.

İşte tam da bunu özlüyordum. Sessizliği. Sakinliği. Geleceğin yerine oturmasının o yumuşak tıkırtısını. Her yerde kameralar çekim yapıyor ve insanlar olsa bile, sonunda her şey sakinleşmeli.

Daha sonra Ollie ve Poppy, Weston ve ekipmanlarını toplamaya ve göndermeye başlayan birkaç ekip üyesiyle birlikte The Black Dog'da buluşuyoruz. Çekimlerin bitimine sadece iki gün kaldı ve bu Jack'e de yansıyor. Bu gece daha rahat, daha neşeli. Kesinlikle daha gevşemiş. İkimiz de her zamankinden daha iyi uyuduk. Onu yatağımda hissetmek çok doğru.

Köşeye sağlam bir şut gönderdiğinde ve bana kaşlarını kaldırarak baktığında gözlerindeki o ışıltı hâlâ duruyor. "Üst üste üçüncü golün, Wilder."

Yarı sarhoş bir halde, gazozun etkisiyle ve üzerindeki dar siyah tişörtün görüntüsünden etkilenerек, ona dik dik baktım. "Hile yapıyorsun."

"Sanırım senden daha iyiyim."

"Sen değilsin."

"Öyleyse gel ve bunu kanıtla."

Yanına doğru yürüdüm, elinden bilardo sopasını kaptım ve bu fırsatı değerlendirerek vücudumu yavaşça, bilinçli ve oyunbaz bir şekilde onun vücuduna sürttüm. Boğazından kısık bir hırıltı çıkardı, kollarını bana doladı. Ağzı kulağıma değdi.

"Bunun bedelini daha sonra ödeyeceksin."

Ona şöyle bir baktım. "Fikir de bu zaten."

Arkamızdakiler inlerken, Jack sadece gülüyor; göğsünden gelen o kısık kahkaha içime işliyor.

İşte bunu özlemiştim. Bizim bu halimizi. Kamera yok, baskı yok, rol yapma yok. Sadece ben ve o, bilardo masalarının başında flörtleşiyor ve köşe masada gizlice öpüşüyorduk.

Ben ateş ediyorum ama hiçbir şey batıramıyorum.

Jack öne eğildi. "Hâlâ daha iyi."

O en iyisi.

* * *

Eve döndüğümüzde, yine kanepeye kıvrılıp oturuyoruz; o parmaklarıyla kalçamda rastgele desenler çizerken, Love ayaklarımızın dibinde horluyor. Barın enerjisi hala damarlarımda zonkluyor, ama onun yanında her şey daha sakin ve huzurlu geliyor.

Boynumu öpüyor. Yavaşça. Nazikçe. Düşünceli bir şekilde.

"Bunun bir an önce bitmesini dört gözle bekliyorum," diye mırıldanıyor ve biliyorum ki bizden bahsetmiyor.

"Biliyorum."

"Neredeyse bitti. Jenna, son sahnelerin çekimlerini bu hafta sonu tamamlayacağımızı söyledi. İki sahne daha, sonra işim bitecek."

Ona bakmak için döndüm. "Nasıl hissediyorsun?"

Tereddüt ediyor. Sonunda, "Rahatladım," diyor. "Huzursuzdum. Sanki nefesimi tutmuşum ve sonunda nefesimi verebiliyorum. Bütün bu maaş için rol yapmak. Sadece çekin tahsil edilmesini bekliyordum ki size o pansiyonu

açmanızda yardımcı olabileyim. Gerçekten istediğiniz şeyi, bizim istediğimiz şeyi inşa etmenize yardımcı olabileyim."

Elimle yanağını okşadım. "Zaten fazlasıyla yaptın, Jack."

"Henüz değil," diyor sesi gergin. "Ama yakında yapacağım."

Ve ben ona inanıyorum. Çünkü bu adam tutamayacağı sözler vermez.

Ve her yumuşak öpücükle, her sessiz akşam yemeğiyle, her lanet olası brownie ile bana tam olarak istediği geleceği gösteriyor. Ve ben de onu istiyorum. Tanrım, hepsini istiyorum.

Bölüm 29

Jack

Bailey Zimmerman'ın "O Dumanı İstemiyorsun" adlı eseri

İkinci pazen gömleğimi de ter içinde bırakıyorum, Elena sürekli beni pembe dizi başrol oyuncusu gibi olmakla alaya alıyor ve yapım asistanı da "eyer" kelimesini sanki dramatik bir ağırlığı varmış gibi sahte bir güney aksanıyla tekrarlamamı istiyor. Ona defalarca Wyoming'de olduğumuzu ve insanların burada böyle konuşmadığını söyledim.

"Tekrar söyle Jack," diye sesleniyor kameranın arkasından. "Ama bu sefer sanki bir sır saklıyormuşsun gibi."

Gözlerimi kısarak sordum: "Ne tür bir sır?"

"Tabii ki... yıkıcı bir şey." diyor Kyle dramatik bir etkiyle.

Kameranın içine dosdoğru bakıp "Eyer" diyorum.

Birisi kıkırdayarak gülüyor.

Jenna ellerini çırparak öfkeyle yanlarına geldi. "Tamam, bu kadar doğaçlama yeter millet. Jack, Elena, benimle gelin. Şimdi."

Onu ahırdaki ofise kadar takip ediyoruz; orada, sanki bir mahkeme salonundaymışız ve az sonra mahkum edilecekmişiz gibi, karşısına iki sandalye dizmiş. Ben oturuyorum. Elena hafifçe eğlenmiş görünüyor, sanki atıştırmalıklar ve bir drama bekliyormuş gibi.

Şunu söylemeliyim ki, tüm kadınlar arasında Elena muhtemelen en iyisi. Sanki hiç çaba sarf etmiyor gibi. Sanki sadece eğlenmek için burada ve dürüst olmak gerekirse, ondan kaçmak istemediğim tek kişi o.

Jenna kapıyı kapatır. Ardından iki adet manila klasörünü çıkarır, masanın üzerine koyar ve karşıya doğru kaydırır.

"Bu nedir?" diye soruyorum.

"Geleceğiniz. Finaliniz ve sahte mutlu sonunuz," diyor, sanki bir yarışma programı sunuyormuş ve aynı zamanda aklını kaybediyormuş gibi. "Siz ikiniz programın sonunda çift olacaksınız."

Gözlerimi kırıştırdım. "Affedersiniz? Oylama falan olması gerekmiyor muydu?"

Klasörlere dokunuyor. "Gizlilik sözleşmeleri. İmzalayın bunları. Büyük bir romantik son uyduracaksınız, gün batımına doğru at süreceksiniz, insanlar ne isterse onu yapacaksınız. Biz yayınlayacağız, reytingler tavan yapacak ve siz de gerçek aşk hayatınızı gizli tutacaksınız."

Elena'ya baktım, itiraz edeceğini bekliyordum ama o dosyayı açıp bir kalem aldı. "Bununla bir sorun yok, değil mi?"

Utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Evet. Bunu bekliyordum zaten."

Jenna ayağa kalktı. "İkinize de birer dakika veriyorum. Ama çok uzun sürmesin. İkiniz de sözleşme imzaladınız ve bu konu neredeyse pazarlık konusu değil."

Kapı kapandığında Elena'ya döndüm. "Biliyordun, değil mi?"

"Bir bakıma öyle. Yani, bunun senaryo gereği ve sahte olduğunu varsaydım." Ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Bak Jack. Bunu istemediğini biliyorum. Ben de istemiyorum. Ama... senden bir ricam var."

Ona dik dik bakıyorum. "Bir iyilik yapar mısın?"

"Güleceksin," diyor mahcup bir şekilde.

"Beni dene."

Hafifçe öne eğildi. "Aslında nişanlıyım."

Hiçbir şeye takılıp kalmıyorum. "Sen nesin?"

Başını salladı. "Evet. Adı Logan. Altı yıldır birlikteyiz. O Montana'daki evinde, bir çiftlikte çalışıyor, ben de bu programı yapıyorum. Burada arazi satın alıp kendi küçük çiftliğimizi kurmak için para biriktiriyoruz. Zaten bu yüzden bu programı yapıyorum."

"Aman Tanrım." Hiç haberim yoktu. Rolünü çok iyi oynamış.

"Biliyorum, kulağa çılgınca geliyor. Ama bu program bana bir yılda kazandığımdan daha fazla para kazandırdı. Ve beni buraya getirdi. Bu kadar uzun süre kalacağımı hiç beklemiyordum, ama sonra... Bridger Şelalelerini gördüm. Bu çiftliği gördüm. Aşık oldum."

"Çiftlikle birlikte," diye açıklığa kavuşturuyorum.

"Seninle kesinlikle öyle değil, kovboy," diyor alaycı bir gülümsemeyle. "Harika birisin, ama benim zaten kendi kovboyum var ve birlikte kendi hayalimizdeki hayatı kuruyoruz."

Kahkaha attım. Bu tamamen çılgınlık.

"Peki," diye devam ediyor, "ya birbirimize yardım etsek? Gizlilik sözleşmesini imzalasak. Kameralar için rol yapsak. Büyük final için güzelce gülümsesek. Ve her şey bittiğinde, ikimiz de aslında istediğimiz şeyi elde ederek ayrılalım."

"Hangisi...?"

"Logan'ın bir işe ihtiyacı var. Bridger Falls'ta bir yer ediniriz. Herkesin sevdiğini bildiği kadınla birlikte olursun," diye ekliyor alaycı bir gülümsemeyle.

Ona dik dik bakıyorum. "Nişanlınızın burada çalışmasını mı istiyorsunuz?"

Başını sallayıp kıkırdadı. "Güçlü, güvenilir ve çalışkan biri. Benim tam tersim. Ama bu hayatı seviyor ve çok iyi bir at bakıcısı. Biz sadece burada yerleşip bir gün kendi işimizi kurma şansını yakalamak istiyoruz."

Ensemin arkasını kaşıyorum. "Bu çok tuhaf."

"Bana da anlat. Üç hafta boyunca seninle sahte bir ilişki yaşadım. Bir keresinde sen dikenli tellerden bahsederken boynuna güneş kremi sürmek zorunda kaldım."

"Öğretici olmaya çalışıyordum."

"Güneşten yanmıştın ve saçmalıyordun."

Sırıttım. "Tamam, peki. Logan'ın numarasını ver bana. Onunla konuşacağım. Eğer senin kadar havalıysa, işe alırım."

Yüzü birden aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, bu son derece alışılmadık bir yöntem ama... Bu azminize saygı duyuyorum. Ve bunu bu kadar uzun süre devam ettirdiğiniz için size hayranım."

Derin bir nefes vererek, "Teşekkür ederim. Ve... şunu da belirtmek isterim ki, sizi ve Cami'yi çok destekliyorum. Hem de çok. Hatta çekimler sırasında kafamda hayran kurgusu yazdım." dedi.

"Şimdi korkmaya başladım." İçimden bir ah çektim. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum.

"Öyle olmalısın," diye gülümsüyor. "Aşk korkutucu. Ama buna değer."

İkimiz de gülüyoruz ve el sıkışıyoruz. Vay canına. Bu iş düşündüğüm gibi gitmedi, ama bu saçma gösterinin nasıl sonuçlanacağını bildiğim için

rahatladım ve bunun çok uzun sürmeyeceğini bilerek nihayet nefes alabiliyorum.

Gizlilik sözleşmesini elime alıp okudum. Sözleşmede Elena ve benim, Jenna ve kendimiz dışında hiç kimseyle dizinin sonunu konuşmamamız gerektiği yazıyordu. Eğer konuşursak, bir milyon dolarlık para cezasına çarptırılacağımızı, diziden elde edeceğimiz tüm gelirlerden feragat edeceğimizi ve ayrıca yasal işlem başlatılacağını belirtiyordu.

Harika! Bunların hiçbirini Cami'ye anlatamam, çok kızacak.

"Şu işi bitirelim," diyorum. "Ve bittiğinde... hayatımıza başlayabiliriz."

Benimle el sıkıştı ve "Anlaştık, kovboy" dedi.

Bölüm 30

Cami

Ashley Cooke'un "Your Place" adlı kitabından.

Jack nereye gittiğimizi söylemiyor.

"Üzerine bir şey giymeyi planlama," diyor, sesi muzip bir tonda, başımın tepesini öpüp bir spor çantasını kamyonete fırlatırken.

Ona gözlerimi kısarak baktım. "Ne planın var?"

O, midemi alt üst eden o geniş, çarpık sırtışıyla, "Bayılacaksın. Söz veriyorum." dedi.

"Bu pek de iç rahatlatıcı değil." Ama yine de kamyona biniyorum. Çünkü o Jack. Ve konu o olunca, onu aya kadar takip ederim.

Bridger Şelaleleri'nden uzaklaşarak kuzeye doğru ilerliyoruz; kıvrımlı patikaların ve sanki gidecek bir yerleri varmış gibi akan derelerin yanından geçiyoruz.

Jack sonunda toprak yola sapınca, ağaçların arasından bacasından duman çıkan bir kulübe görüyorum. Ve sonra onu görüyorum; تنها bir açıklıkta yer alan, şirin bir kulübe, ağaçlar arasına asılmış minik kavanozlara hapsolmuş ateş böcekleri gibi parıldayan ışıklarla.

Gözlerimi kırkıyorum. "Jack... Burası çok güzel."

Birden mahcup bir şekilde omuz silkti. "Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun. Durmadan çalışıyorsun, karavanda fırıncılık yapıyorsun, kulübeyi temizliyorsun, markalaşmaya yardım ediyorsun. Bir mola vermeyi

hak ettiğini düşündüm. Bu yüzden Tucker'la görüştüm, kiralık bir yer bulduk ve bunu ayarladık."

Gözlerim dikilmiş bir şekilde bakıyorum. Adam beni buraya, bu kulübeye kamp yapmaya getirdi. Burayı çok seviyorum.

Yakılmaya hazır bir ateş çukuru, kalın battaniyeler, yastıklar ve iki Adirondack sandalyesinin yanında bir soğutucu bulunan rahat bir köşe kurulmuş. Kulübenin içinde ise şimdiden bir çift kişilik yatak, peri ışıkları ve şüpheli bir şekilde sıcak kakao kokan bir termos görebiliyorum.

Ona bakıyorum. "Benim için ıssız bir yerde romantik bir saklanma yeri hazırladın."

Jack, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor ama kulakları kıpkırmızı oluyor. "Yaptım. Çünkü seni seviyorum."

Kalbim tekliyor. Elbette daha önce de söylemişti. Ama bunu burada, çam ağaçları, yıldızlar ve sessizlikle çevrili bir ortamda söylemesi, kalbimi daha da derinden etkiliyor. Yaklaşıyorum, ellerimi göğsüne koyuyorum. "Ben de seni seviyorum."

Sonra da onu öpüyorum.

Öğleden sonrasının geri kalanı adeta büyüdü. Jack bana piknik sepetini nasıl hazırladığını gösterdi: Biftekli sandviçler, patates salatası ve elmalı turta, hepsi kavanozlarda. Şehirden almıştı ama harika görünüyorlar ve kokuyorlar. Bir battaniyenin üzerine oturup güneş batmaya başlayana kadar yedik, hepsini bira ve kakao ile taçlandırdık.

Her şeyden ve hiçbir şeyden konuşuyoruz. Film ekibinin neredeyse gittiğinden, Jenna'nın prodüksiyon görevleri için yakında Los Angeles'a geri döneceğinden bahsediyoruz.

Battaniyenin bir parçasını çekiştirerek, "Bütün bunların sona ermesi hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Bir an sessiz kalıyor. "Rahatladım. Ben bir reality TV insanı değilim Cami. Bir eş bulmak için umursuyormuş gibi davranmak zorunda kaldığım her saniyeden nefret ettim. Ama kendime bunun buna değeceğini söyleyip durdum. Bizim için."

"Öyle," diyorum usulca.

Başını salladı. "En kısa zamanda pansiyonuna yerleşeceksin. Ve ben de seninle çok daha fazla zaman geçireceğim. Kamera yok. Rol yapma yok. Sadece... biz."

Yüzümden bir saç telini eliyle çekti.

"Her sabah seninle birlikte uyanmak istiyorum. Gerçek bir şey inşa etmek istiyorum. Sen ve ben. Burada bir hayat."

"Zaten öyleyiz," diye fısıldıyorum.

Gökyüzünü yıldızlar taçlandırana kadar ateşin başında oturuyoruz, alevler Jack'in yüzüne altın rengi bir parıltı saçarken o da parmaklarımla oynuyor. Göz açıp kapayınca kadar kaçırmak istemeyeceğiniz türden bir an. Şişeye doldurup sonraya saklayacağınız türden.

Daha sonra birlikte kıvrılıp yatıyoruz. Jack yatağa uzanıyor ve beni dünyanın en doğal şeyiymiş gibi göğsüne çekiyor. Bacaklarım onun bacaklarına dolanıyor. Başım, kalbinin düzenli ve emin bir şekilde attığı yere yaslanıyor.

Çenemi yukarı doğru kaldırıyor. "Her şeyi hak ediyorsun."

Yavaş ve saygılı bir şekilde beni öpüyor, elleri nazikçe belimde.

Ve o yumuşak, ıslıl ıslıl kulübede, sessiz orman ve yıldızlarla çevrili halde, ona biraz daha aşık oluyorum. Çünkü o da her şeyi hak ediyor.

Sabahları kuş cıvıltıları ve Jack'in kahve yapma sesiyle uyanıyorum. Omuzunun üzerinden bana bakıyor ve battaniyeye sarılmış, çıplak ayaklarım tahta zeminde uşurken beni görünce sırtlıyor.

"Günaydın bebeğim. Tarçını tıpkı senin yaptığın gibi koydum."

Ne kadar tatlı biri olduğuna gülümsüyorum. "Günaydın, Jack."

Bana bir kupa uzatıyor. Bir yudum alıyorum, buharın havaya yükselişini izliyorum.

"Öğlene kadar ayrılmamıza gerek yok," diyor.

"Güzel," diye yanıtlıyorum, yanına sokularak. "Çünkü henüz geri dönmeye hazır değilim."

Bir süre öylece kalıyoruz, birbirimize ve asla sahip olacağımızı düşünmediğimiz her şeye sarılmış halde. Kamera yok. Baskı yok. Sadece Jack ve ben, ıssız bir yerde güzel bir şey inşa ediyoruz.

Ve uzun zamandır ilk defa, Jack'le sonsuza dek birlikte olabileceğimize inanıyorum. Tek ihtiyacımız birbirimiz.

Bölüm 31

Jack

Gabby Barrett'ın "İyi Olanlar" adlı eseri

Cami'nin garaj yoluna vardığımda, günün karmaşasından dolayı çok yorgun ve biraz da sersemlemiştim. Love beni kamyonetimin yanında karşıladı ve beni görünce mutluluktan tüm vücudunu kıpırdattı. O köpeği çok seviyorum.

Mutfakta, yalınayak, kot pantolon ve bir omzundan düşen yumuşak bir tişörtle duruyor; ne kadar seksi görüldüğünün farkında değilmiş gibi. Yanakları pembe. Saçları dağınık bir topuz yapılmış, küçük tutamlar kulaklarının etrafında kıvrılıyor. Sanki sıradan bir geceymiş gibi ocakta bir tencerede bir şeyler karıştırıyor.

Her gece eve gelip bunu görebilirdim. Her Allah'ın gecesini.

"Hey, bebeğim," diyerek kapıyı arkamdan kapattım.

Dönüp gülümsedi. Her zamanki küstah sırtışı değildi bu. "Az önce ağzımdan laf çıktı ve sen de çok beğendin" tarzı bir sırtış da değildi.

Yumuşak. Biraz gergin. Utangaç.

"Hey," diyor. "Aç mısın?"

"Her zaman," diyorum yavaşça, öne doğru bir adım atarak. "Bu... benim en sevdiğim şey mi?"

Başını salladı. "Bisküvi. Kızarmış tavuk. Güzel soslu patates püresi. Ve... tatlı olarak şeftalili turta."

Gözlerimi kırkıyorum. "Tamam. Ne oldu? Ölüyor muyum?"

Yanakları daha da kızararak güldü. "Hayır."

"Bir yeri mi yaktın?" diye takıldım.

"Hayır, ama bunun benim sevgi anlayışım olduğunu düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Onu anlamaya çalışarak biraz daha yaklaştım. "Yine Poppy'nin kaçak içkisinden mi içtin?"

Cevap vermiyor.

Bunun yerine, gözlerinde kalpler, göğsünde ateş varmış gibi bir ifadeyle doğruca yanıma geldi ve dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kollarını boynuma doladı.

Sonra da beni öptü.

Elleri saçlarıma dolanıyor, bedeni benimkine yapışıyor ve ben de onu öpüyorum çünkü aylardır, yıllardır, her zaman bunu çok istiyordum. Belini kavrayıp kendime doğru çekiyorum, dudakları tatlı, sıcak ve sonunda benim.

Ayrıldığımızda nefesi kesiliyor. Ben şaşkına dönüyorum. Ve ona duyduğum aşk o kadar doğru geliyor ki, neredeyse acıtıyor.

Onu tekrar öpüyorum. Bu sefer daha sert. Ellerim saçlarına kayıyor, bedeni benimkine karışıyor. Aylarca içimde tuttuğum her şey, yıllarca süren özlem, arzu bir anda dışarı akıyor. O, sıcaklık, yumuşaklık ve imkansız bir sihir.

Uzanıp ocağı kapatıyor ve tencerenin üzerine bir kapak bırakıyor. Akşam yemeğini unutup sendeleyerek kanepeye doğru ilerliyoruz. Yıllardır yapmak istediği ama bir türlü yapamadığı gibi tişörtümü başımın üzerinden yukarı çekiyor. Boynuna, omzuna öpücükler konduruyorum, adını bir dua gibi fısıldıyorum.

Çünkü bu an için savaştım. Bunu tek başıma elde etmek için savaştığımı hissettiğim zamanlarda bile savaştım.

O da benimkine aynı şekilde fısıldıyor. Ve onun bunu söylemesini duymayı çok seviyorum.

Bunda aceleci hiçbir şey yok. Telaşlı hiçbir şey yok. Sadece eller, ağızlar ve kalpler, sanki bu anı sonsuza dek beklemiş gibi birbirine karışıyor. Ona zaman ayırıyorum, hak ettiği gibi ona tapıyorum. O da beni asla bırakmayacakmış gibi kendine çekiyor.

Bu sefer her şey yavaş ilerliyor. Acele etmiyoruz. Sanki verdiğimiz tüm sözler bu anda gerçekleşiyor.

Dünyanın tüm zamanına sahipmişiz gibi hissetsek bile, yatak odası hâlâ çok uzakta gibi geliyor, bu yüzden oturma odasına doğru geriye doğru yürüyorum. Bir elimle boğazını kavrayıp, onu tam istediğim yerde tutmak için iki yana hafifçe bastırırken, diğer elimle de kot pantolonunun kemer halkalarından çekerek kanepeye çöküyorum ve o da beni takip edip, tüm ağırlığını üzerime vererek üzerime oturuyor.

Onun kasıkları penisime bastırınca, kalçalarım izinsizce koltuktan kalkıp ona sürtünürken inliyorum. Bu temas, başını aşağı indirip alt dudakımı kendi dudakları arasına alıp dişleriyle hafifçe ısırırken ondan uzun, kısık bir inilti koparıyor.

"Cami," diye inledim, kalçalarını sıkıp sertleşmiş penisimin üzerinde vajinasını sürükleyerek.

Saniyeler dakikalara dönüşüyor ve ben bu kadının etkisinde sonsuza dek kalabilirdim.

* * *

Daha sonra, kanepede bir battaniyenin altında birbirimize sarılmış halde, başı göğsümde, parmakları kaburgalarımın üzerinde tembelce daireler çizerken, bunun kemiklerime kadar yerleştiğini hissediyorum.

İşte bu kadar.

Burası evim.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, "hala kapılarınızın çok çirkin olduğunu düşünüyorum."

Gülümseyerek şakağına bir öpücük kondurdum. "Bir gün benimle evleneceksin ve o kapılar bizim 'kötü kapılarımız' olacak."

Kadın kıkırdadı. "Jessop, şimdiden evlenme teklifi mi ettin?"

"Henüz değil," diyorum onu daha sıkı çekerek. "Ama yakında yapacağım."

Ve bana sokulup, sanki ben onun her zaman istediği her şeymişim gibi iç çekmesinden, bana inandığını biliyorum. Ve bu da bana her zaman yetecek.

* * *

Dış dünya karanlık ve sessiz, Bridger Falls'ta ancak gece geç saatlerde, rüzgar dindiğinde ve yıldızlar nöbet tuttuğunda oluşan türden bir sessizlik. Ama Cami'nin yatak odasının içi sıcak. Huzurlu.

Battaniyelerin altında göğsüme kıvrılmış, çıplak bir bacağını benimkinin üzerine atmış, eli tam kalbimin üzerinde duruyor, sanki kalbimin onun için ne kadar hızlı attığını tam biliyormuş gibi. Saçları vanilya ve bal kokuyor. Nefesi yavaş ve düzenli.

Buraya gelip seviştikten ve sonunda akşam yemeğini yedikten beri pek hareket etmedik, sadece birbirimize dolanacak kadar yer değiştirdik, uzuvlarımız ve kalplerimiz o kadar sıkı düğümlendi ki, nerede ben bitiyorum, nerede o başlıyor, emin değilim.

Sanırım uykuya dalmak üzereydi ki, sesi sessizliği bozdu.

"Banka bana kaba davrandı. Sanırım yeni bir banka bulmak istiyorum."

Aşağıya doğru bakıp, elimi yavaşça sırtında gezdiriyorum. Sesi yumuşak ama altında keskin bir şey var. Acı. Utanç.

"Her zaman kaba davrandılar. Eskiden bunun sadece hayal ürünü olduğunu düşünürdüm. Ama öyle değilmiş. Sanırım yeni bir banka bulmak istiyorum." diye devam ediyor.

Midem kasıldı. Yüzünü görebilmek için biraz kıpırdandım. Şimdi tavana bakıyordu, kaşları çatık, gözleri uzaklara dalmıştı.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye soruyorum nazikçe. "Ne oldu?"

Yutkunuyor. "Söyledikleri şey değil. Tam olarak değil. Bana konuşma biçimleriydi sorun. Sanki zamanlarına değmeyecekmişim gibi. Sanki ne yaptığını bilmeyen, hiçbir şeyden haberi olmayan, beceriksiz bir kızmışım gibi. Sanki... sanki Wilder Çiftliği hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Sadece bir sayı. Aptal bir kızın tutunduğu, ölü bir toprak parçası."

Öfkenin giderek yükseldiğini, istikrarlı ve yakıcı olduğunu hissediyorum. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Daha önce de yaşadım. İnsanların, dinlemeye değer olmadığına karar verdikleri birine bakış şekli bu. Ailemizin hissettiği ve toplumda adımızı yeniden inşa etmek için ne kadar çok çalıştığımız da bunun bir örneği.

"Onu kurtarmaya çalıştığım için beni gülünç biriymişim gibi davrandılar," diyor sessizce. "Sürekli değiştirdikleri son tarihler verdiler. Beni evrak imzalamaya zorladılar. Onu korumak istiyorsam bir mucizeye ihtiyacım olacağını söyleyip durdular. Beni oyaladılar. Bazen düşünüyorum da, eğer erkek olsaydım, bana asla böyle davranmazlardı."

Çenemi sıktım. "Neden bana daha önce söylemedin?"

Başını bir kez salladı. Bana bakmadı. "Sadece utanmışım. Çiftliği kurtarmak istedim. Kaybetmek istemedim."

"Çiftliğini kurtardın." Parmak boğumlarımla yanağına hafifçe vurdum. "İşte bu yüzden seninle savaşmak istedim. Ne kadar çok savaştığını gördüm."

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu. "Teşekkür ederim, Jack. Bunu yapmak zorunda değildin."

Sesindeki kırılganlık beni derinden etkiledi ve fısıldayarak, "Elbette bebeğim. Senin için her şeyi yaparım." dedim.

"Her zaman her şeyin üstesinden gelebileceğimi, güçlü ve yetenekli olduğumu ve kimseye ihtiyacım olmadığını iddia ettim. Ama ihtiyacım vardı. Sana ihtiyacım vardı."

Ona doğru eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Güçlüsün. Ve yeteneklisin. Ve çok zekisin. Ve yalnız değilsin."

Burnunu çekti, gözlerini hızla kırıştırdı. "Sanki kasaba da bunu görüyordu. Sanki insanlar benim zar zor ayakta durduğumu biliyorlardı. Kibardılar ama... mesafeliydiler. Sanki başarısız olmamı bekliyorlardı."

Yavaşça nefes veriyorum, sesimi alçak ve sakın tutuyorum. "Bu kasabadaki insanlar, sevdikleri için savaşan biriyle ne yapacaklarını her zaman bilemiyorlar. Ama bu, sizi küçümsedikleri anlamına gelmiyor. Bu, sizin gücünüzün ölçüsünü bilmedikleri anlamına geliyor."

Bir anlığına gözlerini kapatıyor, alnını göğsüme yaslıyor.

"Başlangıçta beni kurtarmanı istemedim," diye fısıldadı. "Çünkü beni çaresiz bir kız olarak görmeni istemedim."

Çenesini hafifçe yukarı kaldırdım. "Seni kar fırtınasında at pisiği temizlerken ve samanlıkta saklanan bir rakuna bağırarak onu kovalarken gördüm. Tanıdığım en çaresiz kadın sensin."

Gözyaşlarının arasından gülüyor ve ben de gülümseyerek baş parmağımla gözyaşlarını siliyorum. "Bunu unutmuşum," diyor usulca.

"Sanırım sana o gece aşık oldum," diye ekledim, sesim şimdi daha kısık çıkıyordu. "Daha çocuktuk ama o zaman bile biliyordum."

Başını salladı, parmakları göğsüme daha da sıkıca kenetlendi.

"Tek istediğim işlerin yolunda gitmesi," diye mırıldanıyor.

"Çalışacağız. Her gün," diyorum ve bunu tüm kalbimle söylüyorum. "Sen benim her şeyimsin."

Titrek bir nefes verip bana daha da yaklaştı, sanki sonunda dinlenmesine izin veriyormuş gibi kolumun altına daha da sıkıca sokuldu.

"Keşke sana daha önce söyleseydim," diyor usulca.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Şimdi bana söyledin. Bu kadarı yeter."

Orada sessizlik içinde uzanıyoruz, kalplerimiz ritimle atıyor, sıcaklık ve gerçeklikle, yıllardır aramızda bekleyen her şeyle sarılıyoruz.

Artık saklanmıyor.

Ve yemin ederim, bir daha kimsenin, özellikle de o lanet olası bankanın, onu küçük düşürmesine asla izin vermeyeceğim.

O gece o uyurken, Weston ve Tucker'a bir mesaj atıp sabah bankada buluşmalarını söyledim.

Artık kasabadaki işleri halletmenin ve Wilder'ın ya da Jessop Çiftliği'nin hiçbir yere gitmeyeceğini insanlara bildirmenin zamanı geldi. Ve artık daha fazla saçmalığa tahammül etmeyeceğiz.

Bölüm 32

Cami

Old Dominion'dan Memory Lane

Kahve kokusu ve sevildiğimi hissetme duygusuyla uyanıyorum. İçimi, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir sıcaklık dolduruyor.

Komodinin üzerinde hafif bir tıkırtı duyuldu, ardından yatağın yavaşça gıcırdaması geldi. Sonra, sıcak eller belime dolandı ve Jack'in dudakları omzuma değdi. "Uyan bebeğim," diye mırıldandı, sesi hala uykudan boğuktu.

Yastığa doğru mırıldanıyorum, bedenim o nefis, seks sonrası, dün geceki duygusal kırılganlığın ardından gelen mutlulukla ağırlaşıyor. "Eğer bu bir rüyaysa, yemin ederim ki..."

"Hayır, öyle değil. Ama kahve ve tarçınlı çöreklerinizi getirdim."

Gözlerim birden açıldı. "Az konuş."

Yatakta dönüp doğruldum, saçlarım tam bir felaketti, üzerimde sadece Jack'in yıpranmış ve yumuşak pazen gömleği vardı. Yanımda yatakta, üstsüz, bana sanki sabah sonrası romantizminin aziz koruyucusuymuş gibi bakıyordu.

Tanrım, o benim. Onu o kadar çok seviyorum ki canım acıyor, oysa ondan nefret ediyormuş gibi yapmak çok yorucuydu.

Lambadan sızan loş ışık çıplak göğsüne düşüyor, saçları uykudan dağınık ve bana sanki yıldızları ben asmışım gibi bakıyor.

"Çok saçmalıyorsun," diye fısıldadım bardağı alırken.

"Beni seviyorsun."

Evet, öyle düşünüyorum. Gerçekten, gerçekten öyle düşünüyorum.

Ben cevap vermeden, eğilip beni yumuşak ve yavaşça öptü, sanki dünyanın tüm zamanına sahipmişiz gibi. Ve ben de onu öptüğümde, göğsümde bir şey kırıldı. Korkutucu. Ve elektrik yüklü. Ve biraz da büyülü. Sanki... evimdeymişim gibi. Sanki, o burada olduğu için her şey anlam kazanıyor.

"Tamam," diye fısıldadım sonunda ayrıldığımızda. "Beni kendine aşık etmek için bu kadar çabalamana gerek yok Jack. Ben zaten sana aşığım."

"Çok geç," diyor sırtarak. "Dün gece bunu ağır çekimde iki kez yaptığını izledim."

Sırıtiyorum. Ama haksız da değil. Tanrım, ne kadar da ukala. Ama aynı zamanda mükemmel. Ve benim.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, uzanıp eskiden büyükbabama ait olan kendi kupasını alırken.

"Dizinin nasıl geçeceğini ve neler olacağını merak ediyorum," diye itiraf ediyorum. "Elena ile çok samimi görünüyorsun."

İçini çekip bana baktı. "Jenna bize gizlilik sözleşmeleri imzalattı. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, senin için her şeyden vazgeçmem gerekseydi, vazgeçerdim. Ama biraz daha sabretmemiz gerekiyor."

"Çok gizemli," diye omuz silkip kahvemden bir yudum aldım. "Hım, Jack. İçine tarçın koydun mu?"

Gülümsüyor. "En iyilerden öğreniyorum."

Biraz sonra, atlarımıza binip ahırın yanından geçerek yola koyulduk; her zamanki gibi eyer çantalarımızda kahve termosumuz, atlar ve Love için ikramlıklar vardı. Hava serin ve berraktı, çiftlikte sadece sabahın erken saatlerine özgü bir sessizlik hakimdi. Günün en sevdiğimiz zamanı.

Jack at üzerinde inanılmaz derecede iyi görünüyor. Rahat, kendinden emin, sanki toprak onun bir parçasıymış gibi. Ve her birkaç dakikada bir bana bakışları, sanki hala burada olduğuma inanamıyormuş gibi... Evet. Bitti işte.

Marlboro reklamı gibi gösteriş yaparken ona gözlerimi kısarak bakıyorum. "At üzerinde bir aşk romanı kapağı gibi kaslarını mı gösteriyor?"

Omuzunun üzerinden alaycı bir gülümseme fırlattı. "Kıskanıyor musun?"

"Egonuzdan mı? Asla. Attan mı? Belki."

Gülüyor ve kahretsin, bunu yaparken ne kadar iyi görüldüğüne inanamıyorum. "Merak etme, beni daha sonra bir tura çıkarabilirsin."

Gülüyorum. "Anlaştık. Ama bunu zaten fazlasıyla büyük olan egona fazla kaptırma."

"Daha önce penisimin büyüklüğünden şikayet etmiyordun..."

"Jack!" diye şakayla karışık güldüm.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde, kahve yudumlayarak, buzağıları ve çit hatlarını göstererek yolumuza devam ediyoruz. Sonra tepeyi aşıyoruz ve işte orada.

Ağacımız.

Meranın ortasındaki büyük, eğri büğrü meşe ağacı. Kıvrımlı, meydan okuyan, güzel. Yarısı onun, yarısı onun. Her zamanki gibi.

Düşünmeden kısrağımı yavaşlattım, göğsüm birden sıkıştı.

Jack yanıma yanaştı ve beni dikkatle izledi.

"Bu ağaç," diye mırıldanıyorum, "her zaman bizimmiş gibi hissettim."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu bizim."

Parmaklarım dizginleri sıkılaştırıyor. "Çocukken, her şeyden sonra... burada buluşurduk. Sanki dünyanın sahibiymişiz gibi, sanki güvendeymişiz gibi dalların üzerinde otururduk."

"Benimle her zaman güvendeydin," diyor usulca.

Ona doğru baktım.

Sesi sakın. Emin. Her zaman söylemediği şeylerle dolu. "Hâlâ öylesin," diye ekliyor.

Ve işte böylece, tekrar aşık oluyorum.

Gözlerimi kırıpştırarak ağaca bakıyorum. "Sanırım içimin bir kısmı hep, eğer bir gün bunun sırrını çözebilirsek, bunun burada olacağını düşünmüştü. Bu toprakta. Bu ağaçta. Seninle."

Elini uzatıp elimi tuttu, tam orada, eyerlerimizin üzerinden.

"Sanırım hayatımdaki her şey beni buraya, sana geri getirdi," diyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor, aptalca, rahatsız edici duygular bunlar ve bunları örtbas etmek için gülüyorum. "Tanrım, ne kadar da yapmacıksın."

Sırıttırıyor. "Bayılıyorsunuz değil mi?"

"Gerçekten de öyle." Tanrım, onun her şeyini seviyorum. Sessiz sakinliğini. Aptalca ama mükemmel sırtışını. İnatçı koruyuculuğunu. Derin, şiddetli sevgisini.

Seçilmiş olmak işte böyle bir şey. Güvende olmak ve evde olmak.

Biraz daha ilerledikten sonra ağaca geri döndük. Jack, elbette yanında getirdiği için, eyer çantasından bir battaniye çıkardı ve eskiden olduğu gibi dalların altına oturduk, ama artık daha yaşlıydık. Daha bilgeydik. Biraz daha olgunlaşmıştık. Tıpkı o ağaç gibi. Büyümeye devam etti ve hep buradaydı. Sanki bizim kendimizi toparlamamızı bekliyordu.

Kahvenin geri kalanını kupalara dolduruyor, benimkini uzatıyor ve "Yani... çiftlikleri birleştirdiğimizde evimizi buraya inşa edeceğiz, değil mi?" diyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, yemin ederim ayak parmaklarımda hissediyorum. Bir anlığına ona bakakalıyorum, sabahın erken saatlerindeki ışığın yüzüne vuruş şekli, yumuşak ve altın rengi, sanki evren bu anı vurguluyor gibi. Ve tek düşünebildiğim şey şu: Gerçekten de bunu kastediyor. Gerçekten de bunu kastediyor.

Bu sadece bir gün için verilmiş bir söz değil. Belki de değil. Uygun olduğunda da değil. Bana bir yuva kuruyor. Herhangi bir yuva değil, bizim yuvamız. Hayallerimin ilk yeşerdiği yerde. Kollarının bana ihtiyaç duyacağım tek sığınak gibi geldiği yerde.

Nefesim kesildi. "Ciddi misin?"

Başını salladı ve tarlaya baktı. "Büyük çiftlik evi mutfağınızı nereye istiyorsunuz?"

Gözümde canlandırıyorum. Mutfak. Geniş veranda. O odun keserken ekmek pişiyor. Arkadaşlarla tatiller. Yatakta geçirilen sabahlar. Ayaklarımızın dibinde köpekler. Öyle canlı bir gelecek ki neredeyse uzanıp dokunabilirim.

Eskiden beni çıldırtan, şimdi ise dünyanın en kolay şeyiymiş gibi beni seven Jack'e bakıyorum.

Ve fark ediyorum ki, rüya görmüyorum. Zaten evdeyim.

Tekrar ağaca baktım, güneş ışığı yaprakların arasından süzülerek çimenlerin üzerine gölgeler düşürüyordu. "Nerede olduğu önemli değil, yeter ki sen benimle birlikte ol."

Sanki hayal ediyormuş gibi dışarıya bakarken gülümsüyor.

"Ağacımızın yanındaki evimiz," diye fısıldıyorum.

"Evet," diyor, botuma ayağıyla hafifçe vurarak. Gayet rahat bir tavırla. Sanki öylece ağzından çıkan şeyler kaburgalarımın altına sıkışıp orada kalmıyor.

Gözümü botlarımıza diktim, sonra tekrar yukarı baktım. "Bu senin yeni tarzın mı? Duygusal iniş çıkışlarla karışık flört mü?"

Omuz silkip sırttı. "Eh, madem seni güldürüyor..."

Ve lanet olsun, öyle yapıyorum. Kendimi tutuyorum ama yine de orada.

"Sen tam bir baş belasısın," diyorum, sesim biraz fazla kısık çıkıyor.

"Belki," diyor. "Ama ben senin tehdidinin."

Gözlerimi deviriyorum ama faydası yok. Zaten gülümsüyorum. Gözlerimin arkasında yokmuş gibi yaptığım o aptal yanmayı şimdiden hissediyorum.

Başımı sallıyorum, gülmeyi bir başka şeye dönüşmesin diye zar zor engelleyerek. "Seni sevdiğim için şanslısın."

"Evet," diyor şimdi daha sakın bir sesle. "Gerçekten de öyleyim."

Bir an beni izliyor, sonra eğilip yavaşça, saygıyla, sanki kutsal bir şeymişim gibi öpüyor.

Ve iliklerime kadar işleyen bir şeyi fark ediyorum. Sadece Jack Jessop'a aşık olmuyorum. Zaten onunum. Ve bu mu? İşte her zaman olmam gereken yer burasıydı.

* * *

O sabahın ilerleyen saatlerinde Bridger Falls Topluluk Bankası'nın otoparkına girdiğimde, neredeyse geri geri çıkacaktım. Jack benden bankanın önünde buluşmamızı istediğinde, neyin peşinde olduğunu anlamamıştım. Şimdi ise gerçekten neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

Çünkü en önde, kovboy çizmelerini ayaklarına geçirmiş, kollarını kavuşturmuş, son derece göz korkutucu ve sert bir duruşla duranlar üç Jessop kardeş.

Jack. Weston. Tucker. Sadece... bekliyorum. Kalbim ürkmüş bir tay gibi hızla atmaya başlıyor.

Arabayı park edip yavaşça kamyonetten indim, gözlerim kısılmıştı. Onlara doğru yürürken temkinli bir şekilde, "Pekala," dedim, "siz burada ne yapıyorsunuz?"

Jack ilk harekete geçen oldu. Öne doğru bir adım attı, gözlerindeki o sakın, kararlı ifade her zaman beni olduğumdan biraz daha cesur hissettiriyordu. "Hepimizin çiftlik işlerini halletmesi gerekiyor."

Jack, Weston, Tucker... Hepsi bana bakıyor ve ciddi görünüyorlar.

"Biz mi?" diye yavaşça soruyorum.

"Hepimiz," diyor Jack.

Ne yaptığımı anlamadan önce omurgam düzeliyor.

Weston'a şöyle bir baktım. Bana tek bir baş sallaması verdi, gözleri sabitti. Tucker ise çenesini yukarı kaldırarak "Evet, sen de öyle" der gibi bir ifade takındı.

Yutkunuyorum. "Bana neden ihtiyacınız var?" diye soruyorum ve sesim biraz titriyor.

Jack'in sesi yumuşak ama kararlıydı. "Artık çiftlikle ilgili önemli kararların bir parçasısın. Bizden birisin."

Bu bana adeta karnıma yediğim bir yumruk gibi geliyor. İyi türden bir yumruk, ciğerlerimden havayı boşaltıp göğsümü korkudan daha büyük bir şeyle dolduran türden. Onlara tekrar bakıyorum. Gerçekten bakıyorum. Beni oyalamıyorlar. Bunu suçluluk duygusundan, acıma duygusundan ya da tuhaf bir kovboy şövalyeliğinden yapmıyorlar.

Ciddi söylüyorlar. Aman Tanrım.

Bu bankada eskiden sürekli aşağılanan, topraklarını elinde tutmak için canla başla mücadele eden, herkesin kaybedeceğini düşündüğü kız... Ve işte ben, aynı bankanın önünde, Bridger Falls'ın en güçlü üç çiftlik sahibiyle omuz omuza duruyorum.

Ve beni bekliyorlar. "Ben—" Boğazımı temizledim. "Tamam."

Jack yaklaştı, elimi tuttu, avucuma bir öpücük kondurdu ve ardından güven verici bir şekilde sıktı. "Buraya aitsin. Tam yanımda. Her zaman."

Ve işte o anda içimde bir şeyler yerine oturdu. "Sanırım Wilder ve Jessop Çiftliği'nin birlikte neler yapabileceğini bu kasabaya gösterme zamanı geldi."

Weston sırttı. "Kesinlikle haklısın."

Tucker sırttı. "Hadi gidip biraz iş halledelim."

Omuzlarımı dikleştirip başımı salladım, hâlâ ne tür bir işle uğraştığımızdan emin değildim. "Hadi başlayalım."

Ve ilk defa o binaya yalnız girmiyorum.

Sanki arkamda bir imparatorluk varmış gibi içeri giriyorum.

Çünkü öyleyim.

* * *

Bankanın konferans salonu soğuk ve steril, sanki insanları küçük düşürmek için tasarlanmış gibi. Eskiden ben de burada kendimi küçük ve yabancı hissedirdim. Kendime güven kazanmak için takım elbise giymek zorunda kalırdım. Şimdi ise kot pantolon, düğmeli gömlek ve yıpranmış botlarla oturuyorum. Eskiden olduğumdan çok daha özgüvenliyim.

Bugün Jack bir tarafta, Weston ve Tucker da sanki bir kovboy SWAT ekibiymiş gibi bizi çevreleyerek içeri girdim ve uzun, cilalı masaya sanki oraya aitmişim gibi oturdum. Botlarım fayansları çizdi, sırtım dikti, nabzım gümbür gümbür atıyordu ama bunu belli etmedim.

Oturup bekliyoruz.

Sterling Atwood elinde şık bir deri dosya ve yapmacık bir müşteri hizmetleri gülümsemesiyle içeri girdiğinde, gözleri Weston'dan Jack'e, oradan Tucker'a ve sonra da bana kayınca donakaldı.

Sonunda gerildi. Ve ilk defa Atwood'un bakışları göğsüme inmedi. Sinsi sinsi bakmadı. Gergin görünüyordu.

İyi.

"Beyler," diyor kekeleyerek ve ardından ekliyor, "Ve Bayan Kendrick."

Kaşımı kaldırıyorum.

Atwood boğazını temizleyip masanın başına oturdu; odadaki testosteron dolu havadan ve yalnız olmadığım gerçeğinden açıkça rahatsız olmuştu.

Weston öne eğildi, kollarını masaya dayadı, sesi sakın ve son derece keskin.

"Vakit kaybetmeyelim. Buraya gelmemizin sebebi, Bridger Falls civarında birkaç yatırımcıyla görüştüğünüzü biliyor olmamız. Şehrin kenarında bir iş girişimi açmakla ilgili sessiz, küçük, arka oda sohbetleri. Butik bir çiftlik konaklama deneyimi. At binme. Yıldızların altında akşam yemekleri. Konuk kulüpleri."

Midem taş a dönecek. Planım bu.

Atwood itiraz etmeye başlar, ancak Weston elini kaldırır, hem de umursamaz ve korkutucu bir şekilde. "Bize hakaret etme, Sterling. Biliyoruz."

Jack ve Tucker, senkronize kovboy korumaları gibi kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdular. Odadaki enerji değişti; sanki bir fırtına koptu ve masamıza oturmaya karar verdi.

Çenemi o kadar sıktım ki canım acıyordu, Atwood'a dik dik baktım. "İş planımı mı çaldın?"

Kekeleyerek, "Şimdi, orada bazı iyi fikirler vardı diyebilirim, ama Cami, sende o—" dedi.

"Yapma." Sesim havayı yarıp geçti.

Herkes sessizleşiyor.

Göğsümde öfke kabarıyor, sıcak, dolu ve eski bir öfke. "Burası küçük bir kasaba. Birbirimizi desteklememiz, birbirimizi yüceltmemiz gerekiyor. Ama sen? Bana sadece saygısızlık ettin, beni küçümsedin ve şimdi de benden çaldın?"

Yüzü kızardı. Kendini toplamaya çalıştı ama ben henüz işimi bitirmedim.

"Sen bir hırsızısın, Atwood. Ve eğer bunu öylece geçiştireceğimi düşünüyorsan—" Öne eğilip gözlerimin içine baktım, "—yanlış kadını kandırmayı seçtin."

Ağzını açtı. Ben ondan önce davrandım. "Dava açmayı araştıracağım. Ve bugün, hemen şimdi, tüm paramın çekilmesini istiyorum. Her hesaptan. Her kuruşundan. Tüm hesaplarımın kapatılmasını istiyorum."

Yanımda Jack'in hareketsiz kaldığını hissettim. Sonra onaylayarak başını salladı.

Weston çenesini yukarı kaldırıyor. "Bizimki de öyle."

Tucker sözlerine şöyle devam ediyor: "Yeni bir banka bulacağız. Dolandırıcılarla iş birliği yapmayan bir banka."

Weston, Atwood'a doğru bakarak, "Şu an itibariyle Wilder ve Jessop Ranch'in sizinle veya bu kurumla hiçbir bağı yok. Ayrıca, gizli müşteri iş planlarını diğer işletmelerle paylaştığınız için size karşı yasal işlem başlatacağız." dedi.

Sterling sanki yumruk yemiş gibi görünüyor. "Şimdi durun, ben—bu çözülebilir. Aceleci davranmamıza gerek yok—"

"Hayır," diyor Jack sessizce, ölümcül bir tonda. "Bizim işimiz bu. İçimizden biriyle uğraştınız."

Tucker öne eğildi, bakışları keskinleşti. "Hepimizle uğraştınız."

Uzun bir sessizlik anı yaşanıyor. Öyle bir sessizlik ki, yetişkin erkekleri bile terletebilir.

Atwood yerinde kıpırdandı. "Tehditlere gerek yok."

Weston başını yana eğdi. "Tehdit etmiyoruz. Gerçekleri ve sonuçlarını belirtiyoruz."

Jack hafifçe öne eğildi. "Cami ve malına bulaşan Granger ve Jace ile bir bağlantın oldu mu?"

Atwood gerildi. "Kesinlikle hayır."

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, sanırım sormadı. Ama Jack'in sormayı akıl etmesine sevindim.

Ardından Weston, her zamanki gibi sakın ve soğukkanlı bir şekilde ellerini masaya koydu. "Ve bir şey daha. Babamızı ziyaret ettiğinizi biliyorum."

Sterlin yine dondu.

Weston sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu bizim işimiz değil, ama... ilginç. Hükümlü bir suçluyla, hem de büyük hırsızlıktan hüküm giymiş biriyle ilişki kurmanız. Bu durum bankanın yönetim kuruluna derhal bildirilecek."

Sterling ağzını açıyor. Hiçbir şey söylemiyor.

Yavaşça arkama yaslandım, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Titremeliydim. Ağlamalıyım. Ama hissettiğim tek şey berraklık.

Çünkü ilk defa yalnız savaşıyorum. Saygı kazanmak için tırnaklarımla kazımak zorunda değilim. Saygıya sahibim.

Ve bu sadece yanımda duran erkekler yüzünden değil, sonunda bunu hak ettiğime inandığım için.

Göğsüm sıkıştı. Boğazımdaki yumruyu yutarak bir kez başımı salladım. Bu sefer bankanın otoparkında ağlamadım. Bu sefer başım dik bir şekilde çıktım.

Tucker, kısık bir ıslıkla sessizliği bozdu. "Vay be, Cami. Seni takımımızda gördüğümüze çok sevindim."

Ben homurdandım. Jack gururla ve kızarmış bir yüzle sırttı.

Tucker sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama ciddi söylüyorum, korkutucuydunuz. Gerçekten de etkileyici derecede korkutucuydunuz."

Jack öne eğildi, sesi alçaktı. "Doğru şeyler için ve doğru olanlarla savaşıyoruz."

Ve tam yanımda üç kovboy yürüyordu.

* * *

Kalbim hâlâ hızla çarpıyor ve adrenalinim hâlâ yüksek. Ama tüm bunların altında göğsümde garip, sürekli bir uğultu var.

Ağlamadım ya da yıkılmadım. Kendimi, çiftliğimi, ismimi savundum ve yanımdaki adamlar benim adıma konuşmadılar.

Hayır. Onlar benim yanımda durdular.

Yürürken Jack'in eli elime değiyor ve bu sıcak, sağlam, tanıdık bir his. Ama binanın köşesini döndüğümüz anda—Weston ve Tucker'ın görüş alanından çıktığımız anda—duruyor.

"Buraya gel," diyor sesi alçak ve boğuk.

Ben daha bir şey söyleyemeden, beni kendine doğru çekti, kollarını belime doladı ve öptü.

Çok sert. Sanki bütün sabah içinde tutmuş gibi. Sanki hissettiklerini söylemenin tek yolu beni öpmekmiş gibi.

O öpüşünü derinleştirirken parmaklarım gömleğinin ön kısmına saplanıyor, bir eli boynumun arkasına kayıyor, başparmağı kulağımın hemen arkasına değiyor. Vücudu tamamen sıcaklık ve gerilimle dolu, her bir çizgisi bana sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi bastırılmış durumda.

Sonunda geri çekildiğinde, alnı benimkine yaslandı, nefesi dudaklarıma sıcak bir şekilde değdi.

"Az önce içeride ne yaptığının farkında mısın?" diye fısıldadı, sesi en güzel şekilde titreyerek. "Ateş gibiydin Wilder. Muhteşemdin... vay canına."

Nefes nefese kalmış bir halde inledim. "Ona karşı kendimi kaybedeceğimi sandım."

"Kendini iyi savundun."

Gözlerine bakıyorum; yeşil, sabit ve göğsümü acıtan bir şeyle dolu. "Aşırıya mı kaçtı?"

"Kesinlikle hayır." Dudaklarımin kenarını yavaş ve nazikçe öpüyor. "Bütün yüreğinle savaşıyorsun. İnsanların daha iyi olmak istemelerini sağlıyorsun."

Gözlerimi hızla kırpıyorum. "Bunu bana birinin söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Gerçekten de."

"Şey," diyor, çenemi yukarı kaldırarak, "buna alışmalısın. Çünkü bunu her Allah'ın günü söyleyeceğim."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Tamamen, aptalca bir şekilde yerinden fırlayacak gibi oldu.

"İçeride çok sakindin," diye fısıldadım. "Çok soğukkanlıydın."

Gülümseyerek başparmağıyla yanağımı okşadı. "Sadece her şeyin üstesinden geleceğini bildiğim için. Hayatımda hiç bu kadar gurur duymamıştım."

"Beni ağlatacaksın, Jessop."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha nazikçe, sanki bir söz veriyormuş gibi. "Öyleyse bırak da dikkatini dağıtayım."

"Hım." Dudaklarına doğru sııttım. "Plan ne? Beni bir kovboy aşk fantezisindeki gibi ahıra mı götüreceksin?"

"Yapabilirdim." Eli biraz daha aşağıya kaydı. "Ama seni eve götürmeyi, öğle yemeği hazırlamayı, vücudundaki her çili öpmeyi ve sana yüzlerce kez hayatımda başıma gelen en güzel şey olduğunu söylemeyi tercih ederim."

Tamamen eriyorum. Onun içine. Ona karşı.

Çünkü Jack Jessop'un yaptığı şey tam olarak bu.

O, hem ateşi hem de yumuşaklığı içinde barındırıyor. Hem sadakati hem de tutkuyu. Ve bunların hepsini bana veriyor. Bütün benliğini.

Bölüm 33

Jack

Old Dominion'dan Tek Kişilik Orkestra

Güneş ahırın arkasından batıyor, tarlalara altın rengi bir ışık saçıyor, sanki evren bilerek romantik olmaya çalışıyor. Bu muhtemelen iyi bir şey çünkü bunların hiçbirisi gerçek ya da romantik hissettirmiyor. Elena, rujuna uyan pastel çiçekli bir elbiseyle yanımda duruyor. Saçları kıvrılmış ve gülümsemesi fotoğraf çekimine hazır.

O rolünü oynuyor. Tek sorun şu ki, ben oynamıyorum. Bütün bunlarla çok kötü mücadele ediyorum.

Kapının yanında toplanan kamera ekibine bakıyorum, televizyonda duygusal sahtekarlık yapacakmış gibi görünmemeye çalışıyorum.

Elena, sanki birbirine aşık olmak üzereymiş gibi değil de, balo partneriymişiz gibi kolunu benimkine geçirerek, "Hazır mısın?" diye sordu.

Başımı salladım. "Elbette."

Bana doğru baktı. "Bu... ikna ediciydi."

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim. Çok yorgunum."

Hayır, değilim. Panik içindeyim.

Çünkü yarın büyük final. Bridger Falls ve Amerika'nın önünde durup aşkı bulduğumu ilan etmem gereken bölüm. Evet, buldum. Sadece yanımda duran kadınla değil.

Bu Cami, ve her zaman Cami oldu. Ve her zaman sadece o olacak.

Kameranın karşısına geçip "Benim adım Elena" demek düşüncesi bile midemi alt üst ediyor. Rol yapmak bile çok yanlış geliyor. Ne söylemem gerektiğini biliyorum. Sadece söyleyebileceğimi sanmıyorum.

Tucker, gömleğine takılı mikrofonu ve elinde sosisli sandviçiyle yanıma yanaştı. "Sanki biri kalbinin üzerinden geçmiş gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Bir lokma alıyor. "Bir flört programına katılmanın bedeli bu işte, dostum. Dramanın güneşine çok yaklaşırsan yanarsın."

"İyi misin?" Weston, Jenna'nın daha önce eline uzattığı bir not defteriyle yanıma geldi ve her şeyden son derece bıkmış görünüyordu. "Ya bayılacaksın ya da yanlış kadına evlenme teklif edeceksin gibi görünüyorsun."

"Yanlış kadına evlenme teklifi edeceğim galiba," diye tısladım.

Tucker sosisli sandviçinin üzerine öksürdü. "Bekle. Gerçekten bunu yapacak mısın?"

"Bilmiyorum! Evlilik teklifi yapmıyorum. Bu bir tür... sembolik final anı gibi. Ama sanırım bunu bile yapamam."

Weston bana anlayışlı bir bakış attı. "Cami yüzünden."

Başımı sallıyorum.

İkisi de sessizliğe bürünür.

Ardından Weston içini çekti. "Adamım, gerçekten de ona aşık olmuştun."

"Elbette öyleyim."

Tucker ıslık çalar. "İşin bitti."

Vay be, teşekkürler arkadaşlar.

* * *

Daha sonra, çekimlere ara verdiğimiz ve kameraların çalışmadığı bir anda, ahırdayken Elena'nın çığlığını duydum.

Korkudan atılan bir çığlık değildi. Çığlık gibi, sevinç dolu bir çığlıktı. Sanki biri ona piyangoyu kazandığını ve bir yıllık kirpik uzatma hediyesi verdiğini söylemiş gibiydi.

Tam dışarı çıktığımda, sanki bir romantik komedi filmindeymiş gibi çayırda koştuğunu gördüm. Doğruca kot pantolon ve gömlek giymiş uzun

boy lu, geniş omuz lu bir adam ın kollar ına at ıldı ve adam onu dramatik bir şekilde döndürdükten sonra dudak lar ından öptü.

Tucker yanı ma geldi, önümüzde olup bitenleri inanmaz bir şekilde izli yordu. "Pekala, şey... Jack?"

"Bu Logan," di yorum, gözlerimi olan bitenden ayırmadan. "Nişanlısı."

Ortalık şaşkınlıkla sessizliğe bürünüyor. Tucker boğulurcasına, "Onun nesi?!" di yor.

Weston, kardeşler arasındaki gerginliği sezmiş gibi görünüyor. "Nişanlı mı dedim az önce? Biri yumruk mu yiyor?"

Elimi kaldırıp kuru bir sesle, "Kimse panik yapmasın. Bunu zaten biliyordum," dedim.

Weston bana göz kırptı. "Biliyordun ve bize söylemedin mi?"

"Yapamazdım. Jenna bana gizlilik sözleşmesi imzalattı," diye omuz silktim.

Weston, başını sallayarak ve gülerek, "Şu anki küçük halka açık sevgi gösterisinin gizlilik sözleşmesini ihlal ettiğinden oldukça eminim," dedi.

"Kime söyleyecektik ki?" diye soruyor Tucker alaycı bir şekilde.

"Bunu neden bu kadar büyütüyorsunuz anlamıyorum. Gerçeklik televizyonu çoğunlukla sahte. Bunu bilmiyor musunuz?" dedim, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Bilmiyorum Jack," di yor dramatik bir şekilde elini sallayarak. "Belki de final bölümünün 'The Notebook' filmine benzeyeceğini, ama sürpriz bir nişanlıyla birlikte olacağını bize önceden haber verirsin."

Weston, Elena'yı Disney prensesi gibi döndüren Logan'a bakakaldı. "Peki... bu adam kim? Ve neden traktör tamir edecekmiş gibi giyinmiş?"

"Kendisi bir at eğitmeni ve bizimle çalışmak istiyor," diye açıklıyorum. "Montana'da bir çiftlikte büyüdü. Elena ile birlikte buralara yerleşip biraz toprak satın almak istiyorlar."

Tucker hâlâ gözlerini kırpıştırıyor. "Şimdi ne olacak?"

"Evet," di yorum. "İyi at bakıcılarına ihtiyacımız var."

Weston elini havaya kaldırarak, "Bir saatliğine gidiyorum ve geri döndüğümde her şey yine darmadağın oluy or. Jenna seni öldürecek." dedi.

"Onu işe alıyoruz," di yorum.

Tam o anda Logan arkasını döndü, yanlarına yürüdü ve elini uzattı. "Merhaba! Ben Logan. Çiftlik işlerinde yardıma ihtiyacınız olabileceğini duydum. İsterseniz referanslarım ve tam özgeçmişim var."

Weston tokalaşmaya bakıyor ve sonunda elini sıkıyor. Hala çok şaşkın. "Bu çok garip."

Tucker ise öne eğilip mırıldandı: "Pekala, ama... gerçekten de iyi at bakıcılarına ihtiyacımız var."

Weston içini çekti. "Jenna ile aranızdaki bu karışıklık sizin yüzünüzden."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Tucker. "Şuna bakın. Buraya çok yakışacak gibi görünüyor."

Burnumun köprüsünü çimdikleyerek iç çektim. "Yani her şey yolunda. Kimseye söylemeyeceksiniz, değil mi?"

"Elena final bölümüne nişanlısını getirdi," diyor Tucker. "Eğer bu bir 'mikrofonu yere bırakma' değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Logan sırtarak, "Annem sizin için de birkaç turta gönderdi." dedi.

"Ah, kesinlikle," diyor Tucker, anında ikna olmuş bir şekilde. "Takıma hoş geldin dostum."

Ve böylece sahte nişanlımın nişanlısını işe aldık.

* * *

Burası tam bir sirk gibi.

Kamera ekipleri, ellerinde not defterleri olan asistanlar, bir şekilde en lezzetli sandviçlerin çoktan bitmiş olduğu bir ikram masası ve herkesin sanki her şey normalmiş gibi ortalıkta dolaşması... Bu, gerçeklik televizyonu tarihinin en garip, en gergin final bölümü.

Gerçek oyuncular bile bunu inandırıcı kılmakta zorlanırdı. Ama biz gerçek insanlarız, oyuncu olmayan gerçek çiftçileriz.

Jenna'nın işi gerçekten zor, bu kesin. Tamamen çıldırmak üzereyken kullandığı o tiz, yapmacık kahkahayı atıyor. Weston ve Tucker, Logan'la atların yanında, sanki daha önce onu ve niyetlerini didik didik etmemişler gibi, ona kaynakçılık hakkında sorular soruyorlar.

Logan aslında iyi bir adam. Bu da durumu daha da tuhaf kılıyor.

Cami'yi at taşıma römorklarından birinin arkasında, taşıyıcının gölgesinin altında kısmen gizlenmiş ve mürettebatın görüş alanının dışında kalan bir yerde görene kadar etrafı tarıyorum.

Yavaş ve emin adımlarla yanına doğru ilerliyorum, kalbim sanki kırılgan bir şeye çarpıyormuşum gibi gümbür gümbür atıyor. Yaklaştığımda

arkasını dönmüyor. Sadece kollarını daha sıkı kavuşturup, sanki bu çılgınlığın içinden nefes almaya çalışıyormuş gibi, otlaklara doğru bakıyor.

"Hey," dedim sessizce.

Biraz irkildi. Sonra beni görünce rahatladı. "Seni Jenna sandım."

Sırıttım. "Birinden bir şey yapmasını isteyecekmişim gibi mi görünüyorum?"

Zorlanarak bir kahkaha atıyor, ama bu kahkaha yorgun, bitkin ve gerçek.

Biraz daha yaklaşıyorum. "Nasılsın?"

Omuz silkerek, kollarını hâlâ kavuşturmuş bir şekilde, "Dürüst olmak gerekirse, her şeye hazırım," dedi.

Ortalık sessizliğe büründü. Rüzgar saçlarını savurdu. Çakılların arasında toz bulutları yükseldi.

Uzandım ve nazikçe beline dokunarak onu kendime doğru çevirdim. İzin verdi. Gözlerinin içine dosdoğru baktım.

"Biliyorsun, sensin Wilder," diyorum sesim alçak ve emin bir şekilde. "Her zaman sen oldun. Ve her zaman sen olacaksın. Benim için asla başka biri olmayacak."

Gözlerinde bir şeyler parlıyor, umut, belki de belirsizlik. Ve bu belirsizliğin orada olmasından nefret ediyorum. Onun umut ve sevgiye sahip olmasını istiyorum. Bunu hak ediyor.

"Bu iş neredeyse bitti," diye ekliyorum. "Bu karmaşadan neredeyse kurtulduk. Ve sonra nihayet sadece kendimiz olabiliriz. Kamera yok. Rol yapma yok. Sadece... sen ve ben."

Hemen cevap vermiyor. Sadece bana o korunaklı yumuşaklıkla bakıyor, bu da onu her zaman kendime daha çok yaklaştırmak istememe neden oluyor.

Sonra yavaşça, dikkatlice başını salladı. "Bunun gerçek olduğuna inanmaya çalışıyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten biteceğine. Normal bir hayat yaşayabileceğimize."

Ona doğru eğilip öptüm. Sertçe değil. Acele etmeden. Sadece... dürüst ve gerçek bir öpücük.

Elleri göğsümden yukarı, tişörtümün içine doğru kayıyor, sanki kendini topraklıyormuş gibi. Sanki şu anda onu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi.

Ayrıldığımızda alnımı onun alınına yaşıyorum. "Seni koruyorum. Bu iş ne kadar tuhaflarsa tuhaflaşsın. Ne olursa olsun."

Derin bir nefes veriyor. "Sadece finalin bitmesini bekliyoruz."
"O halde iş bitti," diye tekrarlıyorum. "Ve ben artık seninim."
Sonunda hafifçe gülümsedi. "Sen her zaman benimdin, Jessop."
Onu tekrar öpüyorum çünkü yapabilirim. Çünkü fırtınayı neredeyse atlattık. Ve hala ayaktayız.

* * *

Ahırın içindeki derme çatma sahnenin her yerine saman saçılmış, tavan kirişlerine sanki yaklaşan felaketten dikkatleri dağıtacakmış gibi peri ışıkları asılmış. Her yer talaş ve sahte mutluluk kokuyor. Kamera ekibi bir kenarda telaşlı bir şekilde fısıldıyor ve Jenna, sinir krizi geçirmek üzereymiş gibi bir aşağı bir yukarı yürüyor.

Birilerinin gülleri plastik kelepçelerle bağladığı kocaman bir tahta kemerin altında duruyorum, nefret ettiğim temiz bir flanel gömlek giymişim ve sanki yüz kilo ağırlığında bir yüzük kutusu tutuyorum.

Elena, ahır zemini için tamamen kullanışsız olan uçuş uçuş bir elbise ve topuklu ayakkabılarla birkaç adım ötede duruyor. Gülümsüyor.

Çünkü o biliyor. İkimiz de biliyoruz. Her şey bir gösteri. Ama bu, durumu kolaylaştırmıyor.

Ağırlık merkezimi değiştirip ahırda toplanmış kalabalığı gözlemledim: aileler, komşular, turistler ve ekibin yarısı, sanki panayırın açılış gecesiymiş gibi saman balyalarının üzerine yığılmışlardı.

Ve işte o zaman onu görüyorum. En ön sırada. Cami. Herkesin arasında, Ollie ve Logan'ın arasında oturuyor ve onu görünce göğsüm sıkışıyor.

Kırmızı bir elbise giymiş. Sadece kırmızı değil. Kırmızı. İnsanın beynini kısa devre yaptıracak türden bir kırmızı. Uzun siyah saçları açık, kıvrıkcık, öyle vahşi ki ellerimi içine gömüp asla bırakmak istemiyorum. Ve o ruj, Tanrım, aile dostu bir televizyonda yasaklanması gereken şeyler yapıyor bana.

Bacaklarını çaprazlayıp Ollie'nin söylediği bir şeye gülümsüyor ve bu bana kaburgalarımın yediğim bir yumruk gibi geliyor. Dışarı çıkmam gerekiyor. Elena'yı seçtiğimi söylemem gerekiyor. Onu öpmem gerekiyor. Belki de sahte bir evlilik teklifi bile yapmam gerekiyor. Ve hayatımın aşkı ön sırada kırmızı bir elbiseyle oturmuş, beni izliyor.

Boğazım kuruyor. Kalbim çok hızlı atıyor. Sahnenin ortasına doğru bir adım atıyorum ve neredeyse tökezliyorum. Jenna, stres ve kafein karışımı bir görüntü gibi yanımda beliriyor.

“Tamam,” diye tısladı kameralara sahte bir gülümsemeyle. “Replikleri hatırlayın. Elena'yı seçin. Büyüleyici bir şey söyleyin. Sonra sahte evlilik teklifini yaparız. Büyük bir öpüşme. Kalabalık coşar. Jenerik akar. Siz paranızı alırsınız, ben de finalimi yaparım ve kimse ölmez.”

Uyuşmuş bir şekilde başımı sallıyorum. "Doğru." Ellerim titriyor. Cebimdeki kutu sanki ruhumu yakıyor gibi.

Elena yanıma geldi, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. "İyi misin?"

Ona şöyle bir baktım. "Hiç de değil."

Kimsenin dikkatini çekmeden, hızla elimi sıktı. "Bunu atlatabiliriz. Bir sahne daha."

Cami'ye dönüp bakıyorum. Şimdi o da bana bakıyor. Ve biliyor. Yüzünden anlıyorum. Gülümsemesinin hafifçe kaymasından. Parmaklarının kolçakı kavramasında.

Başka birini seçmek üzere olduğumu biliyor. Ve her şeyin bir oyun olduğundan haberi yok. Bir adım öne çıkıyorum. Kalabalık sessizleşiyor. Kameralar yakın çekim yapıyor. Ve nefes almaya çalışıyorum. Ama yapamıyorum.

Elena'ya bakıyorum. Sonra Cami'ye bakıyorum. Ve içimdeki her şey hayır diyor.

Bir adım daha atıyorum. Sonra duruyorum. Bunu yapamıyorum. Fiziksel olarak bu kelimeleri söyleyemiyorum. Ağzım açılıyor. Kapanıyor. Tekrar açılıyor.

Elena yanımda kıpırdandı.

Jenna sahne arkasından tıslayarak, "Şu lanet olası repliği söyle Jack!" dedi.

Tekrar kalabalığa bakıyorum. Cami'ye. Güzel. Cesur. Benim.

Zorlukla yutkunuyorum. Sonra senaryoyu tamamen bir kenara bırakıyorum. "Bu gerçek aşk değil," diyorum.

Kalabalık tamamen sessizleşiyor.

“Aşkı bulduğumu söylemem gerekiyor. Bir seçim yaptığımı. Bu çılgın, kaotik gösteri boyunca birine aşık olduğumu söylemem gerekiyor.” Elena'ya baktım. “Ve söyledim de. Ama sana değil. Üzgünüm.”

Elena hafifçe başını sallayarak geri çekildi.

Seyirciler arasında şaşkınlık nidaları yükseliyor.

Titrek bir nefes alıyorum. "Gerçek şu ki, sevdiğim kadın her zaman buradaydı. Kameralar gelmeden çok önce. Dizi başlamadan çok önce. Ne yaptığımı bilmeden çok önce."

Sahneden iniyorum. Doğruca koridordan yürüyorum.

İnsanlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor.

Cami şaşkınlıkla yavaşça yukarı baktı.

"Jack..." diye fısıldadı.

Onun önünde duruyorum.

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin," diyorum ona. "Hiçbir şey yapmak zorunda da değilsin. Ama bilmeni istiyorum ki, tüm bu süre boyunca her şey senin sayende oldu."

Bana doğru gözlerini kocaman açarak baktı. "Gerçekten bunu mu yapıyorsun?"

"Bunu zaten yaptım."

Uzun, nefessiz bir an boyunca bana bakıyor. Ahırda ölüm sessizliği var. Kameralar kayıttı.

Sonra da "Seni seviyorum, Jack" diyor.

Ve o beni öpüyor.

Özenli değil. Düzenli değil.

Dağınık, kırmızı ruj lekeli ve gerçek.

Ahırda bir gürültü koptu. Biri ıslık çaldı. Jenna, sanki şeytan kovma ayini yapıyormuş gibi "KES!" diye bağırdı. Logan, Ollie'ye doğru eğilip, "Eh, işler bir yöne doğru gitti," dedi.

Geri çekilip alnımı onun alınına yasladım. "Seni seviyorum," dedim.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Jenna elindeki not defterini yere fırlatarak geldi. "Tamam. PEK. Harika. Bunu şöyle uyduracağız: 'Yerel kovboy, çocukluk rakibinde beklenmedik bir aşk buluyor.' Yumuşak ışıklandırma kullanacağız. Belki bir de seslendirme. Hepinizden nefret ediyorum."

Tucker sırtıma vurdu. "Bu televizyondan daha iyiydi dostum. Bu, gerçek duygulardı."

Weston sırtıttı. "Sana söylüyorum, bu çiftlik işi yürümezse, pembe dizilerde bir geleceğin var."

Cami, gözleri hâlâ benimkilerden ayrılmadan kolunu belime doladı.

"Artık tüm bunları bitirebilir miyiz?" diye soruyor.

Sırtıttım. "İşimiz bitti."

Bana doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı, "Güzel. Çünkü seni eve götürüyorum."

Ve işte böylece ahırdan çıktık. El ele. Birlikte. Kamera yoktu, rol yapma da yoktu. Sadece biz.

Çünkü sonuçta gerçekten önemli olan bu. Ne dizi, ne çiftlikler, önemli olan o. Dünyanın onun benim her şeyim olduğunu bilmesini istiyorum. Kimin ne düşündüğü umurumda değil. O benim kalbim.

Bölüm 34

Cami

Eric Church tarafından Springsteen

Jack'in ellerinin belimdeki sıcaklığı ve dudaklarının omzuma değmesiyle uyandım. Güneş ışığı perdelerin üzerinden zar zor süzülüyor, altın sarısı ve yumuşak. Dışarıda, çiftlik hâlâ uyuyor.

Ama burada sadece biz varız.

Hafifçe kıpırdandım ve göğsünün sırtıma değdiğini, sıcaklığının içime işlediğini hissettim. Eli, dün gece bana kendi adımı unutturduktan sonra çaldığım gömleğinin etek ucunun altına kaydı.

"Günaydın," diye mırıldandı, sesi hâlâ boğuk ve uykuluydu.

"Hım," diye mırıldanıyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Öyle mi?"

Hafifçe gülüyor, sonra boynumun kıvrımını öpüyor, sakalı tam da olması gerektiği gibi boynuma değiyor.

Ona doğru döndüm ve gözlerindeki ifade neredeyse nefesimi kesti. Uykulu bir sıcaklık ve mutlak bir hayranlık.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, başparmağıyla alt dudağımı okşayarak. "Hiç sevmeyi bırakmadım."

Uzun bir süre ona bakıyorum. Sonra onu kendime çekip, ona inanıyormuş gibi öpüyorum, çünkü gerçekten inanıyorum. Çünkü bunu hissediyorum. Çünkü artık biliyorum.

Güneş pencereden yukarı doğru yükseldikçe, her şeyi unutuyoruz.

Burada önemli olan tek şey dudaklar, ten, birbirine dolanmış çarşaflar ve bu sefer gerçekten söz verdiğimizize dair fısıldanan vaatler.

* * *

Jack'in ellerinin ve fısıldadığı vaatlerinin verdiği güneş doğuşunun verdiği mutlulukla hâlâ kendimden geçmişken, beyaz SUV araba garaj yoluna girdi.

Kahvemi yudumlarken donakaldım. "Eyvah."

Jack, sundurmanın üzerinde, günah reklamı yapan bir kovboy gibi üstsüz bir şekilde oturmuş, çakıllara doğru gözlerini kısarak bakıyor. "Birini mi bekliyordunuz?"

"Hayır," diyorum sert bir ifadeyle. "O benim annem."

Hafifçe doğruldu ama gözünü bile kırpmadı. "Meşgul olduğunu ona söylememi ister misin?"

"Bakalım ne istiyor. Uslu dur," diye alaycı bir gülümsemeyle uyardım.

Annem garip bir şekilde çabalıyor. Ona bir şans veriyorum ama içimden bir ses hâlâ kötü bir şey olmasını bekliyor.

"Söz vermiyorum," diye mırıldandı sırtarak.

Araba kapısı açıldı ve dışarı Teresa Wilder çıktı; saçları düzgünce taranmış, kıyafeti Bridger Falls için kusursuzdu. Verandayı, kahve fincanlarını ve Jack'i incelerken yüz ifadesi okunamazdı.

Yavaş ve ağır adımlarla bize doğru yürüyor, sanki bir savaşa ya da bir cenaze törenine hazırlanıyor gibi. Belki de her ikisine birden.

Kendimi hazırlıyorum, onun başına bir şey daha geleceğine hazırlıklıyım. Son zamanlarda çok uslu duruyor ama bu, yaşanan her şeyin üstesinden geldiğimiz anlamına gelmiyor.

"Günaydın," diyor ve sesi keskin değil. Daha çok... temkinli. İlginç.

"Hey," diye cevap veriyorum, alaycı bir tavır mı takınsam yoksa temkinli mi davransam diye kararsızım. Sonunda temkinli bir şekilde tarafsız kalıyorum.

Jack kibarca başını sallayarak, "Teresa," dedi.

Ona şöyle bir baktı, sonra şaşırtıcı bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Jack. İyi görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor. "Çiftlik hayatı bana iyi geliyor."

"Bu iyi," diyor daha kısık bir sesle.

Bir an duraksama oluyor ve bu sefer, pasif-agresif iğneleyici sözlerle dolu değil.

"Diziye duydum," diye devam ediyor, ikimize de gözlerini gezdirerek. "Finali... ve o zamandan beri olan her şeyi."

Dersin başlamasını beklerken geriliyorum. Ama ders bir türlü gelmiyor. Şimdi bana tüm kalbiyle bakıyor, gözlerindeki yumuşama beni derinden etkiliyor. "Mutlu görünüyorsun, Cami."

Gözlerimi kırpıyorum. "Ben... öyleyim."

Teresa bir kez başını salladı. "Güzel. Hep istediğim buydu. Her zaman doğru şekilde ifade edemesem bile."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. Jack elini hafifçe belimin alt kısmına koyarak beni sakinleştiriyor.

"Sadece bunu söylemek için mi buraya kadar geldiniz?" diye soruyorum.

Hafifçe kıkırdadı. "Ve bunu kendi gözlerimle görmek için."

Bir anlık sessizlik hakim.

Sonra, Allah rahmet eylesin, Jack biraz öne çıktı. "Kızınızı çok seviyorum. Aramızda geçmişten gelen sorunlar olduğunu biliyorum. Ama hiçbir yere gitmiyorum. Ve hayatımın geri kalanını onun mutlu olduğundan emin olmak için geçireceğim."

Teresa onu uzun uzun inceliyor.

Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, gülümsüyor. "Sana inanıyorum."

Bana döndü. "Güçlü, cesur ve parlak bir şeye dönüştün. Bunu şimdi görüyorum. Sadece bilmeni istedim... İkinizle de gurur duyuyorum."

İşte o zaman boğazım düğümleniyor.

Çünkü bunu ondan duyacağımı hiç düşünmemiştim. Belki mükemmel değil. Belki en sıcakkanlı ya da en kolay insan değil. Ama deniyor. Ve şu anda? Bu her şey demek.

Başımı salladım, gözlerimi hızla kırpıştırdım. "Teşekkürler, anne."

Son bir kez daha hafifçe gülümsedi, sonra arabaya doğru döndü. "İkinizi de sabah işlerinize bırakıyorum. Bu akşam bir parti olduğunu duydum?"

"Black Dog'da," diyorum. "Sen de geliyor musun?"

Duraksıyor. "Belki uğrarım."

Sonra arabaya bindi ve arkasında toz bulutları bırakarak uzaklaştı, Jack'i ve beni verandada şaşkın bir sessizlik içinde bıraktı.

Omzuma hafifçe vurdu. "Beklediğimden daha iyi gitti."

"Bizimle gurur duyduğunu söyledi."

Gülümsüyor. "Öyle yaptı."

Ona doğru eğildim. "Evet. Öyle yaptı."

Ve nedense, tüm dünya biraz daha hafiflemiş gibi geliyor.

* * *

Şehre vardığımızda her yerdeydik. Herkes bizden ve çiftliklerimizden bahsediyordu. Şehri terk eden o reality şovdan çok daha heyecan vericiydik.

Wilder ve Jessop Çiftliği, Bridger Falls'ın resmen romantik skandalı oldular.

Yem dükkanında durduk ve Earl bana Noel'de bir çocuk gibi sırtıttı.

"Uzun zamanınızı aldı!" diye kıkırdadı. "Havuzda otuz dolar kaybettim!"

"Havuz mu vardı?!" diye takıldım ona, çünkü Earl gerçekten de en iyi yaşlı adamlardan biri.

Jack sırtarak, "Elbette vardı," dedi.

Earl, "Herkes sizin ikinizin çekimlerin ikinci haftasında dağılacağına bahse girmişti," diye ekliyor. "Ama yavaş yavaş gelişen ilişkiyi gerçekten de gururla sergilediniz."

"Postanedeki Bayan Thornton'ın bu sabah bana göz kırpmasının sebebi bu muydu acaba?" diye mırıldandım.

Jack sırtıttı. "Artık ünlüsün."

"Düzeltilme," diye elimi kaldırdım, "artık ünlüyüz. Tanrı bize yardım etsin."

Oraya vardığımızda tüm kasaba Black Dog'a dolmuştu. Ayakta duracak yer bile yoktu, tüm masalar doluydu, insanlar verandaya kadar çıkmıştı. Zar zor park yeri bulabildik. Dışarıda çadırlar bile vardı ve insanlar hediyelik eşya satıyordu. Yüzlerimizin olduğu tişörtleri görünce derin bir nefes aldım ve içimden "Tamam, bu çok garip," diye yakındım.

İçeriye girdiğimizde, tepede parıldayan ışık zincirleri, müzik kutusundan yükselen country müzik ve havada ağır ağır hissedilen barbekü, viski ve bela kokularıyla karşılaşılıyor.

Muhtemelen Maggie, arka duvara şu yazıyı içeren bir pankart asmış:

"AŞK KAZANIR (VE KOVBOYLAR BAHİSLERİ KAYBEDER)" yazısı, kalın kırmızı simli harflerle yazılmıştır.

Jack bunu görünce gülüyor. "İnce bir espri. Sanırım Maggie kazandı."

Onu drttm. "Her Şeyi dramatik hale getiren sendin. Sahneden inip, aşkını itiraf edip, kameralar kayıt yapıymıyormuŐ gibi beni pmen."

"Sen de beni öptün," diye geçiŐtirdi.

"nce sen beni öptün."

"yleyse ikimiz de suçluyuz sanırım," diyor bana doğru eğilip öperken.

"Başka birine neredeyse sahte evlilik teklifi edecekken seni bütün kasabanın önünde yumruklamadığım için Şanslısın sanırım."

Kalabalığın arasından geçerken elimi tutarak sırtıttı. "Ama sen yapmadın."

"Neredeyse."

İnsanlar bizi fark ediyor. Bu hiç de gizli bir Şey değil.

"Aman Tanrım, onlar!" diye çığlık attı biri dart tahtasının yanında. "Kovboy Barbie ve iftlik Ken!"

"Hey, bunu tiŐrte bastırın!" diye bağırıyor biri barın diğer tarafından. "Ben alırım!"

"Bu, Netflix'te gördüğüm tüm final bölümlerinden çok daha iyiydi," diyor Bayan Fernandez, elindeki bingo kartıyla kendini serinletirken.

"Onlara yirmi dolar kaybettim," diye homurdanıyor Dale, barda birasını yudumlarken. "Kesinlikle influencer'ı seçeceğini düşünmüştüm."

"de bakalım, Dale!" diye sesleniyor Maggie barın yanından. "Bingo kartımda 'yavaş gelişen kaos dolu aşk itirafı' yazıyordu."

Gözlerimi kırıpıyorum. "Bingo kartı mı vardı?"

Tucker odanın diğer ucundan elinde lamineli bir kağıt tutarak, "Bir de parantezler vardı!" diye bağırdı. "Parantezler, Cami! Jack kameralar önünde kimseyi pmeden önce köpeği öptüğü için birinci haftada elendim."

Jack Şapkasını çıkararak ona selam veriyor. "Love benim en sevdiğim köpeğim."

Kalabalığın arasından sıyrılıp ilerlerken, insanlar sırtımızı sıvazlıyor, ieceklerimizi uzatıyor, tebrikler bağırıyor ve üstü kapalı dedikodular yapıyorlardı. Yanaklarım gülmekten acıyordu ama bu sefer, fazla gibi gelmedi.

Bu doğru geliyor.

Sonunda arka tarafta, bilardo masası ile duvara monte edilmiş dekoratif bir eyerin arasına sıkışmış bir köşe masa bulduk. Jack beni yanındaki bölmeye çekti, bir kolunu omzuma doladı, parmakları tembelce saçlarımın uçlarıyla oynadı.

"Hâlâ kaos hissi mi var?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağıma değerek.

"Biraz," diye itiraf ediyorum.

"İyi misin?"

Ona şöyle bir baktım. Bu adam. Benim adamım. Bana benzin istasyonundan gizlice meyan kökü şekeri veren aynı çocuk. Liseden sonra beni terk edip giden, kalbimi kıran ve her gün doğumu yolculuğunda, her itirafta, her öpücükte kalbimi yeniden bir araya getiren kişi.

Başımı salladım. "İyiyim, gayet iyiyim."

Barın diğer tarafından bir tezahürat yükseliyor. Weston birine iki adımlı dansı öğretmeye çalışırken Maggie alkışlıyor ve onu teşvik ediyor. Güzel, Weston onun bir sonraki çöpçatanlık projesi olabilir. Poppy ve Ollie eski müzik kutusunun önünde bilerek çılgınlar gibi dans ediyorlar ve insanlar gülüyor. Göz ucuyla baktığımda Jenna barda oturmuş, martini içiyor ve kendi kendine mırıldanıyor, Tucker ise bunun aslında kariyeri için iyi olduğunu ona anlatmaya çalışıyor.

Jack hâlâ beni izliyor. Bakmadan bile hissedebiliyorum. "Bütün bu ilgiden gerçekten rahatsız değil misin?" diye soruyor alçak sesle.

"Hayır," diyorum. "Ama sen yanımda olduğun sürece iyiyim."

Yavaşça bana doğru döndü, o rahat kovboy gülümsemesi kenarlarında kıvrılıyordu. "Bir daha söyle."

"Seninle aram iyi," diyorum usulca. "Ve o aptal şapkanla. Ve sabahın erken saatlerindeki bisiklet turlarınla ve her şeyi daha büyük, daha istikrarlı gösterme şeklinle, ah... Bana öyle bakma."

"Ne gibi?"

"Sanki bana aşıkımışsın ve bu başına gelen en güzel şeymiş gibi."

Sırıttıyor. "Çünkü ben öyleyim ve öyle de."

Ona doğru eğildim, başımı omzuna yasladım. "O zaman sonra benimle dans etsen iyi olur."

"Bunu planlıyordum," diyor, gerçek anlamda dans etmekten bahsetmediğini belli eden bir sırıtmayla.

Ne kadar süre öyle oturduğumuzu bilmiyorum. İnsanlar geliyor. Konuşuyorlar. Gülüyorlar. Masaya içecekler bırakıyorlar. Poppy elinde bir tabak nacho ile geliyor, hiçbir açıklama yok. Biri Jack'e kovboy şapkası takmış bir yavru keçi çıkartması veriyor. Jack onu bir onur nişanıymış gibi telefon kılıfına yapııştırıyor. Bir şekilde Walker'ın keçileri ticari ürünlere

girmiş ve o iki tane alacağını sanırken bir şekilde yirmi dört tane almış olduğundan beri herkes keçilere takıntılı hale gelmiş.

Daha sonra, ışıklar biraz daha kısılıp müzik yavaşladığında, Jack beni ayağa kaldırıp barın önündeki açık alana doğru çekti.

Kollarını bana doladı. Ben de kollarımı onun boynuna doladım.

"Wilder," diye fısıldadı bizi yavaşça döndürürken. "Bu elbiseyle başın belaya girecek gibi görünüyorsun. Onu üzerinden çıkarmayı dört gözle bekliyorum."

"Güzel," diye fısıldadım karşılık olarak. "Biraz başın derde girmeyi hak ediyorsun."

Dans ediyoruz. Kusursuz değil. Zarifçe değil. Ama kollarımı onun etrafına sarıyorum ve onu sıkıca tutuyorum.

Şarkı yumuşak ve yavaş, ev ve kalp atışlarıyla ilgili bir şeyler anlatıyor ve Jack'in parmakları sonsuzluğun şeklini ezberliyormuş gibi belime dolanıyor.

"Bu gerçek, değil mi?" diye soruyorum, çünkü bazen her şeyin elimden kayıp gidebileceği hissi hâlâ var.

Alnımdan öpüyor. "Gerçek bu. Karmakarışık bir durum. Ama biz buyuz."

"Bana bir veranda salıncağı yapacak mısın?"

"Zaten yarıya kadar geldik."

"Ağaç altında beni tekrar öpecek misin?"

"Her Allah'ın günü."

Ve peri ışıkları altında, bizi büyüten gürültülü, meraklı, saçma sapan kasabanın ortasında ona doğru eğilip öptüğümde, artık mesele performans sergilemek, drama yaratmak ya da bir şey kanıtlamak değil.

Bu sadece aşk. Gürültülü. Vahşi. Köklü. Bizim.

Bölüm 35

Cami

Parker McCollum'un "Ne Tür Bir Adam" adlı eseri

Wilder Evi'nde büyük bir akşam yemeği verme fikri benimkisiydi. Şimdi dizi bittiğine göre, etrafta kameralar olmadan rahatlamak ve keyif almak harika. Fırında kızarmış et pişip dökme demir tavada mısır ekmeği hazır olana kadar, tahta kaşığımlı düşürmüş, kolumu ocakta yakmış ve Tucker patates püresinden bir lokma çaldığında onu oklavayla tehdit etmişim bile.

Ama ev çok gürültülü, kahkahalarla dolu ve harika yemek kokuları yayılıyor; her saniyesine minnettarım.

Bu da şu anlama geliyor: işler yolunda gidiyor.

Mutfak, beni garip bir şekilde canlı hissettiren bir kaos içinde. Tüm ocaklar yanıyor. Bulaşıklar tezgahın üzerinde yığılmış. Poppy, aşırı dramatik bir tavırla salata doğruyor ve Jack, salatalar pişmeden tepsiden gizlice bir bisküvi almaya çalışıyor.

"Bu hırsız Jessop kardeşlerin derdi ne böyle?" diye homurdanıyorum ama gülümsememe engel olamıyorum.

"Sakın aklından bile geçirme Jessop," dedim, tahta kaşığın tersiyle eline vurarak.

Kendinden emin ve pişmanlık duymayan bir şekilde sırtıyor. "Çok güzel kokuyorlar, bebeğim."

"Yaşayacaksın." Ama sonra yüzündeki ifadeyi görünce, "Tamam, sadece bir tane," diyorum.

Yanağımdan bir öpücük alıyor, bir öpücük daha alıyor ve kendini beğenmiş bir ıslık çalarak yemek odasına doğru kayboluyor. Çocuklarım bana aynı bakışı atarsa, vay halime. Cinayet işleseler bile paçayı kurtarırlar.

Derin bir nefes alıp etrafa bakıyorum.

Bu bir tatil değil. Bu bir parti de değil. Ama nedense bundan daha fazlası gibi geliyor. Wilder ve Jessop ailelerinin ilk kez aynı çatı altında bir araya gelmesi. Kamera yok. Kaos yok. Sadece biz. Ve ben onlar için yemek pişirdim. Sevgi dolu yemekler.

Arka kapı ardına kadar açıldı ve annem elinde bir turta kalıbıyla içeri girdi; kapıyı çalmadan önce arabada yirmi dakika boyunca kendini hazırlamış gibi görünüyordu.

Hem zihnen hem de duygusal olarak kendimi hazırlıyorum, ama mutfağımın durumu hakkında bir ders vermek ya da eleştiri yapmak yerine, bana sıcak bir gülümseme veriyor.

"Hindistan cevizi beze getirdim," diyor. "Sıfırdan kendim yaptım."

Gözlerimi kırpıyorum. "Pasta mı yaptın?"

"Evet, yemek yapıyorum Cami."

Ona gülümsedim ve "Güzel olmuş anne," dedim.

Sanki çabalıyor gibi nefes veriyor ve rahatlamış görünüyor.

Ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden turtayı alıp tezgâhın üzerine koydum.

"Bu akşam herkese yemek mi hazırlayacaksınız?" diye soruyor mutfağı incelerken.

"Evet."

"Her zaman böyle mi yemek yapıyorsunuz?"

"Sadece tüm kasabayı etkilemeye ve kimsenin yeterince baharatlanmamış patates püresinden ölmemesini sağlamaya çalıştığım zaman."

Şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. Ve sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı ve beni kucakladı. "Seni mutlu görmek beni çok mutlu ediyor, Cami." Ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu gerçekten içtenlikle söylüyordu.

Gülümseyerek, "Teşekkürler anne," dedim.

Elini uzatıp fırın koluna bir mutfak havlusu yerleştirdi. "Şimdi, herkesi doyuralım. Beni de işe koyun. Cami, burada güzel bir şey inşa ettin. Burası sıcak. Gerçek. Ve şehirde duyduklarıma göre, sadece bu mutfak için değil, başka yerler için de planların var."

Yavaşça döndüm, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Pansiyon fikrini duymuş muydunuz?"

"Maggie," diyor iç çekerek. "Her şeyin tüm detaylarını o biliyor."

Göz devirmeyi bekliyorum. Uyarıyı. Alaycı yorumu.

Ama bunun yerine, elini hafifçe sandalyenin arkasına koyarak, "Bence büyükbabanız buna bayılırdı. Wilder Çiftliği'ni, onu bize ait kılan özelliklerini kaybetmeden, yepyeni bir şeye dönüştürmeniz harika." dedi.

Boğazım düğümlendi. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "O her zaman insanların burada kendilerini hoş karşılanmış hissetmelerini isterdi. Siz de onların hâlâ böyle hissetmelerini sağlıyorsunuz."

Sırtımı sıvazladı ve herkesle sohbet etmek için yemek odasına doğru gitti. Ve işte o anda, yeşil fasulyelerin içine ağlamak istedim.

Bu duygusal şoku daha sindiremeden, Mack dışarıdan içeri daldı, üzeri köpek tüyleriyle kaplıydı ve manyak gibi sırtıyordu. "Tucker kamyonunu sürmeme izin verdi!"

"Dikkatli olun!" diye bağırdım.

Tucker verandadan bağırarak, "Neredeyse hiçbir şeye vurmadı!" dedi.

Jack yanıma mutfığa giriyor, kollarını belime doluyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bunu istiyordun, değil mi?"

Başım dönüyordu, ona doğru eğildim. "Evet. Öyle."

Yemek servis edildiğinde, tam anlamıyla kontrollü bir kaos yaşanıyor. Uzun çiftlik evi masası yemeklerle dolup taşıyor. Herkes çok yüksek sesle gülüyor. Weston, kasabaya yeni taşınmış bekar bir öğretmen olan Maura ile "zarifçe" flört etmeye çalışırken, Logan da Ollie'ye telefonundan kazak giymiş keçilerin fotoğraflarını gösteriyor, sanki birbirlerini sonsuza dek tanıyorlarmış gibi.

Elena mutfakta bana yardım ediyor ve şaşırtıcı bir şekilde arkadaş olduk. O harika biri ve Logan ile birlikte herkesle çok iyi anlaşıyorlar. Çiftlikte onları görenler biraz garip hissediyorlar ama tüm yerliler onları sıcak bir şekilde karşıladı ve çok iyi uyum sağladılar. Maggie'nin de onayını almış olmaları ve bunu herkese duyurması da cabası.

Anne Maggie'nin yanında oturuyor ve şüpheli bir yoğunlukta fısıldaşıyorlar.

Poppy beni dürttü. "Annen Jack'e gülümsedi ve onu öldürmek istiyormuş gibi görünmedi."

"Evet," diye fısıldadım. "Artık öyle yapıyor."

Jack masanın karşısından göz göze geldik, kadehini kaldırdı ve bana hayatımda gördüğüm en yumuşak, en içten gülümsemeyi sundu.

Ve o anda bir şeyi fark ettim: Burası benim evim. Geleceğim. Ailem.

Ve o benim.

* * *

Jack çok meşgulumuş.

Uzaklaşıyor gibi değil. Eskisi gibi değil. Ama... sessiz. Ulaşılmaz. Ben uyanmadan önce gidiyor, ne üzerinde çalıştığı konusunda belirsiz konuşuyor, tam bir sohbet için yeterince uzun süre yerinde duramıyor.

Beni hızlıca öpüyor. Bana baktığında gülümsüyor. Ama son birkaç gündür içinde sakladığı bir yanı var ve bu durum uzadıkça beynimdeki sesler daha da yükseliyor.

Bu akşam ise bana şöyle dedi: "Saat yedide Jessop Çiftliğine gel. Bana güven."

Tarihsel olarak bakıldığında bu, ya bana bir şey inşa ediyor ya da beni duygusal olarak öyle bir sürprizle alt üst edecek ki, bütün kıyafetlerini çıkarıp ağaç gibi üzerine tırmanmak isteyeceğim anlamına geliyor.

Gökyüzü dağların üzerinde turuncu ve altın rengine bürünmeye başlarken, uzun çakıllı yola girdim ve onun neyin peşinde olduğunu anlamaya hazırlanırken kapıyı gördüm. Frenlere o kadar sert bastım ki kamyon sarsıldı.

Çünkü o eski tabela, o aşırı büyük ve bu çiftliğin üzerinde sonsuza dek beliren, kalın ve büyük harflerle "Jessop Ranch" yazan, adeta gökyüzüne damga vurmuş gibi duran o ucube tabela artık yok.

Onun yerine yepyeni ve güzel bir şey var. Sade ve el oyması, sıcak sedir rengine boyanmış ve iki giriş arasına monte edilmiş ahşap bir tabela. Ve ön tarafında, ahşaba temiz ve zarif harflerle yakılarak yazılmış: Wilder Ranch.

Nefesim bedenimden çıkıyor. Hareket etmiyorum.

Jack, elleri arka ceplerinde, tabelanın altında duruyor.

Ne olduğunu anlamadan önce botlarım çakıllara değdi.

Hemen hiçbir şey söylemiyor. Sadece bana doğru yürümemi izliyor, sanki tepkimi duymaktan endişeleniyor gibi.

"Bu... bu da ne?" diye zar zor soruyorum. "Yanlış çiftliğe mi astılar bunu?"

“Bu senin adın,” diyor usulca. “Senin mirasın. Ve şimdi... bizim. Jessop Çiftliği artık yok ve ikisi de artık sadece Wilder Çiftliği.”

Kalbim takla attı. "Jack," diye fısıldadım, tekrar tabelaya bakarak. "Çiftliğinizin adını mı değiştirdiniz?"

Nefes nefese başını salladı. "Bu bizim."

Arkasında gün batımının ışıkları parılıyor. Saçları dağınık, kolları sıyrılmış ve gözlerinde eskiden beni tedirgin eden o bakış var. Şimdi ise bu bakış bana güven veriyor.

Öne doğru bir adım atıyor ve çit direğinin arkasından bir şey çıkarıyor. Bu da başka bir işaret. Birbirinin aynısı.

"Diğer kapı için," diyor. "Onu yarın asacağız."

Parmaklarımı ağızma bastırdım. "Sen... sen birbirine uyan işaretler yaptın."

"Her şeyi birleştiriyoruz," diyor. "Sizin araziniz. Benim arazim. Sığır çiftlikleri. Süt ürünleri işletmesi. Hepsi. Burası Wilder. Büyükbabalarınızı onurlandırmak ve hepimizi yansıtan bir şey inşa etmek için."

Gözlerimden o kadar hızlı yaşlar akmaya başladı ki, şok oldum.

"Genişliyoruz," diye devam ediyor sesi titreyerek. "Kasap dükkanı her zamankinden daha yoğun. Gelecek sonbaharda restoranıyla birlikte, çiftlikten sofraya, Bridger Falls tarzında bir pansiyon açacağız. Weston zaten bina planları üzerinde çalışıyor. Tucker, Maggie'nin tüm acı biberli yemek işletmesini cebine koydu ve biraz bağış toplama yapacak. Ve Jenna, gelecek haftaya kadar her şeyi yeniden markalaştırabileceğini söylüyor. Büyük işler yapıyoruz Cami. Birlikte. Hepimiz."

Boğazımdaki yumruyu yutarak gözlerimi kırıştırdım. "Çiftliğinizin adından neden vazgeçeceksiniz ki?"

Yaklaştı, eli elime değdi. "Çünkü sana çok aşığım," dedi sessizce. "Ve seninle bir gelecek istiyorum. Bu topraklar. Bu kasaba. Bu... hayat. Her şey seninle daha güzel."

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum ve onu hafifçe itiyorum. "Sen muhteşemsin."

"Biliyorum. Beni seviyorsun," diye sırtıyor.

Ona bakıyorum, içimden dökülen her şeye rağmen gülümsüyorum. "Evet."

Şimdi elimi tamamen tutuyor. "Burada bir gelecek var," diyor. "Sadece bizim için değil. Weston için. Tucker için. Jenna için de, eğer burada

kalırsa. Ve bu topraklarda büyüyüp güzel bir şeyler yapmak isteyen her çocuk için."

Tekrar göz kırpıyorum. "Peki Weston, Tucker ve Jenna tüm bunlara razı mı?"

"Bundan fazlasıyla memnun kaldım. Fikri onlar ortaya attı. Anlaşılan, büyükanneniz ve büyükbabanız sadece benim için özel değilmiş. Onlar için de özel insanlarmış."

İşte o zaman tamamen kontrolümü kaybediyorum. Hıçkırarak ağlıyorum. Hiçbir uyarı yok.

Jack beni kendine çekip sıkıca sarıldı, alnını alnıma yasladı.

"Bu yerin senin için ne ifade ettiğini biliyorum," diye fısıldıyor. "Hâlâ ne ifade ettiğini de. Ve bu anlamın asla solmayacağı bir hayat kurmak istiyorum."

Yüzümü gömleğine gömüyorum ve onun kokusunu içime çekiyorum. Saman, sedir ve gelecek.

Bir süre sonra, yeni tabelanın altındaki çit korkuluğuna oturduk, başım onun omzunda, parmaklarımız birbirine kenetlenmişti.

Alnıma bir öpücük kondurup fısıldadı, "Eve geldik, Wilder."

Ve uzun zamandır ilk defa burası gerçekten evim gibi geliyor bana.

Bölüm 36

Jack

Ty Myers'ın Dünyanın Uçları adlı eseri

Şerif Matthews, o ezik ilçe polis arabasıyla sanki savaştan çıkmış gibi yanaşıyor. Lastiklerinin etrafında toz kalkıyor ve arabadan inip şapkasını düzelttiği anda bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Buraya profesyonel bir görevle gelmiş.

"Jack," diye sesleniyor. "Cami buralarda mı?"

Ahıra doğru baktım, Love'a bir şeyler söylüyor ve yarı dolu bir yem çuvalı tutuyordu. Saçları dağınık, yanakları kızarmıştı ve bir şekilde gördüğüm en güzel kaostu.

"Buralarda," diyorum. "Bu neyin nesi?"

Matthews içini çekti ve sanki mayın tarlasına girecekmiş gibi kemerini düzeltti. "İkinizle de konuşsam daha iyi olur."

Cami yaklaşırken, "Hey, Şerif," dedi. "Neler oluyor?"

Matthews göz temasından kaçınarak boğazını temizledi. "Bu sabah bir şikayet aldım. Granger'dan."

Cami kollarını kavuşturdu. "Ona bunu 'benim sorunum değil' diye kaydetmesini söyle."

Matthews öksürüyor. "Sizin ona biber gazı sıktığınızı iddia ediyor."

Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Affedersiniz? Bu olay haftalar önce oldu ve ahırında bana bıçakla saldırdı. Şimdi biliyorum, bunu bildirmeliydim, ama neden bu olay şimdi bildiriliyor?"

"Video viral olduktan sonra, biber gazıyla onu püskürttüğünüzü iddia etti. Ama sanırım çiftliğini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu için böyle yaptı. Çaresiz durumda."

Granger'ın onun yakınlarında olduğu görüntüsü bile çenemi sıkmana neden oluyor.

Cami alaycı bir şekilde, "Ona biber gazı sıkmadım," dedi.

Matthews yüzünü buruşturdu. "Cami..."

"Hayır, kullanmadım! Teknik olarak." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ayı spreyi kullandım."

Matthews sadece bakakalmış.

Cami ellerini havaya kaldırdı. "Karavanımın camlarını kırmaya çalışıyordum! Ne yapacaktım, ona kahve mi yapacaktım?"

Gülmek için kendimi zor tuttum ve elimle ağzımı kapattım.

"Kontrollü bir püskürtmeydi," diye mırıldanıyor. "Daha çok uyarı amaçlı bir sis gibiydi."

Matthews gülümsemesini gizlemeye bile çalışmıyor. "Dava açmaya çalışıyor. 'Ona şiddet uyguladığınızı' söylüyor."

"Aman Tanrım," diyor Cami. "Kendi botlarına takılıp düştü ve koşarken bebek gibi çığlık attı. Ona asla fiziksel olarak dokunmadım. Eğer biri şikayette bulunacaksa, o kişi ben olmalıyım. Karavanımı spreyle boyadım."

Matthews telefonunu çıkarıp ekranı kaydırıyor. "Bunu büyütmeyi düşünmüyordum. Ama sonra... bu oldu."

Ekranı bize doğru çeviriyor ve Cami öne doğru eğiliyor.

Poppy'nin sosyal medyada paylaştığı, Cami'nin kurduğu izleme kamerasından alınan bir video bu. Cami, elinde bir spreyle, adeta bir kraliçe gibi karavanından fırlıyor. Granger ise ona bağırıyor ve bir deli gibi sopa sallıyor. Ve sonra ayı sprejiden doğrudan bir isabet. Ses kesilmiş ama Taylor Swift'in Karma şarkısı bir savaş marşı gibi çalıyor.

Gülmemi bastırmak için ağzımı kapatıyorum ama Cami çoktan homurdanmaya başlamıştı bile. "Aman Tanrım, Poppy. Bunu ne zaman paylaştı?"

Matthews başını salladı. "Video viral oldu. Hatta biri videoya parıltılar ve ağır çekim bile ekledi."

"Ekrandaki adam karmadır," diye mırıldanıyorum, kendimi tutamıyorum.

Cami bana ters ters baktı. "Sen de başlama."

Matthews telefonu geri çevirdi. "Video... her yerde. Maggie kasaba güvenlik kurulu toplantısı çağırdı."

Cami gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bu aslında onu şehirden uzaklaştırma müdahalesi. Kadın da pasta ikram ediyor."

Gülüyorum. "Tabii ki yaptı."

Matthews ensesini kaşdı. "Bakın, hukuken gri bir alan. O izinsiz girmişti. Siz de iş yerinizi savundunuz. Sadece... görünüş meselesi."

Cami ellerini havaya kaldırıyor. "Görüntüler inanılmaz. Dürüst olmak gerekirse, bir reklamda oynamalıyım. Ayı spreyi satışları tavan yapacak."

"Tıpkı vahşi bir Disney prensesi gibi," diye mırıldanıyorum.

"Kesinlikle!"

Matthews başını salladı. "Neyse, para cezası kesiliyor. Taciz, mala zarar verme. Dürüst olmak gerekirse, video zarardan çok fayda sağladı. Ama yine de konuyu takip etmem gerekiyordu."

Cami sırttı. "Yani hem para cezalarıyla, hem viral bir rezillikle, hem de Maggie'nin kamuoyu önündeki kınamasıyla mı karşı karşıya kalacak?"

Matthews, "Çiftliği satışa çıkarılıyor," diye ekliyor. "Söylentilere göre, zaten zor durumdaymış. Bu olay da işi iyice kötüleştirdi."

Zafer beklentisiyle Cami'ye şöyle bir baktım.

Ama bunun yerine, gülümsemesi bir anlığına soluyor. Tam da benim yakalayabileceğim kadar uzun bir süre.

"Bunu hak etti," diyor şimdi daha sakın bir sesle. "Ama yine de çok kötü. O toprak bir zamanlar çok iyiydi."

Matthews anladığını belirten bir baş sallaması yaptı ve ayrılmak için döndü. "Bu hafta başka kimseye sıkmamaya çalış, tamam mı?"

Cami, tekrar sırtarak, "Söz vermiyorum," dedi.

Arkasına dönmeden el sallıyor.

Şerifin arabası yolda gözden kaybolunca, Cami günlerdir tuttuğu nefesini dışarı verdi. Gözleri kocaman ama kuru, nefesi kesilmiş olsa bile her zamanki gibi güçlü bir şekilde bana döndü.

"Pekala," diye mırıldandı. "Beklediğim bu değildi."

Kaşımı kaldırıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Hem hayal kırıklığı hem de yorgunlukla başını salladı. "O zaman bana bıçakla saldırdı, Jack."

O an sanki başına gelen birçok olaydan sadece biriymiş gibi anlatıyor. Ve onu korumak için orada olamadığım için kendimden nefret ediyorum.

Anı beni derinden ve yakıcı bir şekilde vuruyor. O an hissettiğim öfke bir anda geri geliyor, göğsümde sıkışıyor. Onu hâlâ orada dururken görebiliyorum—yumrukları sıkılı, çenesi dik, geri adım atmıyor. Ama o gün ya da başka herhangi bir gün cesur olmak zorunda kalmamalıydı. Bunların hiçbirine katlanmak zorunda kalmamalıydı.

“Daha fazlasını yapmalıydım,” diyorum sessizce. “Topraklarınıza ayak basmaya kalkıştığı anda onu sizden uzak tutmalıydım.”

Cami bana bakıyor, gözleri yumuşuyor. "Bu senin suçun değil."

“Öyle,” diyorum sesimi alçaltarak. “Hayatına böyle girmeye devam edemez. Huzurunu bozamaz. Artık asla.”

Hemen hiçbir şey söylemiyor, sadece bana yaslanıyor, omzu göğsüme değiyor, alnı neredeyse çeneme değiyor. Dramatik değil. Hatta göze batmıyor bile. Ama ne kadar doğal hissettirdiği beni biraz üzüyor.

Kolumu onun etrafına sarıyorum, onu sıkıca kendime çekiyorum. Vücudu gevşiyor, sanki belki de, sadece belki de, "Onunla birlikteyim, her zaman birlikte olacağım" dediğimde gerçekten ciddi olduğumu anlıyor.

Granger'ın bu hikayeyi çarpıtmaya, onu tehdit unsuru olarak göstermeye çalıştığını bilmek kanımı kaynatıyor. Bu adam korkak. Ve daha da kötüsü, tehlikeli. Hâlâ denemeye, hâlâ onun üzerinde bir nebze güç elde etmeye çalışması, ne kadar ileri gidebileceğini merak etmeme neden oluyor. Kimse izlemediğinde gerçekte nasıl bir adam olduğunu merak ediyorum.

Hiç düşünmeden başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bir daha bu mülke ayak basmasına izin vermeyeceğim. Bundan kesinlikle emin olacağım."

Bu sefer daha yavaş bir şekilde nefesini verdi. "Biliyorum."

Sanırım sonunda bunu anlamaya başlıyor. Çoktan zamanı gelmişti.

"Böylesine koruyucu ve somurtkan, alfa kovboy tavırlarına büründüğün zamanları çok seviyorum, Jack," diyor bana seksi bir bakış atarak.

Onu kollarımın arasına alıp, "Öyle mi?" diye sordum.

“Walker’ın partisine giyeceğim yeni elbisemi görünce şaşıracaksınız...”

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” diye mırıldanıyorum. Ay ışığı altında dans ettiğimizi ve onu kollarımın arasından bırakmadığımı şimdiden gözümde canlandırabiliyorum.

Bölüm 37

Cami

Ingrid Andress ve Sam Hunt'ın "Wishful Drinking" adlı eseri.

Yıldızların altında Bridger Falls'ta geçirilen bir gecenin büyülü bir havası var. Belki de batan güneşin altında ılık ve durgun olan göl, gölden gelen serin esinti... Belki de ateş böceklerinin çam ağaçlarının arasında parıltı gibi süzülme şekli... Ya da belki de Violet ve Walker'ın sadece filmlerde görebileceğiniz türden bir parti düzenlemiş olmaları; peri ışıkları, iskelede bir sahne, yeni plak şirketleri Red Records'tan ünlü müzisyenler ve beni ağlatacak kadar lezzetli yemekler...

Çimenlerin üzerinde yalınayak oturuyorum, bir kokteyl içmişim bile, Jenna'dan ödünç aldığım, üzerime tam oturan kırmızı bir elbiseyle. Sağ omzumda tek bir askı var, sol omzum açıkta kalıyor. Uyluğumda bir yırtmaç var ve bu elbiseyle kendimi çok seksi hissediyorum. Ona elbiseyi saklayabilir miyim diye soracağım. Geldiğimde Violet, "onu dizlerinin üstüne çöktüreceğine" yemin etmişti.

Jack'i kastediyordu. Ama o bütün gece çimenliğin karşısında, bir direğe yaslanmış, elinde bir şişe birayla, tıpkı parfüm reklamındaki bir kovboy gibi, o kendine has huysuz hareketlerini yaparak, bana taparcasına bakıp beni evine götürmek istiyormuş gibi davrandı.

Hangi seçeneği daha çok istediğimi bilmiyorum.

Walker ve Violet'in göl kenarındaki evi hayat dolu. Sahneden müzik yükseliyor; şu anda Red Records sanatçılarından oluşan bir grup Jolene'in

blues tarzında bir cover'ını yapıyor. Harvest & Honey'nin ikram ettiği meşe odununda tütülenmiş mini hamburgerlerin ve şeftali soslu tavuk kanatlarının kokusu masalardan yükseliyor ve insanlar çimenlerde dans ediyor, ayakkabılarını çıkarıyor ve şarkı sözlerine eşlik ederek bağırıyorlar.

Maggie, beni neredeyse sürükleyerek yiyeceklere doğru götürürken, "Cami, gel şu mısır ekmeğinin tadına bak!" diye bağırdı.

Üzerinde ayçiçekleriyle süslü bohem bir elbise var, yanaklarına kendi sürdüğü simler parıldıyor. Kulağının arkasına bir papatya takmış, elleri dolu; biri viski kokteyli, diğeri ise üzerine tereyağı gezdirilmiş üçgen şeklinde bir mısır ekmeğiyle dolu minik bir tabak taşıyor.

Uzattığı lokmayı alıyorum. Hâlâ sıcak, tereyağlı, ballı ve tanımlayamadığım gizli bir baharatla tatlandırılmış.

"Aman Tanrım," diye inledim ağzımı kapatarak. "Çok güzel."

"Biliyorum," diyor kibirli bir şekilde içeceğinden bir yudum alarak. "Eğer bu şehre zaten evli olmasaydım, bu mısır ekmeğiyle evlenirdim."

Yanımızda, Mack sanki bir yeme yarışmasındaymış gibi iki eliyle mini kekler ve yumurtalı mezeler yiyor. "Bunların içinde ne olduğunu bilmiyorum ama ikinci porsiyonu da alacağım."

Maggie, üzerinde "Maggie'nin Sihirli Suyu" yazan bir soğutucudan minik şişelerde roze şarap dağıtırken herkesin yemek yediğinden emin oluyor. Ben zaten iki tane içtim. İçinde tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama güzel. Tehlikeli olabilir ama kimin umurunda? Bu gece eğleniyoruz.

Çimenlikte, Poppy ve Ollie birlikte sallanarak, sanatçılardan birinin canlı olarak söylediği, rüya gibi ve hırıltılı bir sese sahip bir sonraki şarkıya yavaş dans ediyorlar. Sahne ışıkları arkasındaki gölde parıldıyor ve Poppy, yalınayak, altın sarısı saçlı ve tüm ruhuyla şarkı söylerken, sanki bir rüyadan çıkmış gibi görünüyor.

Poppy'nin kolları Ollie'nin boynuna dolanmış, yüzünde ise "Bu kadın için bir ayıyla bile dövüşürüm" der gibi bir ifade var. Eli Poppy'nin sırtının alt kısmına doğru kayıyor ve Poppy bunu hissetmiş gibi dudakları kıvrılıyor. Alınları birbirine değiyor, gözleri kilitleniyor.

Mack, ağzı pasta dolu halde, "Tanrım, iğrençler," diyor. "Gerçekten sadece arkadaş olduklarından emin misin?"

"Mükemmeller," diye fısıldıyorum.

"Evet, hâlâ sadece arkadaş olduklarını iddia ediyorlar," diyor Maggie ve bana da inanmadığını gösteren bir bakış atıyor. Poppy ve Ollie dans ederken çok yakın görünüyorlar.

Sonra sırtımın arkasında bir çekme hissettim. Döndüm ve Jack'i gördüm.

Hâlâ eğiliyor. Hâlâ izliyor. Hâlâ tek bir bakışıyla beni mahvediyor.

Kot pantolon ve siyah düğmeli bir gömlek giymiş, kolları dirseğine kadar kıvrılmış, ön kolları hafifçe kasılmış halde, ne yaptığımı unutturacak kadar kasılmıştı. Saçları rüzgardan dağılmış, peri ışıklarının gölgeleri ise elmacık kemiklerine dokunarak kişisel bir his uyandırıyor.

"Git onunla konuş," diye tısladı Maggie.

Yutkunuyorum. "Ben değilim—"

"Sanki o elbiseyi mahvetmek istiyormuş gibi sana bakıyor."

Ona dik dik bakmak için döndüm. "Aklımı okumayı bırakır mısın?"

"Onun yazdıklarını okumayı tercih ederim."

Göz kırptı ve elime bir burbonlu limonata tutuşturdu. "Cesaret verici içki, bebeğim."

Bir yudum alıyorum. Çok sert. Mükemmel.

Bahçenin karşısında, Weston, Grammy ödülü kazanmış olabilecek Red Records'tan bir country şarkıcısıyla birlikte mısır torbası atma oyunu oynuyor. Tucker ise yakındaki bir soğutucunun üzerinde oturmuş, bot giymiş ve neredeyse yok denecek kadar kısa bir elbiseyle bir yedek şarkıcıyla flört ediyor. Walker ve Violet, iskele yakınlarında yavaş dans ediyorlar; Violet, romantik bir filmde fırlamış gibi Walker'ın kollarında.

Müzik yeniden yumuşuyor, daha dumanlı bir hal alıyor.

Ve aniden, Jack orada belirdi. Sanki gölgelerin arasından çıkıp doğrudan kan dolaşıma karışmış gibiydi.

İlk başta hiçbir şey söylemiyor, sadece elimden içeceği alıp yakındaki bir masaya koyuyor. Parmakları parmaklarıma değiyor. Kıvılcımlar çakıyor.

Sonra o derin, kadifemsi sesiyle, "Benimle dans et," diyor.

"Ya istemezsem?"

"Yine de yap. Benimle en son dans ettiğin zaman okulun mezuniyet balosuydu. On yedi yaşındaydın ve botlarıma kola dökmüştün."

"Tribünlerin arkasında beni öptün."

"O zamandan beri başka kimseyi öpmek istemedim."

Bu beni susturdu. O geceyi ve o öpücüğü, kimseye itiraf edemeyeceğim kadar çok düşündüm.

Elini uzatıyor. Ben de elini tutuyorum.

Ahşap sahne, ağırlığımız altında gıcırıyor, o da beni kenara doğru götürüyor; peri ışıkları gölün üzerinde yıldızlarla dolu bir ayna gibi

parılıyor. Müzik çalmaya devam ediyor, yavaş, seksi ve belaya hazır. Jack beni kendine çekiyor, bir eli belime dolanıyor, diğer eli ise dünyanın sonu gelse bile bırakmayacakmış gibi elimi sıkıca kavlıyor.

"Bunu bilerek mi yaptın?" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bu elbise. Gözlerindeki o bakış."

"Bunun senin için olduğunu mu düşünüyorsun?" diye takıldım ona, gülümsememi tutamadım.

Öne eğildi. "Umarım öyledir."

Erimeye başlamamdan nefret ediyorum. O ses tonuyla bir şey daha söylerse dizlerimin titremesinden nefret ediyorum.

"Sana hâlâ cehennemî yaşatacağım," diyorum cesur olmaya çalışarak.

"Biliyorum," diye mırıldandı, beni kendine daha da yaklaştırarak.

"Hâlâ senin imkansız biri olduğunu düşünüyorum."

"Bunu ben de biliyorum," diye sırttı.

Eli aşağı doğru hareket etti, elbisemin açık sırtını okşadı, parmak uçları çıplak tenime değdi. "Ve seni hâlâ her günün her saniyesinde istiyorum."

Nefesim kesildi.

Müziğin ritmine kapılıyoruz, dünyanın geri kalanı kayboluyor. Sadece o ve ben varız, aramızdaki o karşı konulmaz, tehlikeli, aptalca tutku.

Nefesi önce yanağıma, sonra çeneme, sonra da daha aşağılara geçiyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Jack," diye fısıldadım.

"Evet?"

"Eğer beni tekrar öpersen..."

"Bu sefer durmayacağım," diyerek sözlerini tamamlıyor.

Gözleri, yerçekimi, günah ve bir daha asla istememeye yemin ettiğim her şey gibi, gözlerimin üzerinde ağır ağır duruyor.

Bana doğru eğildi, sonra tekrar bana döndü. "Nerede kalmıştık?"

Kaşımı kaldırdım. "Çok kötü bir karar vermek üzereydin."

Tekrar yaklaştı, bu sefer daha yavaş. "Öyleyse en azından birlikte başaralım."

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda, her şey kayboluyor. Yıldızlar. Müzik. Arkamızda kalan Bridger Falls'ın karmaşası.

Bildiğim tek şey, beni öpüş şekli; yavaş, derin ve içimizde tuttuğumuz tüm gerilimi ortaya koyuyor. Elleri belimi sanki engel olamıyormuş gibi kavlıyor. Sanki ben onun seçtiği bir şey değil, ihtiyacı olan bir şeyim.

Bu tatlı değil. Bu kibar değil. Bu aresizlik. Ve gerçek. Ve her Şey.
Sonunda nefes nefese ayrıldığımızda, alnı benim alnıma yaslandı.

"Tehlikelisin," diye fısıldıyorum.

"Sen de ylesin."

Sonra, usulca: "Her zaman tek kişi sendin, Cami."

Ve bu sefer itiraz etmiyorum.

Yıldızlar tepemizde parıldarken, gl altımızdaki iskeleye vururken ve tüm kasaba arkamızda aklını kaybederken hayır.

Belki biraz pervasız davranıyoruz. Ama lanet olsun, bu kader gibi geliyor.

Müziğin ve gl rüzgarının yumuşak esintisi altında birbirimize sokulmuş bir Şekilde öylece kalıyoruz, kasabanın geri kalanı arkamızda bulanık bir görüntü olarak kalıyor. Jack konuşmuyor, ben de konuşmuyorum, çünkü sessizlik, nasıl ifade edeceğimizi bilmediğimiz kadar çok Şey anlatıyor. Bu, bir insanın aşık olup, çok geç olana kadar bunun farkına bile varmayacağı türden bir sessizlik.

Sonunda biri bağırarak, "Lanet olası sahneden inin, hepimizi bekar olmaktan dolayı kötü hissettiriyorsunuz!" dedi.

Bu Tucker. Tabii ki Tucker.

"Bir kek ye ve ağla," diye karşılık verdim, gözlerimi Jack'ten ayırmadan.

Sırttır. "Bana aşık olmak nasıl bir duygu, Wilder?"

"Bence oldukça iyi hissettiriyor." Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Tanrım, böyle tehlikeli biri o; sanki ayı ben yaratmışım gibi, sanki kalbini hiç kırmamışım ve o da benimkini hiç kırmamış gibi bana gülümsüyor. Ve bir an için, beni tekrar peceğini düşündüm.

Ama müzik hızlanıyor, şimdi daha hızlı bir ritimle. El ele tutuşarak çimenliğe doğru geri dönüyoruz, ama ikimiz de bu konuda tek kelime etmiyoruz.

Violet nefes nefese ve ışıl ışıl bir halde, birdenbire ortaya ıktı. Saçları gevşek bir topuz yapılmış, köprücük kemiğinde parıltılar, bir elinde şampanya kadehi ve beline Walker'ın flanel gömleği bağlıydı. "İkiniz de müzik videosundan fırlamış gibiydiniz."

"Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim," diye mırıldandım.

"Evet, yle," diyor. "Herkesin sonunda arabanın bagaj kapağında öpüştüğü türden."

Jack öksürüyor. "Sizi ikiniz konuşmaya bırakıyorum," diyor ama uzaklaşmadan önce parmakları kolumda geziniyor; bu dokunuş beni tekrar çıldırtmaya yetiyor.

Violet onun gidişini izledi, sonra bana döndü. "Kızım."

"Biliyorum."

"Hayır, kızım."

"Biliyorum," diye inledim, kendimi yelpazeleyerek.

"Öyle mi? Çünkü o adam sana sanki varoluş sebebinmişsin gibi baktı."

"Onun pastırmaya da aynı şekilde baktığını gördüm."

"O kadar yüksek sıcaklıkla olmaz."

İkimiz de kıkırdamaya başladık, şampanya bardaklarımız şapırdayarak sulandı. Weston elinde iki margarita ve kesinlikle giymek için gelmediği bir kovboy şapkasıyla yanımızdan geçti.

Violet, "Bu şapkayı nereden aldın?" diye soruyor.

Hızını bile kesmiyor. "Cevabını bilmek istemediğiniz soruları sormayın."

Maggie, daha önce kesinlikle giymediği kırmızı tüylü şalını yarıya kadar takmış bir halde, elinde plastik bir mikrofonla iskeleye tırmanıp, "On dakika sonra karaoke! Şarkı söylemeye hazır olun!" diye bağırdı.

Violet fısıldayarak, "Hayattan sarhoş olmuş," dedi.

"Daha çok Maggie'nin meyve suyundan sarhoş olmuş gibi," diyorum.

"Aslında aynı şey."

Poppy ve Ollie, yüzleri kızarmış ve ıslıl ıslıl bir halde yanlarından geçiyorlardı. Poppy bir elinde ayakkabılarını, Ollie ise ceketini onun omuzlarına atmıştı.

"İyi misin?" diye sordu başını yana eğerek.

Başımı salladım. "Evet. Sanırım... evet."

Bana öyle bir baktı ki, sanki "Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve kesinlikle yalan söylüyorsun ama henüz seni bu konuda eleştirmeyeceğim" der gibiydi.

Sonra: "İşin içine iyice bulaştın, değil mi?"

Omuz silkerek, "Hep öyleydin," dedim.

Yanlarından geçerken Ollie saçlarımı okşadı. "Fazla düşünme. Biraz iyiliği hak ediyorsun."

Ve Tanrım, buna inanmak ne güzel olurdu, değil mi?

Ayak parmaklarım çimenlerde kıvrılırken partinin kenarına doğru yavaşça ilerliyorum. Işıklar gölün yansımasında parıltıyor. Birkaç küçük

ocuk birkaç yavru keçiyi okşuyor, kahkahalarla gülüyorlar. Biri marshmallowlu bisküvi masası kurmuş ve Weston, ona kovboy çizmelerini icat etmiş gibi bakmaktan kendini alamayan iki hayran kız için marshmallow kızartıyor.

Elena ve Logan dans ediyor, ben onlara el sallıyorum, onlar da bana el sallıyor.

“Dizinin bazı güzel yanları da oldu. Logan ve Elena'nın buraya taşınacak olmaları harika.”

Başını sallayarak, "Evet, onların olması güzel olacak," dedi.

Müzik tekrar yavaşlıyor, suyun üzerinde yankılanan bir başka ağır melodi duyuluyor.

"Dans etmek ister misin, Wilder?"

Dönüp duruyorum, kalbim tekliyor.

Jack geri döndü.

Bu sefer cevap vermemi beklemiyor. Beni tekrar kendine çekiyor, daha yavaş, daha yakın, bedeni sanki oraya aitmiş gibi benimkine yapışmış durumda.

"Zaten dans ettik," diye fısıldıyorum.

“Bu, ikinci bir şans dansı.”

"Bunlara inanmadığımı sanıyordum."

“Önceden bilmiyordum,” diyor. “Ama şimdi biliyorum.”

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Ve tam bir şey söylemek üzereydim—tehlikeli, gerçek bir şey—derken Beau ve Jenna el ele tutuşmuş halde tekrar yanımızdan geçtiler.

Jack, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Ardından ekliyor: "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz, değil mi?"

"Ne?"

"Artık en skandal olay biz ikimiz değiliz."

Hafifçe ve şaşkınlıkla gülüyorum. "Hiçbir zaman öyle değildik."

Başını yana eğdi. "Belki de değil. Ama biz her zaman gerçek olduk."

Ve aniden hava değişiyor. Ruh hali değişiyor. Artık dalga geçmiyor.

“Cami,” diyor neredeyse fısıltıyla. “Bunu hissetmiyormuş gibi davranmana gerek yok.”

Ona baktım. "Mesele bu değil. Mesele, bunun ters gidebileceği tüm olasılıklar."

Elleri belimi daha sıkı kavradı. "Öyleyse bırak işler ters gitsin. Bırak dağınık olsun. Ama sakın vazgeçme."

Boğazımda duygular kabarıyor.

Ateşin ışığı yüzünde dans ediyor, gözlerindeki yeşil beneklere yansıyor ve ben de düşünüyorum, işte böyle oluyor. Kızlar kovboylara böyle aşık oluyor. Bir partinin ortasında, müzik çalarken, yaz kokusu esintide uçuşurken ve her zaman sevdiğiniz çocuk sizi sanki sizi korumak için dünyayı yakacakmış gibi kucaklıyor.

Orada ne kadar süre öyle duracağımızı bilmiyorum, belki bir dakika, belki de bir ömür boyu.

Sonunda Maggie, "Jack ve Cami, karaokede sıra sizde!" diye bağırdı.

İkimiz de inledik.

"Şarkı söylemiyorum," diyorum.

"Öyle mi?" diye karşılık veriyor, bir elinde mikrofonu, diğer elinde içeceğini sallayarak. "Ve eğer yapmazsan, Weston'a tekrar 'Pink Pony Club'ı söylettireceğim ve geçen sefer ne olduğunu hepimiz hatırlayacağız."

Jack içini çekerek beni sahneye doğru çekti. "Haydi Wilder. Onlara neler yapabileceğimizi gösterelim."

Kararlı bir şekilde karşı çıkıyorum. "Kesinlikle hayır. Kamuoyu önünde küçük düşürülmeyi asla kabul etmem."

Ama ben gülüyorum. Ve yine de beni sürüklemesine izin veriyorum.

Çünkü Jack Jessop'un özelliği bu.

Kendini evinde gibi hissediyor.

Bölüm 38

Jack

Thomas Rhett'in "Benimle Evlen" adlı eseri

İki ay sonra... anladığınız an anlarsınız.

Sabah güneşi tepelerin üzerinden bal gibi, ılık ve yavaşça yayılıyor. Damgalama mevsimi, yani uzun günler, kısa süreli sinirler ve güneş battıktan çok sonra bile sırtınıza yapışan türden bir ter demek. Ama bugün, sığırları ya da çitleri düşünmüyorum. Yanımda Cami eyerde otururken, rüzgar saçlarını okşarken, güneş ışığı bana ait olan o gülümsemeye vururken, aklımda sığırlar veya çit hatları yok.

Henüz bilmiyor. Yüzüğün cebimde olduğunu, ona söylediğim gibi sadece çevreyi kontrol etmek için gelmediğimizi, bu ana yıllardır hazırlandığımı.

Başını çevirip sırttı. "Tepeye kadar yarışalım mı?"

"Yine mi kaybetmeye çalışıyorsun, Wilder?"

Atına tekme atıp kahkahalar atarak hızla uzaklaştı. O kadına, fırtınanın gökyüzüne duyduğu sevgi gibi aşığım.

Arka otlakta dörtnala ilerliyoruz, rüzgâr bizi savuruyor, toynakların gürültüsü yankılanıyor. Göğsünüzden geçen bir gümbürtü gibi bir yolculuk. Ve sonra tepeyi aşıyoruz ve onlar oradalar.

Vahşi mustanglar.

Doğu kenarını kesen derenin yakınında otlayan, vahşi ve nefes kesici birkaç düzine hayvan. Cami yanımda yavaşladı, ağzı hayretle aralanmıştı.

"Jack," diye fısıldadı. "Nefes kesiciler."

"Evet. Onları görmek isteyeceğini düşündüm."

Kadın eyerden aşağı doğru sallanarak indi, çizmeleri çimenlere gömüldü. Ben de onu takip ettim, kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Atlar ürkmedi, sadece başlarını kaldırıp bizi izlediler, temkinli ama sakın. Bir tay annesinin bacaklarının arasından geçti, kulakları seğiriyordu.

Cami ilk başta konuşmuyor. Sadece onları izliyor, sanki o anı ezberlemeye çalışıyormuş gibi.

Elimi onun eline uzattım. "Devlet yetkilileri birkaç gün önce onları gündeme getirdi. Arka çitin yakınlarında takılıyorlarmış. Belki de bir işaretir diye düşündüm."

Merakla başını yana eğdi. "Neyin işareti?"

Onu, tepenin zirvesini sabitleyen büyük meşe ağacına biraz daha yaklaştırıyorum. Bizim ağacımız. Çocukken altında buluştuğumuz ağaç. On beş yaşındayken baş harflerimizi kazıdığı ağaç. Ona ilk kez onu istediğimi söylediğimde altında öptüğüm ağaç.

Yürümeyi bıraktığımda dönüyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ve ben de tek dizimin üzerine çökerim.

Elleri ağzına gitti. "Jack."

Kutuyu cebimden çıkarıyorum. Açarken ellerim sinirden titriyor. Sesim bir şekilde sakın. "Seni seviyorum. Bu ağaçta saklanan aptal çocuklar olduğumuzdan beri seni seviyorum ve yaşlanıp saçlarımız beyazladığında da ömür boyu seni seveceğim. Seninle bir hayat kurmak istiyorum. Bana her gün cehennem yaşatacak ve her günü güzelleştirecek başka kimse yok."

Derin bir nefes alıyorum. "Benimle evlen, Cami. Hayatımın geri kalanında seni sevmeme izin ver."

Sözlerle cevap vermiyor. Sadece dizlerinin üzerine çöküyor ve sanki yıllardır içinde tuttuğu bir şeyi öpüyor. Sonunda geri çekildiğinde, "Evet. Evet. Tanrım, evet." diye fısıldıyor.

Ona baktığımda her şeyi görüyorum. Birlikte nikah masasına yürüyeceğimiz, onun bebeklerimizi kucığında tutacağı ve bir gün torunlarımızla atlara bineceğimiz geleceğimizi görüyorum. Bunu görüyorum ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Benim için bu kadar. O, ve her zaman o oldu.

Ayağa kalkarken onu kucağıma alıp omzuma attım ve yanımda getirmeyi önceden düşündüğüm battaniyeye doğru taşıdım.

Onu yere yatırıp diz çöktüm, botlarını ayaklarından çıkardım ve omzuma attım.

"Dikkat et, kovboy. Bu Tecova lastikleri ucuz değil."

"Sana yeni bir çift alacağım," diye homurdandım.

Cami, içten bir kahkaha atarak, "Tam bir mağara adamı," diyor.

Kot pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarından aşağı, bacaklarından kaydırarak botlarının yanına ekledim. Vücudunda yavaşça ilerleyerek, tam üzerine gelene ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırana kadar durmadım.

Parmakları saçlarımın arasına giriyor ve ben de yumruğumu onun vajinasından ayıran danteli kavrayıp vücudundan kopardığımda çığlık atıyor.

"Jack!"

"Sana on çift daha alacağım," dedim ona göz kırparak.

"Evlilik hakkında herkes ne der? Senin olan benim, benim olan benimdir." Onun bu saçma sapan sözlerine homurdanırken o da kıkırdayarak gülüyor.

"Bebeğim, anlamadığın şey şu ki, sahip olduğum her şey her zaman senindi."

"Lanet olsun Jessop. Seni korkutmaya çalışıyorum ama sen tatlı dilli davranıyorsun."

Ertesi Sabah

Güneş daha tam doğmamışken, araba yolundan kamyon lastiklerinin tanıdık gıcırtısı geliyor. Mutfakta, pastırma kızartıyorum ve aptal gibi sırtıtmamaya çalışıyorum. Cami hâlâ yukarıda, pazen gömleğine sarılmış ve muhtemelen bütün battaniyeleri alıyor.

Weston ve Tucker kapıyı hafifçe açıyorlar ve sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri giriyorlar.

"Umarım üç kişi için yemek pişiriyorsunuzdur," diyor Tucker, elini kupaya uzatırken.

"Dört," diye düzeltiyorum. "Cami de yukarıda bir yerlerde."

Weston masaya manila bir dosya fırlattı. "Haberlerimiz var."

Ocağın düğmesini kapatıyorum. "Ne tür haberler?"

"Granger haberleri," diyor Weston, bir sandalyeye otururken.

Homurdandım. "İlgilenmiyorum."

"Öyle olacaksın." Klasörü açıyor. İçinde belgeler, yazdırılmış e-postalar ve bir mülk haritası var. Tucker, sanki Noel gelmiş gibi sırtıyor.

"Onu yakaladık," diyor Weston.

Kaşımı kaldırıyorum.

"Meğerse çitleri yıkmak, insanları tehdit ederek mülklerine baskın yapmak ve başkasının arazisine çöp dökmek para cezası gerektiriyormuş. Hem de büyük cezalar. Her şeyi belgeledik. Weston şikayette bulundu. Herkesi işin içine kattı. Sorumluluğu üstlendi. Ve mali durumu böyleyken..."

"İşi bitti," diye ekliyor Tucker. "Çiftlik batıyor."

"Yani onu çürümeye mi bırakıyoruz?" diye soruyorum.

Weston başını salladı. "Hayır. Bunu satın alıyoruz."

Gözlerimi kırpıyorum. "Affedersiniz?"

Detayları şöyle bir aktarıyor: "Otlatma alanımızı ikiye katlıyoruz. Kasabaya, patikalara, etkinliklere erişim sağlayan araziler ekliyoruz, hatta birileri işletmek isterse küçük bir kamp alanı bile yapabiliriz. O döküntü halindeki araziye temizleyip Wilder Çiftliği'nin bir parçası haline getiriyoruz."

"Ciddi misin?"

"Öldü. Ona bir teklif yaptık. Kabul etti."

Hafifçe ıslık çaldım. "Şey... şey yakacak."

Weston gülümsedi. "Bırak öyle olsun."

Merdivenlerden gelen hafif ayak sesleri sessizliği bozdu ve Cami, dağınık saçlarıyla mutfığa girerken hepimiz ona döndük. Eşofman ve tişört giymişti, benim flanel gömleğim ise sanki onun için dikilmiş gibi hâlâ üzerindeydi.

"Günaydın," diyor gözlerini ovuşturarak.

Tucker tam bir aptal gibi sırtıyor. "Şu gömlek bana tanıdık geliyor."

Cami uyuklu bir sırıtışla bana baktı ve kendine bir fincan kahve koydu.

Weston'ın gözleri eline takıldı. "Bir dakika. Bu, düşündüğüm şey mi?"

Cami, yerine doğru giderken yarı yolda donakaldı.

Tucker daha yakından bakmak için eğildi. "Aman Tanrım, bu o! Bu bir yüzük."

Cami'nin kıpkırmızı kesildiğini görünce kıkırdadım. "Size bu gece söyleyecektik zaten."

"Nişanlandın ve bunu bizden saklayabileceğini mi sandın?" Weston, gücenmiş gibi yaparak başını salladı.

Tucker ellerini birbirine vurdu. "Sonunda! Çok uzun sürdü, Jack."

Cami gözlerini devirdi ama yüzü ışıldıyordu. "Hepiniz çok komiksiniz."

"Bizi seviyorsunuz," diyor Weston, bir bisküvi alırken. "Ve biz de sizi seviyoruz. Tebrikler Cami. Onu daha iyi bir insan yapıyorsunuz."

Gözlerine bakıyorum ve o an söylenmemiş bir şey var. Minnettarlık. Gurur. Aile.

"Az önce çiftliğin geleceği hakkında konuşuyorduk," diyorum.

Weston başını salladı. "Şimdi ek alan ekliyoruz. Büyümek için yer. Vahşi atlar, düğünler ve ikinizin hayal ettiği her şey için yer."

Cami kahvesinden bir yudum alırken bana doğru eğildi. "Şimdiden kendimi evimde gibi hissediyorum."

Ve bu, şimdiye kadar duyduğum en iyi şey!

Masada oturup bisküvileri birbirimize uzatıyoruz, hikayeler anlatıyoruz, ahırlardan ve yeni otlığa ne ad verileceğinden bahsediyoruz. Dağınık, gürültülü ve sevgi dolu bir ortam.

Ve bu, sonsuzluğun başlangıcı gibi geliyor.

Epilog

Corey Kent'in Wild As Her adlı eseri

Güneş doğu sırtının üzerinden yükseliyor, Wilder Çiftliği'ni yumuşak altın rengine boyuyor ve sabah havası yabani adaçayı, taze toprak ve tatlı bir şeyin, yani minik fırınının dışındaki raflarda duran kurabiyelerimin ve ekmeklerimin kokusunu taşıyor.

Jack ve Weston'ın okçuluk hedefleri kurduğu çayırdan çocuk kahkahaları yükseliyor; ikisi de üzerlerinde kalın yeşil harflerle Wilder Ranch Doğa Kampı yazan tişörtler giymiş.

Yaz boyu sürececek doğa kampımızın ilk haftasını tamamlıyoruz ve bunun insanların yıllarca konuşacağı şeylerden biri olacağını şimdiden biliyorum.

Dizi birkaç hafta önce yayınlandı ve Bridger Falls'ı gerçekten de haritaya yerleştirdi. Jack'i, beni ve çiftliğimizi görmek isteyen turistlerle dolup taşık. Siparişlere zar zor yetişebiliyoruz, at eğitimi için tamamen doluyuz ve pansiyonumuz henüz açılmamış olmasına rağmen şimdiden gelecek yaz için rezervasyonlarımız var.

Jenna ve yapımcılar dizide harika bir iş çıkardılar. Yöneticiler finaldeki sürpriz gelişmeyi çok sevdiler. New York'ta Good Morning America ve The Today Show'da röportajlar verdik. Jack bundan nefret etti ama çiftlikler için yaptık. Sanırım artık sadece çiftlik için. Her şey birleşti ve harika gidiyor. Çok eğleneliydi ve kendimizi iyi hissediyoruz. Yapımcıların hayal kırıklığına uğramasına rağmen, Weston ve Tucker gibi biz de ikinci sezon teklifini reddettik. Şöhretin on beş dakikasını yaşadık ve şimdi sadece hayatımızı yaşamaya odaklandık. Mutlu ve huzurlu bir şekilde.

Her hafta yeni bölüm yayınlandığında Maggie bir projeksiyon cihazı kuruyor ve herkes birlikte izleme partisi yapıyordu. Jack ve ben de gittik ama kendimizi televizyonda izlemek acı verici ve komik bir şekilde zordu. İkimiz de bu konuda berbat olduğumuz konusunda hemfikir olduk. Ama eğlendik. Mack ve arkadaşları bir yiyecek ve içecek standı kurup bunu bir etkinliğe dönüştürdüler. Kesin olan bir şey var ki, bu kesinlikle kasabayı bir araya getirdi ve Jessop adı artık kimsenin ağzında kötü bir kelime gibi gelmiyor. Kimse Jack Sr.'ı ve yaptıklarını unutamaz, ama o artık geçmişte kaldı ve herkes şimdi yeni şeylerden bahsediyor.

Her sabah tozlu kamyon ve SUV'lerin yolda ilerlemesiyle başlıyor. Her akşam ise marshmallow kızartmaları, güneş yanıkları ve ateş başında anlatılan hikayelerle sona eriyor. Anne babalar, çocuklarının keçi beslemekten, toprak sağlığı hakkında bilgi edinmekten veya ilk kez ata binmekten bahsetmelerini dinlemek için erkenden gelip çimenlere oturuyorlar. Tam bir sihir. Hatta anne babaları da daha fazla dahil etmeyi düşündük çünkü onlar da bunun bir parçası olmak istiyor gibi görünüyorlar.

Ve bu bizi kurtarıyor.

Kamp ücreti doğrudan, ana ahırın hemen ötesindeki, hayalimizdeki projeyi gerçeğe dönüştüren pansiyonumuzun tamamlanmasına gidiyor. Temel yapı tamamlanıyor, verandalar boyanıyor ve vernikleniyor. İçeride, odalar ve banyolar tamamen yenileniyor ve bu tempoyu korursak, sonbahara kadar hazır olacağız. Tam da pazen mevsimi, yaprakların renk değiştirdiği günleri seyreden turistler ve büyük salonumuzda gün doğarken tarçınlı çörekler servis etme hayalim için zamanında.

Dürüst olmak gerekirse, işe yarıyor.

Bu yıl bahçe adeta cıvıl cıvıl. Yumruk büyüklüğünde ata yadigarı domatesler, sıra sıra fesleğen ve lavanta, ve şeker gibi tatlı havuçlar.

Bir de Steamy Sips var. Her zamankinden daha yoğun ve birkaç çalışanım tam zamanlı olarak orayı işletiyor.

Yol kenarındaki sebze ve meyve tezgahımız, şimdi de ekmek tezgahımız, her zamankinden daha yoğun. Jack, Denver'dan birinin sadece jalapeño cheddar ekşi mayalı ekmeklerimden birini almak ve onunla fotoğraf çektmek için üç saat yol kat etmesinin ardından, bir tür sınır bölgesi yemek fenomeni haline geldiğimi şaka yollu söyledi.

Eski Jessop Çiftliği'ndeki (şimdiki Wilder Çiftliği) et ve süt ürünleri dükkanı da oldukça işlek ve neredeyse talebi karşılayamıyorlar. Weston online sipariş sistemini de ekledi ve biz de birkaç düzine daha işçi aldık.

Ama en iyi yanı ne mi?

Yerel süt ürünleri üreticileri ve çiftlik sahipleriyle ortaklık kurduk ve Şimdi insanlar  ile öteden gelip burada yetiŐtirilen ve piŐirilen sebze, et, peynir ve ekmek alıyolar.

Bazen reyonlarda yürürken insanların ekşi mayalı ekmeğini işaret edip sanki uğruna yolculuk yapmaya değer bir Şeymiş gibi göstermelerini izliyorum. Bu beni çok ŐaŐırtıyolar.

Kapının yanında, kıvrımlı, el yazısıyla yazılmış "Wilder iftliğine Hoş Geldiniz" yazılı bir kara tahta tabela var. Jack, altına minik harflerle Şunu eklemiŐ: "Wyoming'deki en iyi ekmeğin evi."

Tucker, en azından birkaç aylığına tekrar yarıŐmalara dönmeyi düşünüyor. Canının çektiği heyecanı ve tekrar sakinleŐmeden önce biraz adrenalin peşinde koŐması gerektiğini söylüyor. Ama yine de kampılara ip cambazlığı öğretmek ve sanki kendi canlı podcast'i varmış gibi masallar anlatmak için yeterince ortalıkta dolaşıyor.

Weston sonunda Montana'dan tamamen ayrıldı. Ailesine daha yakın olmak, çiftliğin geniŐlemesi gibi pratik bir Őeim yaptığını iddia ediyor. Ama ben gerçeği biliyorum. Bir Şeyden kaçıyor ve son zamanlarda somurtkan ve huysuz. Er ya da geç bunun nedenini öğreneceğim.

Peki ya ben?

Kendimi hiç bu kadar kendim gibi hissetmemiŐtim. Çocukken Wilder iftliği'nin arkasındaki tarlalarda yalınayak koŐup, kendi küçük ülkemin kraliesiymiŐim gibi davrandığım zamanlardan beri.

Şimdi onu inşa etme sırası bende.

Çocuklar yanımdan koşarak geçiyor, binicilik alanına doğru ilerliyorlar; hepsi cıvıl cıvıl, yüzlerinde iller var ve yaz neŐesi dolular. Onlara el sallıyorum, sonra taze kurabiyelerle dolu sepetimi kolumun altına sıkıŐtırıp mikro fırını yeniden doldurmak için tepeye doğru yürüyorum.

Jack, bir direğe yaslanmış, kolları kavuşturmuş, çenesinde hafif bir toprak lekesi ve tam bir bela sırtışıyla duruyor.

"Wilder," diyor. "Yanınızda ikramlıklar mı getirdiniz?"

"Her zaman," diyorum, ona hâlâ sıcak olan bir sepet kurabiye uzatarak. "Wyoming'in en sabırlı kamp danıŐmanı olmanın dl bu."

"Seninle evlenmenin bazı avantajları olacağını biliyordum."

Kampın karmaŐasının ortasında beni kendine çekiyor ve sanki kendi sessiz evrenimizdeymiŐiz gibi Şakağımdan pyor.

Bir an orada durup, çitin ötesinde otlayan vahşi atları izliyoruz.

"Hâlâ bunun bizim olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

"Böyle olacağı zaten belliydi," diyor. "Sadece sabırlı olmanız gerekiyordu."

Ona şöyle bir baktım. "Sırada ne pişiriyorsunuz?"

Sırıtarak, "Sonbahar misafirleri, tarçınlı çörekler, yapraklar arasında atlı geziler. Belki Weston'ın dediği gibi bir iki tane de lüks kamp çadırı bile olabilir." dedi.

"Peki ya düşün?"

Jack dudağımın kenarından öptü. "Ne zaman istersen. Şu anda, keçi ağılının ortasında bile seninle evlenirim."

"Cazip."

Kampçılardan biri nefes nefese yanımıza koştu. "Bayan Cami! Yine bir keçi kaçmış!"

Gülüyorum. "Üzerinde çalışıyorum."

Keçi ağılına doğru koşarak uzaklaşırken Jack arkamdan seslendi: "Bu gece kamp ateşini unutma!"

"Bunu kaçırmak istemezdim."

O gece, çayır ağaçtan ağaca asılmış peri ışıklarıyla parıldıyor ve çıtırdayan ateş, çocukları, ebeveynleri ve gönüllüleri kelebekler gibi kendine çekiyor. Herkes kalın sweatshirt'lere bürünmüş, kızarmış marshmallow'lardan yapış yapış olmuş, duman ve şeker kokuyor.

Weston bardak bardak elma şarabı dağıtırken Tucker, çoğunlukla detone ama son derece sevimli bir kovboy şarkısı söyleme etkinliğine öncülük ediyor. Biri gitar çıkarıyor. Maggie, her zamanki gibi parıldayan çizmeleriyle dönüyor ve Mack'i ateş çukurunun yanında doğaçlama bir dansa sürüklüyor. Jenna gözlerini deviriyor ama gülümsüyor.

Jack beni omuzlarıma pazen bir battaniye örtmüş halde bir kütüğün üzerinde buldu; tepemizde yıldızlar parıldıyordu ve ateş kısık bir şekilde titriyordu.

Arkamda oturuyor, kollarını belime sarıyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Hey bebeğim," diye fısıldıyor. "Bir gün burada koşuşturan kendi çocuklarımız olacak."

Gülümsedim ve ona doğru eğildim. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Bir süre öylece oturuyoruz, sıcak, sessiz ve huzurlu bir şekilde.

Sonra şöyle diyor: "Bu sonbaharda kaçarak evlenmeye ne dersin? Sadece biz ve dağlar. Belki de yeni yıldan sonra büyük bir parti veririz."

Ona bakmak için döndüm. "Ciddi misin?"

“Öldüm. Süslü püslü bir şeye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var.”

Onu yavaşça ve nazikçe öpüyorum. "Hadi yapalım."

Biri bize marshmallowlu bisküvi ikram ediyor. Ateş böcekleri ağaçların etrafında dans ediyor. Bir çocuk kamp sandalyesinde annesinin yanında uyuyakalıyor. Her şey o kadar güzel ki, insanın içini acıtıyor.

Daha sonra, yangın söndükten ve yıldızlar çiftliğin üzerinde genişçe açıldıktan sonra, Jack ve ben çiy damlalarıyla ıslanmış çimenlerin arasından yalınayak, el ele tutuşarak eve doğru yürüdük.

Veranda lambası sıcak ve sabit bir şekilde yanıyor. Çiftlik evi kahve telvesi ve leylak kokuyor. Ekşi mayalı ekmeğim yarınki teslimatlar için tezgahın üzerinde soğuyor.

Jack beni verandadaki salıncağa çekiyor ve yanına sokuluyor. Cırcır böcekleri ötüyor. Ay alçakta asılı duruyor. Çiftlik şimdi sessiz, ama daha önce hiçbir yerde hissetmediğim bir canlılık var.

"İşte bu her şey," diye fısıldıyorum.

Jack başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Ve bu sadece başlangıç."

Ve haklı.

Sonbaharda pansiyonumuz açılacak. İlk misafirlerimizi ağırlayacağız ve aynı geniş gökyüzünün altında hikayeler anlatacağız.

Kış gelince, kamp ateşi şömineye dönüşecek, bahçe kar altında uykuya dalacak ve biz yine burada, gün be gün bir hayat kurmaya devam edeceğiz.

Gelecek artık sadece bir plan değil.

Burası Wilder Çiftliği. Burası evimiz. Ve burası bizim.

Yazar Hakkında

Erin Branscom, okuyucuları büyüleyici küçük kasabalara aşık eden, Hallmark tarzı, heyecan verici romantik hikayeler yaratan, mutlu sonla biten öykülerin yazarıdır. İç ısıtan öyküler yazmadığı zamanlarda, Erin'i elinde bir fincan kahveyle, köpeklerin olduğu her yerde veya iyi bir kitabın içinde kaybolmuş halde bulabilirsiniz. Tutkulu bir Akrep burcu olarak, yaptığı her şeye yoğunluk ve yürek katıyor. Onun dünyasına dalın ve her hikayede aşkı, sıcaklığı ve biraz da heyecanı keşfedin.



Teşekkürler

Sevgili ailem. Hepinizi çok seviyorum ve her gün çok çalışmamın sebebi sizsiniz. Hepinize ve desteğinize çok minnettarım.

Sevgili okurlarım, her zaman bana destek olduğunuz ve kitaplarıma duyduğunuz heyecan için teşekkür ederim!

Cami ve Jack'ten daha fazlasını mı istiyorsunuz?

Erin'in bültenine kaydolduğunuzda Wild As Her'in bu bonus sahnesine göz atın!

Bonus sahneye ulaşmak için QR kodunu tarayın:



Özgürlük Vadisi Serisi

Düşen Han Aşkı
Baked Inn Aşkı
All Inn Thyme
Aşk Hanı Kitapları
Forever Inn Aşkı
Karlı Han

Bridger Şelaleleri

Sonsuza Kadar Benim İçin
Onun Kadar Vahşi
Her zaman Sen
Ana Yol

Wisteria Koyu

Balkabağı Baharatı Büyüsü
Ökseotu ve Büyü
Büyüler ve Hanımeli

Cozy Creek Koleksiyonu

Çok İyi Düşmek
Gayda ve Çörekler

Kurgusal Olmayan

Jennifer Probst ile Yazarlara İlham Veren Yazarlar

Erin'in tüm kitaplarını Erinbranscom.com adresindeki internet sitesinde bulabilirsiniz.

Her zaman Sen

Bridger Falls'tan daha fazlasını mı istiyorsunuz? Always You'nun ilk bölümü için okumaya devam edin.

Poppy ve Ollie'nin hikayesini okumak için QR kodunu tarayın:



Bölüm 1: Her Zaman Sen

Haşhaş

Trey Lewis'in Always You şarkısı

"Eğer bu aracı bir goril çalmış gibi sürmeye devam edersen, hurdaya çıkaracağım," dedim Jimmy'ye, dün kamyonunun neredeyse topallayarak, ölen bir ineğin armonika yutmasına benzer bir ses çıkararak servis alanına nasıl girdiğini düşünerek.

Ofisimden küçük kardeşim Owen'ın telefonundan rastgele bir müzik sesi geliyor ve dikkatim dağıldığı için şöyle bir bakıyorum, sonra Jimmy'ye dönüyorum. "Ciddi söylüyorum. Düzenli bakımını yaptırmazsan bu kamyonu daha uzun süre kullanamayacaksın."

Atkuyruğumdan düşen bir tutam saçı düzelterip ofise doğru bağırdım: "Owen, ödevini bitirmek yerine yine video izliyorsan, kamyonete yeni lastik almak için Switch'ini satacağım!"

Ve gerçekten de yeni lastiklere ihtiyacım var. Ama hayır, onun oyununu asla satmazdım. Param yok ama kalpsiz değilim.

"Gerçekten matematik yapıyorum!" diye altıncı sınıf öğrencisi tavrıyla bağırıyor.

"Tecrübeli bir politikacı gibi yalan söylüyorsun," diye başımı salladım ama gülümsememe engel olamadım. O çocuğun şu anda matematik çalıştığına imkan yok. Ofis sandalyeme yaslanmış, ayaklarını masama uzatmış halde, başparmağının telefonunda yukarı aşağı hareket ettiğini görüyorum.

Jimmy, olanları izlerken gülüyor. "Çocuklar senin gibi cesurmuş, Poppy."

"Ah, inan bana, o çocuk benim tavrımı, öfkemizi ve yalanı tespit etme yeteneğimi miras aldı. Dünya mahvoldu Jimmy. Bizden iki tane var."

Jimmy ıslık çalar. "Zavallı dünya."

"Katılıyorum," diye onayladım, anahtarımı sertçe çevirip gevşek bir cıvatayı sıkarken. Jimmy'nin kamyonunu bitiriyorum ve uzun bir gün oldu. Eve gidip akşam yemeği yemek, günün yorgunluğunu atmak için duş almak ve yatmak istiyorum.

Jimmy kıkırdadı. "Şunu söylemeliyim ki, Poppy, bekar olman hiç de şaşırtıcı değil. Biraz korkutucu birisin."

"Güzel," diye homurdandım. "Korku, o pislikleri uzak tutar."

"Eğer biri sana kaba davranırsa, Poppy, benimle uğraşmak zorunda kalacak," diyor Jimmy, koruyucu dede figürü gibi görünerek. Ve gerçek şu ki, Jimmy bir sineğe bile zarar vermezdi. Tam bir şakacı, bir ayıcık gibi.

Öne eğilip motora son bir kez baktım. Getirildiğinde motor, sarhoş, ateş püsküren bir ejderha gibi sıcak ve huysuzdu. Kısacası, burada mucizeler yarattım ve kocaman bir altın yıldızı hak ediyorum. Jimmy, sanki kendi mekanik bilgeliğini sunacakmış gibi yanımda duruyor. Bunu kesinlikle yapmayacak. Jimmy rutin yağ değişimleri için bile gelmiyor.

"Belki de kıvılcım olayıdır diye düşündüm," diye öneriyor başını kaşıyarak, yardımcı olmaya çalışarak.

Ona ifadesiz bir şekilde bakıyorum. "Evet, o kıvılcım olayı. Devrimci bir bilgelik, Jimmy."

Gülerek ellerini kaldırdı. "Pekala, dahi. Lütfen beni aydınlat, bunda ne yanlış vardı?"

"Her şey," diyorum, bir cıvatayı daha sıkarken. "Yağ değişimi ve rutin bakımı sadece öneriymiş gibi kullanarak aracı yıprattın. Sürpriz bilgi: Bunlar sadece öneri değil. Jimmy, bunu düzenli olarak servise götürmen gerekiyor, yoksa kamyon mezarlığına gidecek."

"Bu kamyonu ihtiyacım var, Poppy. Bu eski püskü kıza yirmi yıldan fazla süredir sahibim," diye takıldı, endişeli bir ifadeyle.

Motoru çalıştırıyorum ve kedi yavrusu gibi mırıldanarak hemen çalışıyor. Dişlerinin arasından ıslık çalıyor. "Gerçekten ne yaptığını biliyorsun."

"Bunu sık sık duyuyorum. Gerçi genellikle endişeli bir tonda ve soru şeklinde oluyor," diye takılıyorum kaputu kapatıp okşarken.

"Hayır, o saçmalıklara kulak asma. Sen çok iyi bir tamircisin. Sana gerçekten minnettarım."

“Rica ederim Jimmy. Şimdi, unutmaman için bir sonraki yağ değişiminin tarihini içeren bir kart veriyorum, tamam mı? Cüzdanına koy. Hatta seni hatırlatmak için ön camında bir etiket bile var.”

"Mantıklı bir plan." Düşünceli bir şekilde başını sallayarak ödeme yapmak için kartını çıkardı.

Giderken sürücü tarafındaki camdan dışarı uzanıp, "Eğer bir gün iyi bir adamla çıkmak istersen, bana haber ver," dedi.

"Eğer herhangi birine rastlarsan bana haber ver," diye tatlı bir şekilde karşılık veriyorum.

Kamyonunu dışarı sürerken kahkahası körfezde yankılanıyor ve ben de arkasından garaj kapısını indiriyorum.

Jimmy gibi adamlarla çalışmayı seviyorum. Bana takılıyorlar ama altında saygı yatıyor. Bana ne yaptığımı bilmediğimi söylemiyorlar. İnsanlara takılmayı seviyorum ve saygılı ve herkes için eğlenceli olduğu sürece bunu kabul etmekten de rahatsız olmuyorum. Burada, insanların önemseyişinin bir işareti bu. Eğer düpedüz kaba ve saygısızlarsa, işte o zaman sorun yaşıyorum. Ve burada bunlardan da bolca görüyorum. Mekanikçi olmak için okula gittim ve ne yaptığımı biliyorum. Neredeyse anahtar tutabilecek yaştan beri babamın atölyesinde çalışıyorum. Sekiz yaşındayken kendi yağ değişimlerini yapmaya başladım.

Ocak ayının soğuk rüzgarında ön kapının gürültüyle kapanmasını duyduğumda temizliğe başlamıştım. "Murphy?"

İçimden bir ah çektim. Birincisi, bugün işi bitirmek istiyordum. Ama şu anda iş tekliflerini geri çeviremem. Paraya ihtiyacım var. Ama bu müşteriyi gerçekten geri çevirebilmeyi çok isterdim.

Bu, bir zamanlar arkadaşlarıyla Black Dog'da bana işaret edip gülerken kadınların tamirci olmaması gerektiğini söyleyen Randy Garvin. Bugün, bozuk Ford'uyla ve yüzünde yenilgi ifadesiyle burada. Burada olmak istemiyor gibi görünüyor, ama başka seçeneği yok.

“Şey, eee,” diye başladı boynunu kaşıyarak. “Şöyle garip bir ses var. Tak tak tak gibi. Ya da belki de güm diye bir ses.”

"Vay canına," diye karşılık veriyorum. "Penisli tamircine ne oldu Randy?"

Tamircisinin başına gelenleri çok iyi biliyor. O benim babamdı, Sully, ve birkaç yıldır burada çalışmıyor. Ayrıca Bridger Falls'ta benden başka lisanslı bir tamirci olmadığını, aksi takdirde kamyonunu tamir ettirmek için bir saatten fazla yol kat etmesi gerekeceğini de biliyor.

Yüzü kıpkırmızı oldu, sinirli görünüyordu ve sert bir şekilde, "Ne dediğimi biliyorum. Ama yardımına ihtiyacım var, Murphy," dedi.

"Murphy babamdı. Ben Poppy'yim," diye hatırlatıyorum, lastiğini kontrol etmek için diz çökerken. Babamla veya Murphy soyadıyla ilişkilendirilmekten hoşlanmıyorum. Bu dükkânı devraldığım da, yeni bir başlangıç yapmak istedim. Murphy adı hala binada olabilir, ama burası artık neredeyse tamamen benim. "Bunları kendin mi değiştirdin?"

Omuz silkip başka yöne baktı. "Belki. Epey zaman oldu."

Kaputu açıp kaldırmaya çalıştım ama sıkışmıştı. Ayağımı tampona bastırıp iki kolumla birden sertçe çektim ve birden bire yerinden fırladı.

Randy ağzı açık bir şekilde izliyor. "Kimse bunu çıkaramazdı."

İlginç. Demek bana gelmeden önce başka birine gitmeyi denemiş. Ben onun son çaresiyim. Şaşırmadım.

Bijon somunlarını hızlıca sökmek için aletimi kullanıyorum. Somunları hızla söktüğümde yüzündeki şaşkınlığı görüyorum. Lastiği zahmetsizce kaldırıyorum çünkü bunu her gün yapıyorum ve artık çok iyi bir formdayım. Lise yıllarımda daha kiloluydum ve kilom yüzünden alay konusu oluyordum. Ama bugünlerde kendimle oldukça iyi hissediyorum. Güçlüyüm ve kendime güveniyorum. Hala kıvrımlarım var ama dürüst olmak gerekirse, onları seviyorum. Bu işi yapmak için güçlü olmam gerekiyor.

Lastiği inceliyorum. "Ne zamandır böyle araba kullanıyorsunuz?"

Gözlerini kırıştırdı. "Son zamanlara kadar durum bu kadar kötü değildi."

"Evet, tabii," diye mırıldandım. Randy Garvin'den hoşlanmıyorum ama zorlukları seviyorum ve şu an paraya ihtiyacım var, bu yüzden onun için bu işi halledeceğim.

Etrafına bakındı. "Peki, Poppy, sevgilin var mı?"

Burnumu çekerek başımı salladım ve alet kutumun arkasındaki dev ayı posterine baktım. Ayı. Ben her zaman ayıyı seçeceğim. Ve neden herkes benim aşk hayatımla ilgileniyor? Eğer bir şeyle ilgilenmek istiyorlarsa, bitmek bilmeyen market alışverişi faturalarımla ilgilenebilirlerdi. Ya da ödemeyi geciktirdiğim diğer faturalarla.

Keskin bakışlarla ona baktım. "Başvuranların sırası otoparkın arka tarafında, çöp konteynerinin yanında başlıyor. Referanslara ihtiyacım var."

Kafası karışmış bir şekilde kekeleyerek, "Ne tür referanslar?" diye sordu.

"Terapistinizden bir mektup tercih ederim," diye homurdanarak yeni lastiği kaldırıp makineye yerleştirdim ve çalıştırdım.

Bundan sonra sustu ve yüzünde onu kızdırdığımı ve bunun asla olmayacağını anlayan sinirli bir ifade gördüm. Öncelikle, Randy Garvin babam yaşımda ve ben yaş farkı olan ilişkilere hiç sıcak bakmıyorum. Bir de, Randy Garvin cinsiyetçi bir domuz. Dünyada son insan olsa ve insanlığın yok olması gerekseydi, onun gibi biriyle çıkmazdım. Üzgünüm insanlık, yok oluyorsunuz ve Randy'yi de yanınızda götürüyorsunuz. Muhtemelen onun soyunun, kişiliğinden sonra yok olması en iyisi. Aşk hayatım yaşam destek ünitesinde olabilir, ama ben o kadar çaresiz değilim ve asla da olmayacağım. İşte bu yüzden Tanrı pille çalışan makineler yarattı.

Sorununu hallederim, parasını alırım ve yoluna gönderirim. Bu cinsiyetçi saçmalıklarla uğraşacak vaktim yok. Bu pisliklerin hiçbirinin buraya gelip annem öldükten sonra babamın bir kadını olup olmadığını sormadığını biliyorum. Birincisi, babamın aşk hayatını düşünmek istemiyorum ve babam muhtemelen zaten bulabildiği herkesle birlikte oluyordu. İyi bir adam değil ve asla da olmadı. Annemin onda ne gördüğünü hala anlamıyorum. İkincisi, babam ona böyle konuştukları için dişlerini kırardı. Bu pislikler bana saygı duymaya başlasalar iyi olur, yoksa benden farklı bir versiyonla ve soyadımın hala Murphy olduğunu hatırlatacak bir şeyle karşılaşacaklar.

Yarın için bölmemi hazırlıyorum ve bir yudum su içiyorum. Bugün durmaksızın çalıştım ama işimi bitirdiğimde kendimi iyi hissediyorum ve her şey nispeten iyi gidiyor.

O ayrılır ayrılmaz kapı tekrar açıldı. Karşı komşumuz Bayan Harmon, gri kaniş köpeği Bernita ile birlikte içeri girdi. Bana bir Tupperware muzlu puding ikram etti, adeta bir armağan gibi. İşte bitmek bilmeyen bir günün sonunda bir müşteriden böyle güzel bir muamele görmek ne güzel!

Ona sarılıp gülümsedim, "Bu çok güzel görünüyor, Bayan Harmon. Bizi şımartıyorsunuz."

Her hafta, beklenmedik bir sürprizle geliyor. Ne zaman geleceğini asla bilemiyoruz, ama asla hayal kırıklığına uğratmıyorlar.

"Yorgun görünüyorsun canım," diyor etraftaki karmaşaya bakarak.

"Öyleyim," diye yanıtlıyorum. "İkonik olmak çok enerji gerektirir."

Gülerek yanağımı okşadı. "Kesinlikle ikonik birisin. Neyse, Bernita'mla yürüyüşe çıkmıştım ve sana ve Owen'a bir sürpriz yapmak istedim."

“İkramlarınızı asla geri çevirmeyiz, Bayan Harmon. Teşekkür ederiz, siz en iyisiniz.” Bernita’nın kulaklarını kaşımak için eğildim.

Ofisimin cam penceresinden Owen'a el sallayıp dışarı çıktı. Kesinlikle yine telefonunda gezinmeye başlamıştı. O içeri girdiğinde neredeyse hiç başını kaldırmamıştı; normalde Bernita'yı görmeyi çok severdi. Benden bir köpek için yalvardı ama köpek için zamanım yok. Owen'a bile zar zor zaman ayırabiliyorum. Burada boğuluyorum ve bir şeylerin değişmesi gerekiyor. Bu noktada bir mucizeye ihtiyacım var.

Yorgun, parasız ve burada biraz boğuluyor olabilirim. Ama kendime Poppy Murphy olduğumu ve her şeyi tamir edebileceğimi hatırlatıyorum. Yeter ki bir motoru olsun. Hayat, faturalar ve stres, henüz nasıl tamir edeceğimi çözemedim. Bu, işten sonraki Poppy sorunu. Burada, bu dükkanda, nasıl tamir edeceğimi bildiğim şeyleri tamir edebiliyorum. Ve bir şeyleri tamir etmek kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Genel olarak, oldukça iyi bir gündü. Birkaç projeyi tamamladım ve biriken faturalarımın en az yarısını ödeyecek kadar para kazandım. Yarısı hiç yoktan iyidir.

Günün nihayet bittiğine karar verip yıkanmaya başladım. Owen hâlâ sandalyemde kıvrılmış yatıyordu. Şimdi de uyuyor gibi görünüyordu, telefon göğsünün üzerindeydi.

Dükkândaki hava ağır ve gergin bir hal aldı. Tam o sırada kapı aralığında bir gölge gördüm. Babam kapı aralığında duruyordu ve içimdeki her şey kasıldı.

O, eskiden beni endişelendiren o bitkin, yorgun görünüşüne sahipti. Sonra fark etmeye başladım ki, o hiç bizim için endişelenmiyordu. Annem öldüğünde sadece on altı yaşındaydım ve o da annem öldüğünde neredeyse ölmüş gibiydi. Ondan sonra hiç ebeveynim olmadı. Owen henüz birkaç aylıkken onu büyütmele kalmadım, kendimi de büyütmele zorunda kaldım. Hâlâ hayatta olan babamdan hiçbir destek almadan, neredeyse ergen bir anne gibiydim; o da beni burada dükkânda köpek gibi çalıştırıyordu ki onu ve kardeşimi geçindirebileyim. Yavaş yavaş dükkândaki işini bıraktı ve haftalarca arkadaşlarıyla ortadan kayboldu. İlk başta babamın arkada çalıştığını varsaydım. Ama aslında gitmişti ve ben her şeyi tamir edip dükkânı ayakta tuttum. Liseyi, faturaları ödemek için geceleri ve hafta sonları çalışarak bitirdim. Liseden sonra, oto tamirciliği sertifikalarımı almak için yerel meslek okulunda dersler aldım. Yakın bir arkadaşım ve kasabamızın adeta peri annesi olan Maggie, sertifikalarımın parasını ödedi.

O dönemde de dükkanı ayakta tutmaya devam ettim. Sertifikam, ikinci el bir çerçeve içinde gururla duvarda sergileniyor. Bazen ona bakıp bunu başardığımı hatırlıyorum.

Ellerimi bir bezle siliyorum ve umursamaz görünmeye çalışarak omzuma atıyorum, oysa içten içe ona, ne kadar berbat bir baba olduğu için, bağırarak istiyorum. "Sully."

Karşılığında bir selam bile vermedi, dostça bir gülümseme ya da yüzüme bir bakış bile atmadı. "Hesabımı almaya geldim," dedi.

Hayır, Owen nasıl? Ya da siz nasılsınız? Hayır, bir şeye ihtiyacınız var mı? Sadece hesabı almaya geldim. Tipik Sully. Benim kazandığım ve yasal olarak dükkanın adı hala onun olduğu için hak ettiğini düşündüğü paramı almaktan başka hiçbir şey umurunda değil. Saçmalık ama Owen'ı güvende tutmak ve dükkanı ayakta tutmak istiyorsam, onun oyunlarını oynamak zorundayım. Ve babam, istediğini yapmazsam tam bir pislik.

Ofise doğru baktım ve Owen'ın gerginlik hissetmiş gibi kıpırdanıp gözlerini kırıştırarak uyandığını gördüm. Gözleri camın ardından babamı buldu. Yüzünün bir anlığına aydınlandığını, sonra hızla solduğunu gördüm. Ve Sully bunu yaptığında nefret ediyorum. Nefret ediyorum, iğreniyorum. Her geldiğinde Owen'ın kalbini kırıyor, tıpkı eskiden benim kalbimi kıldığı gibi.

"Bana bir dakika ver," diyorum babama. Mümkün olduğunca hızlı gitmesini istiyorum.

Kasayı açıyorum, içindekileri sayıyorum ve o beni izlerken kasayı ona doğru uzatıyorum.

Parayı sayarken gözlerini kısıyor. "Bu eksik."

Başımı salladım. "Ya sana ödeme yapacağım ya da market alışverişi yapacağım. Ayrıca Owen'ın basketbol ayakkabısına da ihtiyacı var. Geri kalanını önümüzdeki hafta halletmen gerekecek."

Owen'ın adı geçtiğinde gözünü bile kırpmadı. Owen kapıdan içeri girerken bakışları ofise doğru kaydı. Babamın gözleri bana döndü ve kısıldı. "Market alışverişi için mi endişeleniyorsun?"

"Yemek yememiz gerek." Ona dik dik bakıyorum.

Acımasız bir kahkaha attı. "Ben daha çok ev ve nerede yaşayacağın konusunda endişelenirdim. Paranı daha iyi yönetmen gerekiyor. Bana ne kadar borçlu olduğunu biliyorsun ve geldiğimde bekliyorum. Bir hafta sonra değil."

Elimden geldiğince ifadesiz kalmaya ve hiçbir duygu göstermemeye çalışıyorum. Çünkü eğer gösterirsem, bunu bana karşı kullanacak ve ben de ona istediğini vermeyi öğrendim, böylece daha çabuk gidecek. Ama bu sefer beni endişelendiriyor.

"Evde neler oluyor?" diye kekeledim, sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışarak. Bir anlaşmamız vardı.

"İcra yoluyla satılacak. Bir çözüm bulmanız gerekecek." Arka merdivenlerden yukarıya, Ollie'nin dükkanın üstünde kiraladığı daireye doğru baktı. "Küçük sevgilinle birlikte oraya taşın."

Bu iğnelemeyi görmezden gelip, "Baba, burası bizim evimiz. Owen'ın bildiği tek ev. Mezun olana kadar ipotek ödemelerini karşılayacağını söylemiştin," dedim.

"Evet, ama işler değişiyor," diye karşılık veriyor.

"Evi hacizden kurtarmak için ne yapmamız gerekiyor?" diye soruyorum, hayal kırıklığıyla, ne kadar para bulabileceğimi zihnimde hesaplıyorum ve çok fazla bir şey olmadığını görüyorum.

"Bunu kendin çöz," diye homurdandı sesinde sinirlilik tonuyla.

"Burada ne işin var?" diye soruyor Owen, ona öfkeyle bakarak.

Parayı cebine koyarken kendi kendine bir şeyler mırıldandı, arkasını döndü ve Owen'ı fark etmeden oradan ayrıldı.

Piç.

"Ne yapacağız Poppy?" diye soruyor Owen, endişeli bir şekilde. "Nerede yaşayacağız?"

"Bunu bir yetişkin olarak çözmek benim işim. Senin işin ise sırt çantayı toplamak, böylece eve gidip akşam yemeği yiyebilelim." diyorum ona gülümseyerek ve onu normal haline döndürmeye çalışarak—Sully ortaya çıktıktan sonra ikimizin de yapması gereken bir şey bu. Hayal kırıklığına uğrama konusunda yirmi yedi yıllık tecrübem var. Owen'ın ise sadece on bir yıllık. Bu konuda ondan daha iyiyim.

İçimde öfke kusuyorum. İyi davrandım. Babamdan bir insanın asla katlanmak zorunda kalmaması gereken kadar çok saçmalığa katlandım. Ama artık sabrım tükenmek üzere. Ondan bir daha asla para alamamasını ve bizi sonsuza dek rahat bırakmasını nasıl sağlayacağımı bulacağım.



Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey



Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM